Colecția

Iubiri de poveste

CHRISTINA DODD

Bestseller tradus în 25 limbi

Logodnă în înalta societate

CHRISTINA DODD

Logodnă în înalta societate

Capitolul 1

Domnişoara Pamela Lockhart şi domnişoara
Hannah Setterington, mândrele proprietare
ale Distinsei Academii a Guvernantelor,
~~se străduiesc cu disperare să transforme efortul lor~~
~~în succes şi~~ vă oferă cele mai bune servicii în materie
de guvernante, însoţitoare şi instructoare,
pentru a îndeplini toate cerinţele dumneavoastră
~~fără să facă prea multe mofturi când vine vorba~~
~~despre detaliile postului lor, deşi cu siguranţă~~
~~nu vor face nimic imoral sau ilegal.~~
La dispoziţia înaltei societăţi de astăzi,
1 iulie 1840.

Era cea mai frumoasă zi din luna aceea: ziua în care fusese plătită.

Domnişoara Pamela Lockhart se îndrepta cu pas vioi spre casă. Poate că zona rezidenţială din Londra, pe care tocmai o străbătea, se întunecase prematur din pricina ploii, poate că îi era frig şi se simţea deplorabil, şi fusese nevoită să o înveţe încă o dată pe micuţa şi afona Lorraine Dagworth să cânte *Străluceşte mică stea* la pian, dar îşi primise cu uşurinţă plata pe o lună de la mama acesteia. După ce se zbătuse puţin, reuşise să îşi ia banii şi de la aristocratica Lady Phillips. Şi în cele din urmă ţinuse lecţia de dans pentru fiul lui Lord Haggerty. Izbutise să evite pipăirile celui mai tânăr şi să refuze oferta celui mai în vârstă de a deveni

amanta lui, reuşind să-şi primească plata pe o lună fără să-i jignească pe nici unul dintre cei doi domni atât de detestabili.

Într-adevăr, slujba de guvernantă se dovedise a fi dificilă şi, ocazional, dezgustătoare, dar ziua de plată, această glorioasă zi de plată, merita tot efortul şi în timp ce răzbea pe aleea mizerabilă, plină de gunoaie, îşi înălţă capul spre picăturile de ploaie şi râse tare, apoi se opri brusc.

Fusta i se agăţase în ceva. Probabil o scândură ieşită în afară sau...

Simţi ceva ascuţit la spate şi o voce aspră mârâi:

– Dă poşeta aia ce-o ţii ascunsă la sân, domniţă, şi poa' scapi 'ntreagă.

Pamela înlemni, iar inima începu să-i bată cu putere. Obiectul acela era... un cuţit! Un tâlhar o ameninţa cu un cuţit. Putea s-o înjunghie. Poate că avea să moară. Voia să-i fure banii. Cuţitul o împungea şi bărbatul îi mârâi din nou în ureche, puţind a gin şi tutun:

– Am zis să-mi dai poşeta. Să nu zici că n-o ai la tine, domniţă. Te-am văz't la negustoru-ăla, cum cumpărai căpşunicile-alea frumoase.

Pamela apucă mai strâns săculeţul cu cumpărături. Ploaia continua să şiroiască. Nu era nici ţipenie prin jur; toţi oamenii cu minte se grăbiseră să se adăpostească în casele lor şi să se aşeze în faţa şemineului, rumenindu-şi degetele de la picioare. Era singură pe stradă, momeala perfectă pentru tâlharul ăsta care intenţiona să îi fure banii ei frumoşi, câştigaţi cu greu, pe care abia îi primise.

Diavolul ăsta împieliţat care voia să o jefuiască o împunse din nou, după care o apucă tare de braţ, învineţind-o.

– Eşti grea de cap? Am zis să-mi dai *biştarii* sau te omor.

Pamela începu să se simtă frustrată. Frustrată, mânioasă şi disperată.

Cuţitul se înfipse şi mai adânc. Simţi cum îi despică rochia şi corsetul.

– Lasă-mă să mă gândesc, se răsti ea.

*

Domnişoara Hannah Setterington îi zâmbi fetei agitate de optsprezece ani care stătea de partea cealaltă a biroului ei.

– Îți pot găsi o slujbă, spuse Hannah. Asta facem aici, la Distinsa Academie a Guvernantelor. Însă noi oferim înaltei societăți doar cele mai bune guvernante, iar tu încă nu ai experiența necesară. Aşadar, trebuie să parcurgi o lună de instruire riguroasă. Vei învăța cum să te descurci în diferite situații care apar cu copiii şi cu angajatorii.

Încă udă de la ploaie, fata tremură puțin şi se uită cu jind la flăcările care jucau în vatra şemineului.

– Vă mulțumesc, domnişoară Setterington, dar... tocmai ce-am ajuns de la sat. Nu am unde să locuiesc şi... nu pot plăti... nici un fel de şcolarizare...

Lui Hannah aproape că îi dădură lacrimile când văzu groaza controlată a fetei. Şi ea fusese cândva la fel de tânără, nesigură şi disperată... Încercând să fugă. Acum era mai mare, matură, deținea controlul asupra vieții ei, dar nu reuşise să lase în urmă amintirile.

– Haide să vorbim aici. E mai comod, spuse, ridicându-se de la birou.

O conduse pe fată spre scaunele de lângă şemineu, îi făcu semn spre unul dintre ele, aşteptând până domnişoara Murray îşi veni în fire.

– Nu vei plăti pentru instruire şi pe parcursul acesteia vei rămâne în incinta academiei.

Domnişoara Murray se încruntă, bănuitoare.

– De ce ați da dovadă de atâta bunăvoință fără plată? Sunt de la țară, dar nu sunt proastă. Sunt o fată cuminte.

– Mă bucur să aud asta, spuse Hannah calm. Dar nu am zis că nu ne aşteptăm la plată. În schimbul cazării, meselor şi instruirii tale, îți vom găsi o slujbă şi vom încasa comisionul pe care ni-l va plăti angajatorul tău pentru garanția că primeşte o guvernantă educată şi cultă.

– Ah. Domnişoara Murray se lăsă pe spate în scaun şi spuse: Bă... Bănuiesc că e rezonabil.

– Într-adevăr. Prima săptămână de instruire e o perioadă în care te vom cunoaşte şi vom hotărî dacă eşti guvernanta de calitate

pe care am vrea să o reprezentăm și în care tu vei decide dacă aceasta este într-adevăr cariera pe care vrei să o urmezi.

Domnișoara Murray își suflă nasul în batistă.

– Nu am de ales.

– Întotdeauna avem de ales. Hannah nu tolera să-ți plângi de milă. Reprezentăm femei cu diverse aptitudini. Unele se descurcă mai bine cu copiii mai mici, altele pregătesc debutante și, uneori, avem fete care se descurcă mai bine în postura de însoțitoare pentru cei în vârstă.

Domnișoara Murray se însenină.

– Nu m-am gândit la asta. Obișnuiam să am grijă de bunica mea și mi-a plăcut foarte mult.

Hannah încuviință.

– Vezi? Am descoperit deja în ce direcție să te îndrepți. Oferim și însoțitoare, precum și profesoare pentru lecții zilnice și săptămânale de pian, lucru de mână și dans. Distinsa Academie a Guvernantelor se mândrește cu faptul că poate găsi o instructoare pentru orice este nevoie.

Auzi o bătaie la ușa din față, lucru care încă se întâmpla destul de rar și care o făcea mereu să tresară. Bineînțeles că majordomul avea să deschidă, dar avea instrucțiuni clare să îi conducă numaidecât pe clienți la ea.

– Servitoarea noastră te așteaptă la capătul scărilor. Doamna Knatchbull te va conduce în dormitorul tău, unde poți despacheta, iar mâine li te vei alătura celorlalte două studente ale noastre și vei învăța cum să fii genul de guvernantă cu care se mândrește școala noastră, spuse Hannah.

Domnișoara Murray își dădea seama când era expediată. Își apucă geanta și se duse spre ușă. Fata era bine-crescută și politicoasă – chiar dacă încă nesigură pe ea – și, cu puțină instruire, avea să se dovedească un bun de preț pentru școală.

Domnișoara Murray zâmbi timid și se dădu la o parte ca să-I facă loc majordomului Cusheon. După care înlemni. Rămase cu gura căscată și cu ochii țintă la gentlemanul care venea în urma majordomului.

Hannah se gândi că era o coincidență că domnișoara Murray reacționase așa, altminteri ar fi rămas ea însăși împietrită.

Bărbatul, îmbrăcat după ultima modă, era incredibil, galeș, seducător de chipeș. Era înalt, cu picioare lungi, și era îmbrăcat cu un costum albastru-închis care îi scotea în evidență umerii lați. Avea un baston cu cap de aur și mănuși din piele vopsită care se asortau cu costumul lui. Părul negru, tuns pe lângă guler, îi atârna în bucle splendid ciufulite peste o parte a frunții. Nasul lui aristocratic și mândru fusese rupt la un moment dat, probabil în urma vreunei căzături de pe ponei, hotărî Hannah fără milă. Avea niște ochi căprui blânzi în care s-ar fi pierdut orice femeie, în a căror adâncime de nepătruns se putea observa însă o inteligență ascuțită, căci o măsură pe domnișoara Murray și o expedie dintr-o singură privire. După care se uită fix spre Hannah. Nu așteptă ca majordomul să o prezinte, ci făcu o plecăciune scurtă.

– Domnișoara Setterington, presupun?

Hannah hotărî pe loc că nu-i plăcea deloc acest bărbat. Ce ființă nepoliticoasă și tranșantă.

– Da, și dumneavoastră sunteți...?

– Devon Mathewes, contele de Kerrich, îl prezentă Cusheon, și doar cineva care îl cunoștea bine pe majordom și-ar fi dat seama că îl exaspera îngâmfarea contelui.

Bărbatul nu băgă în seamă nemulțumirea lui Cusheon și nici nu observă plecăciunea pe care o făcu Hannah. În schimb, înaintă cu pași mari în birou, încredințat că aceasta avea să îl urmeze. Bineînțeles că îl urmă, iar Cusheon își ocupă poziția la ușă.

– Cu ce vă pot fi de folos, milord? întrebă, îndreptându-se spre scaunul ei de la birou.

Lord Kerrich se așeză pe un scaun din fața biroului și spuse răspicat:

– Am nevoie de o guvernantă.

Ușa de la intrare se deschise din nou, după care se închise în liniște. Hannah spera că era Pamela, căci ploua afară și aproape că se întunecase. Era îngrijorată pentru prietena și asociata ei la conducerea Distinsei Academii a Guvernantelor, care străbătea zilnic străzile din Londra, căutând slujbe care să mențină academia pe linia de plutire în aceste prime luni cruciale de existență.

Dar Hannah nu îndrăzni să își mute privirea de la clientul ei: văduv, cu copii, presupuse ea.

– Doriți să angajați o guvernantă și ați venit în locul potrivit. Vă oferim doar cele mai bune guvernante. Câți copii aveți?

Bărbatul se trase în spate, de parcă ar fi fost jignit.

– Doamne ferește! Nu am copii!

Hannah se opri înainte să se așeze de tot pe scaun.

– Cum adică, milord?

– Nu înțelegi, femeie? Am nevoie și de un copil.

Capitolul 2

Când văzu nedumerirea lui Hannah, Lord Kerrich își trecu degetele prin păr, ciufulindu-l de tot, ceea ce îl făcu, din motive de neînțeles, și mai atrăgător.

– Un copil. Am nevoie de un copil. Trebuie să fiu văzut drept res-pec-tabil, spuse el apăsat, ca și cum femeile care îi educau pe copii n-ar fi putut înțelege cuvinte mari.

Explicația lui nu reuși să o facă pe Hannah să înțeleagă situația, dar ei îi trecu prin minte că bărbatului probabil că nici nu îi păsa dacă înțelegea sau nu dilema lui, ci îl interesa ca ea să-și dea seama de ce anume avea el nevoie. Și asta încă nu o pricepuse.

– Ați putea clarifica puțin situația, milord? îi ceru ea.

El scrâșni din dinți (albi și uniformi, după cum remarcă Hannah) și îi aruncă o privire de parcă ea ar fi fost de vină pentru necazul lui. Explică pe un ton ironic:

– Sunt oameni în țara noastră care mă consideră... necuviincios. Un libertin. Un crai. Cu alte cuvinte, nepotrivit ca să mă asociez cu... oamenii decenți.

Hannah văzu silueta unei femei în pragul ușii. Pamela *se întorsese* într-adevăr și aștepta în apropiere.

– Și contează pentru dumneavoastră să fiți considerat o persoană respectabilă?

Hannah aproape că nu îl credea. Nu părea genul de bărbat pentru care să conteze opinia celorlalți.

– Un bărbat care se lasă condus de ceea ce cred cei ignoranți este o umbră de om. De fapt, am putea chiar să îl numim femeie, chicoti el, amuzat.

Hannah nu chicoti. El nu avea nevoie de politețe prefăcută.

– Dar sunt bancher. Bunicul meu a fondat Banca Mathewes. Ar fi foarte dezamăgit dacă reputația mea s-ar dovedi dăunătoare pentru instituția pentru care a muncit atât de mult și din greu. Își cuprinse cravata cu mâna și continuă: Într-adevăr, nu voi permite *nimănui* să păteze numele Mathewes.

Sentimentele lui păreau aproape admirabile, ca un jurământ, deși Hannah se întrebă plină de cinism dacă într-adevăr îi păsa de bancă, de bunicul lui și de numele lui, sau dacă venitul lui personal era principala lui grijă.

– Ce perioadă tristă am ajuns să trăim în Anglia, când un bărbat care are o singură amantă e considerat mai respectabil decât unul care preferă o varietate de femei, zise în timp ce-și rodea buza subțire.

– Este evident o nedreptate.

El îi ignoră sarcasmul.

– Într-adevăr. Așa că vreau un orfan. O să-l primesc în casă, ca să pară că dau pe-afară de generozitate și bunătate. O să-l țin pe copil la mine îndeajuns de mult încât să intru din nou în grațiile Maiestății Sale, dar e clar că nu pot să am singur grijă de el!

Acum Hannah îi înțelegea planul și rămase uluită de cruzimea intențiilor lui.

– Vreți să angajați o guvernantă care să se ducă la un orfelinat și să vă facă rost de un copil temporar, ca să prostiți societatea și pe regină? Milord, n-aș mai pune geană pe geană dacă...

Pamela se arătă în pragul ușii, la lumină. Arăta ca un șobolan ud leoarcă, cu părul lipit șuvițe de față și cu o privire demonică. Îi aruncă o privire feroce lui Hannah. Dădu puternic din cap și arătă spre Lord Kerrich, care stătea pe scaun, apoi spre ea însăși. Hannah clătină din cap. Lord Kerrich crezu că i se adresase lui, așa că se lăsă în spate pe scaun și zâmbi, dezvelindu-și din nou dinții albi perfecți.

– Chiar așa, domnișoară Setterington? Scrupule? Nu vi le permiteți. Ați înființat academia cu două luni în urmă și, din câte

știu eu, ați plasat o singură guvernantă într-un post permanent. Dacă am citit corect invitația, aceasta se căsătorește cu vicontele Ruskin miercurea aceasta, iar ca soție a lui mă îndoiesc că vă va mai aduce vreun venit. Dumneavoastră și celelalte guvernante lucrați parțial ca instructoare de dans sau altele de genul acesta.

Știa mult prea multe, iar Hannah nu știa dacă să se uite la el sau la Pamela, care continua să-i facă semne.

– Ascult și eu bârfele, domnișoară Setterington. Și se bârfește mult despre școala dumneavoastră, și prea puține lucruri bune. Aveți nevoie de mine. Aveți nevoie de banii mei.

Își scoase portofelul din buzunar și îi puse un cec pe birou. Hannah nu voia să se uite la caligrafia îngrijită, dar nu se putu abține. Reuși să îl citească chiar dacă era cu susul în jos. O sută de lire. Bine că stătea jos. Ea și Pamela nu aveau nevoie de bani. Cu ce strânsese Pamela astăzi puteau supraviețui încă o lună. Dar... aveau trei guri tinere pe care să le hrănească, trei minți fragede pe care să le formeze. Abia după aceea, Hannah și Pamela le-ar fi putut găsi de lucru în case respectabile, ca să încaseze un onorariu de plasare. Cusheon și bucătăreasa și doamna Knatchbull depindeau și ei de Hannah și Pamela. Până și Hannah căpătase obiceiul de a mânca zilnic. Atâta timp cât nu se întâmpla nimic rău în următoarea lună, puteau să le găsească o slujbă fetelor noi, iar viitorul Distinsei Academii a Guvernantelor era asigurat. Atâta timp cât nu se întâmpla nimic rău...

– Așa funcționați, nu-i așa? Încasați un comision de plasare și-i garantați clientului că va fi satisfăcut de guvernanta pe care o angajează, corect? Ei bine, vă voi mai plăti cincizeci de lire chiar acum pentru o guvernantă potrivită și încă cincizeci de lire pentru orfanul potrivit. În plus, voi plăti toate cheltuielile necesare pentru ca guvernanta să poată găsi copilul. Nu știu cât costă mai nou să cumperi un orfan, dar sigur îmi permit. Douăzeci și cinci de lire pe lună pentru guvernantă cât timp lucrează pentru mine, iar la sfârșit, după ce reușesc să o conving pe regina Victoria și cohorta ei abject de formală că sunt omul potrivit pentru – se opri înainte să îl ia gura pe dinainte – ei bine, după ce voi fi intrat din nou în grațiile Maiestății Sale, vă voi plăti o compensație finală de două sute de lire.

Hannah abia se controlă să nu scoată un geamăt de mirare. Pamela în schimb nu reuși, iar Hannah era sigură că Lord Kerrich o auzise. Însă acesta nu își întoarse capul, ci zâmbi doar.

– Vedeți? Până și ascultătoarea noastră clandestină consideră că e vorba de o sumă care merită efortul.

Avea dreptate. Pamela nu mai putea de nerăbdare, cerându-i fără cuvinte lui Hannah să accepte pentru ea. Dar Hannah trebuia să se opună.

– Milord, ați menționat-o pe regină. Nu pot să o înșel cu bună știință pe suverana noastră!

El o privi încruntat.

– N-am de gând să îi fac rău, ci să o ajut pe stăpâna noastră, așa cum am făcut în toți acești ani. E spre binele ei.

Fără să știe de ce, Hannah îl crezu. Bărbatul acesta, cu privirea lui de gheață și chipul mândru, avea o onoare a lui. Nu era una ușoară sau umanitară, dar făcea parte inerentă din el. Continuă, pe o voce mai joasă:

– Dar planul dumneavoastră este atât de nemilos.

El se lăsă pe spate în scaun, ridicând uimit din sprâncenele perfecte, închise la culoare.

– Nemilos? De ce nemilos?

– Doar dacă nu plănuiți să adoptați copilul.

– Ar însemna să merg puțin prea departe.

– Deci îl veți minți că va fi adoptat, după care îl veți alunga?

– Nu am de ales. Chiar nu îi pot spune copilului detaliile planului meu.

Puse bastonul pe podea, apoi își așeză ambele mâini pe mânerul de fildeș.

– Domnișoară Setterington, copilul va avea toate avantajele posibile cât timp va locui cu mine, și cel puțin va ieși pentru o vreme din orfelinat. Nu puteți spune că e chiar atât de rău.

Hannah era de acord. Fusese însoțitoarea unei doamne cu puțin timp în urmă, iar doamna era foarte miloasă. Hannah avusese ocazia să viziteze câteva orfelinate, să le ducă haine și mâncare celor de-acolo, și le găsise pe toate niște locuri îngrozitoare.

– Dar după aceea, să fie forțat să se întoarcă...

Lord Kerrich făcu un semn cu mâna, încuviințând.

– Aveți într-adevăr dreptate. Sunt un bărbat milos.

Evident că nu era și evident că nici măcar nu își dădea seama de asta.

El continuă:

– Recunosc că aveți dreptate. Îl voi ajuta pe tânăr să învețe o meserie și-i voi oferi ulterior o slujbă în casa mea. Măcar atât pot și eu să fac. O privi neînduplecat pe Hannah. Dar mai întâi trebuie să mă ajute să intru în grațiile reginei. Acum, în ceea ce privește cerințele mele...

– În legătură cu orfanul?

– Nu. Bănuiesc că orfanii sunt toți la fel. Cerințele mele în legătură cu guvernanta.

Poate că era cel mai arătos bărbat pe care îl văzuse vreodată Hannah, dar o lua cu amețeală când se gândea cât de îngâmfat, de pretențios și de nemilos putea să fie. Era ca și cum ar fi făcut afaceri cu diavolul, și totuși avea un aer de implacabilitate care o convinsese că disprețul fățiș ar fi avut repercusiuni neplăcute. Da, era obișnuită cu lorzi care se credeau superiori, crezând că puteau face orice doreau, indiferent de câtă nefericire provocau și, da, știa foarte bine că, dacă nu dădea dovadă de tact, ea și Distinsa Academie a Guvernantelor aveau să o sfârșească foarte rău.

– Doriți să chemăm la un interviu selecția noastră de guvernante? întrebă ea.

– Vă voi spune ce îmi doresc și veți căuta dumneavoastră una pentru mine.

Se simți ușurată, deoarece selecția lor curentă le includea doar pe ea și pe Pamela.

– De ce anume aveți nevoie?

– O femeie ștearsă, una care să nu viseze cu ochii deschiși, care să fie cu picioarele pe pământ. O femeie mai în vârstă. Gura lui plină se subție. O femeie mai în vârstă care nu mai speră să se căsătorească și nu mai visează la povești de dragoste.

„Nu cunosc nici o guvernantă care să se potrivească descrierii." Hannah ar fi vrut atât de mult să-l pună la punct! Dar Pamela îi făcea semne disperată, cerându-i slujba, ca și când n-ar fi fost echivalentul feminin al arătosului Lord Kerrich. Oare își pierduse mințile?

Când văzu că Hannah ezita, Lord Kerrich scrâşni din dinţi.

– Haideţi, domnişoară Setterington, ştiţi de ce vreau asta. M-am săturat ca femeile să ofteze după mine. Trebuie să îndur asta în propria casă – e nevoie de ajutoare la bucătărie, din câte îmi spune jupâneasa. Dar, dacă tot trebuie să petrec timp cu o guvernantă, şi evident voi fi nevoit să o fac, atunci vreau să mă asigur că nu îmi va arunca priviri lungi sau că, Doamne fereşte, nu se va furişa în dormitorul meu goală-puşcă. Ceea ce s-a întâmplat nu demult cu servitoarea în vârstă de la etaj, deşi ar fi trebuit să o ducă mintea la mai mult de-atât.

– Aşa *ar fi trebuit.*

I-ar fi venit să râdă, dar bărbatul era atât de sincer... şi de înfumurat. De fapt, dacă n-ar fi insistat ca guvernanta să fie o femeie ştearsă, Pamela ar fi fost candidata perfectă. Nu prea avea nevoie de bărbaţi. De fapt, ar fi putut să se căsătorească de multe ori, dar întotdeauna refuzase şi încă într-un mod destul de arogant. Dar îi plăceau copiii şi ei o plăceau pe ea. Hannah nu prea înţelegea de ce ar fi vrut Pamela să facă parte dintr-un plan în urma căruia un copil avea să sufere. Se ridică şi încheie interviul.

– Voi încerca să găsesc o guvernantă care să se potrivească nevoilor dumneavoastră, milord, dar nu vă promit nimic.

El se ridică la rândul lui şi îi zâmbi atât de fermecător, încât Hannah aproape că se bâlbâi. Şi nici măcar nu-l plăcea!

– Daţi-vă toată silinţa, îi sugeră el. Nu sunt în poziţia să vă ajut la capitolul respectabilitate, ba mă tem că va fi exact invers. Dar banii vă vor fi de folos să mai câştigaţi nişte timp până veţi reuşi singure să căpătaţi încrederea societăţii. Ceea ce, îşi lăsă capul pe spate şi o privi din cap până în picioare, cred că se va întâmpla. Păreţi o persoană care reuşeşte în orice îşi propune să facă.

– Vă mulţumesc, milord. *Măcar de-ar fi fost adevărat.* Vă voi informa cât de curând în legătură cu progresele pe care le fac.

– Până marţi, spuse el. (Asta însemna că avea o săptămână la dispoziţie.) Mă aştept să găsiţi o guvernantă până atunci şi să o trimiteţi la mine.

Ea încuviinţă. El ieşi cu paşi mari din cameră. Pamela se retrăsese deja într-un colţ mai întunecat al holului de la intrare, ca să nu se întâlnească cu el, iar Lord Kerrich ieşi din casă fără

să privească în stânga sau în dreapta. Hannah rămase în spatele biroului, iar Pamela nu se mişcă din spatele scărilor, până când Cusheon nu închise uşa de la intrare după Lord Kerrich. După care o porniră una către cealaltă şi se întâlniră în hol, ca nişte adversare de temut.

– Cum adică nu-i promiţi nimic? întrebă Pamela. Accept eu!

– Dragostea ta pentru bani o să-ţi aducă necazuri, Pam! Nu poţi să-i faci jocul. Lord Kerrich propune un plan ca să o convingă pe Maiestatea Sa de decenţa lui, când e evident că nu are nici un strop de decenţă în el.

– Când eram mai tânără... am avut oportunitatea să o cunosc pe Maiestatea Sa.

Hannah oftă. Ştia că părinţii Pamelei fuseseră nişte aristocraţi avuţi, dar Pamela nu-i mărturisise niciodată cât de mult se schimbase viaţa ei după tragedia prin care trecuseră. Pamela continuă încet:

– Maiestatea Sa era atunci şi sunt sigură că e şi acum o persoană foarte raţională. Lucru evident, dacă îl ameninţă pe Lord Kerrich într-un fel sau altul. Şi e înconjurată de consilieri înţelepţi: Lord Melbourne şi acum prinţul Albert. Cred că putem sta liniştite: va fi protejată de intrigile lui Lord Kerrich.

Lui Hannah nu-i venea să creadă cât de multe îi ascunsese Pamela despre trecutul ei, sau că avea de gând să se oprească acum, după ce-i dezvăluise un indiciu atât de curios despre gloria de care se bucurase în trecut.

– Asta înseamnă că îl cunoşti pe Lord Kerrich?

Pielea Pamelei căpătase o uşoară nuanţă de gri care îi domolea ochii albaştri de obicei strălucitori, iar în râsul ei se putea citi o uşoară notă de isterie.

– Ne-am cunoscut într-o scurtă întâlnire, cu mult timp în urmă. Nu-şi va aminti.

– Dar...

– E o persoană mult prea importantă ca să mă recunoască. Pamela îşi lăsă capul în jos, ca şi când amintirile care o năpădiseră erau mult prea grele pentru ea. Atunci mă chema altfel.

Pamela alesese să poarte numele de familie al mamei ei, şi nu pe cel al tatălui ei. Hannah nu o învinuia deloc, dar prietena

ei avea aşteptări prea mari de la ea dacă avea impresia că nu avea să fie curioasă.

– Te rog, spune-mi...

– Nu mă sili.

Hannah auzi hotărârea din vocea ei şi îşi potoli mulţimea de întrebări care cereau să fie puse.

– Cum doreşti. Dar chiar dacă nu va reuşi să-şi dea seama cine eşti, trebuie să te gândeşti şi la copil. O să sufere, indiferent de ce spune Lord Sunt-Cel-Mai-Arătos-Din-Lume.

– Voi proteja copilul.

– Dar tu iubeşti copiii!

Pamela se întoarse spre ea, mânioasă.

– Am spus că voi proteja copilul!

Hannah făcu un pas în spate, uluită. Furia Pamelei se potoli rapid, şi acum tremura puternic.

– Avem nevoie de bani.

– Vino lângă foc, draga mea. Dar Pamela nu se clinti, aşa că Hannah insistă: Nu suntem chiar atât de disperate!

– Ba da, suntem, spuse Pamela, scrâşnind din dinţi tulburată.

Hannah o apucă de umeri şi o întrebă:

– Ce s-a întâmplat?

Pamela se eliberă din strânsoarea femeii şi îşi târşâi picioarele în birou, aruncându-şi boneta udă leoarcă pe jos. Hannah o urmă, ridicând boneta, şocată de faptul că prietena ei, de obicei ordonată, era acum atât de nepăsătoare.

– Pamela?

Pamela îşi trecu mâinile prin păr, trăgând de plasa albă şi câteva agrafe odată cu ea. Hannah se înfioră. Probabil că o duruse, dar Pamela părea să nu observe nimic. Stătea pur şi simplu lângă foc, cu mâinile întinse spre flăcări, deşi încă purta mănuşile din piele de căprioară care erau ude. Se întâmplase ceva. Ceva groaznic. Dar Pamela îi povestea rareori despre necazurile pe care le aveau. Nu avea să obţină nimic dacă o întreba, aşa că încercă să o ia pe ocolite.

– Cum o să te transformi într-o femeie mai în vârstă şi ştearsă?

Pamela îşi ridică privirea de la mănuşile ei din care ieşeau aburi.

–Când Lady Temperly a murit și ți-a lăsat această casă, ți-a lăsat și hainele, nu-i așa? Le voi purta eu.

–Lady Temperly era înaltă! Era mai înaltă decât tine cu vreo cinci centimetri, și mai era și foarte adusă de spate.

–Exact. Perfect. Pamela își scoase mănușile și le aruncă pe divan. O să mă dau cu pudră albă și un ruj țipător, așa cum fac femeile mai în vârstă. O să mă descurc. Trebuie.

–Și cum rămâne cu familiile care te-au angajat înainte? Ce vor spune când te vor vedea deghizată?

–Sunt guvernantă, nu trebuie să socializez. Ca întotdeauna, voi rămâne în fundal și, oricum, tot timpul am lucrat în afara Londrei. Șansele să mă întâlnesc cu cineva care să mă recunoască sunt mici.

–Pamela, *ce s-a întâmplat?*

Pamela își frecă fruntea, porțiunea dintre ochi, ca și când ar fi durut-o.

–Mai ții minte când eu, tu și Charlotte ne căutam cu disperare de lucru și am hotărât să deschidem Distinsa Academie a Guvernantelor? Cum am sperat să le ajutăm pe alte fete să își găsească locuri de muncă potrivite și în același timp să ne îmbogățim?

–Da, bineînțeles că da. Hannah le propusese acest plan din disperare.

Disperare și ambiție, căci dacă cele trei prietene nu descopereau o modalitate de a-și câștiga traiul independent de mofturile înaltei societăți, nu aveau să preia niciodată controlul asupra destinelor lor.

Pamela își dorise cel mai mult ca academia lor să aibă succes și făcuse tot posibilul să obțină slujbe temporare, pentru ca Hannah să găsească niște candidate potrivite pe care să înceapă să le instruiască.

–Școala aceasta e singura mea șansă să mor cât de cât prosperă, spuse Pamela. Nu voi renunța la visul meu acum. La visul nostru.

Hannah înțelese care *era* problema.

–Toate astea te-au copleșit, nu-i așa? Ai muncit prea mult, mergând din casă în casă, educându-i pe copiii ăia groaznici.

Ai accepta orice ca să nu mai faci asta, dar, Pamela, ți-am spus că aş fi bucuroasă dacă...

–Nu! Pamela respiră adânc, apoi o prinse pe Hannah de mână. Îi duse degetele spre partea stângă a spatelui. Aici.

Hannah descoperi o ruptură în rochia de lână udă. O ruptură adâncă, ce trecea de corsetul Pamelei.

–Ce... ? Îşi trase degetele şi făcu ochii mari uitându-se la pata stacojie de pe degetul ei. Pamela?

–S-a întâmplat când mă întorceam spre casă.

–Cusheon! strigă Hannah, după care o apucă pe Pamela de braț. Trebuie să te aşezi. Eşti rănită.

–Nu sunt, serios. E doar o înțepătură. Dar Pamela o lăsă pe Hannah să o ducă spre scaun. Am cedat imediat ce vârful mi-a atins carnea.

Cusheon veni în fugă.

–Doamnelor?

Când văzu cât de palidă era Pamela, o strigă pe servitoare.

Doamna Knatchbull se năpusti în încăpere, urmată de cele două eleve mai mari.

–Avem nevoie de bandaje, porunci Cusheon. Şi de apă fierbinte. Numaidecât.

–Am fost jefuită. Am pierdut toți banii primiți pentru luna trecută. Bărbia fermă a Pamelei începu să tremure. Dacă nu accept postul acesta, suntem ruinate.

Capitolul 3

Majordomul lui o prezentă cu un aer serios, aşa cum se cuvenea unei femei de vârsta şi statutul ei.

–Lord Kerrich, a sosit domnişoara Pamela Lockhart, de la Distinsa Academie a Guvernantelor.

Kerrich îşi ridică privirea de la hârtiile împrăştiate pe birou, uitându-se cu un ochi critic la doamna care intra în biroul lui mare, plin de cărți. În vatră ardea focul, lumânările străluceau

în sfeşnice împrăştiate peste tot prin încăpere, iar draperiile grele de catifea de la ferestrele înalte erau trase, ca lumina să poată intra în încăpere, dar ziua posomorâtă şi întunecoasă nu-i permitea să o studieze în detaliu.

Cu toate acestea, îi simţi parfumul de levănţică în timp ce femeia se îndrepta cu pas sprinten spre el. Când ajunse lângă cercul de lumânări care lumina biroul de mahon bogat ornat, se înveseli pentru prima dată în ultimele două săptămâni. Fără îndoială, domnişoara Setterington îi trimisese într-adevăr o guvernantă potrivită nevoilor lui. Posacă, neatrăgătoare, dar nu într-atât de bătrână încât să-l sperie pe copil. Şi domnişoara Setterington îndeplinise acest miracol cu o zi înainte de termenul-limită. Nu se îndoise nici o clipă de puterea banilor. Se ridică în picioare, după care făcu o plecăciune.

– Domnişoară Lockhart.

Ea făcu o reverenţă scurtă, după care se uită la el ca şi când ar fi fost un elev recalcitrant, iar ea profesoara lui. El îşi ridică monoclul, făcând acelaşi lucru cu ea. Avea un sac de călătorie înflorat, uzat şi hidos, de proporţii gigantice, atât de mare, încât mânerul îi atârna de încheietură, iar fundul genţii îi ajungea până la genunchi. Avea o umbrelă neagră, cu un mâner de lemn primitiv sculptat. Rochia ei purpurie, de femeie bătrână, care nu i se potrivea deloc, îi atârna pe umeri şi avea nişte urme de pete umede de la ploaia monotonă, dar observă totuşi un piept generos şi o talie frumoasă. Ah, dar cunoştea bine trucurile cu corsetul pe care îl foloseau femeile ca să ascundă defectele siluetei. Fără îndoială că domnişoara Lockhart le cunoştea la rândul ei. Purta ochelari fumurii, observă el, un semn de vedere slabă şi prea mult studiat. Era lipsită de culoare în obraji şi avea buzele palide. Părul castaniu îi era bine tras pe spate, aşa că nu se vedea nici urmă de piele lăsată în jurul bărbiei şi al gâtului. Un alt truc feminin care nu l-ar fi păcălit niciodată pe un expert ca el. O plasă gri încâlcită, subţire ca pânza de păianjen, îi acoperea părul, şi văzu o podoabă absurdă: păreau a fi două andrele înfipte în cocul de la baza gâtului. Îşi lăsă la o parte monoclul şi se aşeză.

– Poate că sunteţi potrivită, spuse el.

Ea încuviință și, fără să aștepte vreo invitație, se așeză în scaunul Hepplewhite de modă veche care se afla în fața biroului lui. Stilul i se potrivea.

–Eram pe punctul de a spune același lucru despre dumneavoastră.

Lord Kerrich abia reuși să se stăpânească să nu izbucnească în râs. Îi amintea de bunicul lui, un gentleman care nici în ruptul capului nu acceptase ca nepotul lui de nici treizeci de ani să se poarte cu insolență față de el. Apoi, orice urmă de amuzament dispăru. Făcea toate astea pentru bunicul lui. Pentru bunicul lui, pentru bancă și pentru numele familiei lor, care nu trebuia să sufere din cauza slăbiciunii vărului său... și care nu merita să ajungă bătaia de joc a înaltei societăți. Își încleștă pumnii când se gândi la asta.

–Ați adus recomandări.

–Bineînțeles. Femeia își vârî mâna în geanta încăpătoare, și scoase trei foi pe care i le înmână, peste teancurile de hârtii ordonate de pe biroul lui. Am nouă ani de experiență cu copiii și, după cum vedeți, am lucrat pentru familii destul de sus-puse din diverse comitate de pe lângă Londra. Lady Byers, mai ales, a fost mulțumită de rezultatele obținute. Fiica ei era destul de sălbatică când am ajuns la ei, și au fost foarte nefericiți când am plecat.

El se uită fugitiv peste scrisori. Erau scrise de familii bune, cu o reputație solidă, majoritatea din comitatele sudice. Toți susțineau că doamna Lockhart era foarte talentată cu copiii. Nu-i păsa. Îl interesa doar dacă îi îndeplinea cerințele.

–Bănuiesc că domnișoara Setterington v-a transmis de ce anume am nevoie.

–Da. Domnișoara Lockhart își așeză geanta lângă picioare. Vă voi cumpăra un orfan și-l voi instrui să fie însoțitorul dumneavoastră.

Hm. Dacă o spunea așa, nu părea chiar atât de groaznic.

–Ca să câștigați, aruncă o privire prin biblioteca lui încărcată, un soi de pariu, sau așa ceva, care vă va aduce și mai mult câștig.

Asta în schimb sunase groaznic. Profund jignit de dojana insinuată, se ridică în picioare. Dar ea își ridică mâna.

– Nu vă mai prefaceți indignat, milord. Spre deosebire de alte femei asemenea mie, eu înțeleg că aristocrații tineri și arătoși, la fel ca negustorii cărunți, pot dezvolta gustul pentru achiziționarea de posesiuni. De fapt, aș spune că această calitate face parte din prestigiosul stil de viață englezesc. Zâmbi, făcând haz de necaz. Chiar și doamnele își vor partea lor de avere. Din același motiv mă aflu și eu aici.

Lord Kerrich rămase în picioare, uitându-se la femeia enervantă din fața lui. Afurisita aceea de domnișoară Setterington reușise, în dezaprobarea ei, să dea un aer mai neîndoios misiunii lui decât insinuase servitoarea asta bătrână, în ciuda aprobării ei.

– Vă asigur că voi avea grijă ca orfanul să nu sufere, spuse domnișoara Lockhart.

– Orfanul? „Ce tot îndrugă acolo despre copil?"

– Da. Am presupus că ezitarea dumneavoastră de moment avea de-a face cu grija față de orfan. De fapt, păreți de-a dreptul afectat din pricina sorții micuțului.

Domnișoara Lockhart clipi de după sticlele fumurii. Clipi sau îi făcu cu ochiul? Acțiunile ei îi amintiră de scopul lui. Apucă sfeșnicul, ocoli biroul și îi lumină fața. Ea își cobori privirea, plină de dispreț, sau poate de groază. Căci domnișoara Lockhart nu era atât de bătrână pe cât presupusese el la început; nu că s-ar fi putut baza pe faptul că o anumită vârstă l-ar fi protejat de avansuri nedorite. Prima lui impresie cu privire la rigiditatea de guvernantă a domnișoarei Lockhart se evaporă. Acum o credea doar o femeie neatrăgătoare, în aparență fermă și, poate, disperată să sară în brațele oricărui bărbat disponibil. Mai bine spus, în brațele lui.

Un test simplu avea să-i dovedească dacă se înșela... sau dacă avea dreptate. Trecu la treabă, să se convingă. Se aplecă spre ea, cu acea încredere virilă pe care femeile păreau să o considere de-a dreptul atrăgătoare, și așteptă ca ea să își ridice privirea spre el. O făcu în cele din urmă, dar nu părea deloc impresionată.

– V-aș ruga să puneți deoparte sfeșnicul, milord. Lumina este foarte puternică și mă tem că îmi veți picura ceară pe a doua cea mai bună rochie a mea.

– A doua cea mai bună? E atât de atrăgătoare, minți el la repezeală, încât am crezut că e cea mai bună rochie a dumneavoastră.

Femeia se uită la el de parcă ar fi fost numai bun de dus la azilul de nebuni și își mută rochia de sub lumânările aprinse.

– Îmbrac rochia cea mai bună numai duminica, milord. Când, la fel ca orice femeie creștină, mă duc la *biserică*.

O mustrare la adresa purtării lui desfrânate.

– Asta înseamnă că pare atât de frumoasă din pricina femeii care o poartă.

Ignorându-i silueta elegantă, ea se întinse după geanta de lângă picioarele ei și scoase un ghem de ață și un... fel de împletitură din lână neagră.

– Într-adevăr, foarte probabil.

Hm. Nu păruse neapărat sarcastică, dar nici fermecată de el. Oare se prefăcea că nu era interesată sau chiar era o babă zevzeacă, așa cum ceruse el? Puse sfeșnicul la o parte, își rezemă un șold pe birou și se aplecă spre ea.

– Așa cum i-am spus și domnișoarei Setterington, cred că orfanul o va duce mai bine aici, ca servitor, decât într-un orfelinat. Conștiința mea a reacționat la gândul înșelăciunii mele.

– Înțeleg, își țuguie ea buzele.

El zâmbi cuceritor, prefăcându-se interesat.

– Cu toate acestea, mă întreb dacă dumneavoastră nu aveți cumva mustrări de conștiință, domnișoară Lockhart. O femeie atrăgătoare, în floarea vârstei, probabil că nu își dorește întotdeauna să aibă grijă de copiii altora. Cu siguranță vă doriți copiii dumneavoastră.

Ea se răsti la el. Era singurul mod de a descrie nerăbdarea ei nereținută.

– Nu este treaba dumneavoastră ce îmi doresc eu, milord. Ar trebui să vă intereseze doar caracterul și eficiența mea. Bun. Își duse o mână la spate și își scoase bețele lungi din coafură, le trecu prin tricotaj și, începu, spre uimirea lui, să tricoteze. Domnișoara Setterington mi-a spus despre salariul generos pe care l-ați oferit. Permiteți-mi însă nu numai să confirm suma, dar și să discut despre condițiile de cazare.

Lord Kerrich rămase fără cuvinte preț de câteva clipe. Deci domnișoara Lockhart era o excentrică, genul acela de fată bătrână

absurdă pe care Anglia îl producea din plin. Femeia nu se oprea deloc din tricotat.

– Cazare şi masă, bineînţeles, Lord Kerrich, şi într-o încăpere decentă, bine aerisită.

Se uită în jur, studiindu-i biroul.

– *Aceasta* este o încăpere plăcută, cu multe decoraţiuni frumoase şi, cel mai important, nu simt nici urmă de curent. E mai mare decât ar fi nevoie, dar mă gândesc că şi dumneavoastră dispreţuiţi încăperile închise. Încăperile închise încurajează bolile şi o femeie care e pe cont propriu trebuie să aibă grijă de sănătatea ei. Şi voi avea şi un şemineu care nu afumă. Voi primi o jumătate de zi liberă la două săptămâni, fără excepţii. Mă aştept să mi se permită să merg la slujbă în fiecare duminică şi să îl iau şi pe copil cu mine. Cred că o inimă neprihănită este necesară pentru o educaţie reuşită şi...

O întrerupse doar pentru că era nevoit să o facă, pentru a-şi duce la capăt testul.

– Draga mea domnişoară Lockhart. Scumpa mea domnişoară Lockhart. Îşi puse mâna peste a ei, oprind-o din tricotatul neîntrerupt. Trebuie să vă asigur că nu aveţi de ce să vă faceţi griji în legătură cu locaţia dormitorului dumneavoastră. Mă voi asigura... personal... ca încăperea să fie cât mai aproape de-a mea.

Îi privi mâna cu o dezaprobare calmă, după care îşi ridică privirea spre el. Îşi miji ochii cu gene dese în spatele lentilelor colorate.

– Poftim?

– Sunt detalii neimportante. Veţi primi tot ce doriţi şi abia aştept să lucrăm... îndeaproape... la educarea orfanului.

Clipi la rândul lui din genele la fel de dese. Ea îl plesni peste mână cu andreaua cu o precizie letală şi atât de tare, încât el şi-o trase numaidecât şi începu să frece locul rănit. După care ridică andreaua şi o vârî în coc. Aruncă împletitura neterminată înapoi în geantă şi spuse pe un ton îngrozitor de sever:

– Tinere, deşi nu-mi vine să cred ce aud, te înţeleg. Blestemul frumuseţii mele îmi atrage atenţii din partea bărbaţilor, dar refuz să îmi accept pur şi simplu soarta. Oricât de mult mi-ar plăcea salariul dumitale generos, trebuie să vă refuz atenţiile şi postul oferit.

Cerule, era perfect! Insensibilă la farmecul lui, atât de sigură pe ea însăși, pe valorile ei morale și, uimitor de-a dreptul, pe farmecul ei, încât nu ar fi putut fi abătută nicicum de la calea ei cea dreaptă.

– Nu! Vă rog, domnișoară Lockhart, mi-ați explicat foarte clar care vă sunt principiile. Fiți sigură că între noi va exista doar o relație de angajator și angajat.

Cu domnișoara Lockhart, știa că orfanul avea să fie bine educat și îngrijit, iar el avea să fie în siguranță în patul lui. Ea îl privi bănuitoare.

– Cum rămâne cu cerințele mele?

– Le voi îndeplini pe toate.

– Vă veți putea înfrâna pornirile animalice?

El încuviință pe un ton extrem de serios:

– Da, oricât de greu mi s-ar părea.

– Aș vrea să vă spun părerea mea, milord, deși n-am întâlnit încă nici un bărbat suficient de rațional ca să asculte și vocea rațiunii.

„O, asta ar trebui să fie bună."

– Vă rog.

– Ar fi mai bine dacă v-ați căsători.

– Toate femeile gândiți la fel. Exact asta mi-a spus și Maiestatea Sa.

– Mi s-a spus că uniunea maritală îi oferă bărbatului o modalitate de a-și satisface acele pasiuni inoportune de care suferă. Dar bănuiesc că aveți la dispoziție un timp foarte scurt ca să îndepliniți cererile reginei?

– Mi-a dat trei luni.

– Trei luni în care să deveniți o persoană respectabilă? Îl privi și râse, disprețuitor și aspru. Până și mie mi se pare nedrept. Așa e: singura variantă este să aduceți un copil în casa dumneavoastră, căci nici o femeie în toate mințile nu s-ar căsători cu un bărbat ca dumneavoastră fără o perioadă lungă de curtare și jurăminte de fidelitate, scrise și semnate cu sânge.

El se îndreptă de spate.

– Nici o femeie nu m-ar refuza.

– Glumiți, milord.

– Nu există femeie care să nu fie sedusă de un chip frumos, un titlu sau o avere, și nu vreau să fiu încrezut, dar cred că pot spune că eu le dețin pe toate trei. Serios acum, domnișoară Lockhart. V-ați opus seducției, dar dacă v-aș cere în căsătorie?

– Este o presupunere prostească. Și dacă aș fi cea mai frumoasă femeie din lume, tot nu m-ați cere în căsătorie. Toți bărbații pretind că sunt conduși de pasiune, dar dacă lucrurile chiar ar sta așa, s-ar căsători cum ar vrea, nu cum ar trebui.

– Dar dacă pasiunea m-ar conduce la dumneavoastră, m-ați accepta pentru cum arăt.

– Bărbații nu iubesc din plinătatea inimilor lor, iar cei arătoși sunt și mai răi, căci sunt răsfățați.

– Atunci m-ați lua pentru titlul meu.

– Provin dintr-o familie de viță nobilă. Știu că un titlu nu aduce cu el onoare sau fidelitate sau integritate.

El se prefăcu în șarpele din Eden și-i oferi mărul irezistibil.

– Atunci, m-ați lua pentru averea mea.

Ea ezită.

Așa cum știuse că o va face.

– Ha! Își cuprinse un genunchi cu mâinile, se lăsă pe spate și o privi satisfăcut. Aveam dreptate.

Ea îl privi și văzu ceva pe chipul lui (la naiba, oare ce era?) care o determină să fie și mai hotărâtă.

– Vă înșelați. Am reușit să nu fug cu nici unul dintre bărbații care mi-au făcut oferte și nu aș renunța la visurile mele pentru o viață cu dumneavoastră.

– Trebuie că aveți niște visuri mărețe.

– Nu sunt mărețe, dar sunt ale mele. Se ridică în picioare și își puse geanta pe braț. Și am terminat cu această discuție inutilă.

– Într-adevăr. Nu-i venea să creadă că fusese momit într-o discuție atât de zeflemitoare, ba încă cu o ființă atât de urâtă și de neplăcută. Ați înțeles ce aveți de făcut?

– Voi găsi un orfan și-l voi aduce aici. Din moment ce mă gândesc că veți vrea ca copilul să aibă un dram de conduită, îl voi educa...

El se dădu jos de pe birou și se îndepărtă de ea.

– Rapid.

– Da. Rapid. După care... vom continua așa cum doriți.

– Veți face rost de copil până la sfârșitul zilei.

– E trecut de miezul zilei, milord. Astăzi îmi voi instala lucrurile în cameră și voi inspecta sala de studii pe care ați pregătit-o. Mâine voi căuta un copil.

Kerrich o apucă pe domnișoara Lockhart de braț și o conduse rapid spre ușă.

– Atunci, ne-am înțeles.

– În ceea ce privește detaliile majore, cel puțin. Nu-mi place să vă răpesc din timp.

– Bine. Trebuia să se întoarcă la cifrele de pe foaia lui, care arătau bine, fir-ar să fie. Ba chiar foarte bine și regina Victoria era o proastă pentru că se îndoia de el. Spuneți-i servitoarei să vă pregătească dormitorul de lângă camera de studiu. Dacă vi se pare nesatisfăcător, puteți face orice îmbunătățiri găsiți de cuviință. Îi voi spune femeii că dorințele dumneavoastră au prioritate.

Guvernanta se opri lângă ușă.

– Femeii?

– Servitoarei. Se chinui să-și amintească numele ei. Bertha sau Betty sau ceva de genul ăla.

Guvernanta nu se clinti.

– Să înțeleg că e nouă?

– Relativ. Șapte ani. Zece. Nu știu exact.

Ce naiba mai voia și guvernanta? De ce nu pleca?

Ea se pregăti să vorbească, iar Kerrich recunoscu scânteia din ochii ei. Făcuse ceva ce o nemulțumise. Avea să îl mustre sever. Trebuia să pună piciorul în prag. Femeia asta trebuia să își cunoască lungul nasului. Dar se auzi o bătaie în ușă care o scuti de mustrare.

– Intră, strigă el nerăbdător.

Moulton (majordomul, care era mult mai mult de-atât) intră în încăpere și anunță:

– Milord, domnul Lewis Athersmith.

Vărul lui îi răspunsese în sfârșit la invitație. Kerrich și Moulton se priviră mulțumiți; acum își puteau continua planul.

– N-o să vă mai stau în cale, spuse domnișoara Lockhart scurt, ca o profesoară.

–Așa e.

Când o văzu pe guvernanta trasă la față, cu buze țuguiate, îmbrăcată în purpuriu, își aminti de ghinionul uimitor de care avusese parte în ultima vreme. Nu înțelegea ce anume declanșase totul. Cu nici o lună în urmă, totul mergea strună. Avea titlul, averea, venitul, aspectul, sănătatea, o familie onestă, o amantă în pat, debutante cu care să flirteze, respectul și bunăvoința tuturor din înalta societate, era temut de dușmani... toate erau bune și frumoase.

Apoi calul lui preferat începuse să șchiopăteze, servitoarea în vârstă de la etaj se ivise în dormitorul lui goală-pușcă, amanta lui se ofensase și plecase într-o clipită, fusese la întâlnirea aceea catastrofală cu regina Victoria, fugise la Norfolk, crezând că pe moșia lui frumoasă și liniștită avea să găsească o modalitate de a o îmbuna pe regină și alaiul ei pompos. Doar ca să se adăpostească în timpul unei furtuni într-o cabană părăsită și să descopere drăcovenia aia acolo. La început nici măcar nu-și dăduse seama ce era. Tocmai el, care era bancher! După care pricepuse și înțelesese și pericolul în care se afla. Dumnezeule, dacă îl prindeau tâlharii! Fugise din cabană, le dăduse tuturor servitorilor ordine să stea departe de zona aia și călărise în viteză până la gară. În Londra, se dusese numaidecât la autorități, să raporteze infracțiunea și să le ceară să ia măsuri, doar ca să descopere că nu era chiar atât de ușor. Și era doar vina lui Lewis. El și domnișoara Lockhart se întâlniră cu vărul lui pe hol.

–Ți-ai luat majordom nou, Kerrich? Lewis îl privi pe Moulton îndepărtându-se de ei. Aveam impresia că n-o să-l lași niciodată pe McCutcheon să iasă la pensie.

–E în vizită la fiica sa, minți Kerrich.

Lewis o văzu pe domnișoara Lockhart și dădu din cap, părul lui blond căzându-i peste fruntea încrețită.

–Mă scuzați, doamnă, nu v-am văzut.

Domnișoara Lockhart făcu o plecăciune scurtă, iar Kerrich se gândi cu amărăciune că probabil ei îi plăcea Lewis. Kerrich și Lewis erau de aceeași vârstă, dar în timp ce Kerrich știa fără să i se urce la cap că era cel mai arătos dintre ei, oricine l-ar fi văzut pe Lewis ar fi spus că e o persoană bună. Un cleric, poate, sau

un profesor. În familia Mathewes, Lewis primise toată sinceritatea, hotărârea și tăria. Cine s-ar fi gândit că aceste calități aveau să ducă la prăbușirea lui?

– Milord, cine este acest tânăr încântător? întrebă domnișoara Lockhart, în vocea ei citindu-se aprobarea.

– Vărul meu, domnul Lewis Athersmith. Lewis, dumneaei este... guvernanta.

– Guvernanta? spuse Lewis uluit.

– Guvernanta.

Lewis n-avea decât să interpreteze cum voia. Dar femeia își îndreptă umbrela spre Kerrich, ca un profesor care își pune la punct elevul.

– Lord Kerrich, cum mă cheamă?

– Cum? Ce? O privi nedumerit. Pe chipul ei se zărea un joc de umbre și lumină. Părea aproape amenințătoare și, spre uimirea lui, avea trăsături aproape frumoase. Privi mai bine. O frumusețe ștearsă. Sunteți domnișoara Lockhart. De ce?

Ea îi porunci răspicat:

– Să nu îmi mai uitați numele.

El se uită uluit la ea cum îi face din nou o plecăciune scurtă lui Lewis. Lewis zâmbi și îi întoarse încă o dată gestul, puțin prea entuziast.

– Abia aștept să ne întâlnim din nou, domnișoară Lockhart. Orice femeie care îndrăznește să îl pună la punct pe vărul meu trebuie să fie o femeie incredibilă.

Domnișoara Lockhart părea că se umflă mândră în pene. Nu putea să-i spună altfel și, dacă viața lui nu ar fi fost atât de complicată, ar fi concediat-o pe femeie chiar înainte să înceapă farsa. Dar știa foarte bine că ar fi fost imposibil să găsească o altă guvernantă de vârsta și caracterul potrivite, așa că scrâșni din dinți, în timp ce domnișoara Lockhart se arăta încântată de Lewis. Așa cum o făcuseră toți cei din familia lui Kerrich; chiar și iubitul lui bunic i-l dăduse pe Lewis ca exemplu.

– Acum locuiesc aici, domnule Athersmith, și va fi o plăcere să ne cunoaștem mai bine. Se întoarse spre majordom. Domnule Moulton, aș dori să o văd pe servitoare. Numaidecât. Apoi o porni în urma majordomului.

–E cam ciudată. Lewis se întoarse spre vărul lui. Dar nu mai ciudată decât tine. O guvernantă, vere?

Kerrich exersă povestea pe care o inventase ca scuză pentru gestul lui filantropic brusc şi cam suspicios.

–Adopt un orfan; un tânăr pe care l-am întâlnit pe stradă.

Lewis făcu ochii mari, crezând că nu aude bine.

– Curajul şi bărbăţia băiatului m-au cucerit.

–Curajul şi bărbăţia lui. Lewis îi aruncă o privire critică. Bineînţeles.

Kerrich îşi dădu seama că începuse deja pe picior greşit. Încă din copilărie, el fusese cel îndrăzneţ, cel fermecător, cel care avea să moştenească banii, moşiile şi titlul. Lewis fusese cel studios, cel care absolvise Oxfordul *cum laude*, cel căruia toţi îi preziceau un viitor strălucit. Şi totuşi, ce naiba era cu comportamentul lui de-acum? Şi de ce? Nu că ar fi contat; în calitatea lui de cap al familiei, Kerrich nu putea permite ca numele şi reputaţia lor onorabilă să fie târâte prin noroi. Dar era hotărât să afle de ce.

Astfel, cu o afecţiune care contrazicea pe deplin adevăratele sentimente pe care le avea pentru nătărău, îl conduse pe vărul lui spre nişte scaune confortabile amplasate lângă şemineu.

–Ia loc, Lewis.

Lewis se aşeză încet, în ochii lui albaştri citindu-se precauţie. Şi *vinovăţie*. La naiba! De ce nu mai observase asta până atunci? Îşi răspunse singur. Pentru că nu îl mai văzuse pe Lewis de luni întregi. Ce-i drept, nici nu-i dusese dorul, şi nici prin cap nu-i trecuse că ar fi trebuit să investigheze activităţile în care era implicat Lewis. Lewis era fiu de preot, pentru numele lui Dumnezeu! Lewis ar fi trebuit să fie angajatul lui Lord Swearn ca să îl pregătească pe moştenitorul acestuia pentru admiterea la Oxford, nu implicat în infracţiuni!

Când se gândi la asta, simţi nevoia să îl scuture bine pe Lewis, până îşi venea în fire, după care să-l trimită înapoi pe moşia familiei din Norfolk, ca să-l scuture bine şi bunicul, până avea să treacă toată nebunia asta. Dar cineva trebuia să descopere detaliile faptelor lui Lewis, să afle numele complicilor lui şi, cel mai important, al şefului cel mare şi să se ocupe de toată tărăşenia

asta. Acel cineva putea fi doar Kerrich. Aşa că se lăsă într-un fotoliu în faţa vărului şi îi spuse cu o expresie serioasă:

– Am o propunere pentru tine.

Lewis deveni şi mai precaut.

– Tu, vere?

– Avem necazuri la bancă. Kerrich îşi cântări cu grijă cuvintele, alegându-le astfel încât să obţină efectul maxim. Nu pot apela decât la un membru al familiei. Vreau să vii să locuieşti cu mine. Să lucrezi pentru mine.

Lewis dădu să vorbească, dar Kerrich ridică o mână.

– Te rog, ascultă-mă până la capăt. Ştiu că ai deja un post (Lewis fusese concediat, dar Kerrich se prefăcu că nu ştie) şi nu va părea deloc onorabil din partea ta să pleci aşa, dar mă tem că mă aflu într-o situaţie îngrozitoare, cu consecinţe cumplite.

– Tu, vere?

Un zâmbet slab curbă foarte puţin buzele lui Lewis.

– Ştiu că nu-ţi pot cere să îţi laşi postul pentru mine, dar mă bazez pe afecţiunea ta pentru bunicul.

Zâmbetul lui Lewis păli.

– De ce l-ar afecta vreo problemă de-a ta pe Lord Reynard?

– Deoarece e banca bunicului meu. El a fondat-o, a muncit acolo, după care i-a încredinţat-o tatălui meu şi el m-a instruit după moartea tatălui meu. Ştiu că nu-ţi plac numerele şi finanţele şi ştiu că ai jurat că nu vei lucra niciodată în acest domeniu, dar mă rog ca afecţiunea pe care o simţi pentru bunicul să fie mai presus de aversiunea ta faţă de acest domeniu.

Iat-o din nou: era vinovăţie, şi Kerrich o vedea limpede. Oare Lewis nu se gândise cum avea să-l afecteze infracţiunea lui pe Lord Reynard? Sau îşi pierduse toate scrupulele şi nu-i mai păsa? Când văzu că Lewis nu-i răspunde, Kerrich continuă:

– Ştiu. Vei spune că bunicul nu e şi bunicul tău, ci mai degrabă un unchi. Totuşi, cred că ţii la el şi, chiar dacă el n-ar spune-o niciodată, îi datorezi şi educaţia de care ai avut parte.

Lewis cedă, sub greutatea vinei pe care Kerrich o arunca asupra lui.

–Da, spuse el. Îi datorez totul bunicului tău. Dacă voi considera că problema de la bancă este într-atât de groaznică precum pretinzi, atunci bineînțeles că te voi ajuta.

–E cât se poate de groaznică, îi răspunse Kerrich.

–Cum bine știi, ne tipărim propriile bancnote pe care le distribuim în Norfolk.

Lewis încuviință dând din cap. Probabil că nu îndrăznea să deschidă gura, de teamă să nu mărturisească. Așadar, Kerrich îi spuse lui Lewis ceea ce acesta știa deja:

–Cineva ne falsifică bancnotele.

Capitolul 4

Băieții erau niște ființe atât de nesuferite! La asta se gândea Pamela în timp ce se uita la mulțimea de orfani nerăbdători adunați în jurul ei în sala de mese. Fiecare dintre ei se dădea în spectacol, încercând s-o convingă să-l aleagă și să-l scoată din mediul steril al orfelinatului. Bufoneriile băiețeilor îi aminteau de caraghioslâcurile băiatului mai mare pe care le observase nu de mult.

Băiatul mai mare fiind Lord Kerrich, evident, și nu văzuse la nici un adult bufonerii mai prostești decât cele din ziua precedentă. Da, era arătos, bogat și avea un titlu. Da, putea fermeca pe toată lumea cu zâmbetul lui. Și nu, ei nu-i păsa.

Așa cum nu-i păsa nici de fluierăturile și scamatoriile cu care o asaltau copiii ca să atragă atenția asupra lor.

Farmecul lui Kerrich era la fel de evident și de obositor pe cât de rafinat și studios era cel al vărului său. Kerrich avea ce învăța de la domnul Athersmith.

Dar bineînțeles că nu avea să învețe nimic de la el. Pamela își aminti că îl observase pe Kerrich când fusese la Palatul Kensington și îl caracterizase drept un tânăr îngâmfat care avea o părere prea bună despre sine. Nu se schimbase deloc. Se considera mai presus decât ceilalți nobili. Putea doar să spere că, într-o zi, cineva

(o femeie) avea să-i dea peste nas. Şi că ea avea să fie prin preajmă să o vadă.

Unul dintre băieţii de opt ani începu să cânte cu o voce subţire, dulce. Avea talent şi, cu puţină instruire, ar fi putut deveni un mare vocalist, dar chiar dacă Kerrich spusese că nu îl interesa ce orfan avea să aleagă, Pamela bănuia cam ce îşi dorea: un băiat bărbătos, pe care să-l poată bate pe umăr.

O guvernantă responsabilă şi bine plătită trebuia să încerce să-i obţină lui Kerrich exact ce-şi dorea, aşa că îl ignoră cu fermitate pe băiatul cel talentat şi pe fetele care stăteau pe scări, uitându-se printre barele balustradei. Păcat, căci Pamela avea o slăbiciune pentru cei neiubiţi, cei proscrişi, cei daţi la o parte. Îi înţelegea atât de bine.

– Hei! Unul dintre băieţii mai voinici îi împinse pe cei mai mici la o parte. Io-s Chilton. Aş fi bun. Ia uite-aici! Îşi suflecă mâneca şi se încordă. Aş putea să car cărbuni şi să-i pun în sobă mai bine ca oricare altu' de-aici.

– Ba nu, i-o întoarse unul dintre băieţii mai mici, curajos şi furios. Eşti tu mai mare, da' eşti leneş.

Chilton îşi strânse pumnul.

– Ba nu sunt.

Un alt băiat îl împinse din spate şi cei mai duri băieţi se rostogoliră la pământ, cu multă zarvă.

– Ce năbădăioşi, nu-i aşa? spuse doamna Fallowfield, directoarea orfelinatului, încercând să arunce o lumină pozitivă asupra încăierării.

Fără să-i răspundă, Pamela se trase în spate, ca să evite larma. Văzând-o, doamna Fallowfield bătu din palme şi strigă nişte ordine ineficiente. Femeia îmbujorată nu reuşea nicicum să-i stăpânească, dar doar cei disperaţi sau cei corupţi acceptau o asemenea slujbă, iar Pamela bănuia că femeia întrunea ambele calităţi. Doar fusese mai mult decât dispusă să îi vândă Pamelei un băiat, fără să întrebe măcar ce avea să se-aleagă de el. Îi spusese doar cât o va costa.

Pamela se uită dincolo de mulţime. Un băiat de vreo zece ani stătea mai retras, uitându-se la toată zarva cu nişte ochi căprui mult prea mari pentru faţa lui mică şi murdară. Părul şaten

cafeniu îi ajungea până chiar deasupra umerilor, purta un fel de şorţ şi ţinea în mână o mătură şi, chiar dacă nu putea să-i vadă partea de jos a trupului din pricina băieţilor care se ciondăneau, Pamela avu impresia că era deplorabil de slab.

O întrebă pe doamna Fallowfield tare, ca să se facă auzită peste larma infernală:

– Ce ziceţi de tânărul acela?

Directoarea păru surprinsă.

– Nu e...

Dar Chilton auzise şi se ridică bălăngănindu-se în picioare, după care îşi şterse nasul plin de sânge pe mânecă.

– Tânăr?

Se prăbuşi din nou pe podea, prăpădindu-se de râs. Se părea că veselia lui era contagioasă, căci toţi ceilalţi băieţi începură să râdă pe înfundate, iar fetele începură să huiduie şi să bată din picioare, şi nici măcar doamna Fallowfield nu se putu controla. Băiatul arăta de parcă fusese pălmuit, şi nu pentru prima dată. Aparent, Pamela îl făcuse de râs, fără să vrea. Îi făcu semn şi, pe măsură ce acesta se apropia de ea, înţelese.

Băiatul era de fapt fată. Ceea ce i se păruse a fi un şorţ era de fapt o rochie zdrenţuită. I se vedeau încheieturile slăbănoage, iar tivul rochiei fusese desfăcut până nu mai rămăsese nimic din el, dar tot i se puteau vedea gleznele îmbrăcate în ciorapi lungi. Pamela nu ştia de ce avea părul scurt, dar era evident că avusese parte de neînţelegeri şi fusese luată în zeflemea din pricina tunsorii. Biata de ea aproape că izbucnise în lacrimi şi încerca din răsputeri să nu le dea celorlalţi de înţeles că o răniseră.

Pamela înţelegea. Îşi amintea foarte bine primii ei ani de viaţă, în care fusese răţuşca cea urâtă, în care toţi îşi bătuseră joc de picioarele ei deşirate şi de stângăcia ei incredibilă. Ea însăşi fusese ţinta multor glume, precum şi a celei mai mari glume din toate timpurile: se transformase într-o lebădă frumoasă.

Voia să o asigure pe fată că, în foarte scurt timp, băieţii ar fi făcut orice pentru un zâmbet de-al ei, dar nu putea promite frumuseţe, încredere, tărie sau caracter. Nu atunci când creşti într-un mediu atât de dificil şi de lipsit de dragoste.

Aşa că Pamela îşi duse mâinile la spate şi întrebă:

– Cum te cheamă, draga mea?

– Elizabeth, doamnă. Fetița dădu scurt din cap. Elizabeth Hunter.

– Câți ani ai, Elizabeth?

– Am opt ani.

Opt? Avea opt ani? În ciuda faptului că era foarte slabă, fata era înaltă și dădea semne că avea să se facă și mai înaltă. Nu-i de mirare că stătea aplecată de spate. Pamela își dorea să o mângâie și își împreună degetele ca să nu cedeze în fața impulsului.

– De cât timp ești la orfelinat, Elizabeth?

În încăpere se lăsă tăcerea, toți ascultând schimbul de replici cu sufletul la gură. Chiar dacă era evident că Elizabeth era emoționată, o privi totuși fără șovăială în ochi pe Pamela.

– De mai bine de un an, doamnă, de când părinții mei au murit de friguri.

– Aha. Spre deosebire de ceilalți copii pe care îi văzuse Pamela acolo, ea vorbea cu un accent bine definit, educat, și acum știa și de ce. Și tu ai fost bolnavă?

– Da, doamnă.

Așa se explica tunsoarea, căci toată lumea știa că părul lung absorbea energia, așa că tunsul era o terapie întâlnită împotriva frigurilor. Pamela îi zâmbi înțelegătoare.

– Ei bine, Elizabeth Hunter, îmi cer scuze că am crezut că ești băiat.

Chilton se ridică din încâlcitura de brațe și picioare de băieți, se bălăngăni, ciocnindu-se de Pamela, după care rânji la fată.

– Da, Beth, ești atât de papă-lapte că n-ai putea fi niciodată băiat.

– Serios? Mai rapidă ca un șarpe, Beth îl apucă de ureche și i-o răsuci, punându-l pe băiat în genunchi. Măcar nu sunt hoață. Dă-i-l înapoi.

Pamela privi năucită.

– Au, au, au. Băiatul o zgârie pe Beth pe mână.

Beth ignoră durerea:

– Dă-l încoace!

El încercă să o lovească.

Ea își întinse brațul de tot, ca să nu o poată ajunge, și îi mai răsuci o dată urechea. În cele din urmă, Chilton își vârî mâna în pantaloni și scoase ceasul de argint al Pamelei. Pamela se înfurie. Când se ciocnise de ea, îi furase ceasul din buzunărașul fustei, singurul lucru care-i mai rămăsese de la tatăl ei. Îi tăiase cu atâta abilitate panglica, încât ea nici măcar nu observase.

Beth îi dădu drumul lui Chilton, dar probabil că acesta recunoscu furia nemanifestată a Pamelei, căci lăsă ceasul din mână și-o luă la fugă în spate. Beth prinse ceasul înainte să atingă podeaua și-l șterse de șorțul ei.

– Dacă aveți o batistă, doamnă, îl puteți împături în ea, până apucați să-l curățați cum trebuie, ținând cont c-a fost în pantalonii *lui*.

Doamna Fallowfield vru să-l plesnească peste cap pe Chilton, dar acesta se feri într-o parte și trecu pe lângă ea.

– Derbedeu mic ce ești! Acum domnișoara Lockhart o să creadă că te învăț să-i furi pe oameni!

Ce fraieră mai era și ea! Un tâlhar netrebnic o jefuise de plata pe o lună, apoi un băiețel orfan îi furase ceasul.

– Doamnă?

Beth încă stătea cu mâna întinsă spre ea. Pamela apucă intenționat ceasul cu batista. Beth tresări, ca și când s-ar fi așteptat să fie pălmuită. Pamela se opri și se uită la copiii care rămăseseră muți în jurul ei. O urau pe Beth. Vorbea și arăta diferit, și acum îi făcuse pe toți să pară niște hoți. Oare avea să fie pedepsită pentru fapta ei bună? O privi cu coada ochiului pe doamna Fallowfield, care parcă fumega, și știu că femeia avea să dea vina pe Beth pentru că dăduse la iveală infracțiunea, și nu pe băiat pentru că o înfăptuise. Apucă ceasul, îl puse împreună cu batista în săculețul de mână, după care își scoase mănușa de la mâna dreaptă. Își udă degetul mare cu limba și șterse pata de pe bărbia lui Beth. Apoi spuse hotărâtă:

– O iau pe ea.

Beth făcu ochii mari, sclipitori.

Orfanii începură să șușotească.

– Pe aia? Doamna Fallowfield nu reuși să-și ascundă disprețul. Ați venit după un băiat!

Beth își pierdu licărul din privire și se uita când la doamna Fallowfield, când la Pamela.

– M-am răzgândit.

Ca o vânzătoare indignată, doamna Fallowfield nu renunță.

– Beth nu-i bună pentru angajatorul dumitale. E insolentă și... și mândră. Crede că-i mai bună decât restu'.

– Da, spuse Pamela deschizându-și portmoneul. Cred că ați spus trei lire sterline pentru un orfan sub vârsta de zece ani.

– Pentru un băiat!

Pamela ar fi trebuit să știe că femeia n-avea de gând să se înduplece ușor. Îi aruncă o privire tăioasă, apoi spuse:

– Fetele merită mai puțin. Deci două lire.

Beth își împreună mâinile la piept, ca și când în inima ei înfometată de afecțiune începea să se înfiripeze speranța. Doamna Fallowfield rămase cu gura căscată.

– Neah, cârâi ea. Cinci lire. Cinci pentru obrăznicătura aia mică.

Pamela îi puse trei lire în mână doamnei Fallowfield și, oricât de mult refuzau cuvintele sale, apucă cu nerăbdare monedele.

– Trei lire, așa cum ne-am înțeles.

O apucă pe Beth de mână și o duse spre ușă. Doamna Fallowfield veni grăbită după ele.

– O să-ți pară rău. O s-o aduci înapoi într-o zi, nemulțumită.

Beth deschise cu putere ușa, ca și când libertatea însăși plutea în aerul cețos de dimineață.

Pamela coborî pe scările înguste și îi zâmbi cât putu de rece doamnei Fallowfield.

– Atunci veți avea fără îndoială plăcerea de a-mi spune: „Ți-am zis eu".

Capitolul 5

„Dumnezeule, ce-am făcut?"

Lacheul ținu umbrela deschisă, în timp ce Pamela o încurajă pe Beth să urce scările trăsurii lui Lord Kerrich. Apoi urcă

și ea și se așeză pe bancheta orientată în sensul de mers, simțindu-se copleșită de îndoieli. Cum de fusese atât de impulsivă încât să ia o fată de la orfelinat, când știa foarte bine că Kerrich își dorea un băiat? Era foarte posibil ca sfidarea ei nesăbuită să ducă la concediere, lucru pe care nici ea, nici Distinsa Academie a Guvernantelor nu și-l permiteau.

În tăcere, se holbă la copilul murdar, neîngrijit și stângaci din fața ei. Dar tăcerea se întrerupse când vizitiul puse caii în mișcare și Beth căzu în genunchi în spațiul mic și înghesuit. O apucă pe Pamela de mână și i-o sărută, apoi spuse timidă și sinceră:

– Vă mulțumesc, domnișoară. Vă mulțumesc pentru bunătatea dumneavoastră, că m-ați luat din locul ăla. Nu credeam că aș putea să mai sper vreodată, dar acum pot și jur, domnișoară, jur pe mormintele mamei și tatei c-o să fac tot ce vreți. O să fiu cuminte. N-o să vă fac probleme. Nici măcar n-o să știți că sunt acolo, atât de cuminte o să fiu.

– Of, te rog să te ridici!

Îngrozită de recunoștința exagerată a copilului, Pamela își trase mâna dintr-a ei. Beth îi amintise încă o dată de ea când era copil, când se străduise să-i fie pe plac tatălui ei, să facă orice voia el. Nici măcar lecțiile pe care i le dădea constant (demonstrându-i că nimic din ce făcea ea nu l-ar fi putut mulțumi pentru multă vreme) nu o opriseră vreodată să încerce. Pentru binele mamei ei și al ei înseși, se chinuise din răsputeri să îl facă fericit. Trăise cu speranța că avea să o laude și dorise să-l vadă zâmbind. Nu avea de gând să o supună pe copilă unui astfel de chin.

– Dacă ai ști în ce te-am băgat, s-ar putea să nu mai fii atât de recunoscătoare.

Stingherită, Beth se așeză sfioasă pe bancheta opusă. O privi pe Pamela cu ochi mari și temători.

– Știu. Stăpânul vrea un băiat.

– Și asta.

„De fapt, stăpânul nu intenționează să te adopte." Mărturisirea îi stătea pe limbă, pentru că se simțea vinovată la gândul că o înșela pe fată. Și începuse să se simtă așa din momentul în care se uitase mai bine la ea și-o văzuse cu adevărat. Ochii ei plini de speranță. Genele-i șterse. Fruntea lată și bărbia delicată. Dinții,

noi şi prea mari pentru faţa de copilaş. Obrajii, care ar fi trebuit să fie rotunjiţi şi dolofani, dar care erau în schimb slăbiţi din cauza hranei insuficiente.

Dar *ce sens* avea *să-i* spună lui Beth despre consecinţele care poate că aveau să se abată asupra ei mult mai târziu? Aveau noroc dacă treceau peste ziua aceea fără ca bărbatul să-i poruncească să-i facă rost de alt copil.

– De fapt, spuse Pamela încercând să-şi facă singură curaj, *nu mi-a spus* niciodată că vrea un băiat. Eu am presupus asta. Datorită calificărilor tale, eşti un candidat mai bun pentru scopurile Domniei Sale decât oricare dintre ceilalţi copii.

– Calificări, domnişoară Lockhart?

Pamela îi zâmbi copilului care se legăna după mişcarea trăsurii care străbătea străzile ploioase ale Londrei.

– Da, într-adevăr, continuă ea. Eşti politicoasă şi educată. Lord Kerrich te va putea prezenta prietenilor lui fără să se teamă că îl vei face de ruşine.

Degetele murdare ale lui Beth îi zvâcniră în poală.

– O să vrea să mă prezinte prietenilor?

– Lord Kerrich va fi mândru de tine, îi explică Pamela. Va vrea să te prezinte altora.

– O! Beth îşi muşcă buza, după care mărturisi: Sunt cam timidă. Ceilalţi copii râd de mine din cauza asta.

Nenorociţii ăia de ochelari fumurii îi alunecau pe nas, aşa că Pamela îi împinse în sus şi îşi aminti: nu era Pamela cea tânără, guvernanta de care profitau hoţii şi angajatorii. Era domnişoara Lockhart cea aspră şi absurdă, atât de neatrăgătoare, încât Kerrich fusese vădit uşurat de faptul că nu-i răspunsese la avansuri. Personajul pe care îl interpreta era suficient de rigid ca să insufle curaj unui întreg orfelinat de copii ruşinoşi şi nu avea să-i permită lui Beth să se lase copleşită de emoţii. Nu acum când scăpase de casa de copii, dar mai trebuia să facă faţă examinării dure a lui Kerrich. Îşi îndreptă spatele şi spuse:

– E absurd. Nu eşti timidă. Uite cu cât calm te-ai prezentat chiar dacă am presupus în mod eronat că eşti băiat. Şi nu uita ce curajoasă ai fost când mi-ai recuperat ceasul! Nu, domnişoară,

nu eşti deloc timidă. Eşti ca o leoaică atunci când trebuie să faci faţă greutăţilor.

Beth se trase mai în spate când auzi cuvintele de încurajare ale Pamelei.

–Sunt?

–Cu siguranţă.

Trăsura se legănă înspre Grădinile Hyde Park şi se opri în faţa casei lui Kerrich.

–Poate că sunt curajoasă doar când se întâmplă lucruri rele, spuse Beth prudentă.

Pamela încuviinţă cât putu de ferm, ca un mentor cu experienţă.

–Un semn clar de curaj.

Tânărul Timothy, lacheul, deschise uşa. Cu o mână ţinea umbrela, oferind-o pe cealaltă doamnelor. Pamela îl apucă de mână şi coborî din trăsură, după care se întoarse exact la timp să o vadă pe Beth năpustindu-se afară, pe călcâie.

–Aha. Iată şansa noastră de a avea o primă lecţie. Întotdeauna îi permitem lacheului să ne dea o mână de ajutor când coborâm din trăsură.

Beth îşi ridică privirea spre servitorul indiferent, îmbrăcat în uniformă.

–Pot să cobor şi fără ajutorul lui. După care, crezând că îl jignise, îi spuse: Dar vă mulţumesc oricum, domnule.

Lacheul se abţinu să nu râdă. Totuşi, Pamela îşi dădu seama că tânărului îi plăcuse politeţea copilei, după felul în care îşi înclină uşor capul. Kerrich *trebuia* să o păstreze. Pamela continuă să joace rolul domnişoarei Lockhart cea autoritară.

–Foarte bine. Trebuie să le mulţumim întotdeauna servitorilor, dacă se poate adresându-ne pe nume. El e Timothy.

–Timothy, repetă Beth.

–Şi acum, îndreaptă spatele, trage umerii.

Beth îşi îndreptă spatele.

–Vino cu mine, şi nu uita: eşti o leoaică.

–Da, domnişoară Lockhart, răspunse Beth destul de curajoasă.

Dar o apucă pe Pamela de mână, care o privi şi îi zâmbi încurajator.

–Așa te vreau! spuse ea, deși Beth pălise atât de tare, încât petele de mizerie de pe obraji îi ieșeau acum în evidență.

Lacheul le adăposti sub umbrelă în timp ce urcau scările care duceau la ușa dublă masivă a casei lui Kerrich. Beth începu să-și târșâie picioarele.

–Domnișoară Lockhart? Asta-i o pensiune sau un hotel sau... ce-i asta?

Pamela se opri, dându-și seama de sarcina imensă pe care și-o asumase: aceea de a pregăti un orfan pentru o farsă care să păcălească înalta societate. Să o păcălească pe regină, care, așa cum reieșea din comentariile degajate ale lui Kerrich, îl cunoștea foarte bine pe el și trucurile sale. Pamela, deși obișnuită cu casele aristocraților, considera căminul lui Kerrich și împrejurimile acestuia printre cele mai mărețe pe care le văzuse vreodată. Beth, care fusese crescută de părinți de clasă mijlocie și care locuise într-un orfelinat mizer, nu era deloc pregătită pentru o astfel de avuție.

Dar Beth era copil. Copiii se adaptau ușor la schimbare, sau cel puțin așa își spunea Pamela. Arătând spre scările late, arcadele romane de deasupra ferestrelor, vulturii sculptați în piatră montați pe fațada de cărămidă, spuse:

–Aceasta e casa lui Lord Kerrich.

Beth își ridică bărbia și se uită în sus, la acoperișul clădirii cu patru etaje din fața ei.

–Are o familie numeroasă? Copii?

Cerșea informații ca și când și-ar fi dat brusc seama că nu știa prea multe lucruri despre bărbatul care-i putea hotărî soarta.

–Nu te teme, are doar un văr, pe care l-am cunoscut și care pare a fi un gentleman cumsecade. Doamna Godwin, jupâneasa, mi-a spus că tânărul va rămâne o vreme în casa lui Lord Kerrich. Nu știu să aibă alte rude.

Își dădu seama că într-adevăr așa era. Nu-i păsase de familia lui Kerrich, ci doar de ea însăși și de modul în care el și banii lui aveau să o salveze. „Lucru corect, de altfel", își spuse ea hotărât. Îi păsa de el la fel de mult cât îi păsa și lui de ea. Părea însă că Beth intenționa să afle câte ceva despre protectorul ei, înainte să-i fie prezentată.

– Lord Kerrich e o persoană drăguță? întrebă Beth.

La asta Pamela putea răspunde fără ezitare.

– Foarte drăguț chiar, când vrea să fie așa.

Bătu la ușă și înclină din cap spre Moulton, care o deschise.

– Acesta e copilul? întrebă Moulton în timp ce Pamela o conduse pe Beth în foaier.

– El e stăpânul? întrebă Beth uluită.

Moulton, de felul lui înțepat și arogant, se destinse cât să-i spună șoptit:

– Nu, domnișoară, eu sunt noul majordom.

– Tu ești majordomul? Beth îi studie trăsăturile serioase și costumul superb, și-și exprimă admirația prin două cuvinte: Nici vorbă!

Pamela zâmbi în timp ce își scoase pălăria și i-o înmână lacheului. Beth îl încântase atât de tare pe Moulton, încât, dacă bărbatul ar fi fost cocoș de munte, cu siguranță că s-ar fi umflat în pene. Acesta se uită la înfățișarea murdară a lui Beth cu o groază evidentă și-o sfătui:

– Lord Kerrich e în birou. Domnișoară Lockhart, vă sugerez să o spălați pe copilă înainte să o prezentați stăpânului.

Se părea că el și, cu siguranță, toți servitorii știau de ce domeniul lor elegant fusese invadat de un copil.

– Da, are nevoie de o baie.

– Ba nu chiar, mormăi Beth.

Pamela n-o băgă în seamă. O duse pe fetiță în foaier, intenționând s-o conducă rapid la etaj. Dar Beth se opri când dădu cu ochii de interiorul casei. Intrarea mare și înaltă strălucea de la podelele de lemn lustruite și covoarele orientale uriașe lucrate manual, în nuanțe închise trandafirii și bleumarin. Doi lachei stăteau de-o parte și de alta a intrării, ambii atât de nemișcați în uniforma lor albastru cu auriu, încât ar fi putut face parte din mobilier. Pereții albi erau decorați cu oglinzi cu rame aurii, care reflectau lumina de la candelabrul de cristal și pe cea care pătrundea prin geamurile în formă de romb. Peste tot se vedeau flori proaspăt culese.

Din mijlocul încăperii pornea o scară, ce se împărțea în două la etaj, devenind o galerie pe unde puteai observa un du-te-vino neîntrerupt.

Din foaier se intra în mai multe încăperi. Pe măsură ce înainta cu pași timizi, Beth se uită în salonul de primire, în încăperea în care se servea micul dejun, în bibliotecă, exclamațiile ei de uimire răsunând puternic în tăcerea din casă. Pamela o urmă, observând cu fascinație cât de uluită era copila. Era ca și cum ar fi privit-o cum își deschide primul cadou în dimineața de Crăciun, iar ochii mari ai lui Beth și uimirea ei încărcată de emoție îi întăriră doar hotărârea de a o păstra.

Apoi Beth se uită prin ușa deschisă a biroului lui Kerrich și se ascunse repede după Pamela. Pamela se încruntă la gentlemanul care venea cu pași mari și apăsați spre ele, umerii lui lați conturându-se pe fundalul de lumină.

– Domnișoară Lockhart, acesta e copilul?

Beth apucă bine fusta Pamelei. Fără câtuși de puțin efort, Pamela se transformă în domnișoara Lockhart cea strictă, care acționa (și reacționa) pentru a contracara egoismul lui înnăscut.

– Milord, într-adevăr, acesta este copilul dumneavoastră.

– Adu-l înăuntru.

Cu încrederea unui bărbat care nu fusese niciodată refuzat, Kerrich se întoarse în bârlogul lui. Pamela înaintă, trăgând-o pe Beth după ea. Când ajunse în pragul ușii, spuse:

– Ar fi mai bine dacă ar face o baie și și-ar schimba hainele înainte să vă cunoască.

– Nu.

Refuzul prompt al lui Kerrich o puse pe Pamela la încercare.

– Prea bine.

O apucă pe Beth de mână și o trase încet în birou, după care o împinse ușor de la spate.

Kerrich se așezase deja, cu șoldul sprijinit de birou, cu picioarele lui lungi, elegante și – de data asta fără să vrea – la fel de atrăgător precum fusese în mod intenționat în ziua dinainte. O privi mai întâi pe Pamela, apoi trecu la Beth. Privirea i se îngustă și renunță la poziția lui nonșalantă. Pe un ton furios, simțindu-se trădat, spuse:

– Domnişoară Lockhart, *asta* e o fată.

– Sunteţi foarte perspicace, milord, încuviinţă Pamela. Doamne, ce bine se pricepea la toată şarada asta de pedanterie şi autocontrol! Surprinzător, dar unica opţiune alternativă în materie de gen pe care o oferea orfelinatul era cea de băiat.

– De ce *nu* aţi luat un băiat?

– Nu am găsit nici unul potrivit.

– Cum adică nu aţi găsit nici unul potrivit?

– Beth e singurul copil din orfelinat cu calificările necesare.

– Calificările necesare? rosti el pe un ton imperios şi adoptând o postură arogantă care cereau să i se acorde atenţie. Femeie, despre ce naiba *vorbeşti*?

– Milord, nu puteţi vorbi atât de aspru în prezenţa a două doamne. Beth, de exemplu, nu foloseşte jargon de stradă.

Pamela se opri şi-l lăsă să prindă ideea. Din foaier se auzi o bătaie în uşa de la intrare. Kerrich se uită din nou la Beth.

– Trebuie să fi fost vreun băiat pe-acolo care...

– Nu. Pamela îl privi în ochi. În plus, Beth are nişte maniere impecabile. Şi e sinceră. Nu voi face nici un comentariu la adresa sincerităţii *dumneavoastră*.

Beth scânci, ceea ce-i făcu pe cei doi combatanţi să se oprească. Moulton bătu la uşa deschisă.

– Stăpâne?

Kerrich nu-l băgă în seamă pe majordom, dar observă că fetiţa era agitată, aşa că îşi temperă tonul.

– Ce să fac eu cu o fată? întrebă el.

– Exact ce aţi face şi cu un băiat, presupun, îi răspunse Pamela. Scoateţi-o în lume. Deveniţi o persoană plină de bunătate şi respectabilă.

– Ce prostie!

Pamelei chiar îi plăcea să i-o întoarcă:

– Asta am zis şi eu de la bun început.

Kerrich îşi miji ochii.

– Domnişoară Lockhart, întreceţi limita!

Din foaier se auziră voci, iar rafala de aer proaspăt îi dădu de înţeles Pamelei că uşa de la intrare era deschisă.

– Iertați-mă, milord. Credeam că majoritatea bărbaților preferă ca femeile să fie de acord cu ei.

Beth o trase de mânecă, iar Pamela se aplecă spre ea și o ascultă pe fetiță care șopti cu voce tare:

– Vă rog, doamnă. Noi ar trebui să-l convingem că-s puștoaica de care are nevoie.

Pamela se uită la el. Auzise, bineînțeles, și evident că rânjea fără scrupule, încântat de faptul că Pamela se simțea jenată.

– Un băiat, spuse el, ar merge la cursele de cai cu mine. Și la lupte. Și la club.

Spre deosebire de Beth, Pamela își controlă nerăbdarea.

– Nu vă bucurați de o reputație prea bună. Așadar, mai bine duceți-o pe Beth în locurile în care ați duce-o pe fiica dumneavoastră. În parc. La o piesă de-a lui Shakespeare. Să vadă artificii.

Moulton intră șovăitor în încăpere.

– Milord?

– Imediat, Moulton! spuse Kerrich irascibil. Domnișoară Lockhart, un astfel de itinerar m-ar plictisi de moarte!

Pamela își pierdu din nou răbdarea, de altfel destul de fragilă când venea vorba de gentilomi nesăbuiți.

– Gândiți-vă puțin, milord! Deplângeți oportunitatea de-a vă distra învățându-l pe un tânăr obiceiurile ușoare cu care vă îndeletniciți dumneavoastră? Regina nu merge la cursele de cai sau la lupte.

– Ce știți dumneavoastră despre obiceiurile Maiestății Sale?

– La fel de multe ca și dumneavoastră, dacă ați... Pamela se opri înainte să se dea de gol și să-și dezvăluie trecutul în fața acestui gentleman mult prea arogant. Știu că s-a căsătorit de curând și știu că soțul ei este foarte sobru. Și nu trebuie să ne chinuim ca să ne dăm seama că regina, ca orice altă femeie rațională, nu ar fi impresionată de filantropia dumneavoastră dacă asta înseamnă să îl învățați pe un tânăr cum să pună rămășaguri!

Moulton ieși în foaier și se uită insistent, după care intră din nou în birou, agitat. Lui Kerrich nu îi plăcu evaluarea ei directă, și negreșit corectă, a planului lui, așa că făcu ceea ce fac toți bărbații când li se scot în evidență greșelile. Se îmbufnă.

– Copila asta mi-e inutilă.

Era clar că Beth se hotărâse să îşi ia soarta în propriile mâini, căci i se adresă direct:

–Mă scuzaţi, domnule, dar nu sunt inutilă. Ştiu să fac multe lucruri şi, dacă mă lăsaţi să rămân aici, voi învăţa cum să fiu piciul pe care îl vreţi. Vocea îi tremura, dar îl privi pe Kerrich direct în ochi. Dar mai întâi trebuie să mă lăsaţi să rămân. Promit să fac orice vreţi, dacă îmi daţi o şansă.

Kerrich se uită la Beth.

„Te rog, voia Pamela să îl implore. Uită-te la ea. Priveşte dincolo de murdărie şi timiditate, la curajul şi caracterul ei."

Dar el miji ochii şi se făcu tot mai roşu la faţă.

–Domnişoară Lockhart, probabil mă consideraţi un imbecil de-aţi încercat un asemenea şiretlic cu mine. Poate că e sora dumneavoastră mai mică sau o verişoară pe care aţi mânjit-o cu noroi şi aţi sperat c-o să mă înduplece? Nu sunt chiar atât de credul!

Beth îşi scoase mâna dintr-a Pamelei şi îşi puse pumnii în şolduri.

–Adică o faceţi mincinoasă? E o doamnă drăguţă şi m-a salvat!

Preţ de-o clipă groaznică, Pamela se gândi că Beth avea să încerce să-l pocnească. O prinse de umeri şi o ţinu aproape de ea, spunând:

–Sincer, milord, astăzi am văzut-o prima dată pe Beth. Nu încerc să vă amăgesc nicicum.

Dar nu o spuse chiar atât de sigur, din moment ce însăşi înfăţişarea ei era o înşelăciune. Kerrich observă acest lucru, evident, şi se ridică, părând că ameninţa să le arunce personal în stradă. Dar din pragul biroului se auzi vocea călduroasă a unui bătrân.

–Hei, tinere, nu vii să-ţi îmbrăţişezi bunicul?

Capitolul 6

–Gardner Mathewes, marchizul de Reynard, spuse Moulton, de parcă n-ar fi fost evident că preaiubitul bunic al lui Kerrich se afla în pragul uşii.

– Bunicule! Kerrich se ridică, luat complet prin surprindere de vizita neaşteptată. De ce nu m-ai avertizat că vii?

– Să te avertizez? izbucni în râs Lord Reynard. Parcă ai fi un tânăr prins în timp ce făcea o farsă. De ce-ar trebui să te avertizez, tinere Devon? Îşi ridică privirea spre nepotul lui, ochii lui având aceeaşi nuanţă brun-închis ca şi aceia pe care Kerrich îi vedea în fiecare dimineaţă în oglindă, când se bărbierea. Am venit într-un moment nepotrivit?

– Nicidecum. „În cel mai prost moment posibil." Totuşi, Kerrich fu copleşit de afecţiune când îl văzu pe bătrân. Îşi veni în fire, înaintă şi îşi îmbrăţişă bunicul, şi simţi oasele bătrâne pe care atârnaseră cândva muşchi. Îşi coborî privirea spre bunicul lui, cel care fusese cândva la fel de înalt ca el, şi-i spuse: Ştii că eşti întotdeauna bine-venit.

– Ba bine că nu. Lord Reynard îl îmbrăţişă la rândul lui, şi probabil că se uitase peste umărul lui Kerrich, deoarece spuse: Mă scuzaţi. Nu le-am observat pe domnişoarele acestea încântătoare.

– Ce domnişoare încântătoare?

Kerrich se întoarse şi le văzu pe domnişoara Lockhart şi pe fetiţa aia ridicolă pe care voia ca el să o accepte în casă.

– Haide, tinere, nu te emoţiona. Cine sunt aceste domnişoare încântătoare? întrebă Lord Reynard şi părea de-a dreptul încântat să le vadă pe micuţa orfană timidă şi pe guvernanta ei ursuză.

Datorită obligaţiilor lui Kerrich, această femeie... copleşitoare... intrase în viaţa lui. Se încruntă la Pamela, pe deplin conştient de faptul că o angajase cu nici o zi în urmă. Oare unde-i fusese mintea? Se gândise la datorie. La onoarea familiei. La regina Victoria care îi spusese: „Lord Kerrich, dacă nu încetaţi cu goana asta uşuratică după femei şi nu vă dovediţi a fi un gentleman serios şi responsabil, mă tem că nu voi mai putea permite să păstraţi o parte din averea mea personală în banca dumneavoastră. Ar trebui să vă căsătoriţi, aşa cum am făcut eu, să aveţi copii şi să deveniţi respectabil... sau". Iar el, ca un nesăbuit idiot, rânjise şi întrebase: „Sau ce? Ce-ar putea fi mai rău decât să vă retrageţi averea de sub paza mea?"

Iar ea, ei bine, îi spusese. „Sau" – cuvântul acela îi bântuise coşmarurile ani de-a rândul, şi acum afla că cineva îi cunoştea secretul! Şi încă însăşi regina Victoria!

Domnişoara Lockhart hotărî să-şi ia destinul în propriile mâini şi se prezentă:

– Sunt domnişoara Pamela Lockhart. Îşi înclină capul şi făcu o plecăciune în faţa lui Lord Reynard, dând intenţionat dovadă de mai mult respect faţă de nobilul în vârstă decât faţă de Kerrich. Lord Reynard, este o onoare.

– Domnişoară Lockhart. Lord Reynard se frecă gânditor pe bărbie. Ne-am mai întâlnit?

– Poate că da, milord, dar cu mulţi ani în urmă şi pentru foarte scurt timp.

Lord Reynard se uită fix la ea, încercând să scoată la iveală amintiri de mult uitate.

– Ştiam familia Lockbart din Somerset. Sunteţi rudă cu ei?

Kerrich o privi surprins pe domnişoara Lockhart. Făcea parte din familia Lockhart din Somerset?

Dar domnişoara Lockhart nu-l privi nici pe el, nici pe bunicul lui în ochi. În schimb, îşi coborî privirea spre covorul chinezesc şi spuse sec:

– Da, milord. Alice Lockhart Ripley a fost mama mea.

– Aha. Lord Reynard se îndreptă de spate, apoi îşi înclină uşor capul. Abia de curând am auzit de moartea tatălui dumitale. Condoleanţele mele.

– Mulţumesc, milord.

Kerrich era şocat. Domnişoara Lockhart, cea mai afectată femeie pe care o cunoscuse vreodată, reacţionase nu cu durere, ci cu ceea ce părea a fi resentiment, ba chiar jenă. Tatăl lui murise când el avea zece ani, şi încă îşi amintea cum se îneca din cauza durerii. Cum de putea domnişoara Lockhart să fie atât de rece? Şi de ce părea bunicul lui atât de tulburat?

Cu un ton fals entuziasmat, Lord Reynard întrebă:

– Ce treabă aveţi cu nepotul meu? E un hoţoman, să ştiţi. Va trebui să aveţi grijă cu el.

Kerrich abia de reuşi să nu pufnească dispreţuitor, după care se grăbi să-şi îndeplinească sarcinile diplomatice.

– E guvernanta.

– Guvernanta.

Lord Reynard își țuguie buzele zbârcite, iar domnișoara Lockhart deveni și mai palidă, și mai arțăgoasă.

– Da, milord. Îmi câștig traiul educând copii.

– Bine. Bine, spuse confuz Lord Reynard. Își puse o mână pe baston și cealaltă pe brațul lui Kerrich, apoi zise: Trăsura aia nenorocită m-a zguduit ore întregi, așa că mi-ar plăcea să dăm o tură prin cameră.

– Cum dorești, domnule, spuse Kerrich.

Lord Reynard făcu o plecăciune scurtă, demnă, apoi spuse:

– Doamnelor, scuzați-ne un moment. Nu plecați nicăieri.

Dădură ocol încăperii, trecând pe lângă biroul lui Kerrich, pe lângă grupul de fotolii din fața șemineului. Ca întotdeauna, Kerrich era șocat de degradarea bărbatului care fusese mentorul înalt și mândru al tinereții sale. Lord Reynard se gârbovise atât de tare, că trebuia să își ridice capul ca să-l privească pe nepotul său în ochi. În ultimii trei ani, nu mai purta bastonul pe braț, ci începuse să-l folosească pentru a se sprijini în el, la fiecare pas. Reumatismul lui se înrăutățise cu fiecare iarnă care trecuse, iar zilele ploioase cum era cea de azi îl făceau să meargă șontâc și să bombăne.

La capătul cel mai îndepărtat al încăperii, unde domnișoara Lockhart nu putea să-i audă, lângă bolta cu rafturi de cărți și fereastra înaltă, cu draperii, Lord Reynard se opri și se sprijini cu o mână pe glaf, ca și când ar fi fost epuizat.

– Te simți bine, domnule? întrebă Kerrich, punându-și brațul în jurul lui.

– Cât se poate de bine. Majoritatea bărbaților de optzeci și patru de ani salivează în cupele lor de argint, nu aleargă după îngrijitoarele lor în jurul patului. Se lovi ușor peste frunte. Și aici sus, mintea e la fel de ascuțită.

– Lucru pentru care sunt foarte recunoscător.

De obicei. În circumstanțele prezente, discernământul bunicului lui s-ar fi putut dovedi foarte stânjenitor.

– Te-am adus aici doar ca să te avertizez... Burgess Ripley era încântător, arătos, isteț, și și-a abandonat fiica și soția. Netrebnicul le-a lăsat fără nici un mijloc de trai.

– Dumnezeule mare. Kerrich se uită la domnișoara Lockhart. Aceasta stătea pe genunchi în fața lui Beth, aranjându-i hainele și vorbindu-i blajin. Copila îi zâmbea ca și când ar fi fost o frumusețe orbitoare, nu o fată bătrână ursuză de vârstă mijlocie, iar Kerrich nu avu curajul să insinueze că Burgess Ripley fugise ca să evite sarcasmul fiicei lui. Față de copil și față de Lord Reynard se purtase chiar... drăguț. De ce le-a părăsit?

– Tot timpul i-au fugit ochii după altele. S-a dus pe continent, să trăiască cu o curtezană. Mama fetei a murit, așa că biata domnișoară Ripley, sau domnișoara *Lockhart*, cum își zice acum, a rămas singură și cred că n-avea nici măcar șaisprezece ani pe atunci.

– Asta trebuie să fi fost cu vreo douăzeci și cinci de ani în urmă. Ar fi trebuit să depășească momentul.

– Nu a trecut chiar atât *de mult timp*.

Poate că nu chiar atât de mult în cadrul temporal al bunicului lui, se gândi Kerrich, dar era evident că rănile pe care i le provocase tatăl ei o îndepărtaseră pe domnișoara Lockhart de toți bărbații.

– Atunci nu voi mai întreba nimic despre trecutul familiei ei.

– Familia Ripley ieșea foarte des în societate. Mă mir că nu-ți amintești de ei.

– Cred că era înainte să încep eu să merg la petreceri.

Dar oare chiar așa să fi fost? Aproape că își aminti ceva... ceva legat de noaptea aceea de la Palatul Kensington... Alungă rapid gândul. Își făcuse un obicei să nu se gândească niciodată la noaptea aceea de la Palatul Kensington.

– Pentru un tânăr atât de isteț, uneori chiar nu pricepi nimic, spuse Lord Reynard.

– Eu? Kerrich se mândrea cu inteligența lui. Nici un alt bărbat de la bancă nu judecă piața și nu investește la fel de profitabil ca mine. Nici un alt bărbat nu pricepe capriciile comerțului ca mine, și sunt al naibii de bun când vine vorba de a prezice fluxul și refluxul valutei. O știi prea bine. Dumneata m-ai învățat.

– Te-am învățat și că e important să recunoști chipuri și să-ți amintești nume, tinere, dar nu ai considerat-o niciodată o aptitudine importantă, și asta te face un prost.

Kerrich îi răspunse înțepat:

– Îmi amintesc de oamenii importanți.

Lord Reynard se opri din nou și se întoarse spre Kerrich:

– Oamenii importanți se schimbă în fiecare zi. Am început cu nimic, tinere, doar cu titlul pe care îl porți și tu acum și hotărârea să cuceresc orice orizonturi care îmi ieșeau în cale. Am început să lucrez la bancă la treisprezece ani și-am devenit proprietarul ei înainte să împlinesc treizeci, dar îmi amintesc de fiecare persoană importantă din zilele acelea care m-a disprețuit. Și ce s-a ales de ei acum?

– Au murit?

– Derbedeu ce ești! Lord Reynard zâmbi larg. Da, majoritatea, dar s-au gudurat pe lângă mine înainte să moară. Mi-am propus să le uit numele și nu le-am făcut favoruri celor care m-au disprețuit în tinerețea mea. Undeva, în banca ta e un tânăr care te admiră și pe care îl doare faptul că nu-i acorzi atenție. Defectele tale te vor ajunge din urmă, ba chiar foarte curând, zic eu.

– O să mă străduiesc să îmi amintesc numele oamenilor, bunicule. O porniră din nou spre domnișoara Lockhart și spre copilă. Imediat ce viața mea va reintra pe făgașul firesc.

Lord Reynard făcu un semn din mână, demonstrându-și neîncrederea.

– O, asta nu se va întâmpla niciodată.

Se întoarseră la domnișoara Lockhart și la Beth, care îi așteptau. Lord Reynard se uită atent la ele, după care puse întrebarea pe care o aștepta Kerrich.

– Pentru ce ai nevoie de o guvernantă, tinere?

– Adopt un orfan.

Kerrich își făcu curaj, așteptând șirul de întrebări ce știa că avea să urmeze.

– Pe orfana *aceasta?*

Lord Reynard își dădu capul pe spate și o privi pe fetiță. Kerrich nu se așteptase la întrebarea asta. Se gândea că Lord Reynard avea să-l întrebe de ce. În schimb, acesta întrebă din nou:

–Pe orfana aceasta?

Toleranța bunicului lui îl prinsese pe nepregătite, și Kerrich se uită la domnișoara Lockhart. Aceasta îl privea cu ochii mari, luminoși, plini de interes, de parcă de-abia aștepta să audă dacă avea să o păstreze pe Beth sau să ceară un alt copil, știind că era prins în capcană. Prins între sosirea neanunțată a bunicului lui și înțelegerea amară a faptului că oricum pierdea și cearta de mai devreme. Capitulă deloc elegant.

–Da, pe orfana asta. Ea e... La naiba, cum o cheamă pe piticanie?

Lord Reynard se uită cu înțeles la Kerrich. Iar el își dori să-și fi amintit măcar numele ei.

–Trebuie să stau jos, tinere.

Kerrich îi aduse repede un scaun din fața biroului. Lord Reynard se lăsă în el. Apoi, pe un ton mai binevoitor decât îl auzise vreodată Kerrich vorbind, întrebă:

–Copilă, cum te cheamă?

–Sunt Elizabeth Hunter. Beth. Făcu o plecăciune fără să i se spună, dar tremura toată din pricină că toți erau atenți la ea.

–Deci, Beth, ce părere ai despre nepotul meu? Ești ca toate celelalte femei și crezi că e un tânăr fermecător?

Beth făcu ochii mari, uimită parcă de întrebare.

–O, nu, milord. Nu cred că-i deloc tânăr.

Domnișoara Lockhart își scoase rapid batista din mânecă și își acoperi gura cu ea. De parcă asta ar fi mascat faptul că se amuza pe seama lui Kerrich!

Kerrich se încruntă la ea, obligând-o să-l privească în ochi, și fu șocat când ea o făcu. Poate că o considera o zgripțuroaică, dar când ochii îi străluceau a veselie, vedea și el partea amuzantă a lucrurilor. Doar cele mai celebre sirene îl puteau face pe un bărbat să râdă de sine, și iată că aproape că îi zâmbise la rândul lui. Aproape. Pentru numele lui Dumnezeu, oare cu mult timp în urmă, domnișoara Lockhart fusese cumva o *femme fatale?*

Lord Reynard nu-i băgă în seamă nici pe nepotul lui, nici pe domnișoara Lockhart.

–Și zici că nepotul meu nu-i nici fermecător, hm?

–Păi, nu ştiu. Beth zgâria cu degetul mare de la picior în covor şi părea ruşinoasă, făcându-l pe Kerrich să se întrebe dacă nu cumva îşi imaginase furia ei de mai devreme când îi luase apărarea domnişoarei Lockhart. Pare cam...

Domnişoara Lockhart îşi merita plata pentru ziua aceea, cel puţin când o întrerupse pe Beth.

–Beth e nou-venită în această reşedinţă, aşa că încă n-a avut plăcerea să cunoască farmecul lui Lord Kerrich aşa ca noi.

Kerrich abia reuşi să nu se încrunte. Îşi imagina cum ar fi reacţionat bunicul lui dacă ar fi ştiut că o acuzase de necinste şi înşelăciune pe o doamnă a cărei familie se numărase printre cunoştinţele lui.

–Totuşi, Beth îl va cunoaşte mai bine pe domnul conte, căci Lord Kerrich îşi va petrece o parte din timp, în fiecare zi, în camera copiilor, cu mine şi cu Beth.

Expresia de mulţumire dispăru de pe chipul lui Kerrich.

–Cum?

Domnişoara Lockhart o trase pe Beth aproape de ea şi-i zâmbi.

–Nu ştiu dacă Lord Kerrich v-a spus povestea acestui copil, milord, dar isteţimea ei a salvat un ceas de buzunar preţios din mâinile unui hoţ infam.

Beth încercă să protesteze.

–Dar nu...

Domnişoara Lockhart îi acoperi cu blândeţe gura cu mâna.

–Ştiu, dragă, nu-ţi place să fii lăudată, dar o meriţi. Îi zâmbi larg lui Kerrich. Aşa cum Lord Kerrich merită laude pentru gestul atât de onorabil de a o primi pe Beth în casa lui.

Lord Reynard îl plesni pe Kerrich peste umăr.

–Are dreptate, tinere. Un lucru admirabil.

Bătrânul ştia foarte bine că era un gest mult prea generos; oare de ce nu-i spunea că o simplă recompensă sau o slujbă la bucătărie ar fi fost suficient? Admiraţia lui era un semn rău. Un semn foarte rău, chiar.

–Deci, Beth, meriţi oportunitatea de a-l cunoaşte pe Lord Kerrich. La urma urmei, îţi este dator.

Domnişoara Lockhart îşi luă mâna de la gura lui Beth şi, când aceasta nu spuse nimic, domnişoara Lockhart îi răspunse lui Lord Reynard:

– Lord Kerrich a insistat să-şi demonstreze aprecierea pentru micuţa lui eroină prin faptul că va încerca să o cunoască şi să o ducă la toate distracţiile minunate pe care le oferă Londra.

Kerrich zâmbi, dar scrâşnind din dinţi.

– Dar mi-am exprimat şi îngrijorarea cum că, fiind un om de afaceri, nu-mi voi putea petrece toată ziua în camera copiilor.

– Milord, vreţi să le arătaţi celorlalţi că aveţi o relaţie deschisă, lejeră cu acest copil.

El se încruntă la ea. Un muşchi îi zvâcni în obraz.

– Evident că vreau.

– Pentru aceasta, va trebui să petreceţi timp cu ea, s-o cunoaşteţi. Mă aştept să vă văd în camera copiilor în fiecare zi. Domnişoara Lockhart îl privi în ochi, apoi repetă răspicat: *În fiecare zi.*

Ştia că era prins în capcană, dar ştia şi cum să negocieze. Se concentră asupra femeii, ignorând pe oricine şi orice alt lucru din încăpere şi întrebă pe un ton poruncitor:

– Cât timp?

– Două ore pe zi.

– La o *anumită* oră?

– Aşa cum aţi spus şi dumneavoastră, milord, sunteţi un bărbat ocupat. Un negociator bun la rândul ei, domnişoara Lockhart îl privi direct în ochi. Oricând este convenabil pentru dumneavoastră, vă rog doar să mă informaţi.

Kerrich simţi cum începe să i se înfierbânte sângele în vine.

– Vă voi comunica programul meu.

– Iar eu îl voi adapta pe al nostru în funcţie de al dumneavoastră.

Mulţumit de compromisul la care ajunseseră, se dădu în spate şi realiză că Lord Reynard îi privea cu nişte ochi sticloşi, iar Beth se trăsese mai spre uşă, de parcă s-ar fi aşteptat să explodeze amândoi.

– Nu te temi că oamenii vor crede că fetiţa e copilul tău din flori? întrebă Lord Reynard.

Kerrich se răsuci spre bunicul lui îngrozit.

– Un copil din flori? Imposibil! Toți știu că sunt al naibii de atent când vine vorba de... se opri, conștient de faptul că, la imboldul lui Lord Reynard, se aventurase pe un teritoriu conversațional interzis.

Dar era evident că nu avea de ce să se îngrijoreze; domnișoara Lockhart părea nedumerită. Biata servitoare! Probabil că credea că ritmul avea de-a face cu o orchestră și că un prezervativ franțuzesc era un portofel la modă. Își drese vocea, apoi spuse:

– Doar n-or să creadă că-mi iau propriul copil ilegitim în casă.

Bunicul lui izbucni în râs. Kerrich se frecă pe frunte.

– Ba evident că așa vor crede. Chiar nu poate face omul nici un gest filantropic fără să ajungă subiect de bârfă?

– Nu când bărbatul respectiv e un june arătos numai bun de însurat, îi răspunse Lord Reynard.

Pe bună dreptate revoltat, Kerrich spuse:

– De-a lungul anilor am făcut multe acțiuni de caritate.

– Să scrii un cec în mediul steril al biroului, fiule, e cu totul altceva decât să îți asumi durerea și bucuria de a crește un copil. Lord Reynard se aplecă spre Beth. Deși sunt sigur că, în cazul acestei domnișoare admirabile, vei avea parte de mai multă bucurie decât de durere.

Beth făcu o plecăciune scurtă.

„Bineînțeles că voi avea parte de mai multă bucurie decât durere, vru Kerrich să spună. Mai ales că, după ce se termină toată farsa asta, o să fie instruită pentru vreo meserie utilă și nu voi mai avea nimic de-a face cu ea."

Dar nu-și permitea să fie chiar atât de sincer.

– Voi nega hotărât zvonurile.

Lord Reynard râse tare.

– Așa e, ai dreptate, răspunse Kerrich la zeflemeaua nerostită. Asta nu va face decât să pună paie pe foc.

Domnișoara Lockhart se dovedi din nou demnă de salariul și bonusul considerabile pe care avea să le primească.

– Voi ține *eu* zvonurile la distanță.

Cei doi bărbați o priviră surprinși.

– Voi fi mereu cu dumneavoastră. Oriunde mergeți cu Beth, voi merge și eu. Nu doar ca însoțitoare, dar și ca sursă de bârfe.

Zâmbi indiferentă şi îşi puse mâinile în şold. Să nu negăm zvonurile, domnii mei, ci mai bine să le lansăm chiar noi. Să le îndreptăm pe un făgaş. Mai scap un indiciu pe ici, mai mărturisesc ceva pe colo şi în scurtă vreme toată Londra va şti că Lord Kerrich o adoptă pe fiica rămasă orfană a... Ezită.

– A unui angajat de-al lui, care a fost ucis făcând o faptă bună pentru el.

Lui Kerrich aproape că nu-i venea să creadă că Beth spusese asta. Îşi ridică monoclul şi se uită năucit la ea. Nu părea să se fi schimbat ceva. La fel de murdară, de timidă, ba chiar poate puţin surprinsă de îndrăzneala ei.

– N-ar funcţiona? spuse ea pe o voce puţin mai piţigăiată decât cea obişnuită.

– Va funcţiona chiar foarte bine, spuse domnişoara Lockhart şi îi zâmbi cu admiraţie.

– Foarte realist, încuviinţă Lord Reynard. Pare că Devon a luat-o mai mult din vină, decât din bunătate. Eşti o fată isteaţă.

Beth zâmbi. În obrajii ei subţiri îşi făcură apariţia două gropiţe, iar în ochi i se citea încântarea.

– Două femei foarte isteţe.

Kerrich nu era deloc amuzat şi o privi rece pe domnişoara Lockhart, luând în consideraţie toate posibilele implicaţii. Foarte isteţe, ce-i drept.

Capitolul 7

Cu o vioiciune demnă de o profesoară, domnişoara Lockhart spuse:

– Dacă asta a fost tot, domnii mei, o să vă lăsăm în pace. Orfana noastră are nevoie de-o baie.

– Ba nu, bombăni Beth în timp ce domnişoara Lockhart o împingea afară din bibliotecă.

În urma lor se lăsă tăcerea, Kerrich şi Lord Reynard uitându-se după ele. Apoi Lord Reynard bătu cu bastonul în podea.

– Ce caracter grozav pentru o femeie. Şi arată bine.

– Da.

Kerrich nu-şi dăduse seama că vederea bunicului se înrăutățise atât de tare.

De la intrare se auzi vocea lui Lewis, care părea deosebit de vioi.

– Salutare, domnişoară Lockhart. Şi cine e tânăra aceasta?

– Ea e Beth. Beth, dânsul este vărul lui Lord Kerrich, domnul Athersmith.

Kerrich o auzi pe Beth salutând în şoaptă.

O fată. Îşi imagina ce-i trecea prin minte lui Lewis după ce Kerrich îi povestise despre băiatul curajos de pe stradă, pe care îl admirase.

Kerrich se duse până la uşă şi, în timp ce guvernanta şi copila urcau scările, se încruntă la Lewis.

– Am crezut că era băiat.

O rostise pe un ton care îl provoca pe Lewis să nu-l creadă.

Şi Lewis, dragul de Lewis, se prefăcu a crede că o asemenea greşeală era ceva perfect obişnuit.

– Da, îmi dau seama de ce. Era îmbrăcat cu un palton, o pereche de cizme uriaşe şi o pălărie cu bor lat trasă peste ochi.

Kerrich îl măsură din priviri şi-l întrebă:

– Te duci undeva, vere?

Lewis îi explică fără vreun resentiment vizibil.

– Am de făcut nişte comisioane şi plouă afară.

– Ia trăsura.

– N-aş îndrăzni...

– Nici vorbă de îndrăzneală, spuse Kerrich, gândindu-se în tot acest timp că Lewis nu îndrăznea pentru că nu voia ca activitățile să-i fie monitorizate. N-aş vrea să ai parte de necazuri. Îmi dau seama că lucrezi pentru mine ca să-mi faci o favoare.

Din bibliotecă se auzi vocea lui Lord Reynard.

– Cine lucrează pentru tine, băiete?

Lewis păli.

– Bunicul tău e aici?

– Te rog, îi şopti Kerrich. Nu-i spune nimic.

Lewis dădu din cap scurt, apoi, în timp ce Kerrich se dădu în spate, înaintă și intră în bibliotecă. Kerrich privi în antreu, iar Moulton îi făcu semn că desemnase deja pe cineva care să-l urmărească pe Lewis. Mulțumit, Kerrich se întoarse în bibliotecă, la vărul și la bunicul lui, și la biroul pe care se afla registrul de bilanțuri false.

Lewis rămase în picioare în fața lui Lord Reynard, cu pălăria în mână.

– Domnule, cât mă bucur să vă văd! Nu știam că veniți.

– Nu știa nimeni. Lord Reynard îi întinse mâna. La vârsta mea, să-mi surprind rudele e singurul fior pe care îl mai pot îndura.

Lewis îi strânse mâna, dar lui Kerrich i se păru că o făcuse într-un mod ciudat, ca și când ar fi simțit un disconfort acut.

– Un câștig plăcut și neașteptat, atât pentru Kerrich, cât și pentru mine.

Kerrich descuie biroul și, cu o viclenie atent simulată, vârî registrul într-un sertar. Îl închise, asigurându-se că ciocnește metalul de încuietoare, după care vârî cheia în buzunar.

Lewis îi privi fiecare mișcare.

– Deci acum lucrezi pentru Devon, spuse Lord Reynard. Credeam că lucrezi ca profesor particular pentru... pentru cine lucrai?

Lewis răspunse puțin prea brusc.

– Lord Swearn.

– Credeam că e un om bun. Lord Reynard îl privi fix pe Lewis. Dar e evident că tu nu ești de acord.

Lewis părea stânjenit.

– Nu, domnule! Lord Swearn s-a purtat absolut corect.

– Mereu am spus că singurele două moduri în care poți cunoaște cu adevărat o persoană este să lucrezi cu ea sau să te căsătorești cu ea. Nu te-au tratat bine?

Lord Reynard îl puse pe Lewis în încurcătură.

– Domnule, au fost foarte generoși. Mereu cumsecade.

– Îl pregăteai pe băiatul cel mai mare pentru admiterea la Oxford, dacă nu mă înșel.

– Așa e, domnule.

– Atunci înseamnă că tânărul pe care-l pregăteai era un nătâng sau un pierde-vară și-a dat vina pe tine pentru lipsa lui de progres.

– Nu, domnule, tânărul domn Fotherby a fost foarte responsabil.

Lord Reynard începu să lovească cu bastonul în podea, într-un gest ritmic.

– Atunci nu înțeleg. De ce-ai plecat?

Lewis se crispă tot mai mult, cu fiecare întrebare.

– Pur și simplu... m-am gândit că a venit vremea să mă implic în afacerile de familie.

– L-ai lăsat baltă pe băiat în toiul pregătirilor pentru Oxford ca să intri în afacerea familiei? Lord Reynard se întoarse spre Kerrich, care până atunci îi studiase fascinat pe cei doi. Băiete, din câte știam eu, încă deținem o bancă.

– Așa e, confirmă Kerrich.

Se întoarse din nou spre Lewis.

– Ție nu-ți plac numerele. Ai jurat mereu că n-o să intri în afacerile companiei.

– M-am maturizat.

– Hm. Lord Reynard îl privi lung, după care zâmbi larg. Bravo ție, băiete. Mă bucur că ni te-ai alăturat.

Lewis se clătină, relaxându-se puțin.

„Așa e, se gândi Kerrich. Nu ți-a plăcut deloc interogatoriul, nu-i așa?"

– Vă mulțumesc, domnule, spuse Lewis. Pentru cât timp ne vom delecta cu compania dumneavoastră?

– M-am hotărât să-i accept invitația lui Devon și să petrec ceva timp cu el în Londra. Mă gândeam să trec pe la United Service Club, să văd dacă dau peste vreun prieten de-al meu, să mai vorbim despre lumea finanțelor și cum s-a dus totul dracului de când am îmbătrânit noi prea tare ca să mai conducem lucrurile.

Lord Reynard zâmbi. Kerrich nu știa dacă să fie bucuros sau îngrozit. Deși lui Kerrich îi plăcea întotdeauna să-și vadă bunicul, momentul vizitei lui părea ales într-un mod foarte suspicios. Lord Reynard nu prea ieșea din casă în ultima vreme. Oare de ce venise? Să fi auzit vreun zvon? Sau, Doamne ferește, aflase adevărul?

Şi dacă el era atât de chinuit de bănuieli, îşi putea doar imagina cât de agitat trebuia să fie Lewis, acum că stătea în fața bărbatului care-i plătise studiile la Oxford, ştiind că făcea tot posibilul să ruineze banca şi să arunce în dizgrație familia. Sau poate că decăzuse atât de tare, încât nici măcar nu-i mai păsa.

– Domnule, spuse Lewis, sunt sigur că prietenii dumneavoastră se vor bucura să vă vadă şi să povestească cu dumneavoastră. Şi eu abia aştept să vă mai văd, domnule.

– Bun aşa. Lord Reynard îşi retrase mâna şi îi făcu semn lui Lewis să plece. Îmi dau seama când oamenii vor să plece şi ştiu că ai lucruri mai importante de făcut decât să pălăvrăgeşti cu un bătrân. Du-te, vorbim mai târziu.

– Abia aştept, domnule. Lewis făcu o plecăciune. Din moment ce-abia ați sosit, probabil că vreți oricum să petreceți timp cu nepotul dumneavoastră.

Făcu o plecăciune şi spre Kerrich, apoi ieşi rapid. Prea rapid în opinia critică a lui Kerrich.

– Nu-mi mai spune „unchiule". Lord Reynard aruncă o privire ascuțită spre locul de unde tocmai plecase Lewis. Îmi spune „domnule", iar când îți vorbeşte despre mine îmi zice „bunicul tău".

– Pare destul de conştient de faptul că e nepotul surorii dumitale. Poate că l-am tratat noi ca pe o rudă dragă, dar pentru toți ceilalți abia dacă face parte din familie.

– Nimic nu-i mai periculos decât un bărbat care permite ca percepțiile altora să-i formeze caracterul. Ceva nu-i în regulă. Chiar deloc.

Kerrich ar fi vrut ca Lord Reynard să fi făcut această observație cu ani în urmă, când ar mai fi putut încă opri cumva dezastrul care îi amenința acum.

– Sunt sigur că n-avem de ce să ne îngrijorăm.

Lord Reynard se întoarse brusc spre el şi se încruntă.

– Nu mă lua de sus, băiete. Oi fi eu bătrân, dar nu-s prost.

Nici vorbă să-şi fi liniştit bunicul.

– Aşa e, domnule. Îmi cer iertare.

– Ai face bine să fii cu ochii pe el.

Bineînțeles că Kerrich era de acord, dar nu putea să mărturisească de ce.

Lord Reynard se frecă pe bărbia lui aspră, zbârcită.

– Sau poate că de-aia l-ai angajat?

– Eşti foarte perspicace, domnule.

Kerrich puse un prespapier pe corespondenţa lui mai puţin interesantă, apoi îşi ridică privirea când auzi un bocet de la etaj.

– Ce-a fost asta? întrebă Lord Reynard. Zici că era o zgripţuroaică.

Uluit, Kerrich clătină din cap.

– Poate copila?

– Numai dacă o ucide cineva.

Zgomotul nu se mai auzi, aşa că Kerrich sugeră:

– Să ne aşezăm lângă şemineu.

Lord Reynard se ridică mai mult decât fericit să schimbe scaunul dur cu unul capitonat.

– E o mânză aprigă.

– Cine... ah. Chiar trebuia ca fiecare conversaţie să se învârtă în jurul *lor*? Care din ele? Copila sau guvernanta?

– Tânăra pe care o curtezi. Lord Reynard îşi puse o mână pe braţul lui Kerrich şi cealaltă pe baston, pornind spre foc.

Kerrich era nedumerit.

– Care tânără?

– Guvernanta ta cea drăguţă!

– Stai aşa, bunicule...

– Altminteri, de ce ai adopta un copil? Eşti un desfrânat, dar sigur nu ţi-ai lua ca amantă o doamnă care provine dintr-o familie bună. E evident că vrei să o ţii pe guvernantă în casă, ca să insişti după bunul plac.

– Te referi la... domnişoara Lockhart? Ca soţie?

Kerrich rămase năucit de speculaţiile lui Lord Reynard. Deci de aceea nu-l întrebase mai multe despre gestul lui brusc de filantropie. Credea că voia să o ia de soţie pe domnişoara Lockhart! Şi Kerrich putea să nege, dar ce alt motiv s-o primească pe Beth în casă i-ar fi putut oferi bunicului său? Sau să o prezinte în societate şi să mintă în privinţa originilor ei?

– O femeie ca ea n-ar accepta un bărbat ca tine fără muncă de convingere. Lord Reynard îl împunse cu arătătorul. Va trebui să munceşti din greu s-o cucereşti.

Kerrich se gândi cum să iasă din încurcătură, dar nu-i veni nimic în minte în afară de:

– N-o vreau!

Lord Reynard se apropie de cămin, cu spatele, şi-şi frecă posteriorul.

– Atunci ce naiba caută o fată dintr-o familie respectabilă în casa ta?

– O... examinez. „La fel de adevărat ca orice altă minciună." Ştiu că va trebui să mă însor curând şi am o listă cu lucrurile pe care le caut la o soţie.

– Serios? Lord Reynard tuşi. Sau oare râse pe înfundate? Mai spune-mi despre lista asta.

– Mai bine îţi arăt. Kerrich se duse la birou şi căută printre dosare. Sunt cerinţe de bază, sincer. Ar trebui să facă parte dintr-o familie bună. E de la sine înţeles.

– Bineînţeles, încuviinţă Lord Reynard.

– Ar trebui să ştie ce se cuvine să facă, să fie o gazdă bună, inteligentă şi, bineînţeles, să fie flexibilă şi să trăiască pentru a-mi face pe plac.

Lord Reynard făcu ochii mari şi, judecând după expresia acestuia, Kerrich bănuia că nu avea să fie lăudat pentru o listă pe care el o considera rezultatul unei gândiri destul de moderne. În cele din urmă, Lord Reynard întrebă:

– De ce nu-ţi cumperi un collie?

– Pentru că un collie nu-mi poate da un moştenitor, se răsti Kerrich. Am menţionat faptul că mireasa mea ar trebui să fie fertilă?

– Ei bine, asta-i greu de descoperit fără să guşti prematur din delicii. Lord Reynard închise un ochi şi îşi înclină capul. N-ai spus nimic despre frumuseţe, deci ar trebui să bănuiesc că eşti prea isteţ ca să-ţi bazezi decizia doar pe frumuseţe fizică?

Fără să vrea, Kerrich îşi imagină femeia perfectă.

– Ar trebui să aibă păr şaten lung, ondulat, piele frumoasă cu o nuanţă aurie, curbe care ar răsturna şi un faeton şi ochi de un albastru angelic...

Lord Reynard rupse vraja cu o întrebare:

– Cum rămâne cu dragostea?

Kerrich dădu nonşalant din mână.

– O, pot s-o fac să se îndrăgostească de mine.

– Zici c-ai putea face orice femeie să se îndrăgostească de tine?

Kerrich ridică din umeri.

– Fiecare bărbat trebuie să fie expert la ceva, bunicule.

– Chiar şi pe domnişoara Lockhart? Crezi că te ridici la nivelul provocării de a o face să se îndrăgostească de tine?

– Dacă aş vrea, da, deşi aş prefera să nu o pui în temă în ceea ce priveşte intenţiile mele.

– Bineînţeles că nu! Am încălecat şi eu câteva mânze la vremea mea. Elementul-surpriză este esenţial. Lord Reynard se concentră pe covorul oriental de sub picioarele lui şi păru să se piardă în gânduri. În cele din urmă, îşi înălţă capul şi întrebă: Încă te ţii de hotărârea aia prostească să nu iubeşti?

Lui Kerrich îi veni să mârâie. La unsprezece ani, când jurase prima dată că nu va iubi, Lord Reynard fusese filozofic, ba chiar indulgent. Dar pe măsură ce trecuseră anii, şi Kerrich se ţinuse de hotărârea lui, Lord Reynard încercase din răsputeri să-l facă să se răzgândească. Kerrich înţelegea motivele bunicului. Voia ca nepotul lui să fie fericit şi îşi dorea strănepoţi.

– N-am cunoscut nici o femeie care să mă facă să vreau să renunţ la hotărârea mea.

– Şi dacă ai cunoaşte-o, ai fugi cât ai putea de repede în direcţia opusă, ca un laş. Lord Reynard gemu când se lăsă din nou în fotoliul confortabil. Oasele astea bătrâne nu mai suportă zgâlţâitul trăsurii ca înainte. Adu whisky-ul când vii încoace, băiete.

– Doctorul zice că n-ar trebui să bei băuturi alcoolice.

Dar Kerrich apucă oricum sticla şi două pahare.

– Bătrân afurisit şi prost, îl condamnă Lord Reynard pe doctor printr-o expresie succintă, deseori repetată. Beau whisky de-o viaţă întreagă. Tocmai de-aia încă mai sunt viu, sănătos tun la optzeci şi nouă de ani.

– Te lauzi din nou, îi răspunse Kerrich blând şi aşeză paharele pe masă, între cele două fotolii. Ai doar optzeci şi patru.

– Şi sunt mai bun decât vei fi tu vreodată. Lord Reynard îl privi pe Kerrich în timp ce acesta turna whisky. Eu n-a trebuit să adopt un copil. Am făcut unul.

–Asta pentru că te-au prins cu pantalonii în vine. Kerrich îi dădu un pahar. Şi abia când aveai vreo treizeci şi patru de ani, aşa că mai am vreo patru ani la dispoziţie.

–Aşa-i, bunica ta n-a recunoscut niciodată, dar cred că a aranjat lucrurile astfel încât tatăl ei să ne prindă. Abia dădusem buzna pe uşă când...

Kerrich tresări.

–Te rog, bunicule! Nu vreau să ştiu.

Lord Reynard rânji văzând stânjeneala lui Kerrich.

–Cum crezi c-a venit tatăl tău pe lume, tinere? Nu s-a născut din îngeri şi nici nu l-am găsit sub o frunză de varză.

–Dacă eu aleg să cred asta, cred c-ar trebui să mă laşi să am iluziile mele.

Kerrich se pleoşti în scaun. Lord Reynard ridică paharul de whisky.

–Pentru bunica, cea mai deşteaptă femeie din lume şi iubirea vieţii mele.

–Pentru bunica.

Kerrich închină paharul în cinstea femeii pe care şi-o amintea ca fiind rigidă şi disciplinată, deşi bunicul lui părea să aibă cu totul alte amintiri, de care Kerrich nu voia să ştie nimic.

După ce Lord Reynard îşi bău paharul, îl întinse spre el să i-l umple din nou.

Kerrich se conformă, ştiind mult prea bine că bătrânul avea să soarbă din el toată după-amiaza.

–Un bărbat în vârstă, ca mine, trebuie să supravieţuiască din amintiri.

Lord Reynard părea sentimental. Şi sentimentalismul său dădea întotdeauna de bănuit, aşa că nepotul i-o întoarse:

–La cât de bătrân eşti, amintirile ar trebui să-ţi ajungă vreme îndelungată.

–Ah, tinere, n-ar trebui să-mi porţi pică pentru amintiri, mai ales că eşti singurul cu care le pot depăna. Toţi prietenii şi duşmanii mei sunt morţi, singurul meu copil e mort, mama ta e pe te miri unde cu gigolo ăla al ei...

–Italia, din câte ştiu eu, şi gigolo ăla o fac foarte fericită.

–Pe cheltuiala ta.

– Merită toți banii.

Kerrich ridică paharul în cinstea contesei văduve de Kerrich. Era mama lui și o iubea, dar cu resentimente. Ori de câte ori o vedea, își amintea de tatăl lui. Tatăl lui fusese cel mai înțelept, mai blând și mai bun om pe care îl cunoscuse vreodată, și mama lui nu așteptase nici măcar un an după moartea lui înainte să-și găsească alt bărbat. Spunea că avea inima frântă. Kerrich era de părere că alesese un mod foarte ciudat ca să se vindece. Mama lui era tipul de femeie complexă, inteligentă pe care Kerrich îl evitase cu vehemență. El le voia pe cele vorbărețe, prostuțe, care căutau plăcerea, fără să se gândească la consecințe. Viața lui Kerrich era mai ușoară pentru că mama lui era în Italia.

Flăcările iluminară capul chel al lui Lord Reynard, dându-le o blândă nuanță aurie firelor albe din jurul urechilor.

– Că tot veni vorba de amintiri vechi și de prins cu pantalonii în vine, îți amintești incidentul ăla faimos de la serata ducesei de Kent, de la Palatul Kensington?...

– Nu!

Lord Reynard zâmbi larg.

– Mereu te-ai bosumflat pentru că ai fost la palat în seara aia și totuși ai ratat celebrul spectacol. Unde ziceai că erai? Cu ceilalți băieți, furișându-vă prin grădină?

Kerrich nu voia să discute despre asta, dar știa mai bine ca oricine că era imposibil să schimbe subiectul în momentul în care bunicul lui începea cu depănatul amintirilor, și mai ales despre asta. De-a lungul anilor, bunicul lui își amintise de mai multe ori incidentul și se distrase de fiecare dată.

– Da, spuse Kerrich. Eram în grădină, complotând cum să le speriem pe fete.

– Ah, da. Lord Reynard încuviință din cap, plin de înțelepciune. Asta vor toți tinerii: să le sperie pe fete. Cel puțin la șaptesprezece ani.

Se auzi un alt țipăt, ascuțit și plin de suferință. Kerrich și bunicul lui se uitară unul la celălalt.

Kerrich strigă:

– Moulton, ce *a fost* aia?

Moulton apăru în pragul ușii.

– Domnii mei, se pare că domnişoara Beth nu vrea să facă baie.

– Se opune? întrebă Kerrich.

– Am înţeles de la servitoarele de la etaj că domnişoara Lockhart e udă leoarcă.

– Biata domnişoară Lockhart.

Kerrich nu se chinui să-şi ascundă rânjetul.

– Biata Beth, spuse Lord Reynard. O să te ţină ca pe jar.

– Prostii, nişte apă o să le prindă bine amândurora.

În timpul acesta, Moulton îi făcu un semn lui Kerrich care însemna că reuşise. După care se înclină şi se retrase.

Deci majordomul trimisese pe cineva să îl urmărească pe Lewis. Kerrich făcuse tot posibilul ca vărul lui să nu fie arestat, dar toţi vinovaţii trebuiau găsiţi, şi încă rapid, deoarece chiar dacă Mathewes Bank putea îndura temporar pierderea de venituri, Banca Angliei nu era deloc fericită cu faptul că se contrafăcuseră şi bancnote de lire sterline, ba chiar folosindu-se hârtia lor specială cu filigran şi cerneala lor specială greu de produs. Asta însemna că cineva se dusese direct în bancă şi furase din depozit. Dacă problema nu se rezolva curând, toată chestiunea avea să fie raportată prim-ministrului, iar regina Victoria ar fi aflat fără îndoială, hotărând cu siguranţă să-şi retragă banii. Iar Kerrich tot nu avea nici o garanţie că Maiestatea Sa nu l-ar fi făcut de râs în faţa întregii societăţi.

– Ce mai noapte! spuse Lord Reynard.

Revenind în prezent şi puţin confuz, Kerrich întrebă:

– Ce noapte?

Lord Reynard hohoti ca o vrăjitoare.

– Ah, noaptea aia.

– Bătrânul rege William era acolo, împotriva voii lui, evident, din moment ce o detesta pe ducesa de Kent.

– Cine nu o detestă? Kerrich luă o gură din lichior. Nici măcar regina Victoria nu mai are nevoie de mama ei mai nou.

– Într-adevăr. Şi ce mai scandal a fost. Dar n-o putem învinovăţi pe suverana noastră. Înălţimea Sa a fost – încă este, aş pune eu pariu – ursuză şi nu i-a prea păsat de fiica ei decât pentru că trebuia să devină prinţesă.

–Ascultă-mă bine: prinţul Albert le va împăca. Soţul reginei Victoria e foarte cuviincios şi se aşteaptă la un anumit tip de comportament de la cei din familia regală şi de la Victoria însăşi.

Kerrich simţi un gust amar şi nu era doar de la băutura pe care o înghiţise.

–Albert are dreptate. A trecut de mult vremea în care un monarh putea să facă orice voia. Nu e bine ca o fată să nu se înţeleagă cu mama ei. Şi faptul că e femeie nu o ajută prea mult pe Victoria. Femeile pot avea oricând depresii şi crize. Lord Reynard lăsă paharul jos şi îşi împreună mâinile peste burtă. Nu te poţi baza pe o femeie. Îi doresc Victoriei o domnie lungă, dar nu mă bizui deloc pe asta.

Kerrich era mai mult decât dispus să discute despre regina Victoria, situaţia ei politică şi orice alt subiect fascinant, dar, deloc surprinzător, Lord Reynard nu putea fi distras.

–Totuşi, cine şi-ar fi închipuit, în noaptea aceea, cu doisprezece ani în urmă, că avea să devină regină, să fie căsătorită şi să aştepte un copil? Lord Reynard îşi lăsă capul pe spate şi închise ochii de parcă ar fi putut revedea cu ochii minţii scena. Îţi aminteşti? Regele William stătea la un capăt al mesei lungi, ducesa de Kent la celălalt şi noi toţi ceilalţi între ei, încercând să-i împiedicăm să se ia la harţă.

–Încă nu aveam voie să iau cină cu adulţii, bunicule.

Dar Kerrich îşi amintea foarte bine, căci lui şi celorlalţi vizitatori ai Victoriei li se permisese să stea în salonul de la etajul al doilea. După ce părinţii lor se duseseră la cină, odraslele acestor invitaţi nobili se uitaseră pe furiş la masa aranjată cu veselă elegantă şi tacâmuri de argint strălucitoare. După care fuseseră trimişi într-o altă încăpere, să mănânce şi să se distreze reciproc.

Kerrich avea şaptesprezece ani pe atunci, fiind cel mai mare dintre cei trei băieţi adolescenţi de-acolo şi, după mintea lui, superior fetelor, chiar dacă una dintre ele era moştenitoarea recunoscută a tronului Angliei. Mai fusese o fată acolo, la vreo cincisprezece ani, o frumuseţe cu ochi albaştri strălucitori şi părul lung ondulat de culoarea caramelului. Încercase să se poarte galant cu ea (la naiba, încercase chiar s-o vrăjească), dar tânăra se purtase ca şi cum ar fi fost o fiară de care trebuia să se ferească

și care trebuia dusă în altă încăpere. Dezgustat, îi chemase pe ceilalți doi băieți și ieșiseră toți trei în grădină.

Acolo, într-un moment de dușmănie, se plimbase încolo și încoace și, în cele din urmă, conspirase să fie exact așa vrednic de dispreț cum îl credea fata.

Plănuise să o sperie.

– Înălțimea Sa organizase focuri de artificii, așa că slujitorii trăseseră draperiile deoparte. Lord Reynard zâmbi cu afecțiune. Slavă Domnului, căci altfel cred că n-am fi văzut niciodată acea priveliște superbă.

– Slavă Domnului, repetă Kerrich deloc sincer.

Lord Reynard se aplecă spre el și-l pocni peste genunchi.

– Ești gelos pentru că n-ai văzut scena. Și erai și tu în grădină. Ar fi trebuit să te uiți în sus, băiete!

– M-am simțit rău, am luat un cal și m-am dus acasă, repetă Kerrich versiunea pe care o spunea de doisprezece ani.

– Nu contează. Oricum probabil că n-ai fi văzut nimic din cauza ceții. S-a tot învârtit pe la ferestre ca o flăcăruie, aprinzându-se mai tare și apoi stingându-se la auzul certurilor dintre rege și regină.

– Totul era umed, încuviință Kerrich.

Spalierul. Acoperișul. Și pervazul care dădea în încăperea unde o fată, fata cea frumoasă, și pare-se o altă invitată se dezbrăcau și se pregăteau de culcare...

– Nu poți plăti pentru o distracție ca aia pe care ne-a oferit-o acel tânăr. Lord Reynard râse zgomotos, în felul acela caracteristic lui care-l chinuia pe Kerrich. Cum atârna acolo, de spalierul rupt, la fereastra încăperii în care serveam cina, cu capul în jos, cu pantalonii sfâșiați, cu excepția locului în care se agățaseră de o cizmă...

Lord Reynard se opri din vorbit și râse. Râse atât de mult, încât Kerrich spera că terminase. Dar nu era așa.

– Brațele îi atârnau peste cap. Piciorul liber i se zvârcolea. Și, în lumina lumânărilor, fundu' ăla alb strălucea ca o lună plină.

Râse și mai tare. Kerrich zâmbi cu o veselie atât de prefăcută, încât îl durea.

– Și când s-a răsucit, am văzut și toate constelațiile.

Lord Reynard râse de propria înțelepciune.

– Ce amuzant, spuse Kerrich.

–Așa-i. Băiete, pot să-ți spun cu mâna pe inimă, cometa aia avea o coadă lungă.

Lui Kerrich îi venea să-și ascundă fața.

Încă râzând, Lord Reynard dădu din cap.

–Babornița de ducesă a țipat, șocată, dar am observat, la fel ca toți ceilalți, de altfel, că a tăcut din gură până am văzut tot ce se putea vedea. Iar regele a spus în glumă... regele a spus în glumă... „E prima dată când văd o lună plină într-o noapte cețoasă."

–Regele William s-a priceput întotdeauna la jocurile de cuvinte, spuse Kerrich.

–Nu chiar. Nu era el prea bun nici de rege, nici de comediant, dar gazetele au preluat fraza și-au desenat o grămadă de versiuni ale tânărului, atârnând cu capul în jos. Lord Reynard își îndreptă degetul îndoit, lovit de artrită, spre Kerrich. Știi c-am colecționat toate acele pamflete și le-am păstrat?

Kerrich luă o înghițitură lungă și zdravănă de whisky.

–Nu, nu știam.

–N-am aflat niciodată cine era tânărul.

Kerrich se ridică în scaun.

– Credeam că aveai impresia că era nu știu ce vagabond farsor.

Lord Reynard își puse degetul lângă nas și încuviință.

–Așa a spus Înălțimea Sa, iar ceilalți au preluat ideea, dar îți spun eu, tinere, că sub cămașa care îi ascundea fața, făcându-l imposibil de identificat...

Lui Kerrich i se făcu rău.

–I-am văzut haina. Ba mai mult, înainte să cadă de tot m-am uitat bine. Haina aia era bine făcută, de un croitor iscusit. Lord Reynard îl privi direct în ochi pe Kerrich. Dacă n-ai fi luat calul și n-ai fi plecat deja acasă, aș fi zis că erai tu.

Capitolul 8

Kerrich își aranjă perna în spatele lui, se sprijini pe tăblia patului și se uită fără chef pe adevăratele registre ale băncii.

Într-adevăr, se putea observa cum bancnotele contrafăcute scăzuseră încet, dar constant, finanțele băncii. Îi venea să-l ia și să-l zgâlțâie bine pe Lewis pentru asta. Dar nu putea. Nu putea, deoarece domnul Veare îi spusese că nu are voie s-o facă. Închise ochii, se lăsă pe spate și se gândi la domnul ursuz din biroul mic de la Banca Angliei. Kerrich se dusese acolo cerând imperios să fie găsiți și arestați răufăcătorii care îi contrafăceau și îi distribuiau bancnotele și, când acolo, domnii (care fuseseră chemați de la guvern) îl amenințaseră că îl vor aresta pentru că permisese contrafacerea valutei Băncii Angliei pe proprietatea sa.

Puțin le păsase de faptul că Kerrich se declarase nevinovat; îl priviseră neînduplecați și-i spuseseră că ar fi trebuit să aibă mai multă grijă de ce se întâmplă pe pământurile lui. Îl informaseră că Lewis făcea parte din banda de răufăcători și, când el nu îi crezuse, îi arătaseră dovezi: semnăturile lui Lewis pe facturile de achiziție de cerneală și hârtie. Se părea că infracțiunea se petrecea de mult, iar bancnotele lui Kerrich fuseseră contrafăcute cu materiale ușor de urmărit și, mai convingător încă, cu o tiparniță.

Kerrich nu înțelesese atunci și nu înțelegea nici acum ce anume îl transformase pe vărul lui virtuos și cu simțul datoriei într-un răufăcător. Lewis fusese un student strălucit, care absolvise cursurile de teologie.

Kerrich scrâșni din dinți. Teologie, pentru numele lui Dumnezeu! Ce ironie!

La absolvire, lui Lewis i se oferiseră mai multe posturi: cleric, profesor asistent. Probabil că nu peste mult timp i s-ar fi oferit chiar și titularizarea pe un post, dar el alesese în schimb să-i pregătească pe tinerii nobili pentru admiterea la Oxford. Își urmase adevărata vocație, cum spusese Lord Reynard atunci. Kerrich considerase mai degrabă că își irosise oportunitățile. Dar nu a contat prea mult. Lord Reynard îi dăruise lui Lewis o rentă anuală, astfel încât nepotul preaiubitei lui surori să nu ducă lipsă de nimic.

Așadar, ce făcuse oare Lewis de avea atâta nevoie de bani? Oare se ocupase cu jocurile de noroc? Avea vreo amantă de întreținut? Sau îl șantaja cineva? Dar ce mai conta? Pentru infracțiunea de contrafacere, ar fi putut foarte bine să atârne în ștreang, iar domnii

de la guvern îi explicaseră foarte clar că, dacă nu descoperea întregul cerc de bandiți, care se părea că includea cel puțin cinci bărbați și pe șeful acestora, era foarte posibil ca și Kerrich să-și însoțească vărul în ștreang. Familia Mathewes ar fi putut dispărea de pe fața pământului din pricina neroziei lui Lewis.

Așa că, îndeplinind instrucțiunile acelor domni, Kerrich îl angajase pe Lewis, îi dăduse informații și acces la un registru fals al băncii, îi ceruse sfatul și îl urmărise. Guvernul infiltrase oameni în casa lui Kerrich, iar Moulton era liderul lor. Acesta nu lucra pentru guvern, ci avea propria firmă de detectivi. Nu numai că dirija toate operațiunile, dar juca foarte bine și rolul majordomului capabil. Sub îndrumarea lui Moulton, unul dintre oamenii lui sau unul dintre oamenii guvernului îl urmărea pe Lewis peste tot. La teatru. În cartierul de afaceri. La docuri. Totul fusese în van. Lewis reușise să scape de ei de fiecare dată.

Kerrich se lăsă mai jos pe patul lat și masiv, cu o saltea suficient de lungă ca să-și poată întinde de tot picioarele și suficient de largă ca să se lăfăie pe ea împreună cu trei femei, deși nu mai făcuse asta din tinerețe. Dormitorul lui era plin de culoare: movul intens al irișilor, nuanțe stacojii și străluciri aurii. Focul ardea vesel în vatră, chiar dacă era o noapte călduroasă. Flăcările se înălțau acum ca niște cârlionți fantastici de foc scuipați de un dragon.

„Am adormit. Visez", își dădu el seama, mulțumit de agerimea deducerii sale.

Un vis frumos, își dădu el seama mai târziu. Un vis foarte frumos.

O femeie stătea în fața vetrei, cu spatele la el, cu mâna pe scaun. Silueta ei se proiecta pe fundalul flăcărilor și, bineînțeles, grație ei era un vis frumos, căci era goală-pușcă.

Dar, spre deosebire de celelalte doamne goale care îi invadaseră recent dormitorul, aceasta avea un corp perfect.

Nu era jupâneasa bătrână de la etaj. Era tânără și întruchiparea inocenței feciorelnice și a frumuseții. Părul ei de culoarea caramelului îi era prins sus, într-o buclă care sfida gravitația, și strălucea cu nuanțe de chihlimbariu și castaniu. Avea umerii destul de lați pentru o femeie, și totuși moi și aurii, iar crestătura

şirei spinării îi făcu privirea să alunece inevitabil spre despicătura posteriorului ei.

Şi ce mai posterior era! Emisferele erau pline, dar compacte şi înalte, genul de fese pe care le-ar fi ţinut în palme în timp ce femeia l-ar fi călărit ore întregi, zile la rând. Nu ar obosi nicicum, nu, această femeie absolut încântătoare. Nici el, căci erecţia îi zvâcnea ca pe vremea când era doar un puşti care vedea graţiile interzise ale unei fete.

Aşa cum se întâmpla mereu într-un vis, nu se putea mişca, aşa că se chinui să strige: „Vino. Dă-mi ce mi-ai promis".

Ea se întoarse, iar el îi văzu sânii plini, crestătura buricului în pielea netedă a abdomenului, triunghiul de păr care ascundea petalele celui mai frumos trandafir.

La fel ca în viaţa reală, se uită la trupul ei până îl durură ochii şi îşi dădu seama că nu avea să vină spre el şi că nu avea să-l sărute şi nu avea să îl atingă cu trupul ei gol până nu se uita la chipul ei. Femeile, chiar şi cele din vis, erau foarte amuzante.

Aşa că făcu un efort dureros şi îşi ridică privirea de la sfârcurile netede, rozalii, la faţa ei... şi ţipă.

Bărbatul se uita ciudat la domnişoara Lockhart.

Lord Kerrich nu se chiorâse aşa la ea ieri, iar Beth nu înţelegea de ce avea nişte ochi mari şi bănuitori azi. N-ar fi putut spune că domnişoara Lockhart se murdărise sau ceva de genul ăsta. Era îmbrăcată cu o rochie strânsă în jurul umerilor, maro de data asta. Ochelarii ei fumurii îi alunecaseră pe nas şi, când Lord Kerrich intrase în sala de studii cu bastonul în mână, cu un monoclu pe ochi şi îmbrăcat al naibii de bine, chipul ei se schimonosise de parcă ar fi avut crampe la stomac când îl vedea.

– Milord. Domnişoara Lockhart se opri în mijlocul lecţiei de ortografie şi făcu o plecăciune. Nu vă aşteptam atât de devreme. Nu e nici măcar ora unsprezece.

– N-am putut dormi, spuse Lord Kerrich, mai ursuz ca niciodată.

Beth se ridicase când acesta intrase în încăpere şi, când se opri în faţa ei, făcu o plecăciune, simţindu-se aproape fercheşă

în rochița rozalie din muselină doar puțin decolorată, călcată, cu șorțuleț alb și volănașe la umeri.

El o privi doar și spuse:

– Ești curată. Să rămâi așa.

– Da, milord. Îi veni o idee și fu atât de fascinată de ea, încât îndrăzni și spuse: Dacă rămân curată, nu mai trebuie să fac baie, nu-i așa?

– O, nu, dădu el din cap. N-o să te las să mă implici în bătălia asta. Domnișoară Lockhart, învățați-o ceva. Eu trebuie să mă gândesc la o sumedenie de lucruri.

Se duse spre capătul sălii și începu să umble încolo și încoace și, ori de câte ori Beth se uita spre el, îl vedea privind-o pe domnișoara Lockhart ca și cum ar fi fost speriat de ea.

Beth se foi în bancă. Știa deja toată treaba asta cu cititul și scrisul, dar domnișoara Lockhart spunea că este o recapitulare, așa că Beth putea să o studieze pe domnișoara Lockhart în voie și să-și dea seama de ce Lord Kerrich se uita așa la ea.

Cu siguranță că, în dimineața aceasta, cum soarele strălucea prin ferestrele mari, avea o față ciudată, prea palidă, roz în obraji, dar arăta totuși ca o doamnă, mai precis aceea care o luase pe Beth din orfelinat și care-i oferise șansa unei vieți noi.

Beth știa cum să fie recunoscătoare. Ar fi făcut orice pentru domnișoara Lockhart. Avea să învețe toate lucrurile de care domnișoara Lockhart spunea că avea nevoie, ca latina, și cum să cânte la pian, și istorie, și literatură, și desen. Avea să poarte hainele astea noi și elegante pe care i le găsise una dintre slujnice. Și, cumva, nu avea să se mai teamă de nimic. La urma urmei, domnișoara Lockhart îi spusese că e o leoaică. Așa că Beth avea să fie așa cum voia Lord Kerrich. Dură. Curajoasă. Mai bună ca un băiat.

Din fericire, nu era chiar așa de greu să fie mai bună ca băieții.

– Deci – Lord Kerrich veni și se aplecă peste banca lui Beth, întrerupând-o pe domnișoara Lockhart chiar în timp ce silabisea E-M-I-N-E-N-T și I-M-I-N-E-N-T – nu-ți place să faci baie.

Beth se simți ciudat cu stiloul în mână, așa că îl puse în stativ și își ridică mult privirea spre Lord Kerrich.

–Mama obişnuia să-mi facă baie. Şi mai că nu mă jumulea, ca şi domnişoara Lockhart. Încercă să pară la fel de supărată ca orice băiat, ceea ce nu era deloc greu, deoarece chiar nu-i plăcea să se spele. De ce le place muierilor apa în halu' ăsta?

–Nouă, *doamnelor*, sublinie domnişoara Lockhart cuvântul atât de tare, încât Beth rămase cu impresia că nu-i plăcea să i se spună muiere, ne place să vedem copii curaţi.

–Probabil că priveliştea e mai faină ca senzaţia, i-o întoarse Beth.

Domnişoara Lockhart bătu cu indicatorul în bancă.

–Nu fi obraznică.

–Nu, doamnă.

Beth îşi îndreptă pliurile fustei. Dar Lord Kerrich se uită la Beth, apoi la domnişoara Lockhart, apoi din nou la Beth. Pe un ton conspirativ, spuse:

–Adevărul e că doamnele se cam plâng pentru orice strop de mizerie, nu-i aşa?

Lui Beth îi venea să sară în sus de bucurie. Spusese ceva ce-ar fi zis un băiat şi el fusese de acord cu ea!

Lord Kerrich apucă un scaun mare, îl întoarse cu spatele şi îl încălecă. Îşi sprijini bărbia pe spătarul acestuia şi întrebă:

–Ce altceva te mai face să vrei să ţipi din toţi rărunchii?

Se emoţiona, când o privea atât de intens, dar din spatele lui, domnişoara Lockhart îi făcu semn din cap a încurajare, aşa că Beth prinse curaj şi încercă să se gândească. *Ce o făcea să vrea să ţipe?*

–Când doamna Fallowfield mă închidea în dulap, ţipam şi loveam uşa.

Domnişoara Lockhart începu să şteargă creta de pe tablă.

–Cine-i doamna Fallowfield? întrebă Lord Kerrich.

–Scorpia ce conduce orfelinatul.

–Beth! Domnişoara Lockhart îşi îndreptă spatele. O doamnă nu poate rosti astfel de expresii.

–Aşa e, Beth. Lord Kerrich părea gata să izbucnească în râs. Fraza corectă este: Scorpia *care* conduce orfelinatul.

Ochii domnişoarei Lockhart scânteiară atât de tare, că Beth văzu mânia din ei chiar şi în spatele lentilelor colorate.

– Ştii prea bine despre care expresie vorbesc, Beth.

Beth nu îndrăznea să facă pe proasta, aşa că încuviinţă şi şopti:

– Da, domnişoară Lockhart.

Domnişoara Lockhart îi răspunse la întrebare:

– Doamna Fallowfield este directoarea orfelinatului, milord.

– Pare o... muiere groaznică, remarcă Lord Kerrich. De ce te încuia în dulap?

– Pentru că plângeam noaptea şi-i trezeam pe ceilalţi. Beth nu voia să vorbească despre asta, aşa că adăugă rapid: Am ţipat când mi-a luat foc şorţul.

– Ţi-a luat foc şorţul, repetă Lord Kerrich după ea, ca şi cum nu prea reuşea să o înţeleagă.

– Ştiţi dumneavoastră. Un şorţ, ca ăsta. Ridică şorţuleţul alb din bumbac. N-am făcut-o intenţionat. Doar că eram mică. Mama curăţa vatra şi cărbunii mi s-au părut drăguţi, aşa că am luat unul cu lopăţica şi l-am pus în buzunar.

– Doamne sfinte.

Domnişoara Lockhart îşi puse mâna la gură.

– Nu poate fi adevărat, spuse Lord Kerrich.

– Ba e. Beth părea indignată. Când s-au aprins flăcările, mama m-a apucat şi m-a rostogolit pe podea şi m-a bătut cu un covor. Şi uite! Îşi suflecă mâneca şi îşi ridică braţul, pe care se vedea o bucată de piele vânătă. M-am ars.

Lord Kerrich se ridică şi trânti scaunul.

– Domnişoară Lockhart, nu pot face asta!

Domnişoara Lockhart ridică din sprâncenele ei închise la culoare.

– Milord?

– E prea greu. Dacă mă ataşez de copilă şi îşi vâră un alt cărbune în buzunar? Ce-o să se întâmple atunci cu *mine*?

Domnişoara Lockhart arăta de parcă ar fi durut-o din nou burta şi îşi tot deschidea gura, după care o închidea la loc, ca şi când n-ar fi ştiut ce să spună.

Beth ştia ce să spună.

– Eram mică atunci. Nu mă mai joc cu focul.

– Nu mă păcălești tu pe mine, spuse Lord Kerrich cu o precizie glacială. Copiii se rănesc tot timpul.

Probabil că domnișoara Lockhart își recăpătase cuvintele, pentru că începu să vorbească cu un debit uimitor.

– Aveți dreptate, milord. S-ar putea răni. Cumva. S-ar putea să aibă nevoie de îngrijiri. Și dacă vreodată, în nesfârșita dumneavoastră mărinimie, v-ați atașa de ea, s-ar putea să vă doară s-o vedeți suferind. Așa că mă duc să-i spun lui Lord Reynard că nu aveți de gând să vă respectați angajamentul. Să mă duc?

Lord Kerrich își îndreptă degetul spre domnișoara Lockhart.

– Îndrăzniți numai!

Domnișoara Lockhart pufni.

– Și am impresia că trebuie rezolvate niște chestiuni și cu Maiestatea Sa.

– Domnișoară Lockhart, întindeți coarda.

– Încerc doar să vă reamintesc care este miza.

– Știu foarte bine care e miza.

– Atunci nu dați înapoi, milord, și veți reuși. Dacă șovăiți acum, sunteți un laș.

– Nimeni nu mă face laș.

– Poate că ar trebui să vi se spună că este ilogic să credeți că ar fi mai puțin probabil ca un băiat orfan să se rănească, și prin urmare, să vă rănească.

Se purtau ca doi puștani de la orfelinat, și așa cum făcea și acolo, Beth se chinui să le distragă atenția. Trase de haina neagră elegantă a lui Lord Kerrich.

– Am țipat la cursele de cai, când m-a dus tati.

Lord Kerrich se opri din țipat și nu mai dădu din deget. Se uită la Beth aparent uimit.

– Tatăl tău te-a dus la cursele de cai?

Fetița încuviință.

Domnișoara Lockhart spuse:

– O, nu.

Lord Kerrich o ignoră și îngenunche lângă Beth. Întrebă cu o voce mieroasă:

– Ți-a plăcut la cursele de cai?

–La nebunie. Beth nu trebuia să se prefacă. Se entuziasmă la culme. Mirosul de mizerie și fân, felul în care oamenii săreau în sus și cum țipau și, uneori, dacă întrebam frumos, proprietarul calului mă lăsa să-l mângâi…

–Nu puteți duce copila la cursele de cai, spuse domnișoara Lockhart.

Lord Kerrich se lăsă pe călcâie, își duse mâna la bărbie și se uită cu atenție la Beth, dar nu cu răutate. Ci ca și cum ar fi fost interesat. După care oftă:

–Așa-i. Bănuiesc că nu.

–Dar… spuse Beth.

–Nu.

Domnișoara Lockhart rămase ferm pe poziție. Beth se prăbuși în scaun. Nu era corect. Tatăl ei o dusese. Acum de ce nu mai putea merge? Cu Lord Kerrich? Asta l-ar fi făcut s-o placă, și avea să-i spună asta domnișoarei Lockhart mai târziu.

–Unde ați mers la cursele de cai? întrebă Lord Kerrich.

–La Hipodrom.

–Nu e o pistă prea bună, spuse el. Argila e atât de grea, încât cei mai buni jochei refuză să călărească acolo.

Beth lovi piciorul mesei.

–Și e la periferia unei zone rău famate. Cu siguranță i-ai observat pe hoții de buzunare și pe tâlharii care frecventează locul ăla.

–Da, spuse ea și se încruntă la el. Dar eu și tati n-aveam cum să mergem la Ascot, nu-i așa?

–Bănuiesc că nu. Îi veni un gând care o făcu să se îndrepte de spate. Aveți cai, milord?

Lord Kerrich clătină din cap.

–Nu. N-am cai de curse.

Domnișoara Lockhart își împinse ochelarii mai sus pe nas.

–Slavă Domnului!

–Dar aveți cai? Cai adevărați? Înalți? Beth se foi toată, bucuroasă. Roibi? Cred că roibii sunt cei mai drăguți, dar tatei îi plăceau cei suri pestriți.

–Am un roib. Aducând tot mai mult a zâna cea bună, Lord Kerrich îi zâmbi larg lui Beth. Și unul sur pestriț. De fapt, am câte doi din fiecare.

Beth era atât de bucuroasă, încât uită că voia să-i facă pe plac domnişoarei Lockhart şi să construiască o relaţie cu Lord Kerrich, ca să o păstreze lângă el. Acum se gândea numai la cai, la caii aceia frumoşi. Dar părea prea frumos ca să fie adevărat şi nu putu să nu întrebe bănuitoare:

– Nu mă păcăliţi, nu-i aşa?

Lord Kerrich îşi dădu capul pe spate şi râse din toată inima, un râs măreţ, zguduitor, care o făcu pe Beth să vrea să râdă cu el.

Dar nu şi pe domnişoara Lockhart. Veni lângă ei şi se încruntă la el, care stătea îngenuncheat în faţa ei.

– Milord, nu asta am intenţionat.

– Dar ce anume aţi intenţionat, domnişoară Lockhart? Vorbi atât de lent, exact ca Chilton când făcea pe deşteptul. Să iau ore de croşetat cu Beth?

– Anumiţi bărbaţi ar avea doar de beneficiat de pe urma lecţiilor de răbdare şi blândeţe care se învaţă odată cu tricotatul.

– *Eu* nu mă număr printre ei. Se ridică încet, până când domnişoara Lockhart îi ajunse cu nasul doar până la clavicula, după care îşi coborî privirea spre ea.

Se umflau amândoi atât de tare în pene, încât Beth abia se putea abţine să nu râdă.

– O duc pe copilă în parc, să călărească. Îi întinse o mână lui Beth, care o apucă fără să ezite. Dacă intenţionaţi să ne însoţiţi, domnişoară Lockhart, aţi face bine să vă schimbaţi într-un echipament de călărie adecvat.

Capitolul 9

Un băiat de la grajduri mâna iapa lui Beth de frâie; în urma ei venea Lord Kerrich pe un roib, încurajând-o şi dându-i indicaţii, iar Pamela încheia şirul. Ştia că ar fi trebuit să se bucure că Beth şi Kerrich găsiseră un interes comun, ceva care le plăcea amândurora. Dar o oră petrecută în grajduri, în care i se prezentase fiecare cal, nu era chiar ceea ce plănuise ea pentru prima

al de lecții a lui Beth. Și nici să călărească în parc pe mârțoaga asta care abia de-și mișca picioarele! Cumva nu i se părea echitabil.

Dacă era să fie sinceră, Pamela trebuia să admită că o parte din nemulțumirea ei era pricinuită de diversele dureri pe care le dobândise în noaptea de dinainte, în timp ce se luptase cu Beth ca să o îmbăieze. În momentul de față, în timp ce iapa ei mergea pe cărarea mărginită cu flori stacojii și rozalii, simțea cum o săgeta durerea în fiecare vânătaie.

Când Kerrich grăbi pasul să ajungă lângă Beth, Pamela îl privi bănuitoare. Așa cum suspectase, îi dăduse voie băiatului de la grajduri să-i înmâneze frâiele lui Beth.

– Nu, strigă Pamela. E prima dată când călărește!

Dar ei se prefăcură că era mult prea în spate ca să o audă și, când impulsionă mârțoaga să o apuce la trap, iapa doar pufni a exasperare. Ea, Pamela Lockhart Ripley, fusese lăsată în urmă din pricina unei mârțoage.

Ca și cum *ar fi fost* o mârțoagă.

Lăsându-se din nou în șa, Pamela se hotărî să aibă o discuție cu Kerrich, imediat ce se întorceau acasă, despre lipsa lui de preocupare pentru siguranța lui Beth. Asta dacă copila nu cădea de pe cal, deși Kerrich o ținea la pas și stătea aproape de ea, iar băiatul de la grajduri stătea de partea cealaltă. Apoi dispărură după o curbă.

Irascibilitatea Pamelei se datora în parte epuizării. Nu dormise prea bine în noaptea dinainte. Așa cum îi promisese Lord Kerrich, patul era confortabil, dormitorul bine aerisit și aproape de camera lui Beth și i se acordaseră toate privilegiile. Chiar dacă nu-i plăcea s-o recunoască, Hannah avea dreptate. Pamela se simțea vinovată. Vinovată și înspăimântată până la disperare că cineva avea să vadă dincolo de deghizarea ei. Nu o deranja să-l facă de râs pe Kerrich. Nu, băiatul ăla înfumurat devenise evident un bărbat arogant. Dar cu Lord Reynard era o altă poveste.

Își strânse panglica sub bărbie și speră că pălăria de călărie pe care Moulton o găsise pentru ea îi umbrea îndeajuns fața, încât să ascundă liniile unde pudra ei albă și rujul roșu se întâlneau cu adevăratele culori ale pielii ei. De dimineață, când se deghizase, nu plănuise să călărească sub razele soarelui... și, din pricina

sentimentului de vinovăție pe care îl resimțise, abia dacă suportase să se privească în oglindă.

Da, se simțea vinovată din pricina lui Lord Reynard. O privise foarte interesat, şi ar fi putut să jure că fusese cât pe ce să-şi amintească de ea. Să şi-o amintească tânără şi drăguță, nu fata bătrână de vârstă mijlocie pe care o desconsidera nepotul lui atât de mult. Dar nu se întâmplase aşa şi, ori de câte ori se gândea la asta, aproape că leşina de uşurare că bărbatul nu o recunoscuse, şi se simțea vinovată (iar cuvântul ăla!) că îl păcălea pe un om de vârsta lui. După care îşi făcea griji că de fapt o recunoscuse şi, din cine ştie ce motiv infam, nu spunea nimic. Şi totuşi, ce motiv ar fi putut să aibă un bărbat atât de bătrân să nu dea în vileag deghizarea ei?

Răspunsul era că de fapt nu avea nici un motiv pentru asta. Simplul fapt că îşi făcea griji pentru asta era dovada că Kerrich o influențase atât de mult, încât avea impresia că totul e o conspirație. Kerrich era o amenințare la adresa rațiunii şi a onoarei.

Şi a siguranței. Pamela ajunse la curbă şi se uită în față, pe cărare. Dumnezeule, Kerrich o ducea pe Beth pe brațe!

O cuprinse un sentiment de frică. Dacă era rănită? Atunci Kerrich chiar că va vrea să o trimită înapoi şi să ceară un alt copil, unul mai rezistent de data asta.

Nu mai îndură nici o împotrivire din partea calului şi-l lovi ca să o ia la trap, ca să ajungă cât mai repede la copilă... şi la bărbat.

– Ce s-a întâmplat? întrebă ea pe un ton strident.

– Se pare că nu te-am ridicat îndeajuns de repede încât să nu ne certe, îi spuse Kerrich lui Beth.

Pălăria lui înaltă era pe iarbă, lângă el, iar tufişul din spatele lui îi încadra silueta cu verde şi-l stropea cu raze de soare. Ținând-o în brațe pe Beth, care îi zâmbea larg, părea mai degrabă un personaj dintr-o pictură Watteau decât desfrânatul nesăbuit pe care îl ştia Pamela.

Beth se frecă la cap.

– N-am pățit nimic, domnişoară Lockhart.

Băiatul de la grajduri alergă să o ajute pe Pamela să descalece, dar aceasta se săltă din şa înainte ca el să poată ajunge la ea.

– Te-ai lovit la cap.

–Nu acolo mă doare cel mai tare, dar o să mă certați dacă mă frec unde mă doare.

Beth se ridică, sprijinită de Kerrich, și se clătină puțin.

Pamela se grăbi spre ea, la fel de îngrijorată ca o mamă, dar Kerrich se răsuci și o blocă.

–Ți-ai rupt ceva? Kerrich o conduse pe Beth câțiva pași pe lângă cărare. Ți-ai luxat ceva?

–Nu. Pot să mai călăresc!

Pamela înghiți în sec, oprind valul de lacrimi. Cu siguranță că era doar din cauză că se temea ca planul ei să nu se năruiască, acum că Beth se rănise. Doar nu se putea să simtă deja afecțiune pentru Beth. Și cu siguranță nu se simțea rănită pentru că Kerrich o exclusese într-un mod atât de nepoliticos. Pe tonul acela hotărât care îi venea atât de ușor, spuse:

–Ajunge cu călăritul în după-amiaza aceasta.

Beth scânci:

–Ah, domnișoară Lockhart...

–Mai mergi puțin. Să te obișnuiești cu vânătăile. Kerrich îi dădu drumul lui Beth și, cu mâinile în șold și cu capul răsucit, uitându-se la cum se descurca copilul, spuse: Deci, domnișoară Lockhart, nu sunteți adepta teoriei cum că ar trebui să încalece din nou pe cal, cât mai repede?

Și, fără să știe de ce, Pamela rămase ca trăsnită de cât de minunat era.

Stătea acolo, cu profilul spre ea. Fiecare oscior din fața lui se împingea în pielea-i bronzată, ca dovadă de netăgăduit a originii lui nobile. Avea o bărbie încăpățânată, un nas îndrăzneț, fruntea înaltă. Buzele lui... ah, buzele îi erau moi și pline, senzuale și îmbietoare. Costumul lui de călărie negru din lână i se potrivea de minune, subliniindu-i amploarea umerilor, lățimea pieptului, talia îngustă și picioarele descurajant de lungi. Era cel mai chipeș bărbat pe care îl văzuse vreodată și abia acum își dădea seama de asta! Ea, care îi disprețuia pe bărbați din principiu, cu atât mai mult pe craii arătoși și desfrânați, observă brusc farmecul acestui bărbat, așa cum orice adulter se uită cu poftă la o fată drăguță.

Nu prea știa cum să reacționeze, așa că își ascunse gândurile în spatele unei fațade de cuvinte.

– Nu o va ajuta prea mult să știe să călărească în cazul în care veți alege să renunțați la ea, milord.

De ce acum? De ce el? Poate din cauză că, atunci când nu se uita la ea, nu mai simțea presiunea de a fi domnișoara Lockhart cea bătrână și de un gen nedefinit. Dar nu trebuia să uite că Kerrich era un libertin. Un mincinos. Un manipulator.

În dimineața aceasta fusese atât de ocupată să-l disprețuiască, dar și să-i fie pe plac în același timp, încât nu reacționase la farmecul lui absolut evident. Acum îl recunoștea și îl vedea pe el și, datorită acestei schimbări bruște a emoțiilor ei obișnuite, se simțea stingherită că o vedea în costumul de călărie pe care îl încropise la repezeală. O rochie de doliu de-a lui Lady Temperly. O jachetă demodată de culoare măslinie. Și o pălărie de călărie uitată de una dintre amantele lui Kerrich. De parcă ar fi contat ce purta Pamela!

El își pocni nerăbdător cravașa de cizmă.

– Așa cum ați subliniat chiar dumneavoastră în dimineața aceasta, implicarea bunicului meu în această chestiune nu-mi lasă altă opțiune în afară de aceea de a o păstra pe copilă.

Interesul ei neanticipat pentru felul în care arăta Kerrich o îngrozea. Ba mai rău, interesul acesta l-ar fi îngrozit și *pe el*. Avea să se teamă ca nu cumva să apară în dormitorul lui fără haine. Și nu îndrăznea să susțină că nu ar fi făcut-o, căci cu nici o oră în urmă ar fi putut jura că nu s-ar fi lăsat impresionată de farmecele vreunui bărbat. Valorile ei morale erau în pericol; trebuia să se lupte cu aceste pofte superficiale care îi dădeau ghes!

Kerrich se uită spre ea și vocea lui deveni brusc mieroasă și persuasivă:

– Copilul se ține bine în șa, sigur puteți vedea asta, și cine n-a căzut de câteva ori în timp ce învăța să călărească? Va lua tot felul de lecții adecvate de la dumneavoastră, domnișoară Lockhart, nu mă îndoiesc de asta, dar lăsați-mă pe mine s-o învăț cum să se simtă bine. Cred că n-a avut parte de prea multe plăceri în scurta ei viață.

– Da. Încă era amețită, căutând cu disperare să revină la raționalitatea dinainte și îngrijorată puțin de faptul că el dădea

dovadă nu doar de un interes trecător pentru Beth, ci de o sensibilitate reală. Așa e, dar...

– Bine, atunci ne-am înțeles. Privi dincolo de ea. Uite, Lady Smithwick și două dintre fiicele sale vin spre noi. Să le-o prezentăm pe Beth.

Pamela își veni în fire.

– N-o putem face, e prea devreme!

El nu-și luă deloc privirea de la cele trei femei care călăreau alături de băiatul lor de la grajduri și zâmbetul îi deveni tot mai amplu pe măsură ce se apropiară, dar spuse cu autoritate:

– Domnișoară Lockhart, chiar dacă știu că mă considerați un pierde-vară, lucrurile pe care le fac eu sunt importante atât pentru mine, cât și pentru familie. E o luptă contra cronometru, iar faptul că Beth a căzut de pe cal pare un accident fericit.

Pamela chiar îl considera un pierde-vară, credea într-adevăr că duceau o luptă contra cronometru și căderea lui Beth de pe cal chiar părea un accident fericit, căci se puteau folosi de el ca să împrăștie zvonul despre copilă. Cu toate acestea, simțea că trebuie să protesteze.

– Dar, milord, sunt din familia Fairchild.

– Da, niște trăncănitori, și ăsta-i cel mai bun lucru care se poate spune despre ei. Se uită la ea. Domnișoară Lockhart, oricum va trebui să le salutăm pe doamne și pot să recunosc mâna destinului într-o situație. Vă rog să o aduceți pe Beth la mine, ca să o pot prezenta, iar apoi ele să răspândească în societate zvonul despre gestul meu filantropic!

– Da, domnule. Pamela se duse spre Beth, care rămăsese locului, privindu-i, și știu că Kerrich avea dreptate în toate privințele. Nu putea ieși nimic rău din această întâlnire. Doar mândria ei o făcea să-și dorească un copil care să se poarte perfect, iar compasiunea ei o făcea să-și dea seama de faptul că Beth începea să fie neliniștită.

– Salutare. Kerrich făcu o plecăciune către doamnele care se apropiau călare. Ce întâlnire norocoasă!

Interpunându-se între ei și Beth, Pamela își trecu rapid degetele prin părul fetei, care îi ajungea până la umeri, și își dori ca Beth să fi purtat altceva în afară de hainele care-i rămăseseră mici

unei servitoare. În fața lui Beth însă, dădu dovadă de o încredere absolută.

– Lord Kerrich vrea să o cunoşti pe Lady Smithwick, pe domnişoara Fairchild, şi pe sora acesteia. Să te curățăm repede şi să te ducem să le cunoşti pe drăguțele doamne.

Beth se uită când în stânga, când în dreapta.

– Nu vreau.

– Prostii, îi spuse Pamela pe un ton încurajator. Le vei încânta, iar Lord Kerrich te va ajuta. În plus, se răsuci, îi puse o mână pe umăr şi-o împinse uşor înainte, e o repetiție bună pentru tine şi, după ce ne întoarcem în sala de clasă, mă poți întreba orice despre această experiență.

Beth o întrebă încet de tot:

– Şi dacă greşesc cu ceva?

– Suntem în parc. Lumea se aşteaptă doar la curtoazie, iar din asta ai din plin.

Era evident că Kerrich pregătise deja scena, căci pe măsură ce se apropiau, doamnele tinere şi frumoase şi cea mai în vârstă şi mai rotunjoară îi zâmbeau copilei cu un entuziasm datorat numai faptului că îşi dăduseră seama peste ce zvon important dăduseră din întâmplare. Pamela se dădu în spate când ajunseră lângă Kerrich şi-o privi pe Beth făcând o plecăciune, zâmbind cu timiditate şi răspunzând sfios la întrebările lor.

– Ce drăguță e! spuse Lady Smithwick aprobator. Câtă bunătate din partea dumneavoastră, Lord Kerrich, un semn clar al firii dumneavoastră generoase şi al valorilor morale înalte...

Pamela era mândră că se abținuse să nu pufnească.

– ... faptul că ați luat-o în casa dumneavoastră când nici măcar nu ştiți dacă nu cumva face parte dintr-o familie de origini proaste.

Kerrich îşi puse brațul în jurul lui Beth înainte ca aceasta să apuce să înainteze. Şi bine făcuse, se gândi Pamela, căci fetița îşi încleştase deja pumnii mici şi slăbănogi. Vorbind cu vocea autoritară şi calmă a domnişoarei Lockhart în care se transformase, Pamela spuse:

– Dar Lord Kerrich cunoaşte trecutul copilei. Este fiica unei familii vechi, dar sărace, din Nord. Tatăl ei a fost asistentul

de încredere al lordului, ucis pe când săvârşea o faptă eroică în timp ce se afla în slujba lui Lord Kerrich.

Doamnele păreau demoralizate.

Domnişoara Fairchild cea tânără îi şopti mult prea tare surorii ei:

– Deci nu e copilul lui din flori?

Lady Smithwick se răsti la fată:

– Cu siguranţă că nu! Nu m-am gândit nici măcar o clipă la aşa ceva. Era evident o minciună. Se întoarse din nou spre cei trei şi spuse pe o voce cristalină: Lord Kerrich, fără îndoială că Dumnezeu vă va răsplăti bunăvoinţa.

– Aşa e, dar aţi face bine să n-o mai scoateţi în lume până croitoreasa nu-i termină noile veşminte. Fiica mai mare îşi acoperi gura cu mâna şi chicoti. Pare o servitoare!

Kerrich o ţinu în continuare pe Beth, deşi părea mai degrabă că o îmbrăţişează, nu că o ţine cu forţa.

– Înţeleaptă ca întotdeauna, domnişoară Fairchild. Bineînţeles că vă voi urma sfatul.

Când doamnele se întoarseră să plece, Kerrich zâmbi şi dădu din cap, iar Beth şi Pamela făcură o plecăciune.

Kerrich se uită preţ de o clipă lungă la Beth, după care se întoarse furios spre Pamela.

– Domnişoară Lockhart, este vina dumneavoastră. De ce nu mi-aţi spus că Beth are nevoie de haine?

Capitolul 10

– Nu pot să cred că m-aţi lăsat s-o duc în parc în hainele alea. Simţindu-se îndreptăţit să fie supărat, Kerrich stătea pe scaunul delicat din salonul de modă elegant, împânzit cu oglinzi, al lui Madame Beauchard, aşteptând ca Beth să iasă în ultima rochie aleasă de *madame*. De ce nu mi-aţi spus că n-are decât zdrenţe?

– Exageraţi, milord. Hainele acelea i-au fost oferite de o slujnică tânără din casa dumneavoastră, căreia i-au rămas mici.

Răbdarea ei extravagantă îi irita dispoziția, de obicei calmă.

– Hainele unei slujnice? Am dus-o în public îmbrăcată în hainele unei slujnice? Domnişoară Lockhart, este o ruşine pe care mi-o voi aminti multă vreme.

Domnişoara Lockhart se răsti la el, lucru pe care doar puțini îndrăzneau să-l facă:

– Şi dumneavoastră aveți ochi cu care să vedeți, milord. Dacă hainele lui Beth nu vă erau pe plac, trebuia doar să o spuneți.

Femeia asta.

Unii oameni spuneau că visele aveau o semnificație. Însă el nu credea aşa ceva. Visele nu aveau nici un sens, uneori erau plăcute, alteori îngrozitoare, dar niciodată nu erau altceva decât plăsmuirea unei minți inactive. Dar visul de azi-noapte! Culorile. Sânii. Picioarele superbe. Chipul acela. Chipul domnişoarei Lockhart!

O putea vedea cu colțul ochiului. Stătea lângă el, andrelele fiind singurele care se mişcau. Totuși, se putea vedea că era iritată, chiar dacă nu înțelegea cum de îndrăznea s-o arate.

– De parcă m-aş chinui să observ cum e îmbrăcată copila, i-o întoarse el. Pentru asta există guvernanta!

Domnişoara Lockhart pufni, arțăgoasă.

– Guvernanta, milord, îl îndrumă pe copil prin lumea complicată a învățăturii şi a manierelor frumoase, nu călăreşte o mârțoagă bătrână într-o excursie prost organizată!

– Mârțoagă bătrână? repetă el. Era interesant că îşi păstrase mustrarea cea mai aprigă pentru calul ei. Oare domnişoara Lockhart se credea o călăreață bună? S-ar zice că ați vrea să încălecați un cal mai bun.

Andrelele se mişcau mai repede acum.

– Nu asta e ideea. Ideea e că nu m-am gândit încă la garderoba lui Beth, deoarece nu ştiam dacă aveați de gând să o păstrați şi în ce calitate. El vru să spună ceva, dar ea adăugă răspicat: *De asemenea*, nu mi-a trecut nici o clipă prin cap faptul că ați vrea să achiziționați o garderobă vastă pentru un copil pe care intenționați să-l abandonați după ce veți fi obținut ce vă doriți.

El întrebă şocat:

– Mă credeți cumva zgârcit? E ca și cum ați spune că nu aș cumpăra o uniformă pentru un lacheu pe care îl angajez doar pentru o petrecere.

Andrelele se opriră.

– Un... lacheu.

– Sau ceva de genul ăsta. Poate comparația dintre un copil și un lacheu i se păruse puțin nesăbuită domnișoarei Lockhart, dar nu se putea îndoi de milostenia lui. Vă asigur că sunt cunoscut pentru corectitudinea și onoarea cu care îmi tratez personalul. Aveți vreun motiv de plângere?

– Nu, milord.

– Camerele sunt așa cum ați cerut? Jumătățile de zile libere sunt programate așa cum am promis? Aveți la dispoziție o doică să vă ajute să aveți grijă de copil?

– Da, milord. Vă mulțumesc, milord.

– Bine, atunci. Mulțumit că își dovedise punctul de vedere, își aranjă bastonul în poală, își puse glezna unui picior peste genunchiul celuilalt și se jucă cu monoclul. Am promis că orfana va fi instruită într-o meserie, și așa va fi.

– Nimeni nu vă poate cere mai mult de atât.

Îl ironiza cumva?

Ar fi trebuit să se uite la ea ca să-și dea seama, dar uitându-se spre ea sau dincolo de ea, Kerrich evitase toată ziua să o privească direct pe domnișoara Lockhart. Ceea ce era o prostie și nu putea continua așa, dar trebuia să admită că era oarecum laș.

Era vina bunicului lui, evident. Acesta îl felicitase pe Kerrich pentru înțelepciunea de care dădea dovadă curtând-o pe domnișoara Lockhart. Bunicul sugerase faptul că domnișoara Lockhart era o femeie atrăgătoare. Și acum, din pricina unui vis prostesc provocat de sugestiile bunicului, Kerrich se foia în prezența domnișoarei Lockhart. Poftise după babornița asta, care nu numai că nu era atrăgătoare, dar era și foarte nesuferită.

Din păcate, sau poate din fericire, oglinzi cu rame aurite erau presărate la câteva zeci de centimetri distanță, de-a lungul peretelui, reflectându-i din toate direcțiile pe ei stând jos. Așa că riscă și aruncă o privire la mâinile atât de ocupate cu tricotatul.

Nu le mai văzuse fără mănuși și observă că erau netede, fără pete, iar pielea era atât de transparentă, că putea vedea vinișoarele albastre, și atât de delicată, încât părea o mătase albă, fină.

Ce ciudat. Din observațiile lui, primul loc în care se vedeau semnele vârstei înaintate erau mâinile unei femei.

Madame Beauchard îl trezi la realitate.

– Milord, iat-o pe domnișoara noastră. O împinse ușor din zona de vestiare pe Beth, care era îmbrăcată cu unul dintre modelele alese, o rochie de dimineață galbenă, simplă.

Lord Kerrich se aplecă în față și examină rochia copilei cu același interes cu care își alegea propriile haine.

– Stilul este într-adevăr potrivit pentru lecții.

O atinse cu vârful degetelor pe braț pe domnișoara Lockhart și observă că era mai ferm decât se așteptase el.

– Nu-i așa că sunteți de-acord?

– Foarte potrivit, milord.

Domnișoara Lockhart se îndepărtă puțin de el.

– Dar culoarea aia! continuă el. Madame Beauchard, la ce v-a fost mintea?

– Ca întotdeauna, milord, aveți dreptate, spuse modista cu accentul ei franțuzesc fals. Galbenul nu i se potrivește domnișoarei. După care adăugă, șireată: Așa cum nu vi se potrivește nici dumneavoastră, milord.

Lord Kerrich își ridică monoclul, îl duse la ochi și se uită fix la Madame Beauchard. Chiar îndrăznea să insinueze...?

Cu ușurința unei mincinoase experimentate, domnișoara Lockhart își spuse din nou povestea.

– Așa este, Madame Beauchard. Beth seamănă cu tatăl ei, un asistent de la banca lui Lord Kerrich, care a murit în timp ce săvârșea o faptă eroică în slujba contelui.

– Tatăl ei?

Madame Beauchard se uită la Beth, iar Kerrich își dădu seama că fusese nevoită să renunțe cu multă reticență la speculația ei mult mai fascinantă.

– Da, spuse Beth. Tati a murit salvându-i viața lui Lord Kerrich.

– Beth!

Domnişoara Lockhart nu reuşi să-şi ascundă uimirea când auzi ce întorsătură luase povestea lor.

– Nu-i aşa? scânci Beth.

Kerrich o salvă pe copilă şi propriul caracter.

– Îi voi fi veşnic recunoscător tatălui tău.

Domnişoara Lockhart îşi reveni din surpriză şi răspunse mai calculat:

– Ba da, Beth, dar lăsai impresia că te lauzi şi sunt sigură că *madame* nu îşi dorea să afle atâtea amănunte.

– Nu vă temeţi, milord, spuse Madame Beauchard. Toţi ştiu că sunt cea mai discretă dintre modiste.

Lui Kerrich nu-i venea să creadă.

– Dumneata?

Madame Beauchard izbuti să pară rănită.

– *Madame*, nu mi-ar plăcea deloc să o interogaţi pe copilă. Se uită cu subînţeles la Beth. Se supără ori de câte ori i se aduce aminte de moartea tatălui ei.

Beth prinse aluzia şi îşi trase nasul, ştergându-se la ochi.

Alarmată, *madame* îşi luă mâna de pe umărul lui Beth.

– Bineînţeles că nu, milord. Nu-mi doresc ca *la petite fille* să plângă. O mângâie uşor pe Beth. Vino, *cherie*, să te îmbrăcăm din nou pentru Lord Kerrich.

Dispărură după draperii.

Domnişoara Lockhart îşi vârî împletitura hidoasă în geantă şi îşi înfipse andrelele înapoi în coc.

– Ar trebui să mă duc acolo.

– Nu.

– Dar, milord, dacă Madame Beauchard chiar o ia la întrebări pe Beth...

– N-o va face. Urăşte copiii, mai puţin atunci când are de câştigat de pe seama lor şi ştie că, dacă Beth începe să se agite, ne vom scurta şederea aici. Bănuiesc că o îndoapă chiar acum pe Beth cu dulciuri şi-o laudă spunându-i cât e de frumoasă.

În plus, în multele ocazii în care stătuse acolo aşteptând ca *madame* să o aducă pe amanta lui în noua ei rochie, pentru a primi aprobarea lui, nu avusese niciodată un mod atât de plăcut de-a petrece timpul. Dacă n-ar fi fost visul ăla nenorocit, să o chinuiască

pe domnişoara Lockhart ar fi fost chiar cel mai distractiv lucru pe care îl făcuse vreodată.

Domnişoara Lockhart se relaxă în scaun, dar mâinile ei, moi, palide şi slabe, trăgeau de rochia neagră şi îngrozitoare, din lână, ca şi când n-ar fi putut sta locului.

Ce ciudat! Îi lăsase impresia că nimic nu o putea scoate din starea de calm bine controlat. Oare de ce era atât de emoționată?

Poate că o făcea să se simtă stingherită, deşi nu înțelegea de ce. Poate că ar fi trebuit s-o mai împungă un pic, ca *să afle* de ce.

– Povestea tatălui lui Beth devine tot mai improbabilă de fiecare dată. Ar fi trebuit să o gândim bine de tot înainte să ieşim din casă. Ar fi trebuit să vă gândiți la asta.

Mâinile i se potoliră, dar apucară un pumn de material şi strânseră bine.

– Milord, v-am sfătuit să nu o scoateți pe Beth din casă azi.

– Dar m-ați sfătuit şi să încercăm să ne cunoaştem mai bine şi să dezvoltăm o relație. Cred că am reuşit să realizăm asta. Nu sunteți de acord, domnişoară Lockhart?

Încheieturile degetelor i se făcură albe.

– Ba da, milord.

– Deci am procedat bine când am sugerat să ieşim la călărit. Bun, atunci. Legănă leneş monoclul pe lănțişorul lui de argint şi se gândi la alte moduri în care să o pună în încurcătură. Călăriți bine, domnişoară Lockhart? Sau o considerați o informație privată pe care nu o puteți împărtăşi cu un gentleman desfrânat ca mine?

– Nu am spus că vă consider desfrânat.

– Nu mi-ați spus nici dacă ştiți să călăriți sau nu.

Pe măsură ce momentul de tăcere se prelungea, Lord Kerrich se distra întrebându-se dacă femeia îşi dorea mai mult să călărească un armăsar frumos sau să-l facă pe el să-şi vadă lungul nasului.

În cele din urmă, domnişoara Lockhart recunoscu:

– Ştiu să călăresc.

– Atunci vă voi face să încălecați cum trebuie.

Când îşi dădu seama ce spusese, nu ştiu dacă să râdă sau să se îngrozească.

Ea se crispă şi spuse pe un ton cât se poate de rece:

– Sunteți întruchiparea bunăvoinței, milord.

Lord Kerrich izbucni în râs. Un chicotit moale care îi dădu curajul de care avea nevoie ca să se uite la ea.

Fața aia. În visul lui fusese grotescă, vopsită, crudă. Acum părea doar... artificială. În acest mediu feminin, luminat, cu oglinzile poleite cu aur și candelabrele de cristal, domnișoara Lockhart părea lălâie și șifonată, îmbrăcată într-o jachetă și o rochie demodate care nu i se potriveau.

– Vă voi cumpăra o rochie.

O spusese înainte să-și dea seama ce vorbea, dar pricepuse numaidecât de ce o făcuse. Femeia aceasta nu înțelegea rolul femeii în civilizație. Doamnele trebuiau să fie delicate și ispititoare. Trebuiau să-l ducă cu vorba pe bărbat, să flirteze și să tachineze, să obțină ce voiau prin șiretlicuri. Poate că dacă ar fi reușit s-o scoată din monstruozitățile acelea purpurii și maro, și negre pe care le purta, și-ar fi îmbrăcat-o cu o culoare mai plăcută, nu l-ar mai fi atacat atâta cu vorbe sau măcar nu l-ar mai fi deranjat atâta când o făcea.

Dar, bineînțeles că domnișoara Lockhart nu reacționa ca o doamnă obișnuită, cu emoție și mulțumire. Din contră, părea o Gorgonă, unul dintre personajele acelea din Grecia Antică cu șerpi în loc de păr care tocmai ce se văzuse în oglindă și se transformase în stană de piatră. Îl surprinse până și faptul că reuși să-și miște buzele într-atât încât să-l refuze.

– Lord Kerrich, este o sugestie inacceptabilă.

Nu știa de ce anume o spusese. Poate că pur și simplu era incorigibil. Poate din cauza expresiei frigide de dezgust de pe fața ei. Cu siguranță încerca să scape de visul acela groaznic pe care îl avusese. Dar se lăsă la loc în scaun și-o privi cu atenție.

– Un stil mai simplu, așa cum am sugerat pentru Beth, ar reduce impactul torsului dumneavoastră impresionant.

De fapt, dacă se uita mai cu atenție, sub rochia aia care nu i se potrivea deloc, părea să se ascundă o formă reală, nu una strânsă în corsetul înșelător, aproape gotică cu arcadele și contraforturile ei.

– Poate că nu m-ați auzit, milord. Nu s-ar cuveni să accept o rochie de la dumneavoastră.

–Un albastru pal frumos ar contrasta mai puțin, zic eu, cu pielea dumneavoastră *incredibil* de palidă.

Sfinte Sisoie, aia părea a fi o urmă de praf de orez pe gâtul ei. Doar nu se dădea cu pudră ca să pară și mai palidă!

Din pragul ușii se auzi vocea cristalină a lui Beth:

–Ia uite! Ia uite ce rochiță!

Înainte să se întoarcă spre copilă, se uită cu atenție la domnișoara Lockhart. Era adevărat. Chiar se dădea cu pudră de orez și ruj roșu, dacă nu se înșela. Și rareori se înșela. Doamne Sfinte, văzuse multe femei care se pudrau și se machiau până la refuz, dar nu văzuse niciodată o femeie pierdută efectiv sub stratul de cosmetice.

–Lord Kerrich, Beth și Madame Beauchard vor să hotărâți cu privire la noua rochie aleasă.

Domnișoara Lockhart părea calmă, în pofida faptului că el o analiza intens, dar mâinile ei agitate o dădură din nou de gol, iar ea scoase un ceas de argint bărbătesc din buzunarul hainei, îl deschise și se uită la el ca și când programul i-ar fi fost dat peste cap. Probabil că așa și era și probabil că dădea vina pe el.

Beth era îmbrăcată cu o rochiță de un albastru pal ca acela pe care și-l imaginase pentru domnișoara Lockhart, din bumbac, lungă, cu mâneci lungi și dantelă albă la guler și manșete. Ochii îi străluceau și atinse rochia cu respect.

–N-am mai purtat o rochie călcată de când a murit mama, și astăzi *toate* rochiile au fost călcate.

Domnișoara Lockhart puse ceasul înapoi și-și drese vocea, ca și când ar fi vrut să scape de un nod de emoție.

–De-acum înainte, ne vom asigura că toate rochiile sunt călcate.

–Da. O, vă rog. Beth făcu din nou o piruetă. În casa lui Lord Kerrich, până și servitoarele de la bucătărie poartă șorțuri călcate!

–Până și servitoarele de la bucătărie fac baie o dată pe săptămână.

Kerrich observă că domnișoara Lockhart nu se lăsă mult timp condusă de emoții.

Beth se strâmbă, după care ridică din umeri.

– Of, fie, cum spuneți dumneavoastră. Atâta timp cât pot să mă îmbrac cu țoalele astea elegante.

Copila știa cum să negocieze. Kerrich admira asta.

– Nu sunt țoale, spuse domnișoara Lockhart. Spune-le haine, veșminte sau îmbrăcăminte.

Femeia știa cum să-și aleagă bătăliile. Și asta era de admirat.

Și el știa cum să-și aleagă bătăliile, și momentan era inutil să se lupte cu domnișoara Lockhart pentru a o convinge să accepte o rochie. Momentan, avea să capituleze și, dacă domnișoara Lockhart l-ar fi cunoscut cât de cât, ar fi recunoscut pericolul din cedarea lui.

Din fericire, domnișoara Lockhart nu îl cunoștea deloc.

Rămaseră tăcuți, până Beth se schimbă din nou. Domnișoara Lockhart se puse din nou pe tricotat și de data asta el se întrebă dacă nu cumva lucra nu din credința rigidă că inactivitatea ducea la depravare, ci ca să-și ascundă energia debordantă.

– Ce tricotați, domnișoară Lockhart?

– Un șal, Lord Kerrich.

Scurt. Ușor. Interesant... Tricotatul era o muncă de țărani și putea pune pariu că domnișoara Lockhart nu prea avea experiență la asta.

– De cât timp tricotați, domnișoară Lockhart?

Ezitarea o dădu de gol.

– De ani întregi.

– Probabil că aveți multe creații pe care să le arătați altora.

– Ba nu, milord.

Ha! O prinsese cu mâța-n sac.

– De ce nu, domnișoară Lockhart?

– Le donez.

Părea aceeași domnișoară Lockhart critică, dar degetele i se mișcau ciudat, andrelele se luptau una cu cealaltă... și abia reuși să încâlcească firul negru.

El zâmbi. Era plăcut să știe că putea afecta calmul unei femei atât de formidabile.

Apoi Beth ieși din cabina de probă într-o rochie albă, cu volănașe, cu o betelie din catifea albastră.

Lord Kerrich îi făcu semn cu degetul să facă o piruetă, apoi spuse:

– Da, bănuiesc că are nevoie şi de ceva de genul acesta pentru petrecerile de după-amiază, dar să fie una singură, bine? La vârsta ei, prea multe zorzoane strică şi distrag atenţia de la faţa ei frumoasă. Simplitatea e secretul.

– *Oui*, milord. Madame Beauchard zâmbi, încântată şi lacomă. Aveţi dreptate, ca întotdeauna. De acum înainte vom evita volănaşele.

– Dar o pot păstra pe asta?

Beth se ridică pe un picior, apoi pe celălalt, ca o balerină nerăbdătoare să danseze.

– Da, pe asta da, spuse Kerrich.

Beth făcu o plecăciune şi zâmbi cu gura până la urechi, se duse în faţa oglinzii şi făcu o piruetă, după care se întoarse în zona vestiarelor.

– La naiba! Bănuiesc că acum va trebui s-o dau la ore de balet. Kerrich oftă din greu. Urăsc baletul. Toate fetele alea care dansează pe vârfuri. Cum zicea şi bunicul, dacă voiau fete mai înalte, de ce n-au angajat fete mai înalte?

Domnişoara Lockhart întrebă:

– Ar trebui să fie o glumă, milord?

– Bunicul meu aşa credea.

– Atunci voi râde când îmi zice el.

Oare de ce îl trata aşa? Cu toţi ceilalţi părea să fie destul de amabilă. De fapt, în timpul scurt pe care îl petrecuse în grajduri îl fermecase pe băiatul de la grajduri. Dar pe el nu îl plăcea, şi doar era atât de agreabil. Bun. Atent.

Se văzu în oglindă. Arătos. Elegant. Doar nu-i putea reproşa asta, nu-i aşa? Doar nu putea presupune că era făcut din acelaşi aluat ca şi tatăl ei?

Se hotărî să întrebe, dar când se întoarse s-o privească sincer în ochi, dădu doar de propria reflexie în ochelarii ei fumurii. Voia să i-i dea jos de la ochi şi spuse iritat:

– Mi-e greu să vorbesc cu ochelarii ăia.

– Atunci vorbiţi cu mine, dacă chiar trebuie.

Tricota fără întrerupere acum; pare-se că o ajuta să se răstească la el.

– De ce-i purtați?

– Pentru că trebuie, răspunse ea.

– Deci nu puteți vedea fără ei. Se întinse după ramele de metal. Cât de rău vedeți?

Ea se dădu în spate și-l pară cu brațul:

– Văd bine. Dar lumina îmi arde ochii.

– Cu siguranță că doar lumina soarelui.

– Orice tip de lumină.

În spatele lentilelor colorate, o văzu uitându-se cu vinovăție într-o parte. Muierea îl mințea! Nu înțelegea de ce și n-avea timp de prostii. Un copil, o guvernantă, o bandă de răufăcători, regina și amenințările ei urâte...

Încerca să rezolve probleme importante. Domnișoara Lockhart nu aprecia asta. Așa că...

– Ultima rochie era frumoasă.

– Foarte frumoasă.

– Așa că o va purta când vom da o petrecere ca să o prezentăm pe Beth celorlalți copii.

– Ce idee excelentă, milord. Domnișoara Lockhart îi zâmbi larg, ca și cum ar fi fost de acord cu el. Cam într-o lună...

– O săptămână.

– N-o pot pregăti într-o săptămână!

– Iar eu nu am o lună la dispoziție.

– Milord, nu e un joc.

– Încep să bănuiesc că nu vă dați seama de asta, domnișoară Lockhart. O săptămână, sau nici ea, nici dumneavoastră nu-mi sunteți de folos, și veți ajunge amândouă în stradă!

Capitolul 11

Pamela se trezi și se ridică în șezut pe pat, cuprinsă de panică. Cineva era înspăimântat. Cineva avea un coșmar. Țipa. Beth.

Pamela clipi în lumina palidă a lumânării din suportul de pe perete. Camera copiilor. Casa lui Kerrich. Beth.

Se ridică rapid, își trase halatul pe ea, apucă lumânarea și se duse repede în dormitorul alăturat. Acolo o găsi pe copilă. Beth era trează acum, stătea în șezut și strângea tare de pături, pe care le trăsese până sub bărbie. Se uita în gol, luptându-se din răsputeri cu fantomele nocturne, tremurând, semn că fusese nevoită să o facă deseori.

– Beth. Pamela puse lumânarea în suport și se așeză lângă fată, încet, ca să nu o sperie. Sunt eu, domnișoara Lockhart.

Beth se uită la ea, cu ochii larg deschiși. Încuviință, brusc, ca semn că o recunoscuse pe guvernanta ei, dar avea dinții încleștați. Nu putea vorbi.

Atingând-o ușor, Pamela îi dădu încet părul la o parte de pe frunte.

– Ești trează acum. Orice-ai fi visat a dispărut.

Beth încercă să-și găsească cuvintele, scâncind temătoare, până reuși într-un sfârșit să spună:

– Știu. Am visat-o pe mama.

Nu era genul de copil care să se arunce la pieptul Pamelei și să urle, dar o lacrimă singuratică i se scurse din colțul ochiului. Pamela i-o șterse, miloasă.

– Mi-e așa de dor de ea.

Beth își duse genunchii la piept.

– A fost mama ta. Bineînțeles că ți-e dor de ea.

– A trecut un an. Ținea pătura în pumni, aproape de gură. Ar fi trebuit să-mi treacă până acum.

Un astfel de gând n-avea cum să-i aparțină. Erau clar vorbele unui adult.

– Cine ți-a spus asta? întrebă Pamela.

Beth înghiți în sec.

– Doamna Fallowfield. Nu-i plăcea deloc când vreunul dintre noi începea să plângă pentru că... atunci începeam toți să plângem.

Pamela nu știa de ce o spusese. Poate că simțea o responsabilitate de adult să o liniștească pe copilă. Sau poate că auzea povestea vieții ei prin gura cuiva care își plângea durerea în loc să o țină în ea. Sau poate că își amintise amenințarea lui Lord Kerrich

şi faptul că ştia că dacă petrecerea de mâine avea să dea greş, atât ea, cât şi Beth aveau să fie aruncate în stradă. Dar, indiferent de ce anume, Pamela spuse:

– Mama mea a murit cu mulți ani în urmă. Şi uneori încă o mai visez.

Beth făcu ochii mari.

– Plângeți?

– Întotdeauna. A fost foarte bolnavă înainte să moară şi... am încercat să o fac să se simtă mai bine. Pamelei i se puse un nod în gât, aşa cum i se întâmpla de fiecare dată. Dar n-am putut.

– Of, şi eu! Beth lăsă păturile din mână şi ieşi din coconul ei. Adică, orice aş fi făcut, n-a ajutat-o cu nimic. Iar tati... Şi el era bolnav. Obişnuia să mă ducă peste tot cât gătea mami şi m-a învățat despre cai. Mi-e aşa de dor de el. Iar mami... era mereu acolo, mă îmbrățişa şi mă făcea să mă simt mai bine, şi acum, când o visez, tot timpul e bolnavă, şi *eu* trebuie să o îmbrățişez *pe ea*, doar că nu se însănătoşeşte. Ci moare.

– Asta-i partea cea mai rea, şopti Pamela. Toate amintirile mele bune sunt umbrite de mânia şi tristețea care mă zdrobesc.

– Dacă aş putea să o visez că mă îmbrățişează, măcar o dată...

Pamela nu mai rezistă, aşa că o strânse pe Beth la piept şi-o legănă.

Pamela iubea copiii. Incorijibili sau drăguți, nestăpâniți sau timizi, întotdeauna găsea o modalitate să-i învârtă pe degete, şi asta era dragoste. Vorbea cu ei, îi asculta, îi tachina, se juca cu ei, îi învăța, iar ei răspundeau, şi ei o iubeau înapoi de zeci de ori mai mult. Totuşi, ca guvernantă, avusese întotdeauna grijă să-şi protejeze inima, să nu uite niciodată că elevii nu erau copiii ei, căci mereu trebuia să-i lase.

Dar cu Beth, Pamela avea ceva în comun.

Beth se gudură mai aproape de ea şi acum nu mai plângea, ci dăruia şi împărtăşea dragoste.

În cei doisprezece ani de când tatăl Pamelei le părăsise pe ea şi pe mama ei, nu-i spusese niciodată nimănui despre coşmarurile ei. Nimeni altcineva nu ar fi înțeles-o. Beth înțelegea. Beth avea nevoie de dragoste. Beth avea nevoie de un loc al ei. Beth avea nevoie de tot ceea ce Pamela avusese în tinerețea ei şi care

îi fusese luat când tatăl ei o abandonase. Kerrich putea să-i ofere toate astea. Pamela nu putea. Pamela nici măcar nu putea rămâne cu Beth din pricina deghizării ei, dar putea să facă altceva.

Avea să-l convingă, să-l încurajeze şi să-l înduplece pe Kerrich să o păstreze pe Beth. Şi dacă nimic din toate astea nu avea să funcţioneze, atunci avea să-l şantajeze.

Vocea subţire, adormită a lui Beth o trezi la realitate.

– Domnişoară Lockhart, arătaţi diferit noaptea.

Pamela se abţinu să nu scoată un geamăt. Mai mult ca sigur că arăta diferit în halatul ei, fără coafura blestemat de strânsă şi fără pudra aia îngrozitoare. Se uită la Beth. Fata se uita la ea ca şi cum ar fi fost fermecată, iar Pamela îşi trecu degetele peste pleoapele ei şi i le închise:

– Ai ochii obosiţi.

– Ba nu. Beth oftă şi se strânse mai tare la pieptul ei. Îmi place de dumneavoastră, domnişoară Lockhart. Orice s-ar întâmpla, promiteţi-mi că vom fi împreună.

Pamela îşi ţinu respiraţia.

– Promiteţi-mi... şi Beth adormi.

Beth îşi dorea din tot sufletul să-l pocnească pe micuţul Billy, Lord Chiswick, chiar sub bărbia lui grasă, când acesta apucă ultima bucăţică de tort de pe bufetul vesel decorat şi-o înfulecă pe toată. Îşi dorea din toată inima ca acesta să se murdărească cu glazura de zahăr albăstruie pe nas, iar ceilalţi copii să râdă de vicontele de zece ani mic şi împuţit. Dar ştia că domnişoara Lockhart nu ar fi fost de acord. „Nu, draga mea, ar spune ea, nu contează că te-a făcut cerşetoare insolentă care nu-şi ştie lungul nasului. Tot n-ai voie să-ţi pui genunchiul în pieptul lui şi să-i vâri ciuperci pe gât până se transformă într-un broscoi balonat." Şi Beth îşi dorea mai mult să o facă fericită pe domnişoara Lockhart, decât să-i dea o lecţie lui Billy Bătăuşul.

Beth nu se mai încruntă la Billy Bătăuşul, ci aruncă o privire după uşile deschise, în salonul mare, frumos mobilat. Acolo stăteau adulţii, pe scaunele lor sclipitoare, lustruite şi pe canapele cu tapiserie din brocart, ascultând-o pe domnişoara Fotherby cântând la harpă şi cu vocea. O văzu pe domnişoara Lockhart

în ultimul rând, urâtă şi foarte severă, uitându-se deseori la copiii din anticameră. Iar în spatele ei, mai în lateral, stătea Lord Kerrich, sprijinit de perete, uitându-se la profilul domnişoarei Lockhart.

În timpul pregătirilor frenetice pentru petrecere, o fixase deseori cu privirea. Uneori se uita enervat, alteori nedumerit, dar mereu *se uita*, iar asta îi dădu speranțe lui Beth. Pentru că Beth văzuse dincolo de deghizarea domnişoarei Lockhart. Beth nu ştia de ce domnişoara Lockhart se dădea cu toate pomezile alea pe față sau de ce se îmbrăca cu atâta prost-gust, dar ea îşi făcuse deja planurile. Lord Kerrich era bogat. Domnişoara Lockhart era săracă. Lord Kerrich era egoist. Aşa-i spusese domnişoara Lockhart. Lord Kerrich arăta bine... la fel şi domnişoara Lockhart. Aşa că tot ce trebuia să facă Beth era să-i aducă împreună, să-i facă să vorbească şi să se certe, şi să-i arate lui Lord Kerrich cum arăta domnişoara Lockhart cu adevărat. Cu siguranță că aveau să se îndrăgostească unul de celălalt.

– Hei! Billy Bătăuşul o pişcă de braț. Mai vreau tort!

Beth îl ignoră. La orfelinat trebuise să-i ignore deseori pe bătăuşi şi uneori chiar să se şi bată cu ei. Acum însă era interesată de Lord Reynard, care se uita la nepotul lui şi la domnişoara Lockhart, la fel ca şi ea. Bătrânul era un şmecher, fără îndoială.

Domnul Athersmith era şi el acolo şi se uita doar la domnişoara Fotherby, cu o privire lungă şi o expresie de devotament sincer. Locuia în casă şi lucra zilnic cu Lord Kerrich, motiv pentru care ar fi trebuit să fie o persoană importantă, dar nu era. Era doar un tăntălău, genul de om care se furişează şi se preface modest şi umil, dar care în realitate se crede mai bun decât ceilalți.

Petrecerea de familişti a lui Lord Kerrich era un succes. Soarele strălucea, o briză alungase praful de cărbune din aer, ferestrele erau deschise şi toată lumea era fericită azi.

Billy Bătăuşul o pişcă din nou tare.

– Vreau tort! Du-te să-mi aduci!

Toată lumea era fericită, mai puțin răzgâiatul ăsta mic şi nimic nu-l putea mulțumi.

Dar Beth avea să mai încerce o dată. Domnişoara Lockhart ar fi fost mândră de purtarea ei:

– Îmi pare foarte rău. Am rămas fără tort. Poate ți-ar plăcea o prăjitură sau o înghețată în loc.

– Nu. Își vârî fața rotundă, urâtă aproape de a ei. Vreau tort.

Două dintre guvernantele aflate în vizită se sprijineau de intrare, pe hol, şi bârfeau. Ceilalți invitați ai lui Beth, cam o duzină de copii, cu vârste între şase şi nouă ani, stăteau aliniați la perete, cu farfuriile pe genunchi, cu furculițele în aer, privind-o pe Beth plini de speranță.

– Am spus – Billy Bătăuşul o împinse – *că mai vreau tort!* Mama spune că oricum eşti doar o servitoare. Aşa că du-te la bucătărie, servitoareo, şi mai adu-mi tort.

Beth se uită din nou la adulți, care stăteau cu profilul spre ea şi erau atenți la recital.

Cât ai zice peşte, îşi prinse piciorul ca un cârlig în jurul genunchiului lui Billy Bătăuşul şi-i trase piciorul de sub el, după care se duse rapid lângă perete şi se aşeză.

Billy Bătăuşul se bălăngăni spre bufetul decorat cu argint, dantelă şi marțipan. Se auzi un zdrăngănit care opri muzica, când băiatul apucă fața de masă şi se prăbuşi cu tot cu mâncare şi tacâmuri. Țipă atât de ascuțit, încât îl auziră doar câinii. Mama lui dădu fuga în bucătărie, demonstrând astfel că era o cățea.

Domnişoara Lockhart fu chiar pe urmele ei, după ele făcându-şi apariția bone şi guvernante din toată casa.

Billy Bătăuşul, cu fața lui palidă, cu haina lui scurtă şi pantalonii ca de fată, era tot acoperit de o amestecătură de înghețate roz, limonade galbene şi macaroane maronii şi țipa ca din gură de şarpe. Lui Beth îi venea să râdă. În schimb, privi îngrozită şi uimită, la fel ca adulții din jur. Sau cel puțin aşa spera ea. Spera că nu arăta la fel ca toți ceilalți copii. Nătângii ăia îşi puneau mâinile la gură sau chicoteau în timp ce Billy Bătăuşul dădea din picioare şi țipa ca un porcuşor.

Mama lui era în genunchi, lângă el, bonele îl ştergeau, iar el țipa:

– Ea a făcut-o. M-a împins!

Mama lui se uită direct la Beth.

– Ştiam eu. Vocea ei se auzi dincolo de zgomotul general. Copila aia e o needucată, o țărancă şi nu merită să stea în compania societății elegante.

Cu o voce inocentă, Beth spuse:

– Dar nu l-am împins. Îi dădu un cot fetiței de lângă ea, o puştoaică ce părea mai isteață, chiar dacă avea mai multe volănaşe pe ea decât o perdea. M-ai văzut împingându-l?

Fata nu ezită nici o clipă:

– A stat chiar aici, lângă mine. Apoi, aplecându-şi capul, şopti: Billy e un nesimțit şi l-ai învățat minte.

Din fericire, nimeni nu o auzise, iar Beth continuă să privească scena cu ochi mari, inocenți.

O înşelăciune care nu o păcălea pe domnişoara Lockhart. Dar domnişoara Lockhart nu avea de gând s-o dea de gol. Beth ştia asta, aşa cum ştia şi că domnişoara Lockhart şi Lord Kerrich aveau să se căsătorească şi să o adopte, şi aveau să aibă copii frumoşi, şi aveau să fie cu toții o familie.

Kerrich se alătură mulțimii şi privi toată scena cu admirație şi amuzament. Nu era genul de petrecere pe care îl organiza de obicei, nici măcar nu mergea la astfel de petreceri. De fapt, încerca din răsputeri să evite orice petrecere la care participau copii, mai ales petrecerile de după-amiază pentru doamne, unde tinerii aveau oportunitatea de-a petrece timp cu alți tineri de aceeaşi vârstă, în timp ce mamele lor bârfeau, iar puținii bărbați care participau ascultau recitalul obligatoriu de pian (sau, în cazul acesta, de harpă), după care fugeau în sala de jocuri şi fumau ca să-şi scoată parfumul din plămâni.

Într-acolo se îndreptau şi acum: Lord Swearn şi Lord Colbrook, domnul Tomlin şi Lord Albon, bunicul şi Lewis, şi tatăl lui Chiswick, Lord Pitchford, toți furişându-se din cameră ca nişte pungaşi plictisiți şi disperați.

Kerrich voia să li se alăture, dar era petrecerea lui, ideea lui. Se uită la zarva din camera copiilor. Trebuia să rămână. Măcar lucrurile se puseseră puțin în mişcare.

Mama lui Chiswick începu să-l dojenească:

– Din pricina actului dumneavoastră de caritate prost direcționat a trebuit să o primim pe şerpoaica asta printre noi.

Kerrich se aplecă.

– La ce şerpoaică vă referiţi, milady?

– La... chestia aia.

Lady Pitchford arătă cu un deget tremurând spre Beth.

Beth, care părea la fel de inocentă ca o păpuşă de porţelan şi pe care Kerrich o văzuse punându-l pe Chiswick la pământ dintr-o singură mişcare.

– A văzut-o careva pe Beth rănindu-l pe Chiswick?

Copiii şi guvernantele clătinară din cap, guvernantele pentru că nu fuseseră atente, iar copiii pentru că îl urau pe Chiswick. Kerrich era de acord cu oricare dintre motive.

– Poftim, milady, spuse el. Tânărul Chiswick a alunecat.

– *Billy* spune altceva! zise doamna care fusese cândva pe lista lui Kerrich de candidate pentru postul de soţie a lui.

– Ah. Kerrich îşi ridică monoclul şi se uită dispreţuitor la Lady Pitchford. Dar Beth e cu doi ani mai mică, cu aproape 13 kilograme mai uşoară şi e fată. Vreţi să spuneţi că fata mea l-a bătut pe fiul dumneavoastră?

– Era în avantaj, spuse Lady Pitchford. E o lepădătură răsfăţată!

Kerrich se enervă. Nimeni nu avea să se ia de nenorocita *lui* de orfană.

– Ba nu e deloc o lepădătură răsfăţată. Provine dintr-o familie respectabilă. Tatăl ei mi-a salvat viaţa, şi nu din caritate am adus-o pe draga de Beth în casa mea, ci din recunoştinţă pentru spiritul curajos care trăieşte în ea. Îi provocă pe toţi din încăpere: Nu mi-ar pica deloc bine dacă s-ar lua cineva de draga de ea.

Nimeni din salon nu-i acceptă provocarea. Cu toţii murmurară ceva neinteligibil şi se împărţiră pe grupuleţe, pălăvrăgind despre vreme şi ultimele tendinţe din modă. Guvernantele se întoarseră la copiii lor şi începură să se foiască pe lângă ei, ca să îşi ascundă neglijenţa de mai devreme. Iar domnişoara Lockhart îl ajută pe Chiswick să se ridice în picioare şi şterse ultimele pete.

– Nu e rănit, o auzi Kerrich pe domnişoara Lockhart spunându-i lui Lady Pitchford. Deşi mai bine l-aţi duce acasă, pentru ca spălătoreasa să-i poată curăţa costumul.

– Sunt hainele lui preferate! spuse Lady Pitchford cu o voce tremurândă.

Lui Kerrich nu-i părea deloc rău pentru femeie sau pentru fiul ei. Îşi luă monoclul de la ochi şi spuse:

– La cât e de neîndemânatic, probabil că se schimbă de trei ori pe zi. Şi-aţi face bine să nu-l mai lăsaţi să mănânce atâtea dulciuri, milady, sau o să-i rupă spinarea calului.

Domnişoara Lockhart îl trase deoparte şi, ca o flacără a răzbunării, îl pârjoli şoptindu-i:

– Milord, sper să nu mai auzim astfel de comentarii. Băiatul nu e surd şi astfel de replici nemanierate mai mult ca sigur că vor distruge un spirit deja meschin.

– Dar a rănit-o pe Beth.

– Ştiu. Dar un copil crescut cu cruzime va şti să se poarte doar cu cruzime şi putem doar să ne imaginăm ce fel de viaţă a avut ca să ajungă un astfel de pungaş.

– Sunteţi plină de compasiune, dar cred că e nefondată. Copilul e doar răsfăţat!

– Poate că da. Se apropie de el. Dar am văzut-o şi eu pe Beth la fel de bine ca dumneavoastră, aşa că vă rog să daţi dovadă de curtoazie faţă de Lady Pitchford şi Lord Chiswick la plecare.

Kerrich îşi dădu seama că nu-i plăcea deloc să fie mustrat pe bună dreptate, aşa cum nu-i plăcea să fie acuzat pe nedrept. De fapt, era chiar mai rău, căci însemna că el greşise, şi rareori era cazul.

Domnişoara Lockhart îl lăsă acolo şi se duse la Beth.

– Haide, draga mea, o auzi el spunând. O să ne luăm la revedere de la invitatul tău şi o să-i spunem că sperăm că orice viitoare vizită va fi mai paşnică.

Spre surprinderea lui Kerrich, despărţirea se desfăşură calm sub mâna de fier a domnişoarei Lockhart, Beth făcându-şi datoria de gazdă, iar Chiswick scânci doar când îşi trase mâna din a ei.

Şi chiar dacă lui Kerrich nu-i plăcea să dea impresia că o asculta pe domnişoara Lockhart, se trezi că îi urmă pe Lady Pitchford şi pe fiul ei în foaier şi se scuză pentru scena regretabilă de mai devreme, exprimându-şi speranţa nesinceră că aveau să mai vină în vizită.

Cel mai rău fu când uşa se închise după ei şi domnişoara Lockhart spuse aprobator:

– Bravo, milord! Ați fost excepțional de generos și manierat.

Își ridică monoclul, se încruntă la ea și spuse cu un sarcasm usturător:

– Domnișoară Lockhart, nu știu cum m-am descurcat înainte să veniți dumneavoastră.

– Nici eu, milord. Își ridică rochia și o urmă pe Beth în sus pe scări, spre camera de joacă a copiilor. Îmi puteți mulțumi pentru îndrumare mai târziu.

Capitolul 12

Femeia aia! Kerrich era enervat. Domnișoara Lockhart fie îi întorcea sarcasmul, fie, ceea ce ar fi fost și mai rău, chiar considera că el îi datora ceva pentru supravegherea ei. Traversă cu pași mari și apăsați salonul, zâmbind cu o cordialitate falsă spre invitații lui, fără să observe că aceștia se ghemuiau de frică atunci când le vorbea. Nu avea nevoie de nimeni să-l învețe cum să se poarte. Domnișoara Lockhart fusese angajată pentru ca orfana pe care o folosea în planul lui să nu-i dea de furcă, și-ar face bine să-și amintească asta.

Se duse spre încăperea în care se retrăseseră bărbații să bea și să joace cărți. Sala de jocuri. Rămase în pragul ușii și se uită la domnii care îl abandonaseră atât de bucuroși când avusese loc scena cu Lady Pitchford. Bunicul trona pe un scaun tapisat. Lewis stătea sfios mai retras; nu juca cărți, nu conversa, ciudat ca întotdeauna, chiar dacă Kerrich considera că asta era alegerea lui și nicidecum snobism din partea oaspeților lui. Iar ceilalți, oaspeții lui, compatrioții lui, prietenii lui... se încruntă. Nu cu mult timp în urmă, cu nici o lună în urmă chiar, râsese de oamenii ăștia. Le ascultase plângerile ani la rândul și le spusese că sunt sub papuc. Sclavii soțiilor lor.

Dacă stătea să se gândească mai bine, Kerrich putea vedea o asemănare între ei și el, mai ales că încă o auzea pe domnișoara Lockhart în mintea lui. Era insuportabilă.

– Kerrich, intră! îi strigă Lord Reynard. Domnii chiar mă întrebau despre noile tale tendințe filantropice.

– De fapt, cred că am spus: Ce naiba l-a apucat pe Kerrich să-și ia copil și guvernantă?

Lord Swearn stătea la masa de joc, așteptându-și următoarea mână. Bărbatul avea cincizeci de ani și păr în urechi și deloc pe cap. Te-ai fi așteptat ca un bărbat de vârsta lui să știe mai bine cum merg lucrurile, și totuși, numai cu un an în urmă, el și Lady Swearn aduseseră pe lume încă un copil. Nici măcar n-ar fi putut pleda pentru indulgență prostească față de tânăra lui nevastă, căci cei doi erau căsătoriți de douăzeci și cinci de ani, iar copilul era cel mai tânăr din șapte.

– Serios, omule. Ai fost o inspirație pentru mine. Fără soție, fără copii – o viață liniștită.

Lord Pitchford rânji, ca și cum ar fi glumit, dar nimeni nu credea că glumise. La urma urmei, soția și copilul lui plecaseră, dar el încă mai stătea pe-acolo, sprijinindu-se de măsuța laterală, trăgând dintr-o țigară și părând enorm și mulțumit de sine. Dar Lady Pitchford știa cum să-l pună cu botul pe labe. Când deschidea ea gura, lordul se chircea și se fofila ca un puști muștruluit.

– Le-am spus de ce ai luat-o pe micuța Beth în casa ta, dar au cârâit doar ca niște femele de păun ce sunt, îi insultă Lord Reynard voios pe bărbații pe care îi cunoștea de când fuseseră, așa cum o spunea el deseori, niște mucoși obraznici.

– Îți vine ușor să vorbești, domnule, zise Lord Colbrook. Dumneata nu ai soție.

– Așa-i. Și mi-e dor de ea.

Colbrook se înroși când auzi tonul usturător al lui Lord Reynard.

– Îmi cer iertare, bombăni el. Nu m-am gândit.

– N-ai echipamentul necesar ca să gândești, se bătu Kerrich ușor peste frunte.

Colbrook încuviință ursuz și împărți cărțile. El, unul, făcea cu dragă inimă ce-i spunea soția lui, pentru că până și el își dădea seama că era mai isteață decât el.

–Ideea este, Kerrich, că ai fi putut să-i oferi copilei o viață bună fără să o primești în casa ta. Și pe zgripțuroaica aia de guvernantă!

Domnul Tomlin își înghiți whisky-ul ca și când simpla amintire a domnișoarei Lockhart îi provoca durere.

Înainte de căsătorie, domnul Tomlin fusese doar fiul sălbatic și avut al unui negustor semi-nobil. Kerrich își amintea foarte bine cum petrecuseră în oraș. Băuseră, se culcaseră cu o grămadă de femei, se luptaseră, deși Tomlin era un luptător jalnic, cu tendința de a încurca lucrurile exact când nu trebuia.

Și acum? Ptiu, își petrecea serile acasă, cu soția lui tânără și drăguță, sau legat la brațul ei la diversele evenimente sociale, încercând din răsputeri să-și facă loc în înalta societate, de dragul copiilor.

Iar Lord Albon, care nu spusese nimic, ci aduna cărțile de pe masă cu o concentrare demnă de un cartofor înrăit, era la fel ca și ceilalți. Puternic și hotărât în viața din afara casei, dar între pereții casei lui, îi făcea pe plac soției, când orice bărbat adevărat știa că trebuie să țină strâns de frâie.

Niște neghiobi, toți.

–Deci, Tomlin, întrebă Kerrich, nu spuneai tu că ești nespus de fericit în căsnicie? Nu mi-ai spus tu că ar trebui să-mi găsesc o soție? Să fac copii? Vrei să spui că nu e chiar atât de minunat cum m-ai făcut să cred?

–E la fel de minunat pe cât ți-am spus că e. Tomlin își ridică mâna de cărți. Dar e așa din cauza unui singur lucru, de care tu n-ai parte.

–Puțină tăvăleală face ca totul să merite, zici tu? Kerrich acceptă un pahar de coniac de la servitor și îl privi pe Lewis turnându-și încă unul și umplându-l până sus. Lewis nu prea bea de felul lui. Oare se simțea incomod în prezența lui Swearn, fostul lui angajator?

–Nu chiar puțină, dacă ai noroc, spuse Pitchford.

Bărbații însurați râseră cu toții, ca și când ar fi știut ceva ce Kerrich nu știa. Dar Kerrich le închise gura.

–Și tu cât de des ai noroc, Pitchford?

Zâmbetul înfumurat al lui Pitchford păli.

– În plus, spuse Kerrich, când o să mă mănânce undeva, pot să plătesc o femeie ca să mă scarpine.

– Nu cât timp e fetița aia prin casă.

Lord Reynard avea principii foarte stricte în ceea ce privea comportamentul adecvat al unui gentleman și nu ezita niciodată să le etaleze.

– Ies din casă, dacă am nevoie, domnule, îl liniști Kerrich.

– Guvernanta ce-are? întrebă Lord Reynard. Dacă un bărbat deschide bine ochii, se vede că arată foarte bine.

Afirmația lui îi determină pe câțiva dintre bărbați să tușească discret, iar pe ceilalți să-și stăpânească cu greu zâmbetele.

Lord Colbrook sosise destul de târziu la recitalul de harpă al domnișoarei Fotherby, intenționat, fără îndoială, așa că întrebă:

– Chiar, *ce-are* guvernanta?

– Nimic, dacă îți place tenul cadaveric. Apoi Tomlin își dădu seama că luase în râs părerea lui Lord Reynard despre ea, și-l privi alarmat.

– Domnișoara Lockhart are momentele ei. Lord Reynard își petrecea cea mai mare parte din zi la United Service Club, vorbind despre afaceri cu vechii lui prieteni, dar Kerrich îl surprinsese de câteva ori pălăvrăgind cu domnișoara Lockhart.

– Eu aș spune că *și-a avut* momentele ei, zise Albon. Și acum, jucăm cărți sau stăm la taclale?

– Lockhart. Într-unul din manierismele lui, Colbrook își strânsese și desfăcuse cărțile de nenumărate ori. Lockhart, Lockhart. Mi-e cunoscut numele. Stai puțin, e fiica lui Ripley? Nu-mi amintesc prenumele, dar familia era din Somerset.

– Pamela Lockhart Ripley, spuse Lord Reynard. Da, ea e.

Colbrook râse gutural.

– Înseamnă că vă bateți joc de mine. Clovnilor! Îl pocni pe Albon peste braț, cu pumnul. Pamela cea fără seamăn e aici, în casa asta? Kerrich, câine ce ești, nu-i de mirare c-ai adoptat-o pe orfană. Ia spune-mi, ai luat deja cu asalt citadela? Am înțeles că e bine fortificată și nimeni n-a pătruns în ea, dar dacă poate cineva s-o facă, ăla ești tu!

Toți se holbară la Colbrook. Toți cu excepția lui Lord Reynard, care se uita la paharul lui și zâmbea enigmatic.

– Colbrook, despre ce naiba turui acolo? întrebă Tomlin.

– E faimoasă, frumoasă. De neatins. Colbrook ridică din sprâncene. Sau cel puțin așa a fost până acum, nu-i așa, Kerrich?

Kerrich sorbi din coniac și ignoră senzația de disconfort.

– De fapt, e cam ștearsă.

– Ești politicos, spuse Swearn.

– Nu se poate. Colbrook nu-i credea. Vă bateți joc de mine, nătângilor.

– Cheam-o pe domnișoara Lockhart, îi porunci Kerrich lacheului.

Acesta făcu o plecăciune, apoi plecă.

Kerrich se sprijini de perete, de unde îi putea vedea bine pe toți cei din încăpere. Cei de la masa de cărți își vedeau de jocul lor, foșnetul cărților fiind singurul sunet care se auzea în încăpere, dar cei care o cunoscuseră pe domnișoara Lockhart râdeau gândindu-se la distracția care urma. Lewis își mai turnă un pahar, iar Kerrich putea prezice că avea să-l doară capul a doua zi.

Pitchford gemu și se așeză pe un scaun lângă Lord Reynard, bombănind:

– Tre' să mă odihnesc înainte să mă duc acasă.

Kerrich știa că trebuia să se aștepte ca Lord Colbrook să fie surprins, dar nu-i plăcea treaba asta... cu *confuzia de identitate*. Greșeala lui Colbrook îi amintea de impresia pe care o avusese el în salonul de modă al lui Madame Beauchard, și anume că domnișoara Lockhart era mai mult decât lăsa să se vadă la o primă vedere. Dar cum să fi fost posibil așa ceva? O angajase prin domnișoara Setterington. Îi citise scrisorile de recomandare. Oare ce-ar fi avut de ascuns?

Își făcu apariția în pragul ușii: o femeie de înălțime medie și vârstă nedefinită. O femeie pe care Lord Reynard o considera atrăgătoare și potrivită să devină soția lui Kerrich. Bărbații se opriră din joc, uitându-se când la ea, când la Colbrook, și parcă acum femeia avea o privire și mai severă. Se apropie de Kerrich și făcu o plecăciune.

– M-ați chemat, milord?

– Da, v-am chemat. O studie: părea calmă, rece și totuși prudentă. Nu artificială, se gândi el. Majoritatea femeilor erau

prevăzătoare când trebuiau să înfrunte un grup de bărbați în vizuina lor. Privi dincolo de ea, la Colbrook, care stătea cu ochii ieșiți din orbite, în timp ce toți ceilalți nu reușeau deloc să-și ascundă veselia. Ceea ce i se păruse o idee bună când trimisese după ea acum i se părea crudă și plină de dispreț. Fără să-i dea vreo explicație, îi spuse:

– Puteți pleca acum.

Pamela ezită, nedumerită.

– Acum, repetă el.

Pamela făcu o plecăciune și ieși din încăpere cu aceeași demnitate cu care intrase.

Dacă ar fi putut, Kerrich ar fi scutit-o de hohotele de râs care izbucniră imediat ce trecu de pragul ușii.

– Acum c-am lămurit-o și pe asta, putem juca? porunci Albon.

– Vezi, Colbrook, ce frumoasă e?! îl tachină Tomlin.

– Trebuie să fie o greșeală, spuse Colbrook. Probabil că sunt două domnișoare Lockhart.

Ceilalți izbucniră în râs.

– Ei bine, trebuie să fie!

– Sper că nu sunt două ca *ea*, spuse Swearn.

– E urâtă. Tomlin miji ochii, ca și când l-ar fi durut când o vedea. Kerrich, cum de o suporți prin preajma ta?

Incredibil de crezut, dar Kerrich se trezi spunând:

– Nu e chiar atât de rea.

– Nu e chiar atât de rea, zici? spuse Lord Reynard curios.

– Nu vorbesc de aspect, bineînțeles. Deși, nu e nici hidoasă.

Toate capetele se întoarseră spre el, așa că Kerrich se abținu cu înțelepciune și nu menționă că măcar ochelarii arătau bine pe ea.

– Îmi place să vorbesc cu ea.

Cel puțin trei sau patru bărbați exclamară la unison:

– Îți place *să vorbești* cu ea?!

– Când v-ați transformat într-un cor? îi repezi Kerrich.

– Ce-ați pățit? întrebă Swearn. N-ați cunoscut niciodată o femeie cu care să vă placă să vorbiți?

– Nu.

– Dacă stau să mă gândesc bine, spuse Pitchford gânditor, nici eu.

–Asta pentru că tu nu conversezi, îl condamnă Kerrich fățiș pe Pitchford. Chiar îmi place să vorbesc cu ea. Domnișoarei Lockhart nu-i pasă cum arăt sau câți bani am. Îmi spune mereu în față cum stau lucrurile.

Tomlin se lăsă în scaun.

–Deci chiar *e* ca o soție.

Albon își azvârli cărțile dezgustat.

–Mă dau bătut. N-o să jucați niciodată, și aveam și o mână bună.

Toți ceilalți jucători își aruncară cărțile pe masă.

–Știți ce mi-a spus azi? Kerrich începea să se distreze. M-a mustrat pentru c-am fost nepoliticos.

–Ești al naibii de nepoliticos tot timpul, spuse Swearn.

–Dar nici o femeie nu mi-a mai spus-o până acum, răspunse Kerrich. Îmi place să conversez cu o femeie care nu încearcă să fie șireată sau să flirteze cu mine. Își dădu seama că spunea adevărul. Când ne-am cunoscut, m-am uitat la ea și-am spus: „Poate că sunteți potrivită“, iar ea mi-a zis: „Mă gândeam la același lucru în legătură cu dumneavoastră“.

Bărbații râseră în hohote.

–A îndrăznit s-o spună? Colbrook făcu ochii mari, uimit.

–A îndrăznit chiar mult mai mult în ultimele câteva zile. N-am mai fost plesnit atât de nepoliticos de când purtam pantaloni până la genunchi.

–Deja îmi place de ea, spuse Tomlin.

–Chiar că ți-ar plăcea. Kerrich îi zâmbi. La urma urmei, Tomlin încă era cel mai bun prieten al lui.

–Ești îndrăgostit, spuse Swearn.

–Nu fi ridicol. Nu e genul meu. Mie îmi plac tipele frumoase, slabe, prostuțe, nu scorpiile prea palide cu limba ascuțită.

Lord Reynard chicoti.

–În sfârșit, te-ai îndrăgostit.

Kerrich se întoarse spre el, furios. Dar era bunicul lui, totuși. Chiar dacă Lord Reynard avea tot dreptul să o facă, rareori profita de acest avantaj ca să comenteze la adresa sentimentelor lui Kerrich. Și când o făcea, Kerrich tot timpul râdea de ele. Atunci, de ce era furios acum?

– Cu tot respectul, domnule, nu iubesc nici o femeie. Totuşi, dacă domnişoara Lockhart ar fi aici, mi-ar spune că este de datoria mea ca gazdă să mă plimb printre invitatele mele.

– Mai bine ai face ce spune, omule, sau îţi tăbăceşte fundul, îl ironiză Pitchford.

– Asta şi intenţionez. Îşi puse băutura pe masă, îi salută pe cei din încăpere, apoi spuse: Pitchford, ai face mai bine să te duci acasă la soţia ta, sau o să-i pună pe servitori să te scoată afară.

Pitchford se înfipse mai bine în fotoliu, iar Kerrich plecă în căutarea doamnelor, zâmbind. La urma urmei, acestea erau mai importante pentru planul lui decât bărbaţii.

În salon, servitorii ofereau aperitive oricărui oaspete însetat sau înfometat. Acolo le găsi pe doamne, şoptind laolaltă. Când îl văzură, se despărţiră rapid.

Auzi foarte clar vocea domnişoarei Lockhart, ca şi când ar fi fost lângă el: „Nu putem forţa societatea să o accepte pe Beth, aşa că trebuie să le demonstrăm că suntem împăcaţi cu această situaţie şi să sperăm că o vor accepta. Nu uitaţi care e scopul dumneavoastră: Maiestatea Sa trebuie să primească veşti bune despre dumneavoastră".

Domnişoara Lockhart. Îl bântuia.

Îşi adună tot farmecul de care dispunea, intră în încăpere şi o salută pe fiecare doamnă în parte. Acestea îl priviră cu expresii care variau de la prudenţă la dezacord.

– Lady Albon. Lady Colbrook. Lady Swearn. Doamna Tomlin. Şi domnişoara Fotherby. O salută pe fiica lui Lady Swearn, o tânără frumuşică ce avea să fie cu siguranţă unul dintre diamantele următorului sezon, după ce avea să fie prezentată la curte. Vreau să vă mulţumesc fiecăreia în parte pentru că v-aţi adus copiii să o cunoască pe Beth. Sunt conştient că singurul motiv pentru care aţi venit este datorită încrederii pe care o aveţi în judecata mea.

– Care anume, Lord Kerrich? Lady Swearn era pe bună dreptate cunoscută pentru francheţea ei.

– Că am un motiv bun ca să aduc un copil în casa mea. Râse de el însuşi. Bineînţeles, mă cunoaşteţi suficient de bine ca să ştiţi că un burlac convins ca mine ar aduce un copil în casă doar dacă ar fi dintr-o familie acceptabilă şi mai ales dacă ar fi bine-crescut.

Lady Swearn își îndreptă spatele.

– Scena de mai înainte...

– Îmi cer iertare, dar am înțeles că micuțul Chiswick a făcut ceva asemănător anul trecut... Nu-mi amintesc detaliile, din moment ce nu prea le acordam atenție copiilor în trecut... Kerrich se încruntă și păru să se gândească din greu. Poate îmi aduceți dumneavoastră aminte?

Trei dintre femei se luminară la față. Lady Swearn îl străpunse cu privirea, iar el știu că femeia bănuia că el blufa.

Cu mult succes, chiar, din câte se părea.

Lady Colbrook și Lady Swearn erau de aceeași vârstă, dar dacă Lady Swearn era o mamă desăvârșită care se implica în fiecare aspect din viața copiilor ei, Lady Colbrook își îndrumase deja cei doi copii spre căsnicii de succes. Slabă, frumoasă, inteligentă și rațională, lui Lady Colbrook îi plăcea să bârfească, iubea partea amuzantă din majoritatea situațiilor și se îmbrăca la modă, dar era evident că disprețuia cruzimea, căci izbucni:

– Vă referiți la scena aceea, când a împins-o pe fiica Altheei Sledmore de pe verandă? Althea nu le mai permite nici unuia dintre copiii ei să participe la vreun eveniment la care e invitat și el.

– Probabil că Lord Kerrich a auzit despre ocazia când l-am prins pe micul tâlhar lingându-mi toate torturile la petrecerea lui Michaelmas *al meu*, spuse doamna Tomlin.

Doamna Tomlin era tânără, dornică să fie acceptată în societatea în care intrase și atât de insultată de farsa lui Billy Bătăușul, încât Kerrich abia reuși să nu izbucnească în râs.

– Nu, cu siguranță că mi-aș fi amintit una ca asta.

– Atunci e vorba despre data când le-a strâns pe toate fetele într-un colț, s-a întors cu spatele la ele și și-a dat jos pantalonii ca să le arate... ca să le arate... goliciunea lui! spuse Lady Albon.

Veselia lui Kerrich se transformă în aversiune:

– De ce-a făcut una ca asta?

Pieptul impresionant al lui Lady Swearn se înălță când aceasta spuse plină de indignare:

– Pentru că e un tânăr afurisit și, dacă taică-său n-ar fi fost avut, ar fi fost un proscris.

–Eşti prea dură cu el, mamă, spuse domnişoara Fotherby cu voce blândă, privind-o cu ochii ei albaştri ca de porţelan şi inocenţi. E doar un copil.

Din pragul uşii se auzi vocea lui Lewis.

–Poate că auzise povestea tânărului care a atârnat lângă Palatul Kensington fără lenjerie.

Domnişoara Fotherby scoase un geamăt, iar Lady Swearn pufni, dar celelalte doamne se distrară de amintirea aceasta riscantă a lui Lewis, şi îi făcură loc în mijlocul lor.

Kerrich îi permise lacheului să-i toarne din punciul roz înfiorător.

–Domnule Athersmith! E o poveste atât de veche şi ce obrăznicie din partea dumitale să o aminteşti, spuse Lady Colbrook cu vocea ei cristalină.

–Dar mi-o amintesc foarte bine. Lewis plecă capul, iar şuviţa de păr blond aranjată artistic îi acoperi fruntea. Avea obrajii roşii de la băutură. Tuturor le place să amintească despre asta, mai ales dragului meu unchi, Lord Reynard. Ştiţi, a fost prezent la palat în seara aceea.

–Serios? Doamna Tomlin se apropie de el. Mereu am crezut c-a fost doar o născocire.

–Sunteţi prea tânără să vă amintiţi, doamnă, dar a fost sezonul în care am fost prezentat eu şi numai despre asta s-a vorbit. Autorii de satire s-au distrat de minune pe seama incidentului, desenând caricaturi cu ducesa umilită şi regele amuzându-se.

Lady Albon îşi ridică evantaiul şi şopti în spatele lui:

–S-a speculat chiar că regele a aranjat asta, în semn de resentiment la adresa ducesei.

–Lună plină într-o noapte ceţoasă. Lady Colbrook îşi atinse nasul aristocratic cu batista din dantelă şi Kerrich simţi o briză de parfum exotic. Toată lumea din oraş a vorbit numai despre asta luni întregi.

–Cred că şi vărul meu a fost prezent acolo.

Lewis sublinie relaţia dintre ei atât de clar, încât Kerrich se întrebă de ce oare. De ce, ţinând cont că înainte făcuse tot posibilul să se distanţeze de Kerrich şi de bunicul lui, acum îşi expunea antecedentele nobile într-un mod atât de ostentativ?

Sau oare suspecta adevărul?

– Nu-i așa, vere? îl îndemnă Lewis.

Kerrich știa foarte bine cum să ocolească astfel de întrebări.

– Am fost acolo, dar din păcate nu vă pot oferi și alte detalii, din moment ce doar cei din compania reginei au fost martori la... incident.

Doamnele chicotiră.

Kerrich își plecă capul și observă că Lady Swearn o prinsese de braț pe fiica ei și se retrăsese puțin față de grup. Bineînțeles. Lord și Lady Swearn îl concediaseră pe Lewis din poziția de profesor privat al tânărului Fotherby, probabil pentru că acesta fusese distras de noile sale activități ilegale. Probabil că Lady Swearn nu se simțea bine în preajma lui. Pe de altă parte, Lewis părea să țină morțiș să impresioneze pe toată lumea cu înțelepciunea și relațiile lui.

– Au descoperit vreodată cine... ăăă... a atârnat acolo? întrebă doamna Tomlin.

– Nu, și vă rog să vă amintiți de vârsta și inocența copilei mele, îi mustră Lady Swearn.

– N-am vrut să... N-am vrut să... roși doamna Tomlin.

– Nu, bineînțeles că nu. Lady Swearn se încruntă. Îl învinovățesc pe domnul Athersmith pentru că a deschis acest subiect în fața unei fete tinere.

Kerrich tresări când auzi mustrarea tăioasă și se uită la verișorul lui: acesta era îngrozit și roșu ca para focului.

Deci Kerrich avusese dreptate, Lewis nu fusese concediat în condiții amiabile.

– Mă iertați. Mă scuzați.

Lewis făcu o plecăciune și ieși pe ușă. Doamnele se uitară cu subînțeles una la cealaltă.

– O, mamă! Domnișoara Fotherby își frângea mâinile. Voia doar să ne distreze.

Lady Swearn încă o ținea pe fiica ei de braț, ca și când fata ar fi încercat să scape.

– Nu contează. E vremea să-i luăm pe ceilalți copii. Tatăl tău vrea să mergem la moșia noastră din Suffolk mâine și ni se va alătura și el când va putea. Compania din Londra e cam subțire.

– Mulțumim! spuse Lady Albon, o contesă, și femeia cu cel mai înalt rang dintre cele prezente, prefăcându-se jignită.

– Știi ce vreau să spun. Cei care am rămas peste vară fie vom pleca curând, fie abia ce-am ajuns și oricum, cât timp suntem aici, ne dorim să fim la țară, pe moșiile noastre, unde nu e atât de îngrozitor de cald. Lady Swearn își desfăcu evantaiul și începu să-și facă puternic vânt cu el.

Kerrich nu-i menționă că broboanele de sudoare de pe fruntea ei indicau mai degrabă vârsta ei, și nu temperatura. În schimb, încercă să calmeze situația, fiind de acord cu ea:

– Da, și eu mi-am terminat afacerile în Londra (și anume supravegherea momentan inutilă a lui Lewis și a cunoștințelor sale) și cred că voi împacheta și eu tot ce-i în casă și pe bunicul și mă voi întoarce la Norfolk de mâine într-o săptămână (în speranța că Lewis avea să se întâlnească cu amicii lui infractori pe moșie). Poate că ne vom întâlni acolo.

Lady Swearn păru și mai îngrozită.

– Da. Poate.

Surprins de lipsa ei de curtoazie, Kerrich nu făcu decât să se uite la ea.

Lady Colbrook părea să nu fi observat scena.

– Lilly, mă bucur atât de mult că te duci la țară. Vreau de multă vreme să te vizitez acolo.

– Bineînțeles. Lady Swearn clipi. Ești bine-venită oricând, deși mi-ar plăcea să pricep de unde această slăbiciune bruscă pentru mediul rural.

– Îmi place compania ta, spuse Lady Colbrook cu căldură.

– Să nu-ți pară rău pentru mine, crezând că voi fi singură, îi răspunse Lady Swearn. Copiii mei îmi țin suficientă companie. Haide, Penelope!

Domnișoara Fotherby, frumoasă și îngrozită, își urmă mama.

Lady Swearn se opri în pragul ușii.

– Apropo, Lord Kerrich, copila dumneavoastră e încântătoare.

După plecarea lor se lăsă puțin tăcerea.

După care Lady Colbrook spuse vioi:

– N-o puteți învinui pe Lady Swearn. Penelope e fiica lor cea mai mare și și-au făcut speranțe mari pentru ea.

– Da, e foarte frumoasă, încuviință doamna Tomlin.

– Cu trecutul și averea ei, ar putea pune ușor mâna pe un marchiz.

Lady Albon se uită cu subînțeles la Kerrich. La vremea lui, Kerrich avusese parte de mai multe priviri cu subînțeles când venea vorba de tinere doamne, dar aceasta i se păru diferită. Hotărî să se arunce în arena leilor și spuse:

– Mărturisesc că nu am înțeles prea multe din scena dinainte.

Tăcerea se lăsă din nou, mai puternică și mai apăsătoare, pe măsură ce doamnele se uitară una la alta.

Apoi, prin nu știu ce modalitate misterioasă, o aleseră pe Lady Colbrook ca purtătoarea lor de cuvânt, căci voința puternică a doamnei făcea din ea o lideră înnăscută.

– Nu știați? Domnul Athersmith și-a pierdut postul din cadrul familiei Swearn deoarece s-a îndrăgostit nebunește și total necorespunzător de domnișoara Fotherby.

Capitolul 13

– Ce mizerie! spuse Kerrich uitându-se prin foaier.

Lângă el, bunicul se sprijinea în baston.

– Nu-i chiar așa de rău, dacă ne gândim ce bine s-au distrat copiii.

Kerrich se gândi că bunicul lui nu se uita la aceeași casă ca și el. Câțiva dintre copii nu fuseseră suficient de educați sau de supravegheați ca să rămână în zonele desemnate pentru ei, iar pe la sfârșitul petrecerii dăduseră năvală prin casă, ca un roi de lăcuste, scăpând mâncare peste tot, pierzând pălării și batiste, spărgând vaze. Biblioteca era singura încăpere neatinsă de petrecere, și asta datorită unei încuietori solide. Cu puțin noroc, era ultima petrecere pe care Kerrich avea să fie nevoit să o dea pentru copii.

– Ascultă-mă bine, bunicule, când o să am copiii mei, or să fie bine educați.

Bunicul izbucni în râs.

– Și eu am spus la fel despre tatăl tău, iar el a spus la fel despre tine, și uite ce s-a ales de tine.

Ușor indignat, Kerrich replică:

– Aș zice că sunt destul de bine-crescut.

– *Acum.*

Kerrich ar fi vrut să pufnească indignat, dar știa că bunicul avea dreptate. Fusese un drac împielițat.

– Nu sunt obișnuit cu atâta agitație. Mă duc în dormitorul meu. Bunicul o porni spre scări. După ce plec eu, Moulton poate să nu se mai ascundă și să vină să-ți spună ce are de spus.

Kerrich se uită în jurul lui, surprins.

– Bună seara, domnilor.

Moulton ieși de pe coridorul care ducea spre bucătărie.

– Ai talent la furișat, spuse bunicul. Ar trebui să înființezi o firmă de detectivi. Cred că te-ai descurca de minune.

Kerrich și Moulton se uitară alarmați unul la celălalt, pentru că, bineînțeles, exact asta și făcuse Moulton cu ani în urmă; ba chiar avusese atât de mult succes, încât guvernul îl angaja când era nevoie de cineva care să se dea drept majordom într-o casă de aristocrați. Așa cum făcea acum.

Cu mâna pe balustradă, bunicul se întoarse spre ei și spuse:

– De ce păreți atât de alarmați, domnilor? Oi fi eu bătrân, dar nu-s prost. Secretul vostru e în siguranță cu mine.

Apoi urcă încet scările. Kerrich își duse scurt mâna la cap, apoi o porni spre bibliotecă.

– Ce șiret e! spuse Moulton admirativ.

– Ție ți-e ușor s-o spui. Nu-i bunicul tău. Dar Kerrich nu-și putea ascunde mândria. Puteai fi sigur că bunicul avea să descopere adevărul în orice situație. Moulton, unde e vărul meu?

Moulton își îndreptă spatele.

– Despre asta am venit să discut cu dumneavoastră, domnule. A plecat în toiul petrecerii. Bineînțeles, omul meu l-a urmărit și, cu aproximativ o oră în urmă, l-a văzut întâlnindu-se cu cineva.

Kerrich se apleacă în față, nerăbdător.

– Deci începem să dăm de vreo pistă?

– Nu, milord. S-a întâlnit cu o femeie.

– O femeie? Kerrich se gândi imediat la domnişoara Fotherby. O femeie foarte tânără?

– Una mai în vârstă, spuse Moulton. O doamnă importantă, una dintre invitatele dumneavoastră. Se pare că în loc să se ocupe de treburi ilicite, domnul Athersmith se ocupă de relaţii ilicite.

– Dar... cum rămâne cu domnişoara Fotherby?

– Nu ştiu, domnule.

Bineînţeles că nu, şi doar pentru că lui Lewis i se aprinseseră călcâiele după ea nu însemna că golanul nu-şi făcea de cap şi cu altele.

– Un om de-al nostru l-a urmărit pe Lewis la aceste întâlniri ilicite?

– Da, şi cred că de-aceea nu am reuşit să descoperim încă persoana lui de contact. Nu suntem atenţi la femei.

Una dintre invitatele lui. Lui Kerrich nu-i venea să creadă. Exact ca mama lui. Dovada că nici o femeie din înalta societate nu mai rămânea fidelă în căsnicie.

– Cine? întrebă el pe un ton poruncitor.

– Omul meu nu ştia, domnule. Frumoasă, zice el, şi mult mai în vârstă decât domnul Athersmith, dar părul îi era acoperit şi... să fim serioşi, domnule. În afacerea noastră, sexul frumos nu este important.

Lumânarea de noapte era aprinsă, bona dormea în partea cealaltă a dormitorului şi, mulţumită că totul era aşa cum trebuia, Pamela îndreptă cuvertura peste copila care dormea liniştită.

– Somn uşor, micuţo, şopti ea.

– Doarme? întrebă cineva în spatele ei.

Scoase un geamăt şi se răsuci, ducându-şi mâna la piept.

Kerrich stătea cu mâinile în şold, uitându-se la Beth.

– Milord, ce căutaţi aici? întrebă ea în şoaptă.

– Mă gândeam să văd ce face copila. Nu mai avea haină, vestă şi guler, ci doar cămaşa, desfăcută la gât, iar expresia lui de pirat mulţumit era uşor deranjantă. A fost o zi plină pentru ea. Va dormi neîntoarsă, aşa-i?

– Şi dacă nu, eu voi fi în camera de alături.

El se uită la uşa cu pricina.

–Dacă se trezește în noaptea asta, bona va fi aici. Petrecerea de azi a ieșit bine. În seara asta vom compara impresiile noastre. Își puse mâna pe umărul ei, și-o întoarse spre ușă. Trebuie să ne planificăm strategia viitoare.

Chiar dacă era obosită și voia doar să iasă din a doua cea mai bună rochie a lui Lady Temperly, din mătase neagră, pentru petreceri, străbătură împreună holul întunecos, coborâră scările, apoi intrară în bibliotecă. Avea dreptate, chiar trebuia să discute.

În mod surprinzător, abia aștepta să vorbească cu el. Nu știa de ce anume, doar că lui îi putea spune orice. În compania lui era o femeie neatrăgătoare de vârstă mijlocie care, atunci când spunea ce-i trecea prin cap, era doar iritantă și capricioasă. Simțea o libertate minunată atunci când vorbea cu Kerrich și avea să-i lipsească postul acesta.

Rămase locului în mijlocul bibliotecii și privi în jur.

–E încăperea dumneavoastră preferată.

El privi în jur, surprins.

–Bănuiesc că da. E confortabilă.

Era mai mult decât confortabilă. Avea un aer îmbietor, de casă, de loc prețuit, pe care îl obține o încăpere după ani întregi de îngrijire și afecțiune. În mod normal, ar fi trebuit să poți țipa în ea și să se audă ecoul, dar alcovurile și canapelele de la fereastră nu permiteau asta. Rafturile erau pline de bibelouri de porțelan delicate și obiecte din sticlă ciudate și busturi din marmură de modă veche, dar în primul rând erau acoperite de șiruri lungi de cărți cu coperte din piele care îl invitau pe cititor să se afunde în paginile lor. Camera era încălzită și iluminată de două șemineuri. Mobilierul era solid, din lemn de cireș și mahon închis la culoare, făcută pentru confortul unui bărbat, cu tapițerie de un verde crud și cafeniu-roșcat. Biroul lui Kerrich domina încăperea cu dimensiunile masive și liniile dure. Lordul își petrecea și orele de lucru, și timpul liber aici și, ca un șoricel prudent, Pamela se simțea dubios de onorată să fie invitată în bârlogul stăpânului.

–Luați loc, o pofti el. Să vă torn niște sherry?

Nu-i plăcea deloc să bea sherry. Îl urâse dintotdeauna, dar doamnele beau sherry, iar ea era o fecioară care încerca să nu atragă atenția asupra ei.

Dar nu şi acum. Ținând cont de deghizarea ei şi de indulgența lui Kerrich, nu mai era constrânsă de astfel de reguli. Se aşeză pe un scaun bine capitonat cu tapiţerie din brocart, lângă fereastra deschisă şi întrebă:

– Dumneavoastră ce beți, milord?

– Mi-ar plăcea o bere.

– Bere să fie, atunci.

El păru surprins, dar, dovedind că ea îşi juca foarte bine rolul acesta de excentrică, lordul se duse la uşă şi porunci:

– O carafă cu bere şi două halbe.

Veni la fereastră şi se aşeză pe un scaun în fața ei.

– Deci vă place berea?

– Nu ştiu, n-am mai încercat-o până acum.

El zâmbi şi fața i se însenină. Pamela putea să jure că nu era zâmbetul lui obişnuit, calculat să încânte, ci unul real şi plăcut, chiar dacă nu-i plăcea să folosească nici unul dintre aceste două cuvinte când era vorba de Kerrich.

– Bunicul meu spune că toată lumea ar trebui să încerce ceva nou din când în când, zise el. Ne ține mintea ageră. Deşi, aş spune că a dumneavoastră e destul de ageră oricum.

Era o prostie să se simtă flatată de lauda lui; bărbatul ăsta semăna farmec cum semăna un fermier semințe: cât se poate de multe şi sperând că aveau să aducă rod. Dar zâmbetul lui o convinse cumva că o considera specială. O îngrozea gândul că era la fel de impresionabilă ca orice altă femeie.

Timothy intră cu o tavă de argint, o aşeză pe masa dintre ei şi întrebă:

– Să vă torn, milord?

Cu ochii încă la Pamela, Kerrich îi făcu semn cu mâna. Tânărul le turnă de băut, după care făcu o plecăciune, le înmână băuturile, apoi făcu din nou o plecăciune.

Pamela apucă halba, o monstruozitate din ceramică de origine chinezească dubioasă.

– Mulțumesc, Timothy.

– Poftim?

Kerrich se uită după lacheul care ieşea din încăpere.

– Timothy, carevasăzică? Da, mulțumesc, Timothy.

Când acesta plecă, Pamela întrebă:

– De cât timp lucrează pentru dumneavoastră?

– Toată viața lui, aș spune eu. Kerrich oftă cu jale, înțelegând unde bătea. Ce-i mai rău? Că nu știam cum îl cheamă sau că nu i-am mulțumit?

– Lui Beth îi spun mereu că politețea trebuie să vină din interior.

– Hm.

Își ridică halba și dădu jumătate din băutură pe gât, dintr-o singură înghițitură. Când se șterse la gură cu mâneca, Pamela zâmbi; ce gest bărbătesc și instinctual.

El o văzu zâmbind și poate că nu-i păsa, căci spuse doar:

– Ce părere aveți despre bere?

Ea mirosi băutura, după care luă o înghițitură prudentă.

– E foarte... aromată.

Îi unse limba cu un gust amărui, prăjit, și-o făcu să se strâmbe. El râse de expresia ei.

– Nu există nimic mai englezesc ca berea. Cum de n-ați mai gustat până acum?

– Am fost destul de protejată în tinerețe.

– Și de atunci.

Exact. El o credea bătrână.

– Da, și de atunci. Cum de beți dumneavoastră bere?

– Chiar dacă bunicul meu are origini nobile, a fost sărac și familia lui nu-și permitea altceva. Kerrich își ridică halba și spuse: Beți-o toată. Următoarea vi se va părea mai bună.

Unul dintre semnele avuției lui Kerrich era multitudinea de lumânări aprinse prin toată casa, iar în încăperea aceasta era la fel. Dar stăteau lângă fereastră și lumânările străluceau în spatele lor, iar alcovul era ascuns în umbră și aproape intim.

Luă o înghițitură de bere. Ar fi trebuit să-și fi adus trusa de tricotaj. Lucrul acela manual punea o barieră între ei, deși nu înțelegea de ce avea impresia că ar fi avut nevoie de el. Un zâmbet insensibil, oricât de încântător ar fi fost, nu era motiv de alarmare.

– Deci, milord. Despre ce voiați să vorbim?

Următorul lui zâmbet nu fu nici pe departe la fel de atrăgător cum fusese cel dinainte, deși nu prea reușea să identifice clar diferența dintre ele.

– Petrecerea de azi mi s-a părut un succes răsunător, spuse el.

– Într-adevăr.

– Poftim?

Își făcu mâna pâlnie la ureche. Ea spuse din nou, mai tare:

– Mi s-a părut că petrecerea de azi a fost o reușită.

– Nu v-am prea auzit. Ați putea repeta?

În sfârșit, înțelese planul lui odios. Nu avea nevoie de trusa ei de tricotaj ca barieră între ei. Nu atâta timp cât el insista să-i demonstreze adevărul vorbelor: „V-am spus eu". Cu toată demnitatea pe care i-o permitea poziția ei, replică:

– Milord, recunosc că stratagema dumneavoastră ca Beth să fie acceptată în societate a fost eficientă...

– Efi... cum? o tachină el.

Ea îl ignoră.

– Dar și îndrăzneață și pripită în același timp. Dacă Beth ar fi făcut ceva inacceptabil...

El izbucni în râs.

– Dacă? Manevra aia pe care i-a făcut-o tânărului Chiswick nu mi se pare deloc acceptabilă din punct de vedere social. Dar să fiu al naibii de n-a fost amuzantă!

– Milord, nu e nevoie să fiți vulgar!

– Aveți dreptate. Iertați-mă.

Dar încă rânjea când apucă bine carafa și umplu din nou ambele halbe. Mușchii i se încordară sub materialul alb fin, coapsele i se încordară sub pantalonii negri, iar cinismul lui constant părea mai domol în lumina lumânărilor.

Se părea că îl admira și când o lua în zeflemea. Era deranjant și banal. Fusese testată din nou și își dăduse din nou seama că era la fel ca toate acele femei cu voință slabă care cădeau în ispită. Nu știa încotro să se uite. Pe fereastră părea cel mai sigur, așa că se uită la strada luminată de felinare pe care treceau din când în când trăsuri, roțile lor hurducăind pe pavaj.

Lord Kerrich se așeză din nou și spuse:

– Deci suntem de acord că am avut dreptate când am insistat să dăm o petrecere, iar dumneavoastră v-ați înșelat.

Asta-i atrase din nou atenția înspre el. Negă cu ardoare:

– Nu m-am înșelat, am...

– Greşit. Opusul lui „a avea dreptate" este „a se înşela". Deci v-aţi înşelat. Îi zâmbi cât se poate de infatuat, ceea ce o făcu să vrea să-l zgârie pe ochi, apoi, înainte ca ea să poată spune ceva, el adăugă: Săptămâna viitoare trebuie să mă întorc la Norfolk.

Funcţionă bine ca metodă de distragere a atenţiei.

– Vă întoarceţi la ţară? Luă o înghiţitură de bere ca să-şi umezească gura. Renunţaţi la planul dumneavoastră?

– Renunţ la... nu, bineînţeles că nu! Poate că ar fi mai bine dacă aş spune că întreaga casă se mută la Norfolk săptămâna viitoare. Dumneavoastră şi copila mă veţi însoţi la conacul Brookford.

– Serios? Era evident încântată. Cred că Beth n-a fost niciodată la ţară. Abia aştept să-i arăt cât e de plăcut.

– Da, am mai mulţi cai potriviţi acolo, iar grăjdarul este un profesor de echitaţie excelent. De fapt, el m-a învăţat să călăresc.

Ea zâmbi politicos. Nu era entuziasmată din pricina cailor; ci datorită oportunităţii de a o prezenta lumii pe Beth în atmosfera mai informală de la ţară.

– Se va potrivi foarte bine cu planul dumneavoastră, milord.

– Nu ştiu ce să spun despre asta. Beth ar avea mai mult contact cu societatea în Londra, dar trebuie să petrec timp la bancă. L-am invitat pe bunicul, care mă asigură că ne va însoţi, şi bineînţeles, pe Lewis.

Kerrich rosti numele vărului său cu o uşoară notă de dispreţ. Dar ei nu-i păsă.

– Vărul dumneavoastră este un bărbat respectabil.

– Vă înşelaţi din nou, spuse el.

Iritată de zeflemeaua lui, Pamela întrebă:

– De ce? Deoarece e tăcut şi timid, nu umblă cu tertipuri şi nu e un depravat?

– Spre deosebire de mine, vreţi să spuneţi? Îşi puse halba pe masă, mâinile pe genunchi şi se încruntă. Domnişoară Lockhart, sunteţi o naivă.

– Dumneavoastră m-aţi angajat. Ridică mâna când el vru să riposteze. Nu ne ajută cu nimic să ne insultăm reciproc, milord. Trebuie să ne punem de acord că nu suntem de acord în ceea ce-l priveşte pe vărul dumneavoastră, inteligenţa mea şi o grămadă de alte lucruri.

– Sunteți guvernantă. Nu recunoașteți un bărbat matur.

– Lord Kerrich, *sunt* într-adevăr o guvernantă. Şi recunosc că majoritatea bărbaților nu se maturizează, ci pur și simplu devin mai înalți.

Evident, nu fusese prea înțelept din partea ei să răspundă cu atâta istețime, așa că așteptă cu interes să vadă dacă avea să se poarte ca un bărbat obișnuit și să se bosumfle sau să amenințe. O surprinse însă când încuviință doar, sobru.

– Așa e. Dacă ne uităm la specimenele cu care se mărită unele femei, ne dăm seama cât de mult urăsc să muncească. Totuși, când vine vorba de vărul meu, încercați să nu vă încredeți prea mult în infailibilitatea dumneavoastră. Nu vă place să auziți: „V-am spus eu".

Kerrich cel Sincer era și mai periculos decât Kerrich cel Fermecător, așa că își mută halba dintr-o mână în alta și își șterse pe furiș palmele umede de rochie.

– O să încerc să țin minte.

– Ce mă îngrijorează pe mine e modul în care mutarea la țară va influența planurile noastre de a-mi finaliza aparenta transformare. Cât timp suntem la Brookford vom ține petreceri, vom organiza vânători și orice altceva e nevoie pentru ca Beth să rămână în centrul atenției.

– Voi face tot ce-mi stă în putere ca planul acesta să reușească, milord, jură ea solemn, ca omagiu pentru înțelegerea lor curentă.

– Bineînțeles că da. Pentru asta sunteți plătită.

Capitolul 14

Kerrich o văzu tresărind și își dădu numaidecât seama de greșeala pe care o făcuse.

– Mă iertați, domnișoară Lockhart. Uneori uit că nu toate femeile sunt ca mama mea.

Ea își ridicase din nou halba și îl privea acum peste buza acesteia.

– Ca mama dumneavoastră?

La naiba! N-ar fi trebuit să aducă vorba despre mama lui, dar ce-i povestise Moulton despre Lewis și relația lui îi amintise inevitabil de ea.

Oare domnișoara Lockhart nu auzise? Toată lumea știa. Numai *el* nu vorbea niciodată despre asta, căci atunci ar fi lăsat să se vadă cât de vulnerabil fusese pe când era copil. Cum plânsese când idealurile lui fragede fuseseră distruse. Cum îl zdrobise o trădare la care nu se așteptase.

Acum însă era mai în vârstă. Știa cum să-și poarte de grijă și, oricum, femeia aceasta nu era la fel ca toate celelalte. Știa cum să țină un secret. Kerrich își cântări bine cuvintele și-i explică:

– Părinții mei s-au căsătorit la porunca părinților lor. Mama era fiica fostului președinte al băncii, un bărbat incompetent. Tata era fiul bărbatului care preluase conducerea băncii ca urmare a inteligenței sale.

– Adică Lord Reynard?

– Da, bunicul meu. Își umplu din nou halba și sorbi din ea. Părinții mei s-au căsătorit în speranța că uniunea lor avea să cimenteze asocierea dintre familii și că aveau să descopere împreună dragostea.

– Și au descoperit-o?

– Da. Tata a iubit-o pe mama, iar mama s-a iubit pe sine.

– Of. Domnișoara Lockhart își ajustă fusta. Ce neplăcut pentru dumneavoastră.

– Nicidecum. Până la moartea lui, pe când aveam zece ani, am părut o familie fericită. Nu-i venea să creadă cât de multe îi mărturisea și cât de elocvent o făcea. Nici măcar nu se gândise la toate astea înainte. După moartea lui, abia a așteptat să scape de doliu.

– Îmi pare rău.

Chiar părea că spunea adevărul. Privirea îi era tristă, bărbia aplecată. O consolă repede.

– Să nu vă pară. Mă bucur că s-a întâmplat. Mi-a deschis ochii și m-a pregătit pentru o viață fără iluzii. Nimeni nu poate profita de mine.

Ea încuviință.

– Da. Înțeleg cum *obișnuința* cu suferința poate fi avantajoasă, dar procesul este dureros și, indiferent ce spuneți dumneavoastră, îmi pare rău pentru băiatul de atunci. Începu să vorbească din nou, dar se scutură, ca și când gândurile ar fi durut-o. Mama dumneavoastră. E...

– În Italia, cu actualul ei amant. Părea important să o asigure pe domnișoara Lockhart că nu-i păsa. Și, draga mea doamnă, mă bucur că e acolo.

– O urâți.

– Bineînțeles că nu! Își trecu degetul peste buza halbei. Nu merită să o urăsc.

– Nici măcar nu știu dacă asta vă face mai bun decât mine sau nu.

O spuse atât de încet, încât el abia o auzi, după care își aminti brusc de povestea pe care i-o spusese bunicul despre situația ei.

– Tatăl dumneavoastră v-a părăsit.

– Ați... ați auzit bârfele? Vocea i se pițigăie la sfârșit. *Tot?*

Era evident că o făcuse să se simtă stingherită doar menționând episodul, deși ar fi crezut că, după atâta timp, n-ar mai fi fost atât de dureros pentru ea. Chiar dacă pe el încă îl deranja. Ah, o înțelegea pe domnișoara Lockhart mai bine decât își dorea.

Asigurându-se că părea interesat, dar distant, spuse:

– Mi-a povestit bunicul. Un episod dificil și nefericit pentru dumneavoastră, mai ales că erați tânără.

– Pentru mine? Îl privi, după care își relaxă pumnii încleștați. Da, pentru mine, dar, îl mai privi o dată ca și când ar fi vrut să fie sigură, mama mea a suferit cel mai mult. Își vârî mâna în buzunarul fustei și scoase ceasul de argint pe care Kerrich îl mai văzuse și înainte. E ceasul tatălui meu, e singurul lucru care mi-a rămas de la el.

– Îl păstrați ca să vă amintiți de el? ghici el.

Ea deschise ceasul frumos ornat și-l privi ca și când l-ar fi putut vedea pe tatăl ei în el.

– Nu. Îl țin ca să îmi amintesc durerea pe care o poate provoca un bărbat superficial și infidel. Mama l-a iubit foarte mult pe tata. Asta a ucis-o și dorul de el. Zâmbi, deloc amuzată. Îmi imaginez că sunteți de acord cu un astfel de devotament. Majoritatea bărbaților sunt.

– O văd ca pe o dovadă în plus că dragostea este ca o ambuscadă. Te ademenește cu o momeală drăguță și te prinde în capcană, și rămâi blocat acolo până sângerezi de moarte.

Se uită la băutură și se întrebă cum de puțină bere îi dezlega atât de tare limba. Ea clipi, iar el își dădu seama de ce arăta diferit în seara aceea. Era prima dată când o vedea fără ochelari. Avea trăsături mai blânde fără carcasa de metal și sticlă care îi proteja ochii. Și avea ochii mari, albaștri, iar în lumina din încăpere, pielea din jurul lor era surprinzător de netedă. Probabil că fusese drăguță în tinerețe, și asta fusese categoric mult mai recent decât crezuse el. De fapt, ar fi putut foarte bine să fie de vârsta lui. Era pe punctul de a o întreba, dovadă că se amețise rău de la băutură, căci nici o femeie nu ar fi răspuns sincer la această întrebare.

Dar Pamela îl scuti pe el de efort și pe sine de minciună când spuse:

– Deci, pentru a evita o căsătorie, ați adoptat un orfan. Întrebarea e de ce regina crede că ați duce-o mai bine căsătorit?

– N-o înțelegeți pe Victoria, adică pe regina Victoria. Mă place.

– Dar... de ce?

– De ce mă place? Era amuzat. Pentru că m-am purtat mereu bine cu ea.

Domnișoara Lockhart ridică din sprâncene.

– Normal. M-am purtat normal cu ea. Luă o înghițitură de bere, savurând aroma intensă. Când eram tineri.

– Ce înseamnă normal?

– N-am lingușit-o pentru că urma să devină regină, am tratat-o ca pe o fată.

– O fată de care vă plăcea?

– Doar o fată enervantă. O fată care se ținea după mine. E cu nouă ani mai tânără decât mine. O fată prostuță. Doar atât. Și-o aminti pe Victoria în copilărie și afecțiunea lui dezinteresată.

Era singură. Mama ei o ținea la distanță, o păzea în orice clipă, așa că-i plăcea de mine când o tachinam.

– Tot nu înțeleg de ce vrea să vă căsătoriți.

– E tânără, dar este de sânge regal. Crede că modul ei de-a face lucrurile e cel mai bun. Își dădu seama când domnișoara Lockhart înțelese ce voise el să spună. Ea s-a căsătorit, e în culmea fericirii, s-a stabilit la casa ei și modul în care face ea lucrurile este singurul mod în care se pot face lucrurile. Vrea să mă salveze de mine însumi.

– Bănuiesc că cineva trebuie să o facă. Iertați-mă, milord, dar mărturisesc că sunt foarte curioasă. Cu ce anume vă șantajează Maiestatea Sa?

„Dacă ați ști." Dar nici vorbă. Păstrase acest secret prea mulți ani. Conversația aceasta facilă cu o femeie atentă ca ea nu avea să-l facă să mărturisească. Totuși, se simți liber să-i spună o parte din motiv.

– Cu mulți ani în urmă, bunicul meu l-a convins pe regele William să pună deoparte o sumă de bani pentru prințesa Victoria, la banca bunicului. Suma a fost o bază solidă pentru bancă, iar bunicul a investit-o cu înțelepciune. Eu am continuat tradiția, iar suma care a rezultat e considerabilă. Un avantaj atât pentru Victoria, cât și pentru noi.

– Deci v-a amenințat că retrage banii și banca va falimenta.

El se răsti, jignit:

– Bineînțeles că nu. Sunt un administrator bun. Banca stă bine din punct de vedere financiar. Dar trebuie să înțelegeți că nu sunt de acord să fiu amenințat din pricina reputației mele. Regina îmi cere să devin respectabil, iar prin asta înțelege o soție și perspectiva unei familii. Cred că o pot convinge că respectabilitatea înseamnă responsabilitate.

– Considerați căsnicia un drum sigur spre nefericire.

– Nu neapărat. Se frecă pe bărbie, un gest preluat de la bunicul lui. Secretul este să nu ai așteptări. Un bărbat trebuie doar să înțeleagă de ce se căsătoresc femeile.

Domnișoara Lockhart deveni ursuză, ca de obicei:

– Vă rog să mă luminați și pe mine: de ce se căsătoresc femeile?

–Pentru bani, de obicei. Îşi dădu seama că o jignise din nou, dar în cazul domnişoarei Lockhart nu trebuia să-şi facă prea multe griji din cauza asta. La urma urmei, nici ea nu-şi făcea. În plus, evaluarea lui i se părea destul de corectă. Nu le învinovăţesc. Lumea nu e corectă cu fetele bătrâne. Nu au altă soluţie decât să muncească sau să flămânzească. Aşa că, dacă sunt cerute, se căsătoresc.

Evident, domnişoara Lockhart nu credea că evaluarea lui era corectă. Îşi trânti halba pe masă, atât de tare că vasele de ceramică zăngăniră.

–Vă daţi seama cât de tare ne insultaţi? Să credeţi că o femeie e necăsătorită pentru că nu a fost cerută niciodată sau, dacă e căsătorită, că a făcut-o pentru siguranţă financiară?

Lord Kerrich era distrat şi foarte, foarte interesat.

–Ah, cred că am atins o coardă sensibilă. Îmi spuneţi că există un bărbat în lumea asta care a îndrăznit să vă ceară mâna?

–Nu vă spun nimic. Şi totuşi o făcu, dusă de val. Un bărbat poate oferi securitate financiară, ce-i drept, dar o femeie trebuie să trăiască unde vrea soţul ei, să-l lase să-i irosească banii, să privească cum o umileşte cu alte femei, fără să spună vreodată ceva despre asta.

–Nu doar bărbaţii îşi încalcă jurămintele.

–Deci vreţi să îmi spuneţi că *dumneavoastră* intenţionaţi să păstraţi acest jurământ al fidelităţii?

Bineînţeles că nu avea nici cea mai mică intenţie să ţină acel jurământ, în momentul în care avea să fie forţat să-l facă, şi să cadă în capcana în care fusese prins tatăl lui.

–Am susţinut mai multe femei decât cel mai bun fabricant de corsete al lui Madame Beauchard. Dacă las ca mariajul să mă oprească, gândiţi-vă puţin la toate actriţele sărace care vor rămâne fără sponsor.

Ea nu era deloc amuzată.

–Deci nimic nu ar fi sfânt la soţia dumneavoastră, nici măcar trupul ei. Soţia dumneavoastră va preţui vise de care nici măcar nu veţi şti şi care, chiar dacă le-aţi şti, nu ar valora nimic pentru dumneavoastră.

Femeile aveau visuri? În legătură cu *ce?* O pereche nouă de pantofi? Să-și vadă vreo rivală dând greș? Să danseze cu un prinț exotic? Dar domnișoara Lockhart nu se referea la lucruri dintr-astea banale, așa că se trezi întrebând:

– Ce visuri aveți dumneavoastră?

– Nu vă pasă. Până să menționez asta, nici măcar nu v-ați gândit că o femeie ar putea avea visurile ei.

– Așa e, dar sunteți profesoară, și m-ați învățat deja contrariul. Se lăsă pe spate în scaun, o privi și, cu o sinceritate absolută, rosti cele mai puternice cuvinte din univers. Spuneți-mi ce vă doriți. Vreau să vă cunosc mai bine.

O lăsă complet lipsită de apărare. Se lăsă și ea pe spate, și închise ochii, ca și când și-ar fi văzut fantezia prinzând formă în fața ei.

– Vreau o casă la țară. O căsuță cu un gard și-o pisică pe care s-o țin în poală, și un câine care să doarmă la picioarele mele. Un petic de pământ pentru o grădină cu flori, dar și cu legume, mâncare pe masă și niște timp liber în care să citesc toate cărțile pe care n-am avut timp să le citesc sau să stau pur și simplu... în lumina soarelui.

Lumânările aplanau contrastul puternic dintre tenul ei alb și rujul ăla hidos. Jocul de umbră și lumină îi sublinia buzele palide, în toată plinătatea lor. Avea gene groase și dese. Când vorbea așa despre viața perfectă pe care și-o imagina, era aproape... drăguță.

– Asta-i tot?

– O, da.

– E un vis destul de simplu.

– Da, foarte simplu. Și e al meu.

Nevrând să o întrerupă din visare, își puse încet halba lângă a ei.

– De ce vă doriți asta?

– Pentru că asta am avut înainte...

Se opri atât de brusc, încât el știu ce voise să spună. Se duse lângă scaunul ei și îngenunche pe covor.

– Înainte să vă părăsească tatăl dumneavoastră?

Când îl auzi atât de aproape, deschise brusc ochii și se uită la el îngrozită. El își dădu seama că femeia chiar *visase*, chiar văzuse

căsuța, animalele de casă, grădina și își imaginase un timp în care avea să stea la soare. Era deschisă și vulnerabilă, iar instinctele lui erau puternice. Își puse blând, ca o adiere, degetele pe obrazul ei.

– Mai e un vis pe care nu mi l-ați spus, iar eu îl pot face să se împlinească. Încet, ca să-i dea timp să-și întoarcă fața dacă voia, se aplecă... și o sărută.

Şi putea să jure că, în ultimul moment, ea își înclină capul să îl primească.

Evident că ea închise ochii. El la fel, savurându-i buzele, moi și pline, calde și generoase, despărțindu-se așa de ușor pentru el, încât îl cuprinse un val de tandrețe. Respira în același ritm cu el și avea aceeași aromă ca el. Aproape că îi simțea gustul... după care chiar o făcu. Se așteptase puțin ca domnișoara Lockhart să se retragă când o atinse prima dată cu limba, dar carcasa ei de gheață se topise. El crescu treptat presiunea, deschizându-i tot mai mult buzele. Își trecu degetele prin părul ei, îi prinse capul, masându-l încet și senzual, așa cum le plăcea femeilor drăguțe.

Şi domnișoarei Lockhart îi plăcea. Se împinse în mâna lui, ușor, recunoscătoare, cerând mai mult. Până atunci își ținuse mâinile în poală, dar acum le flutura peste tot, ca niște păsări năucite care nu știau unde să se așeze. El i le prinse și le așeză câte una pe fiecare umăr. Le simți fluturând din nou, după care se potoliră, ezitant.

La început, mâinile ei erau doar o pată de căldură pe mușchii lui. Apoi, ca și când timiditatea se transformă în curiozitate, se furișară spre încheietura brațului, unde îi întinseră materialul pe piele, cu mișcări mici, circulare.

Îi provoca atâta plăcere cu mișcările ei timide, nesigure, încât se simți obligat să-i provoace și el și mai multă plăcere. Își puse un genunchi pe scaun, lângă fusta ei, și se ridică deasupra ei, dându-i capul pe spate, dezvelindu-i gâtul... dominând-o. Își desprinse gura de a ei și o sărută de-a lungul maxilarului, până în spatele urechii. Gustul și mirosul pudrei de față îi umplură mintea când o sărută acolo și o simți cum respiră adânc și își încleștează degetele.

Acum mâinile ei urcau, masând și cercetând, făcându-l să vrea să toarcă asemenea unei pisici uriașe fermecate de perechea ei.

O mușcă încet de lobul urechii, iar când ea țipă surprinsă, își ceru iertare lingându-l.

Dar trupul ei știa adevărul. Nu era o scuză, ci o provocare. Se foi pe scaun, fremătând din cap până-n picioare, ispitindu-l la rândul ei.

Iar el, ca un crai desfrânat ce era, nu rezista niciodată ispitei. O ținea în continuare de cap, în timp ce o lingea pe ureche, apoi o exploră și suflă ușor peste ea, dar cealaltă mână îi alunecă spre sânii ei. Blestemă în gând mătasea și volănașele care îi stăteau în cale, dar apăsă ferm și descoperi un sân care îi răspunse cu hotărâre.

Dumnezeule, era perfectă! Generos de binecuvântată, rotundă, fermă. Greutatea pe care o simțea în mână îl făcu să vrea să vadă și să guste, iar freamătul rezultat îl făcu să-și dorească mai mult decât o seducție tandră. Trebuia s-o aibă. Nu doar s-o sărute pe ureche și s-o mângâie pe sâni, ci să o pătrundă și să ajungă la extaz în trupul ei arcuit.

Mâinile îi alunecară spre gâtul ei și își ținu respirația, așteptând, așteptând...

Iar ea îl potoli. Își vârî degetele pe sub cămașă și-i atinse (o, Doamne!) pielea goală. După care se opri.

De ce? Oare bănuise cât își dorise să-l atingă altundeva? Undeva mai jos, unde era mai interesant pentru el?

Sau o șocase oare propria îndrăzneală?

Voia să o îndrume, să-i spună să continue, dar voia și să o mai sărute. Îi căută buzele și, când le găsi, le deschise și își dădu seama că avea impresia că n-o sărutase deloc. Nu-și potolise nicicum senzația de foame, nu-și domolise nici o dorință. Ea avea un gust la fel de proaspăt și de încântător ca înainte, și-i răspunse la sărut cu o rezervă și o nerăbdare fermecătoare.

Se lăsă pradă curiozității. Îi dădu drumul sânului și exploră mai jos, spre talia strânsă de corset, dar plăcut de subțire, și apoi mai jos, ca să-i tragă șoldurile spre el... dar, la naiba, purta jupon și-i stătea în cale.

Îi dădu drumul.

– Domnișoară Lockhart. Își dădu vag seama că era o prostie să i se adreseze așa. Pamela. Dă-ți jos hainele și lasă-mă să...

Deschiseră ochii în același timp.

Tresăriră amândoi, iar ea țipă.

Era urâtă. Oare la ce-i stătuse mintea? Era urâtă. Da, îi plăcea să vorbească cu ea. Da, începuse să-i placă tenul ei palid și ochelarii fumurii. Da, avea un corp grozav. Da, în lumina lumânării, tenul ei nu mai părea chiar atât de îngrozitor, dar... era urâtă.

Și judecând după expresia ei, nici ea nu gândea mai frumos despre el.

– Domnișoară Lockhart, n-am vrut să...

Ea îl împinse de pe ea.

– Dați-vă jos!

Dar, din cine știe ce afurisit de motiv, nu voia s-o facă. Îi ținea fusta cu genunchiul, cu mâna îi sprijinea capul, așa că o domina măcar fizic, dacă mental nu, și-i plăcea. Femeia asta trebuia dirijată și condusă, forțată să facă ce era bine pentru ea, în prezent, nu să trăiască în nu știu ce vis îndepărtat care nu avea să se adeverească niciodată.

Apoi își veni în fire. Când un bărbat își asuma autoritatea asupra unei femei, era prins pentru totdeauna, după care urma dragostea, iar el nu avea de gând să iubească niciodată. O privi din nou pe domnișoara Lockhart.

De fapt, ea era antidotul pentru dragoste.

Se ridică și se îndepărtă de ea, apoi, din cine știe ce motiv afurisit, făcu o plecăciune, ca și cum ar fi putut să se protejeze în spatele formalității, ca în spatele unui scut.

Se ridică și ea, dar plină de durere, ca o femeie care fusese dusă spre tărâmul dorinței, apoi abandonată.

Nu. Nu avea să se simtă vinovat.

Ea se ridică cu acea mișcare severă care ajunsese să o caracterizeze. Dar, de data aceasta, văzu în ea suficientă mândrie cât să iasă din încăpere... și atât.

– Nu știu de ce-ați făcut asta, Lord Kerrich, dar cred că nu merit cruzimea de-a mă ironiza cu săruturi.

– Nu v-am sărutat ca să fiu crud. Am făcut-o pentru că... Încercă să găsească un motiv care să-i scoată pe amândoi cu fața curată. Deoarece am vrut să mă asigur că nu ați cedat în fața chipului meu frumos și a siluetei mele elegante. O apucă țanțoș spre ușă,

imitând un dandy. Mă temeam să nu plănuiți cumva o vizită în dormitorul meu...

– În dormitorul dumneavoastră? Ce-am făcut încât să vă las această impresie?

– Nimic. Dar sunteți aici de o săptămână și am descoperit că atât le ia de obicei femeilor până se îndrăgostesc de mine.

– Să mă îndrăgostesc de dumneavoastră! Vocea ascuțită și tonul suspicios erau o insultă. Domnule, sunteți un filfizon.

– Spun doar adevărul. „Poate că nu chiar tot adevărul, dar o parte din el sigur." Voiam să vă descurajez de la astfel de intenții.

Ea își miji ochii.

– Sărutându-mă?

– Îmi dau seama de multe lucruri dintr-un sărut. De exemplu, că nu ați mai fost sărutată cum trebuie înainte, și acum mai știu și că s-ar putea să fiți ispitită de dorința carnală, dar aveți un caracter de neclintit și vă veți opune. Nu puteți fi sedusă.

– Bineînțeles că nu!

Se uitară unul la celălalt, iar el se impacientă. Săruturile conțineau minciuni, iar cuvintele minciuni și mai mari, dar își spuseseră deja prea mult. Se înțelegeau prea bine unul pe celălalt. N-ar fi trebuit să se întâmple nimic din toate astea, iar el pornise totul. Oare *la ce* îi stătuse mintea? Și de ce chiar și atunci când se uita la ea, când îi vedea toate defectele, încă mai era curios în legătură cu femeia asta sinceră, îmbrăcată fără gust și urâtă? Ea își mută privirea de la el.

– Dacă ați terminat experimentul, atunci mă voi duce la culcare. *Singură.*

– Da. Perfect. Somn ușor.

Dar ea se îndepărta deja de el și, când ieși din încăpere, Lord Kerrich se duse grăbit la carafă și-și umplu cana. O bău dintr-o singură înghițitură lungă, după care își turnă tot ce mai rămăsese în cană. Aceasta se umplu doar pe jumătate, așa că, simțindu-se ca un prost, goli și jumătatea ei de cană într-a lui. Voia să bea tot. După scena dinainte, avea nevoie să bea tot și n-avea nici un chef să dea ochii cu Moulton sau cu lacheul ăla, cum l-o fi chemând, sau cu oricine ar fi răspuns chemării lui. Era posibil ca aceștia să își dea seama cât de tulburat era, iar el nu suporta acest gând.

Se trânti în scaun și se uită pe fereastră. O văzu doar pe domnișoara Lockhart cu spatele ei drept, cu curbele ei, ieșind pe ușă, și-și aminti ce simțise când o pipăise. Și se întrebă... se întrebă...

Pe sub hainele alea ponosite, femeia ascundea un corp superb.

Se ridică brusc. Își ascundea... silueta. Își ascundea vârsta.

O privise în ochi. Ochi tumultuoși, de culoarea cerului înainte de o furtună de toamnă. Ochi înspăimântați, furioși, care-l evitau.

Ascundea... Oare ce mai ascundea? Avea să descopere mâine.

Capitolul 15

Dar mâine era jumătatea de zi liberă a Pamelei și abia aștepta să plece din casa lui Kerrich și să ajungă cât mai repede la Hannah.

Voia să-i spună tot prietenei sale – cât de mult îi plăceau conversațiile cu Kerrich, cum îi mărturisise ce visuri avea, comportamentul ciudat al lordului (sărutul acela!) și slaba ei consimțire.

Cum, atunci când deschisese ochii și-l văzuse, atât de frumos și de îngrozitor de încrezător în forțele proprii, fusese ca și când cel mai urât coșmar al ei se adeverise. Ea, Pamela Lockhart, se sărutase cu Lord Kerrich, un bărbat ale cărui escapade sexuale fără îndoială că-l făceau de rușine până și pe tatăl ei!

O, da, trebuia să-i mărturisească cuiva și acel cineva să-i explice de ce se purtase așa.

Dar, când ajunse la Distinsa Academie a Guvernantelor și Hannah o întâmpină bucuroasă, Pamela nu mai reuși să scoată un cuvânt. Afecțiunea pe care i-o arăta Hannah, ochii ei căprui blânzi, istețimea ei și atașamentul ei de durată făceau din ea prietena perfectă, și cum să-i spui prietenei tale că ți-ai pierdut mințile?

Se folosi de servitori ca scuză ca să-și adune gândurile, salutându-i și mulțumindu-le pentru că avuseseră grijă de Hannah. Apoi se trezi în birou, așezată în cel mai confortabil scaun, în fața șemineului.

Hannah îi arătă o scrisoare de la Charlotte și Pamela o citi sperând cu sinceritate că noul soț al lui Charlotte avea să dobândească cumva înțelepciunea necesară ca să o iubească așa cum merita. Nu voia să o lase din mână și reciti anumite fragmente, dar în cele din urmă nu mai putu trage de timp. Îi zâmbi lui Hannah.

– Șterge-ți pudra aia ridicolă și rujul ăla îngrozitor. Hannah îi dădu o batistă. Nu pot nici măcar să mă uit la tine.

Pamela râse și se duse la oglindă. Se folosi de un lighean cu apă adus de Cusheon și se spălă pe față până când Pamela pe care o cunoștea atât de bine ieși din nou la iveală.

Dar se schimbase. În ochi i se citea nerăbdarea, pe buze speranța, iar Pamela știa că trebuia doar să se întoarcă și să spună: „Lord Kerrich m-a sărutat". În schimb, se întoarse la locul ei și spuse:

– Ce bine e!

– Ești așa de frumoasă și când mă gândesc că bărbatul ăla, cu cererile lui exagerate, te-a obligat să îți ascunzi frumusețea...

Hannah clătină din cap.

– De fapt, e destul de plăcut, într-un mod ciudat. Nimeni nu mă observă. „Cu excepția lui Lord Kerrich, care m-a sărutat."

Hannah se aplecă în scaun și spuse pe un ton poruncitor:

– Povestește-mi tot.

„Lord Kerrich m-a sărutat."

– Slujba merge bine. Beth e o scumpete de copil, deloc timidă, și mereu dornică să facă orice-i cerem doar ca să rămână în casa lui Kerrich.

Cusheon aduse tava cu ceai, iar Pamela îi mulțumi. În timp ce turna ceaiul, Hannah se încruntă, îngrijorată.

– Va fi distrusă dacă Lordul Înfumuraților n-o păstrează acolo?

„Lordul Înfumuraților m-a sărutat."

– Fac tot ce pot s-o învăț diverse lucruri și-l încurajez în același timp pe el să petreacă timp cu ea. Pamela izbucni în râs și se amăgi singură că hohotul păruse firesc. Dacă-ți vine să crezi, au multe lucruri în comun. Ambilor le plac la nebunie caii. Pamela acceptă o farfurie și continuă: Cusheon! Fursecurile mele preferate. Mulțumesc!

– Mă bucur că v-ați întors, domnișoară.

Cusheon făcu o plecăciune și se retrase încet spre foaier.

Hannah se lăsă pe spate și o tachină:

– Încă e destul de insolent ca să te creadă o fată bătrână neatrăgătoare?

„Da, dar m-a sărutat oricum."

– E bărbat! Bărbații văd doar ce-i la suprafață și-atât.

Cusheon ajunsese doar până la ușă și pufni.

– Cu excepția ta, Cusheon. Pamela îi zâmbi. Toată înțelepciunea genului masculin se ascunde în tine.

El făcu din nou o plecăciune și se întoarse să stea de pază la intrare.

– Se poartă crud cu tine? întrebă Hannah mai încet.

– Kerrich? Nu, nicidecum. De fapt, nu e chiar atât de îngrozitor cum ne-am temut noi la început. „Nici măcar atunci când m-a sărutat. A făcut-o foarte bine."

– Mi-a explicat de ce e nevoie de toată mascarada asta.

Hannah era mereu curioasă.

– De ce?

– Știi că nu-ți pot spune. Va trebui să ai încredere în mine. Are motivele lui. *De ce îl apăra pe un bărbat care o sărutase? După care îi spusese că fusese doar un test?* Se uită prin biroul cu mobilă veche și-și impuse să se relaxeze. Asta era casa ei. Vorbea cu una dintre cele mai bune prietene ale ei. Îi *putea* mărturisi ce făcuse și chiar avea să o facă.

În schimb, spuse:

– Totuși, mă bucur că sunt aici, unde pot fi eu însămi.

– Pamela, te cunosc. Nu mă privești în ochi. Ești emoționată și agitată. Hannah își scutură degetul spre ea. Îmi ascunzi ceva.

„M-a sărutat."

– Da? spuse ea cu o voce scârțâită.

– Nu vrei s-o spui, pentru că atunci va trebui să recunoști că te-ai înșelat. Hannah o privi sever, ca o guvernantă. Nu ești sigură că va face ce trebuie pentru copilă când se va termina toată mascarada asta.

– Nu! Știu că va face ceva pentru ea. Nu e un mincinos, doar că... nu vrea să iubească. Foarte posibil, ba chiar probabil, că nu

o va adopta, dar oricum nu prea existau șanse pentru asta, nu-i așa? Pamela suferea pentru Beth. Dar pare să țină la ea, cât poate ține bărbatul ăla la o femeie. „Doar că îi place să le sărute și și-a dat seama că sunt femeie. Și vreau să-ți mărturisesc totul, dar nu o fac. Mă tem de el și mi-e silă de mine însămi. Chiar sunt la fel de slabă ca și mama mea?"

Gândul acesta o îngrozea. Își iubise mama. Tatăl ei greșise inimaginabil de mult față de mama ei. Dar mama ei n-ar fi trebuit să moară din cauza dragostei. Ar fi trebuit să trăiască pentru fiica ei și de dragul vieții.

– Mă gândesc că faptul că ai de-a face cu un astfel de bărbat te consumă și te epuizează. Hannah o mângâie pe mână. Faci tot ce poți în niște circumstanțe dificile.

– Asta chiar așa e. Am organizat o petrecere într-o săptămână și, chiar dacă servitorii lui Kerrich sunt bine instruiți, eu am dus tot greul organizării. Evident, spuse Pamela fără urmă de modestie, a fost un succes răsunător și nu m-ar surprinde ca regina să fi auzit deja despre actul de caritate al lui Kerrich. S-ar putea să obținem acea plată finală mai repede decât ne așteptam. Își frecă mâinile, a falsă lăcomie. După care deschise subiectul care îi era cel mai drag lui Hannah. Dar n-am venit ca să vorbim despre mine. Trebuie să-mi spui cum merge Școala de Guvernante. „Căci se pare că eu nu pot să-ți spun că Lord Kerrich m-a sărutat."

Hannah se însenină toată și îi povesti cu lux de amănunte cum angajase o elevă contra unui onorariu profitabil.

Pamela se liniști la gândul că școala începea să aibă succes, iar două ore mai târziu, își puse șalul ponosit din lână pe după umeri și se întoarse la slujba ei. Se grăbea, ușor neliniștită și ciudat de încântată.

Neliniștea și-o putea explica. Chiar dacă era abia trecut de după-amiază, cerul era foarte înnorat, atmosfera se întunecase, iar ea, de când fusese jefuită de hoțul ăla mizerabil, nu mai străbătuse singură străzile Londrei. Ei bine... cu excepția dimineții aceleia, când mersese pe jos până la Școala de Guvernante.

Dar nu înțelegea de ce era atât de încântată să vadă Grădinile Hyde Park! Își simți inima tresărindu-i când zări casa înaltă și vastă a lui Kerrich. Se simțea mângâiată de deghizarea ei.

Era sincer îngrozită de tot ce simțea. Kerrich era exact ca tatăl ei. Chiar era! Iar ea se temea că reacționase la desfrânarea și farmecul lui exact așa cum reacționase la trăsăturile asemănătoare ale tatălui ei: disprețuindu-l pentru desfrânare și încercând să-i facă pe plac pentru un strop din farmecul lui. Oare rămăsese aceeași adolescentă care se dusese să o cunoască pe prințesă în Palatul Kensington și să rămână cu ea peste noapte?

Încercase din răsputeri să le facă pe prințesă și pe mama acesteia să o placă. Nu pentru că ar fi contat pentru ea. Nicidecum. Ci pentru că tatăl ei îi spusese că trebuie să le încânte. Pentru că tatăl ei hotărâse că, dacă fiica lui reușea să le fie pe plac, acestea vor vrea să o țină ca însoțitoare pentru prințesă și el ar fi putut influența o casă de femei importante și impresionabile.

Dăduse greș, bineînțeles. Ducesa de Kent nu îi permisese nimănui să o influențeze pe fiica ei. Misiunea Pamelei fusese condamnată eșecului de la bun început. Anticipase că tatăl ei avea să fie nemulțumit. Dar încercase oricum, atât de tare, că abia îl observase pe Kerrich cel Arătos care flirta cu ea.

Ei bine, îl observa acum.

Bineînțeles că Kerrich nu era în totalitate ca tatăl ei. Nu avea amantă din câte își dădea ea seama și părea mai dedicat băncii decât activității de a curta femei ușoare. Oare din cauza acestor virtuți banale să își fi schimbat atât de mult părerea, încât să-l sărute?

Își îndreptă umerii când se apropie de casă. Trebuia să renunțe la Pamela.

Cu fiecare treaptă urcată se apropia tot mai mult de Kerrich, de Beth și de provocarea cu care se confruntau. Nu-i putea permite lui Kerrich să o distragă, cu nevoia lui de a cuceri orice femeie pe care o vedea și acesta era singurul motiv plauzibil pentru comportamentul lui inexplicabil, așa că își aminti că depindea de ea să susțină Școala de Guvernante până în momentul în care afacerea avea să meargă de la sine. Hotărâtă, redeveni domnișoara Lockhart, guvernanta de fier. Trebuia să fie curajoasă pentru Beth. Iar pentru Lord Kerrich, trebuia să fie de necucerit. Nu avea să-l mai lase niciodată să o sărute doar ca să-și satisfacă

o curiozitate. Apucă mânerul mare din alamă de forma unei gheare de vultur şi bătu cu fermitate în uşă.

Timothy veni să deschidă uşa şi spuse surprins, ba chiar îngrozit:

– Domnişoară Lockhart!

– Ce-i?

Intră în foaierul elegant şi începu să-şi desfacă pălăria. El se uită la ea, cu ochii mari, neliniştit. Nu înțelegea ce anume îl îngrozise aşa. Se uită în oglindă şi tresări, după care îşi dădu seama că creatura palidă, roşie în obraji era într-adevăr *ea*, acea *ea* cu care era obişnuit Timothy.

– Am întârziat? întrebă ea.

– Nu! se foi el. Nu, de fapt, speram să ajungeți...

Ea îşi ridică sprâncenele spre el.

– Să ajung?

– Poți pleca, Timothy. Moulton intră în foaier cu mersul lui ciudat. O voi asista eu pe domnişoara Lockhart.

– D-da, se bâlbâi Timothy. Mulțumesc, domnule Moulton.

Pamela îi dădu pălăria lui Moulton şi aşteptă ca acesta să-i spună cum decurseseră activitățile lui Beth. Lăsase o listă cu lucrurile pe care ar fi trebuit să le facă Beth împreună cu bona, Corliss, deşi se aştepta să fi finalizat doar o parte. La urma urmei, nimic nu putea înlocui disciplina unei guvernante adevărate.

Totuşi, Moulton întrebă:

– Cum a fost jumătatea dumneavoastră de zi liberă, domnişoară Lockhart?

– Destul de plăcută.

Într-adevăr, recunoştea că îi plăcuse foarte mult să stea la poveşti cu Hannah şi să fie ea însăşi timp de câteva ore scurte. Totuşi, nu se putea amăgi singură. Tot timpul cât o vizitase pe Hannah, se gândise numai la Lord Kerrich şi la sărutat. Poate că o sărutase pentru că i se făcuse milă de ea sau pentru că simțea nevoia să cucerească orice femeie din jurul lui, sau din curiozitate... Mai bine *nu* se mai gândea la asta!

Şi avea să se asigure că stătea cât mai departe de el. Aşa că se bucura să fie din nou aici.

– Beth i-a făcut probleme lui Corliss?

– Deloc. Corliss e destul de capabilă. Îi luă şalul Pamelei. Cum v-aţi petrecut jumătatea de zi liberă?

– Am fost să o văd pe prietena şi colega mea de la Distinsa Academie a Guvernantelor, domnişoara Hannah Setterington. Îşi puse mâna pe balustradă. Şi acum, voi...

El o întrerupse.

– Este totul în regulă cu afacerea dumneavoastră?

Moulton era de obicei foarte cuviincios şi distant, un bărbat extrem de competent, şi ea se uită întrebător la el în timp ce-i răspunse:

– Foarte bine. Domnişoara Setterington a plasat una dintre guvernantele pe care le instruiam într-o casă destul de confortabilă.

– Ce bine! Probabil că sunteţi fericită.

Nu, nu i se părea ei. Chiar *se purta* ciudat. Încercă să plece de acolo, aşa că urcă prima treaptă.

– Dar e timpul să mă întorc la muncă şi să lucrez cu Beth. Mai avem multe de făcut înainte să acceptăm o invitaţie.

Moulton apucă tava de argint din foaier şi-i arătă un teanc de scrisori formale, sigilate.

– Acestea au sosit în după-amiaza aceasta. Probabil că vă dau un sentiment de împlinire.

– Da, şi dovedesc că Lord Kerrich a avut dreptate să ne ceară să ţinem petrecerea.

Lucru pe care nu ezitase să-l sublinieze... cu puţin timp înainte să o sărute.

Dar data viitoare când avea să îl vadă, şi Pamela nu era deloc îngrijorată să dea ochii cu el după săruturile acelea, avea să-i sublinieze fără ezitare că Beth era genul de copil pe care înalta societate l-ar fi acceptat: politicoasă, veselă, recunoscătoare şi ascultătoare. Doar Pamela înţelegea presiunea pe care o creau astfel de aşteptări, căci le simţea şi ea. La următoarea lor ieşire, Beth ar face bine să nu greşească cu nimic, şi mai ales să nu se ia la trântă cu băieţii, indiferent ce vor face ei ca să o provoace.

Of, trebuia să o înveţe atât de multe lucruri, într-un timp atât de scurt!

Mai făcu un pas, iar Moulton întrebă:

– Care dintre invitaţii le veţi accepta?

Îi stătea pe limbă să-i aducă aminte că lucra pentru Kerrich, la fel ca ea, şi că el avea să decidă care urmau să fie invitaţiile acceptate. Dar se miră din nou de cât de vorbăreţ era, şi-şi aminti din nou cât de îngrozit fusese Timothy, şi îi veni brusc o idee.

Îl întrebă cu precizia letală a unui pistolar:

– Lord Kerrich a dus-o cumva pe Beth să călărească?

Moulton se dădu un pas în spate. Ea coborî şi repetă întrebarea:

– Moulton, Lord Kerrich a dus-o cumva pe Beth să călărească?

Moulton privi în altă parte.

– Da, domnişoară Lockhart.

– S-a rănit? întrebă ea aspru.

Kerrich fusese un profesor de echitaţie minunat pentru Beth şi, atunci când călăreau, Kerrich şi Beth gândeau la fel. Vorbeau despre pasul calului şi mărime, rasă şi culoare, iar Beth chiar se certa cu Kerrich, citându-l înfocată pe tatăl ei. Dar atât el, cât şi Beth erau nemulţumiţi de restricţiile rezonabile pe care le impunea prezenţa Pamelei. Îşi imagina ce riscuri îşi asumaseră astăzi.

– Nu! Moulton respiră greu. Domnişoara Beth era vie şi nevătămată când am văzut-o ultima oară.

Din pragul biroului lui Kerrich se auzi vocea domnului Athersmith:

– Te temi de o femeie, Moulton?

Când avea să aibă puţin timp să se gândească la asta, Pamela ştia că urma să fie uluită de privirea plină de venin pe care Moulton i-o aruncă domnului Athersmith.

– Nu, domnule.

– Dar tragi de timp. Domnul Athersmith vorbi atât de tărăgănat şi de neplăcut, încât probabil că se credea un patrician. Atunci, spune-i.

Pamela înţelegea de ce Moulton nu voia să fie cel care-i dădea veştile proaste. Şi ea era servitoare; ştia cât de des avea de suferit mesagerul. Aşa că spuse:

– Domnule Athersmith, *dumneavoastră* îmi veţi spune unde a dus-o Lord Kerrich pe copila de care am grijă.

După zâmbetul lui afabil, era uşor de înţeles că era exact ce voia domnul Athersmith.

–A dus-o într-unul dintre cele mai nepotrivite locuri în care un bărbat ar putea duce o fetiță. Părul lui blond i se revărsă peste frunte, într-o buclă bine aranjată, captivantă. A dus-o la cursele de cai.

Capitolul 16

Pamela stătea pe trepte, lângă trăsură, şi se uita cu dispreț la zona din jurul pistei de curse. O colină se înălța pe câmpie şi, când auzi strigătele mulțimii ce veneau din cealaltă parte, bănui că pista putea fi văzută lesne de acolo. Aici, trăsurile erau parcate în rând, de-a lungul câmpiei. Vizitiii şi lacheii le păzeau de locuitorii din mahalaua Londrei aflată în apropiere, care mişunau pe-acolo, aşteptând ocazia să fure roțile sau alte bunuri. Caii veniți din oraş erau însoțiți de propriii grăjdari, iar ei îi atraseră atenția doi cai anume. Doar îi urmase prin Hyde Park. Negreşit, Kerrich şi Beth erau aici, iar Hipodromul era într-adevăr aşa de groaznic cum auzise şi, chiar dacă nu ştia de unde să o pornească să îi caute pe copila de care avea grijă şi pe bărbatul josnic care o adusese acolo, nu se putea lăsa împiedicată de problema asta. Şi când avea să-i găsească...

–Scuzați-mă, domnişoară. Timothy, cocoşat şi nefericit, fusese trimis să o protejeze de persoanele mai puțin plăcute din mulțime. Stă să plouă. Nu prea ştiu zona, dar dacă îmi dați voie, îmi iau umbrela şi merg să îl caut pe stăpân şi pe domnişoara Beth şi...

–Şi ce? În ochii ei se citea supărarea. Îi vei oferi stăpânului tău reproşurile pe care le merită?

–N-nu, domnişoară Lockhart, dar...

–Îi voi găsi *eu* şi îi voi aduce înapoi.

O porni spre vacarmul care se auzea dinspre colină, strecurându-se prin labirintul de trăsuri. Timothy o ajunse din urmă, ținându-şi strâns umbrela lui neagră de lacheu.

Nu îi era teamă de Lord Kerrich. Seara trecută, ce-i drept, Lord Kerrich o sărutase. Însă asta nu o făcea umilă și nu îi întuneca judecata referitor la farsele pe care alegea Kerrich să le facă. Pretinsese că o sărutase pentru a-i testa moralitatea. Astăzi avea să se confrunte cu aceeași domnișoară Lockhart etică și morală care intrase în biroul lui, și avea să piardă.

La intrare străjuia un ticălos cu o mutră de atotcunoscător, ce purta o pălărie înaltă, o vestă aurie murdară și avea câțiva dinți mai ieșiți în afară. Ea se gândi că ar putea să o ajute, contra cost, evident. Pe tonul ei cel mai aspru, spuse:

–Scuzați-mă, domnule, unde aș putea găsi cursele de cai?

Tonul ei cel mai aspru nu îl impresionă pe individ. O studie de sus până jos și rânji lacom, apoi își șterse saliva din colțul gurii cu dosul palmei.

–Caii sun' chiar peste dealu' ăla, iar o don'șoară drăguță ca matale și-ar dori un domn dur ca mine să îi țină companie cât timp pariază pe mânji.

Timothy veni lângă ea, cu pumnii încleștați.

–Nu, spuse ea, în mod cert nu-mi doresc una ca asta.

Timothy se retrase.

Ea inspiră adânc și aproape că se sufocă de la putoarea de gin, tutun și haine nespălate a necunoscutului.

–Poate doar dacă cunoști pista și locul în care se adună domnii.

Pungașul își vârî degetele mari în buzunarele pantalonilor.

–Bineînțeles că da!

–Domnișoară Lockhart! exclamă Timothy.

Ea nu îl băgă în seamă. Dacă era să se ia după norii care se strângeau la un loc, îi păștea o furtună și voia să îndeplinească rapid această misiune, astfel că îi spuse pungașului:

–Vreau să îl găsești pe Lord Kerrich.

–Lord Kerrich, ha? Aș vrea să știu și eu ce-are el și n-am eu?

Pamela îi aruncă o privire tăioasă și-i spuse:

–E curat, în primul rând. Poți să îl găsești sau nu?

Pungașul îi privi săculețul de mână.

–Poți să mă plătești sau nu?

–Când îl găsești.

–Două lire. Juma' acum, juma' atunci.

– O liră. Jumătate acum, jumătate mai târziu.

El întinse mâna îmbrăcată în mănuși negre din lână, cu degetele uzate, iar ea își numără cu atenție monedele.

– Timothy, spuse ea. Asigură-te că domnul nu fuge cu banii mei, te rog.

Timothy era un băiat drăguț, dar *el* câștiga mai puțin de o liră pe săptămână. Își puse mâna pe umărul pungașului și îi spuse:

– O să iasă urât dacă fugi.

– N-am de gând, răspunse acesta dezvelindu-și dinții stricați. Vreau și monedele ălelalte.

O apucă spre poartă. Se aplecă în cabină și vorbi cu fata de la intrare, după care o chemă pe Pamela.

– Ca o favoare pentru mine, Mary, aici de față, vă lasă să intrați pentru doar o liră. Fiecare.

Pamela se întoarse spre Timothy.

– Care e taxa de admitere la o cursă de cai?

– Zece șilingi.

Se încruntă la Mary, care la rândul ei se încruntă la pungaș. Care își apucă haina în dreptul pieptului și spuse pe un ton plin de jale:

– Nu te poți încrede în nimeni în ziua de azi. Mi-ai frânt inima, Mary, dragă, încercând să ne păcălești pe mine și pe această domnișoară drăguță. Dacă ne lași să intrăm pe gratis, nu te raportăm la poliție.

„Bărbații, se gândi Pamela morocănoasă, în timp ce îl urmă pe poartă. Nu contează ce poziție ocupă în viață. Toți le consideră pe femei doar niște porumbițe numai bune de jumulit și – rânji în urma gâtului murdar al pungașului – de sărutat. După care cred că nu vei observa când îți strică toată munca depusă ducând o fată nevinovată la pista de curse." Ei bine, dacă asta plănuise cumva Lord Kerrich de la bun început, atunci trebuia să fie trezit la realitate.

Pamela și cele două escorte ale ei urcară până în vârful dealului. Îi întâmpină o rafală de vânt și mirosul de furtună de pe Canal, dar sub ei se afla pista de curse și oamenii – o mulțime de oameni, care se uitau cu sufletul la gură la zona ovală de la baza pistei.

Caii intrară pe pistă, luară curba, veniră spre ei, după care luară cealaltă curbă... și totul se termină.

Își țuguie buzele, ca și când ar fi fost într-adevăr domnișoara Lockhart cea de temut, apoi observă:

– O plăcere de scurtă durată.

– Și totuși o plăcere, o asigură pungașul.

În jurul lor, spectatorii aplaudau sau se văitau, în funcție de rezultatul pariurilor lor. Depozitarii se mutau de la un grup la alt grup, strângând și distribuind banii, și buzunărind pe ici, pe colo. Domni bine îmbrăcați se amestecau cu oameni ca pungașul, iar Pamela nu vedea nicăieri vreo doamnă. Cu excepția... ei bine, acelea nu erau doamne.

Pungașul își întinse gâtul ca un pui de pasăre în căutarea hranei.

– Probabil că Lord Kerrich stă cu un grup de nobili ca el. Convenabil. E mai ușor pentru hoții de buzunare să-i găsească.

Timothy își ridică jacheta chiar deasupra taliei.

Pungașul îl privi.

– O, da. Asta îi va ajuta să-ți găsească și banii.

O porni pe deal în jos, cu un salt. Pamela își strânse mai bine șalul pentru a se proteja de rafalele de vânt, apoi îl urmă în mulțime. Timothy veni și el, gâfâind.

– Haida, haida, le strigă pungașul.

Apoi se opri la fel de brusc precum se pusese în mișcare. Pamela se uită în jur, așteptându-se să îi vadă pe Lord Kerrich și pe Beth pe-aproape. Dar în jurul ei erau oameni cu privirea ațintită înainte, care se străduiau să vadă... simți valuri de miresme de iarbă zdrobită și ploaie pe cale să înceapă, de emoție și disperare. În tăcerea tot mai profundă, auzi zgomotul copitelor, pe când un alt grup de cai trecu prin fața lor. Apoi totul se sfârși, aplauzele și vaietele începură din nou și, ca și când ea ar fi provocat pauza din căutarea lor, pungașul le zise:

– Haida, *odată!*

Cu cât coborau mai la vale, cu atât întâlneau mai des domni bine îmbrăcați. Prezența Pamelei atrase câteva priviri tăioase, dar ea nu le dădu nici o atenție. În cele din urmă, în apropiere de poalele dealului, ajunseră la o barieră de lemn, cam la înălțimea

pieptului, unde domnii se aplecau în față să privească cursa. Acolo îi văzură pe Kerrich și pe Beth.

Pungașul flutură un braț, mândru nevoie-mare.

– Poftim, domnișoară. Lord Kerrich și fetița lui și domnii aceia...

Își miji ochii. Beth stătea pe o cutie de lemn lângă balustradă, iar băiatul de la grajduri era lângă ea. Kerrich era mai într-o parte, cu monoclul pus, vorbind cu trei bărbați în costume negre cu pălării gri din blană de castor. Domnii respectivi, chiar și din punctul de vedere al Pamelei, care nu era expertă la astfel de lucruri, păreau să fie cam nelalocul lor în mulțimea de neciopliți.

Când îi văzu mai bine, pungașul își pierdu zâmbetul. Făcu un pas în spate.

– Așteaptă-ți plata, îi porunci Pamela.

În schimb, pungașul începu să se retragă tot mai repede. În cele din urmă, o luă la goană, uitându-se din când în când în urmă, de parcă diavolul ar fi fost pe urmele lui.

Uimită, Pamela îl privi plecând, neștiind ce anume văzuse de-l pusese pe goană, dar recunoscând că frica lui era foarte reală. Se uită din nou spre Kerrich și prietenii lui și se înfurie și mai tare. Kerrich nu era deloc atent la Beth, lăsând-o în grija grăjdarului, care nu avea mai mult de șaisprezece ani. Iar furtuna era pe cale să înceapă! O porni spre vinovați.

– Lord Kerrich! strigă ea pe un ton cât mai aspru.

Kerrich o văzu venind spre ei, își înclină pălăria către domnii ciudați, își ascunse monoclul în buzunar și veni spre ea, fără să dea semne de vinovăție sau spaimă. Fără să pară câtuși de puțin afectat. Cu siguranță nu ca și cum ar fi sărutat-o după ce ea îi mărturisise visurile sale, dând naștere unei fantezii noi, și mai sălbatice în mintea ei. Foarte bine. Oricum nu-l plăcea.

– Cum ați putut? Mărșălui spre el până ajunseră față în față. Cum ați îndrăznit?

– Îndrăznesc o mulțime de lucruri. Totuși, mă tem că nu înțeleg despre ce vorbiți acum.

Accentul lui superior era absolut plin de consoane și o privi cu un dispreț căutat.

–Ați adus-o pe copilă aici, zise ea și arătă spre Beth, care zâmbea și-i făcea cu mâna, și ați abandonat-o ca să vorbiți cu niște cartofori de doi bani, continuă ea și arătă spre domnii cu mantale negre, și când vă prind, nu dați dovadă de nici o urmă de rușine.

–Ei, drăcie! Copila aia știe mai multe ca mine despre acest hipodrom, nu am fost niciodată la mai mult de trei metri de ea, iar domnii aceia nu sunt cartofori de doi bani.

–De-aia au tulit-o ca niște gândaci ce sunt?

Kerrich aruncă o privire către locul în care stătuseră. Bărbații dispăruseră în mulțime, deși urma lor era încă vizibilă. Persoanele printre care trecuseră se dăduseră la o parte ca niște marinari care evită scorbutul.

–Aveau treburi în altă parte.

–Caraghioslâcuri.

El îi zâmbi răutăcios.

–Ai grijă, femeie. Poate că m-ai sărutat, dar asta nu îți dă dreptul să fii obraznică.

Ea își ținu respirația. Nici dacă ar fi plesnit-o n-ar fi fost atât de șocată.

–Vorbiți mai încet, îi ceru ea și apoi îi șopti furioasă: V-am sărutat... Nu v-am sărutat eu. Dumneavoastră m-ați sărutat pe mine și a fost o experiență mai mult decât ciudată.

–În cele din urmă.

Bun. Era de acord cu ea. O bucura asta. Nu voia ca el să își amintească cu drag de acele săruturi.

–Totuși, spuse el, sunt angajatorul dumneavoastră, un aristocrat și bărbat, și pentru toate aceste trei motive merit să mă respectați.

Ea se întoarse spre Beth, care se sprijinise cu cotul pe balustradă și îi privea acum ca pe niște artiști de stradă care jucau într-o piesă pentru mărunțiș. Alte câteva persoane din mulțime priveau scena care se desfășura înaintea lor, dar majoritatea se uitau spre cerul tot mai întunecat.

Doamne ajută. Nu suporta ideea că se dădea în spectacol în fața unor cartofori. Își coborî vocea și spuse:

–Acestea sunt motive pentru care vă respect.

În tăcerea bruscă a cursei, vocea lui răsună puternic:

–Domnişoară Lockhart, motivul pentru care sunt prezent astăzi la pista de curse este ca să vorbesc cu acei domni care, la fel ca mine, sunt implicaţi în operaţiuni financiare şi bancare. Am avut chestiuni importante de discutat. Nu puteam să-i refuz doar pentru că eram însoţit de un copil.

Cursa luă sfârşit, pariorii îşi exprimară din nou bucuria sau melancolia, aşa că ea spuse răspicat:

–Atunci nu ar fi trebuit să o luaţi pe copilă cu dumneavoastră.

El îşi puse mâinile în şolduri şi îşi depărtă picioarele, apoi se încruntă spre Pamela.

–A trebuit s-o fac.

„Ce bărbat vrednic de dispreţ."

–Nu încercaţi să mă faceţi să mă simt vinovată că mi-am neglijat îndatoririle. Doica lui Beth putea să aibă grijă de ea, şi-am aranjat cu Moulton să mai cheme pe cineva în cazul în care Corliss păţea ceva.

–M-aţi înţeles greşit. Sunteţi bine-venită să vă luaţi jumătatea de zi liberă, iar Corliss era la postul ei când am văzut-o ultima dată.

–Plângea cumva?

–Corliss? Să plângă? Se dădu în spate ca şi cum ar fi fost ofensat de idee. Nu ştiu. De ce aş fi observat *asta?*

Indiferenţa lui totală îi reaprinse resentimentele.

–Când am văzut-o eu plângea, pentru că ştia că voi fi furioasă pe ea.

–Pe ea? De ce aţi fi furioasă pe ea? Când am hotărât să o iau pe Beth, nu avea cum să mă oprească.

–Aşa i-am spus şi eu. Pamela auzi alte bubuituri şi, surprinsă că începea o altă cursă aşa de repede, se uită în jos spre pistă. Nu văzu nici un cal. Apoi, îşi dădu seama – auzise de fapt tunete. Dar se pare că o simplă doică înţelege ceea ce dumneavoastră, evident, nu pricepeţi.

–Domnişoară Lockhart, poate vă surprinde ce-o să vă spun, dar sunt un crai. Un desfrânat. Un bărbat extrem de râvnit şi m-am săturat să fiu tratat ca un copil ce trebuie disciplinat. Îndrăzni chiar să o bată cu degetul în partea de sus a corsajului.

Ştiu ce e corect. Ştiu ce e adecvat. Nu am nevoie de dumneavoastră sau de o dădacă să-mi spună asta.

– Aţi distrus reputaţia lui Beth exact aşa cum face orice crai fără minte cu reputaţia unei femei necăsătorite, făcând-o să participe la o activitate absolut nepotrivită. Pamela o indică pe Beth şi îşi dădu seama că aceasta se aşezase între ei. Acum nu va mai vrea nimeni să o adopte.

– Nu se preface, domnişoară Lockhart, spuse Beth încercând s-o liniştească. Lord Kerrich chiar vrea să mă adopte.

Cei doi combatanţi se opriră şi se uitară la fată.

Kerrich rămase cu gura căscată. După care se întoarse încruntat spre Pamela.

Ţinând cont de irascibilitatea lui şi de bănuielile ei, Pamela nu ştiu ce adevăruri ar fi putut ieşi la iveală atunci, dar furtuna de vară îşi făcu în sfârşit apariţia, cu fulgere şi rafale de vânt. Vântul aduse cu el ploaia, care îi lipi Pamelei rochia de corp, îi acoperi ochelarii, iar răcoarea instantanee care se lăsă îi tăie respiraţia. Chiar şi cei mai înrăiţi cartofori îşi luară tălpăşiţa, ţinând bine de jobenele lor şi alergând spre trăsuri. Pamela îşi dădu jos ochelarii.

– Ar trebui să plecăm, ţipă ea, când o rafală de vânt îi suflă ploaia chiar în faţă.

– Da, ce-ar fi să mutăm cearta asta într-un decor mai confortabil? Kerrich îi zâmbi răutăcios. În biblioteca mea.

Ea se încruntă la el. Oare chiar *voise* să-i reamintească de acele săruturi neliniştitoare? Desigur că nu. Doar îi spusese chiar el că fusese o experienţă ciudată.

Venind în spatele lor, Timothy blocă vântul cât putu de bine şi îşi deschise umbrela. Furtuna i-o întoarse imediat pe dos şi îl făcu să se clatine pe picioare.

Beth strigă:

– Lord Kerrich, spuneţi-i domnişoarei Lockhart de ce m-aţi adus la curse.

El se uită la copilă prin potopul din jurul lor.

– Pentru că mi-ai cerut.

– Dar la început nu aţi vrut să mă luaţi.

Îşi înclină capul, încercând să se împotrivească ploii. Pamela îşi dădu jos şalul şi îl înveli în jurul capului şi braţelor lui Beth.

– Putem vorbi despre asta mai târziu.

Dintr-un motiv anume, Beth se încăpățână.

– Spuneți-i, Lord Kerrich.

– Nu acum! Kerrich își puse mâna pe spatele ei și o conduse spre vârful dealului, spre liniștea din interiorul trăsurii. Oricum, domnișoara Lockhart face mereu ceea ce e corect, indiferent de situație. Nu mă va plăcea mai mult pentru că am cedat în fața șantajului tău. Valet, du copilul la trăsură!

Timothy o înșfăcă pe Beth, care protesta tare, și o duse spre trăsură.

Kerrich și Pamela rămaseră singuri. El o apucă de braț și o împinse înainte. Pamela se șterse la ochi, care o usturau. Când ajunseră în vârful dealului, vântul și ploaia îi loviră în plin. Mult în depărtare, Timothy fugea cu Beth spre locul de parcare al trăsurilor care se golea rapid, iar vizitiul lega caii pe care călăriseră Beth și Kerrich în partea din spate a trăsurii.

– A naibii încurcătură, spuse Kerrich.

– E vina dumneavoastră, mormăi Pamela, deși știa că nu era indicat să-l tot provoace.

Apoi, ca o pedeapsă, o rafală de vânt i se strecură sub borul bonetei. Aceasta îi căzu pe spate, fluturând, ținută doar de panglica legată sub bărbie. Pamela încercă să o așeze la loc.

– Dați-o jos, spuse Kerrich, aproape de ea, părând și mai supărat ca înainte.

Ea strigă. Trebuia să strige, altfel nu ar fi auzit-o din pricina furtunii:

– O doamnă nu iese niciodată în public fără...

– Of, pentru numele lui Dumnezeu! Se opri, o răsuci spre el, desfăcu panglicile ude, îi dădu jos boneta și strigă: Nu este momentul să vă preocupe cât de cuviincios e să purtați sau nu pălăria aia urâtă.

Ploaia se prelinse pe capul ei descoperit. Își smulse pălăria din mâna lui și se răsti:

– Nu e urâtă.

– Aveți dreptate. Îi șterse apa de pe obraz, apoi își privi degetele. E de-a dreptul hidoasă!

– E perfectă pentru o fată bătrână și ofilită ca mine.

Dădu din cap spre el într-un gest decisiv de dezaprobare și observă că o privea uimit, apoi se întoarse și o luă înainte hotărâtă. Părul îi veni în față, iar ea îl împinse în spate.

Îi luă ceva timp să observe că el nu o urma. Dintr-un motiv necunoscut, rămăsese în același loc, în noroi, vânt și ploaie.

Exact când se gândea că ziua n-avea cum să se înrăutățească și mai mult, el avea de gând să facă pe încăpățânatul. Se întoarse spre el, iar el o porni în același timp spre ea. Ea se opri; el însă înaintă atât de hotărât, încât avu impresia că o să treacă peste ea. Încercă să scape de el, dar o prinse de brațe și o lipi de el. Își ridică privirea către el. El înjură, așa cum îl auzise numai la grajduri când dăduse un cal peste ei.

– Milord, exclamă ea, jenată de apropierea dintre ei, derutată de furia lui. Vă rog să nu uitați cu cine stați de vorbă!

– Cu cine *stau* de vorbă? întrebă el.

Ea nu-l înțelese.

– C-cum?

– Domnișoara Lockhart. O scutură, dar o ținea atât de aproape de el, încât simți doar un ușor disconfort. Domnișoara Mincinoasă!

Ei i se puse un nod în stomac.

El îi cuprinse talia cu un braț, apoi îi șterse cu cealaltă mână obrazul și-i arătă degetele.

– Vai, domnișoară Lockhart. Vi s-a șters masca.

Capitolul 17

Când trăsura opri în fața casei lui și Timothy sări din spatele ei, alergând spre clădire, Kerrich deschise larg ușa și strigă:

– Nu te obosi să ne aduci o altă umbrelă. Am văzut deja totul.

– Domnule?

Ud leoarcă, derutat și agitat, Timothy se opri în fața ușii și ezită. Kerrich sări drept într-o băltoacă, coborî chiar el scara, apoi se aplecă înăuntru, o apucă pe Pamela de mână și o trase

afară în ploaia torențială. Picăturile o loviră peste față și vru să se cuprindă cu brațele din cauza frigului, dar el o târî după el cu putere de parcă ar fi fost un docher, iar ea un fel de încărcătură.

Nu-i plăcu deloc comportamentul lui. Mânioasă, se trase înapoi.

– Și Beth?

O auzi murmurând:

– Sunt aici.

– E chiar în spatele nostru. Kerrich se uită plin de mânie în jurul lui și furios la Pamela. *Ea* o să primească o umbrelă. *Ea* nu a greșit cu nimic.

Apucând repede o umbrelă din casă, Timothy se grăbi să o deschidă în timp ce Beth urca scările.

Kerrich continuă să o țină pe Pamela de încheietura mâinii, și-o împinse în casă fără prea multe formalități.

– Bănuiesc că și tu știai despre asta, Moulton.

– Domnule? Să știu despre...

Moulton aruncă o privire către Pamela și rămase cu gura căscată. Singurul sunet pe care reuși să-l articuleze fu un „Ooo" lung, șuierat.

Lumânările scânteiau peste tot în vestibul: unele lungi, altele groase, toate din ceară și toate luminând puternic, iar Kerrich se uită în spate la Pamela și se opri brusc. Ea abia reuși să nu se ciocnească de el, și la cât de înfierbântat era, se temu că un astfel de contact ar fi fost riscant. Se gândi că dacă ar fi trebuit să o cuprindă cu brațul ca să o sprijine, poate ar fi strâns-o prea tare și această apropiere ostilă dintre ei s-ar fi transformat în... ei bine, nu prea știa în ce anume, dar ar fi fost ceva destul de neplăcut. Precum sărutările lui.

El o privi, studiindu-i fața curată.

– Poți arăta așa...

Vocea i se pierdu ca și cum nu mai putea vorbi coerent din cauza furiei.

– Mă îndoiesc, domnule, că am vreo urmă de frumusețe acum.

El o domină cu prezența sa întunecată și amenințătoare.

– Față de cum erai înainte...

Ar fi trebuit să fie îngrijorată. În schimb, îl înfruntă. Îi spuse fără ezitare:

– Totul e din vina dumneavoastră, nu a mea.

Moulton şuieră printre dinţi. Kerrich nu se clinti.

– Îndrăzneşte numai.

Ea se îndreptă de spate şi se uită la el cu cea mai crâncenă dintre privirile ei de domnişoară Lockhart, însă de data aceasta fără nici un rezultat.

Imperturbabil, el ordonă:

– Beth, du-te sus şi cheamă-ţi dădaca, cum-o-mai-cheamă şi pe ea.

– Corliss, spuse Pamela.

– Da, domnule, făcu Beth o plecăciune.

Pamela aruncă o privire cât s-o vadă pe copilă ţopăind pe scări, aparent deloc deranjată de faptul că guvernanta ei era târâtă prin casă de un stăpân agresiv.

– Schimbă-ţi imediat hainele ude, să nu faci pneumonie, îi strigă ea.

Beth îi făcu cu mâna şi zâmbi. Pamelei începu să i se pară suspectă buna dispoziţie a lui Beth.

Kerrich o târî în biroul lui, iar ea se îndoia că l-ar fi putut opri cineva.

Bunicul lui o făcu. Lord Reynard ieşi din birou, sprijinindu-se în baston, şi îşi dădu seama imediat ce se întâmpla.

– Măi copii, ce bine arătaţi. Cu braţele întinse către Pamela, spuse: Sunteţi la fel de fermecătoare precum îmi aminteam.

– Mulţumesc, spuse ea cu sfială.

„De când ştia Lord Reynard?"

Kerrich întrebă răspicat.

– Unde v-aţi întâlnit?

– Într-una din vizitele mele la Palatul Kensington, fiule.

– Serios?

Kerrich se uită la ea de parcă încerca să îşi amintească.

„Nu, te rog, nu-ţi aminti!"

Lord Reynard o bătu pe umăr.

– Duceţi-vă acolo şi lăsaţi-l pe nepotul meu să ţipe la dumneavoastră. Dar nu-i toleraţi prea multe.

Încercând să scape, ea spuse:

– Ar trebui să mă duc să mă schimb mai întâi.

Kerrich se repezi la ea și, chiar dacă ea se feri, o apucă din nou de încheietura mâinii.

– Nu, spuse el.

Lord Reynard zâmbi cu drag.

– Ai dreptate, băiete. Nu-i da drumul.

Și se îndepărtă șchiopătând. Kerrich o îmbrânci în birou și se răsti:

– Afară!

Pe moment, Pamela se bucură gândindu-se că vorbea cu ea. Apoi auzi scârțâitul unui scaun și îl văzu pe Lewis, aplecat peste hârtiile înșirate pe biroul lui Kerrich, holbându-se șocat și nevenindu-i să-și creadă ochilor.

– Devon, întrebă el, cine este această doamnă?

– Cine crezi că e? îl întrebă Kerrich.

– Arată ca... pare să fie...

– Pentru numele lui Dumnezeu, omule, spune-o odată. E domnișoara Lockhart!

– O, Doamne! Lewis se ridică, împingând scaunul atât de tare, încât lovi peretele. O, Doamne!

– Da, băiatul meu orfan e de fapt o fată, iar guvernanta mea bătrână și urâtă e de fapt o tânără frumoasă. Se pare că toată lumea e mincinoasă. Kerrich făcu un gest amplu către Lewis. Ai cumva și *tu* un secret pe care ai vrea să ni-l împărtășești? Am chef să fiu tolerant cu tine. Domnișoara Lockhart este cea care îmi va simți mânia.

Lewis își strânse toate hârtiile la un loc, apoi mormăi:

– Plec. Voi lucra în altă parte. Se strecură pe lângă birou. Voi... hm... O privi pe Pamela ca și cum i-ar fi fost milă de ea. Mult noroc, domnișoară Lockhart.

În timp ce ieșea grăbit pe ușă, Kerrich mormăi:

– Neghiob afurisit!

Apoi trânti ușa. Pamela își smuci încheietura mâinii și se întoarse brusc să îl înfrunte.

– Nu suntem clovni de la circ, milord. Suntem nişte fiinţe umane raţionale şi nu avem de ce să facem o scenă ca aceea pe care tocmai aţi făcut-o.

– Nu avem de ce? Îşi puse mâinile pe umerii ei şi o împinse înainte, ca să se poată vedea într-una dintre oglinzile de pe perete. Apucă un sfeşnic de pe masa din faţa ei şi îi ţinu jumătate de duzină de lumânări aprinse atât de aproape de chip, încât îi scoase la iveală fiecare trăsătură. Uită-te la dumneata şi încearcă numai să-mi spui că nu am de ce.

Deşi îi rămăsese o urmă de ruj pe pomeţi, majoritatea pudrei se ştersese. Jumătate din păr îi atârna pe umărul ud. Arăta ca o tânără suferindă – şi totuşi o *tânără*.

O privi cu o consternare renăscută, cu ochii căprui plini de furie, încruntat, clar nemulţumit, cu părul atât de ud şi negru încât strălucea cu o nuanţă aproape violet.

– E incredibil, spuse el. Apoi, strigă: Moulton! Se îndreptă către uşă. Moulton!

Uşa aproape că i se deschise în faţă.

– Da, domnule?

Moulton încă părea confuz – şi vesel.

– Adu-mi un lighean cu apă, săpun, o cârpă şi un prosop.

Moulton făcu o plecăciune.

– Numaidecât, domnule.

– Nu l-am văzut niciodată mişcându-se atât de repede.

Pamela se rezemă de masa din faţa ei şi îşi privi chipul.

– Nu cred că a mai fost vreodată atât de *curios*. Kerrich privi spre intrare ca şi cum răspunsurile erau scrise acolo. Ce-a fost în capul dumitale când te-ai băgat într-o astfel de farsă?

– E vina dumneavoastră, repetă ea. Credeţi că aş fi făcut asta dacă nu mi-aţi fi cerut-o?

O înfruntă, stăpânindu-se cu greu.

– Eu ţi-am cerut-o? *Eu* ţi-am cerut să porţi haine ca... astea? *Eu* ţi-am cerut să îţi pui andrele în păr? *Eu* ţi-am cerut să te fardezi cu alb şi roşu de parcă ai fi un castron oriental? Buzele i se încreţiră în timp ce gesticula. Măcar tricotezi?

Ea apucă strâns marginea mesei şi îl privi în ochi în oglindă, apoi îi imită vocea gravă şi sacadată:

– O, domnişoară Setterington, vreau o femeie *în vârstă*, o femeie *urâtă*, una care a renunțat la *orice* speranță de a pune mâna pe un soț. Domnişoară Setterington, îți voi da *foarte mulți* bani dacă îmi vei aduce o femeie care să fie indiferentă la frumusețea mea *spectaculoasă*. Sunt atât de *sătul* de femeile *care-mi dau târcoale*. Se strâmbă pe la spatele lui. Şi da, tricotez!

– Bărbățoiule!

Moulton apăru în uşă la timp ca să audă insulta lui Kerrich şi se opri, cu un picior în aer.

Kerrich luă ligheanul şi hainele.

– Bun. Acum adu-mi nişte pături şi un halat. Două halate.

– Domnule? se miră Moulton.

– Halate. Adu-le.

Kerrich se dădu în spate şi trânti uşa cu piciorul.

Pamela îl privi înaintând cu paşi mari şi apăsați spre ea. Cunoştea deja prea bine mersul acela cu paşi mari, vânătoarea aceea de informații, dovezi... mărturisiri. Nu avea să recunoască niciodată că era vina lui. Mai mult chiar, nici măcar nu i-ar fi trecut prin minte că *ar fi putut fi* vinovat. O femeie descurcăreață ar încerca să îl liniştească. Îi spuse:

– Nu am făcut decât să fiu ce mi-ați cerut. N-am nici o vină că sunteți un desfrânat îngâmfat.

El puse ligheanul pe masă, udă prosopul şi îl stoarse. Pentru prima dată, Pamela îşi dădu seama ce voia să facă. Încercă să ia prosopul ud de la el, dar el îi dădu mâinile la o parte şi se apropie atât de tare de ea, încât masa îi împungea coapsele la spate, iar el i le apăsa din față. Fusta udă şi juponul nu erau suficiente ca să o protejeze de apropierea lui şi încercă să scape de el. Însă el o prinse de obraz şi îi şterse fața aşa cum făcea ea cu copiii de care avea grijă. Fruntea, obrajii, nasul, gura – ar fi putut să se lupte, dar bănuia că ar fi ținut-o pe loc cu orice preț. Că i-ar fi făcut plăcere să o facă.

Îi desfăcu gulerul şi îl aruncă deoparte, apoi îi spălă gâtul. Pielea o gâdila, dar nu ştia dacă de supărare sau din cauza atingerilor lui. Îl apucă strâns de încheieturi şi îi spuse:

– Nu e necesar.

El se dădu în spate şi o privi.

–Aş spune că a fost foarte necesar. Vocea lui coborî o octavă: Hm, uită-te la dumneata.

Se uita la ea, iar ea îi recunoscu expresia. O văzuse şi la alți bărbați; o văzuse și la el. O privire mângâietoare, nările umflate, buza de jos ieşită în afară, ca și cum avea de gând să o sărute.

–Sunt udă şi plină de nămol, se răsti ea. Mă dor picioarele de la frig, iar părul mi-e ud leoarcă. Nu sunt genul de femeie care l-ar atrage pe un cunoscător ca dumneavoastră.

El se aplecă astfel încât fața lui ajunse foarte aproape de a ei, respirația lui mângâindu-i pielea.

–Ce bine, domnişoară Lockhart, că îmi amintești uneori de veleitățile dumitale pedagogice.

Ea se aplecă pe spate cât putu de mult.

–Ce vreți să spuneți?

–Tocmai m-ai informat care-mi sunt sentimentele. Privirea i se îngustă; îi privi buzele. Slavă Domnului, altfel aş fi crezut că te doresc.

–Nu. Se strecură într-o parte şi se îndepărtă. Nu, nu e aşa.

El nu o urmări, aşa cum ea aproape că se aştepta. Dar, pe de altă parte, se afla în biblioteca lui aglomerată din casa lui bine păzită. Nu *trebuia* să o urmărească.

Rămaseră în tăcere, uitându-se unul la celălalt. El, pentru că părea să îi facă plăcere să o privească. Ea, pentru că nu îndrăznea să îşi ia ochii de la el.

Când cineva bătu la uşă, ea sări şi scoase un geamăt.

–E Moulton, spuse Kerrich fără să se sinchisească. Se duse către uşă, fără să se apropie de ea.

Ea se dădu totuşi în spate.

–A adus păturile şi prosoapele.

De data aceasta deschise uşa doar puțin, fără să îl lase pe Moulton să-i arunce măcar o privire, îi luă din brațe pătura de lână și halatele din catifea și trânti din nou uşa cu piciorul.

Halate. Două halate. Îl auzise cerându-le, dar faptul că înşelăciunea ei fusese descoperită într-un moment atât de inoportun o copleşise într-atât, încât nu-şi dăduse seama pentru ce anume le voia. Nu înțelegea nici acum pentru ce le voia. Şi oricum nu ar fi făcut ce voia el.

– Poftim. Îi aruncă o pătură şi un halat verde-închis. Du-te în spatele acelui paravan. Dezbracă-te şi usucă-te.

– Ba nu.

– Ba da sau te vei îmbolnăvi de pneumonie. Îi zâmbi ca şi cum ar fi avut neruşinarea să se distreze. Asta i-ai spus lui Beth.

Apoi zâmbetul îi dispăru, iar ea îşi dădu seama că, deşi probabil se distra, era pe punctul de a exploda.

– Ori faci ce ţi se spune, ori o fac eu în locul dumitale.

Era mai rău decât crezuse. *Era* casa lui. Putea să ţipe cât o ţinea gura, pentru că oricum nimeni nu ar fi venit să o salveze. Şi poate că dramatiza puţin, dar... nici un servitor din casa asta nu l-ar fi acuzat dacă ar fi sugrumat-o, cu atât mai puţin pentru că a dezbrăcat-o. Bărbaţii erau uniţi. Viaţa îi dovedise asta.

– Nu voi sta singură cu tine îmbrăcată doar într-un halat.

El întinse braţele să-i ia haina din braţe.

– Atunci păstrez eu halatul.

Fu suficient de deşteaptă încât să se dea la o parte.

– Vă purtaţi ca un porc.

– Mă port ca un bărbat care a fost luat de prost. Arătă spre uşă. Servitorii sunt în bucătărie chicotind chiar acum. Lewis cu siguranţă e încântat să mă vadă atât de umilit. Iar bunicul meu ştia, nu?

– Nu!

– Ba da! A făcut aluzii subtile la vârsta şi frumuseţea dumitale încă de când a venit.

– Dacă aşa stau lucrurile, nu e din cauză că aş fi spus eu ceva.

– E din cauză că ştia. Şi-a amintit de dumneata. Cine îşi mai aduce aminte de dumneata?

– E clar că dumneavoastră nu.

Replica ei îi captase atenţia.

– Ne-am mai întâlnit?

Ea îşi blestemă graba. Ar fi fost de-a dreptul o nebunie să amintească acum de momentul acela.

– Dacă ne-am mai întâlnit, momentul a însemnat la fel de puţin pentru mine, ca şi pentru dumneavoastră. În plus, nu vă pasă de ce cred ceilalţi. Vă amintiţi? Îşi coborî din nou vocea:

„Un bărbat care se lasă condus de ceea ce cred cei ignoranți este o umbră de om. De fapt, am putea chiar să îl numim femeie".

Râse machiavelic, imitând un bărbat odios.

– Nu mă mai imita!

Acum, ea chicoti veselă. Pentru prima dată pe ziua de azi, își spusese punctul de vedere.

– Mă duc sus, să mă schimb în haine uscate.

– Vei rămâne aici și-ți vei pune halatul meu.

– Trebuie să mă gândesc la reputația mea.

– Doamnă, dacă nu îți dai jos hainele alea, promit că vei ajunge cu reputația ferfeniță.

Era evident, după felul în care își coborâse privirea și după răspunsul extrem de repezit, că își pierduse orice brumă de răbdare, așa că, de data asta, Pamela alese să se poarte cu înțelepciune.

– M-ați mai sărutat și altă dată. Își întinse mâinile, cu palmele în față. Trebuie să-mi promiteți că, dacă o fac, nu veți mai încerca să mă sărutați din nou.

– Domnișoară Lockhart, singurul lucru pe care ți-l promit este că voi obține adevărul de la dumneata într-un fel sau altul. Arătă cu degetul. Acum du-te acolo și dezbracă-te.

Nu câștigase nimic. Dar el părea pe punctul de a se ocupa el însuși de dezbrăcarea ei, așa că Pamela se duse repede în spatele paravanului. Kerrich avea dreptate, ticălosul: chiar voia să scape de hainele ude leoarcă și mai ales de pantofii de piele îmbibați cu apă. Și dacă avea de gând să asculte de ordinele lui și de propriile dorințe, trebuia să se miște cât mai repede cu putință. Nu avea chef să se trezească cu el lângă ea.

Răsucindu-se și agitându-se în spațiul strâmt din spatele paravanului, reuși să-și desfacă nasturii rochiei la spate. Aruncă o privire rapidă în jur, ca nu cumva să fie urmărită, apoi își trase rochia peste cap.

– Sigur știai că vei fi prinsă, îi strigă el.

– De ce? După sunetul vocii lui, bănui că era pe lângă șemineu, așa că se mai liniști puțin. Își dezlegă juponul, îl lăsă să cadă și apoi îl trase din jurul picioarelor. Din momentul în care ați hotărât că sunt femeia potrivită pentru slujba aceasta, nici nu v-ați mai uitat la mine.

– Ba da... m-am uitat...

Nu-i dădu atenție nici lui, nici indignării din vocea sa. Nu era nici un scaun acolo, așa că se așeză pe podea și își descheie încet și cu dificultate pantofii din piele.

– Și voiați să termin ce aveam de făcut cât mai repede posibil, așa că știam că nu va trebui să mă prefac mult timp.

– Te-am văzut. Am știut că e ceva în legătură cu dumneata. Făcu o pauză, apoi spuse cu o poftă imensă: Te-am sărutat.

– Aveam nevoie de bani.

– Din sărutări? părea el că râde.

– Nu, milord glumeț. Din reușita planului dumneavoastră.

Își băgă mâna sub pantalonași, își dezlegă jartierele și își rulă ciorapii în jos. O trecu un fior când simți o adiere peste pielea umedă și se înfășură în pătură.

– Așa cum ați subliniat chiar dumnevoastră atât de amabil, milord, femeile ar face orice pentru bani.

El trase aer în piept, apoi expiră lent, prelung, gânditor.

– Toate în afară de dumneata. Furia rapidă a vorbelor lui devenise o meditație leneșă. *Dumneata* nu te vei căsători din interes.

Ea nu încetinise ritmul. Nu devenise rațională. Era la fel de nervoasă cum fusese la pista de curse și strigă:

– Eu nu mă voi căsători deloc! Apoi, își dădu seama de vocea ei. Strigase ca una dintre femeiuștile cu care umbla tatăl ei. Își privi mâinile care îi tremurau, își drese vocea și spuse blând: Dar asta nici măcar nu intră în discuție, nu-i așa?

– O, nu știu! Ar putea fi soluția tuturor problemelor mele. Ești o femeie deșteaptă, provii dintr-o familie bună și, dacă ești atât de încântătoare precum pretinde Colbrook, aș avea parte de o nevastă cu care ar fi de acord chiar și regina Victoria.

Capitolul 18

Pamela se repezi la marginea paravanului, pregătită să îl corecteze pe Kerrich.

Dar acesta stătea în fața șemineului, gol-pușcă.

Gol. Îl observa din profil. Stătea cu brațele ridicate, cu mușchii încordați. Avea un prosop pe cap, cu care își usca părul. Pielea curată, strălucitoare, îi era acoperită de umbră de păr negru, mult mai accentuată de la piept până jos, între picioare. Mai ales în jurul bărbăției sale care...

Închise ochii, apoi îi deschise din nou fără să vrea.

Picioarele lui. Avea picioare musculoase, sănătoase și lungi, în timp ce lumina strălucitoare a focului parcă îl săruta drăgăstos pe tot corpul.

Nu ar trebui să-l privească. Ar trebui să se întoarcă în spatele paravanului. De ce o fi ieșit de-acolo de la bun început?

Lui probabil că i se păruse suspectă tăcerea ei, pentru că își luă brusc prosopul de pe cap și se întoarse spre ea.

Ar fi crezut că interesul, curiozitatea vulgară ar face-o să se uite din nou la trupul lui sau să dea bir cu fugiții, îngrozită. Dar puterea voinței lui o făcu să-i privească chipul. Zâmbetul puțin strâmb, felul în care părul încă umed îi stătea sculat în vârful capului, încadrându-i fața, nasul lui puternic și faptul că era ușor nebărbierit. Iar ochii lui... căprui, deși cuvântul era puțin cam neinspirat, deși erau totuși căprui. Căprui-închis. Însă nuanțele roșcate se împleteau fascinant, iar genele negre accentuau autoritatea acelei priviri admirabile, convingătoare. Dacă o culoare s-ar fi putut numi „păcat", atunci ochii lui aveau culoarea păcatului.

– Domnișoară Lockhart! Își desfăcu brațele. Îți place ce vezi?

– Domnule Kerrich, sunteți un nerușinat!

Vorbi pe un ton cât mai implacabil, strângând și mai mult pătura în jurul ei, iar privirea îi alunecă în jos. Mai văzuse uneori câte un băiat gol. La urma urmei, era guvernantă. Dar de data asta, era cu totul altceva. Kerrich avea umerii lați, șoldurile înguste, era perfect proporționat pentru a purta haine – sau de fapt pentru a nu le purta. Silueta lui frumoasă, bănuia ea, se datora multor ore petrecute la călărie și în sala de lupte. Dar ce exerciții făcuse ca să ajungă la niște dimensiuni atât de... virile? Majoritatea bărbaților nu păreau să aibă ceva exagerat în pantaloni. De altfel, nici el nu păruse să aibă ceva impresionant în pantaloni. Stimularea bărbăției

lui să fi fost oare semnul că ar fi trebuit să plece de-acolo, chiar dacă era îmbrăcată sumar?

– Nu, nu mi-e rușine, spuse el. Nu am de ce, iar ca viitor soț al dumitale...

Acum își amintea. *De aceea* ieșise de după paravan furioasă și acum, că îi adusese aminte, furia ei crescu din nou.

– Căsătoria nu e un subiect de glumă.

– Așa aș spune și eu.

– Nu e nici o chestiune superficială, care se decide doar după forma ochilor unei femei.

Din colțul celălalt al camerei, el flirta cu ea. Un zâmbet vag, o clipire lentă, o privire languroasă.

– Nu mă gândeam la forma *ochilor* dumitale.

Era exasperant!

– Știți foarte bine că nu m-aș mărita niciodată cu un bărbat ca dumneavoastră.

El aruncă prosopul într-o parte și porni spre ea. Era atât de... dotat! Închis la culoare. *Dotat!* Se întreba dacă ar fi fost mai bine să îl lovească cu pumnii sau să țină în continuare de pătură.

Apoi el trecu pe lângă ea, în spatele paravanului, și ieși de-acolo cu unul dintre prosoapele ei uscate.

Fără să bănuiască ce intenționează, nu reuși să ia vreo măsură pentru a-l evita. Kerrich îi puse prosopul pe creștet înainte ca ea să se tragă într-o parte, iar mâinile lui o urmară și începură să-i frece cu putere părul.

– Ce e în neregulă cu un bărbat ca *mine*?

Stătea în picioare în spatele ei, mult prea aproape ca ea să se simtă confortabil, atât de aproape, încât simțea mirosul proaspăt de ploaie de pe corpul lui și o căldură care o învăluia din când în când. Încercă să se apere cu o mână și zise:

– Sunteți un desfrânat. Și sunteți mândru de asta.

– Mai bine ai ține de pătura aia, altfel o să cadă, o sfătui el. Da, îmi plac femeile.

– Prea multe femei.

Decise că faptul că îi freca atât de tare scalpul nu era nici pe departe o încercare de a o seduce, așa că îi urmă sfatul. Ținu bine pătura în jurul ei.

– Cât de multe înseamnă prea multe?

– Mai mult de una. Avu îndrăzneala de a spune ce crezuse dintotdeauna: Dacă un bărbat ar fi menit să aibă mai multe iubite, ar avea mai multe organe genitale.

El izbucni în râs, un râs copios, din toată inima, care o făcu să se simtă plină de duh şi în acelaşi timp nostimă. Dar următoarele lui cuvinte îi şterseră orice urmă de satisfacţie.

– *Pe rând*, spuse el. Câte o femeie *pe rând*.

– Deci, dacă vă veţi căsători vreodată...

– Cu dumneata.

De ce tot aducea asta în discuţie? Ca să o enerveze, bănui ea, ca să le arate tuturor care cunoşteau situaţia lor cât de prostesc se purta. Dar o îngrozea gândul căsătoriei cu orice bărbat, iar gândul că ar putea să se mărite cu el o făcea să-şi încleşteze pumnii şi să simtă o presiune în piept. Un afemeiat frumos, cu darul seducţiei şi fără nici un pic de respect faţă de fidelitate? Kerrich era cel mai groaznic coşmar al ei.

Ea continuă, cu încăpăţânare:

– Dacă vă veţi căsători vreodată, atunci, urmând filosofia pe care tocmai aţi expus-o, va trebui să consumaţi actul sexual numai împreună cu soţia dumneavoastră. Ceea ce tocmai mi-aţi spus că nu aveţi de gând să faceţi.

El îi luă prosopul de pe faţă şi începu să-i şteargă şuviţele lungi de păr.

– Nu. O femeie căreia i se dăruieşte atâta fidelitate îşi va bate joc de acest dar, ignorând valoarea lui.

– Adică fidelitatea masculină valorează mai mult decât fidelitatea pe care i-o oferă o femeie soţului ei?

– Un bărbat poate să aprecieze mai bine această rară binecuvântare.

– Vorbiţi prostii, domnule. Se uită lung prin încăpere şi văzu numai umbrele, nu şi lumina. Sunteţi exact ca tatăl meu.

– Ei, asta da insultă rară! Dar nici nu negă. Trebuie să mă căsătoresc cu dumneata! Dacă nu fac asta, nu pot să te mai las să stai în casa asta şi nu-mi place să văd cum pierzi banii la care râvneşti aşa de mult.

– Dacă m-aş căsători cu dumneavoastră, nu aş mai primi nici un salariu, deşi nu mi se pare corect nici aşa, spuse ea cu chibzuinţă. Aş merita un fel de despăgubire pentru suferinţa mea.

El dădu drumul prosopului, care căzu la picioarele ei, şi o prinse de umeri.

– Nu ai suferi decât, poate, prima dată şi îndrăznesc să cred că ţi-aş putea provoca plăcere chiar şi atunci.

Ea se întoarse, smulgându-se din strânsoarea lui şi ajungând cu faţa spre el. Îşi dădu seama că ajunsese să-l aprecieze pe bărbatul pe care ea îl credea a fi, pentru că remarcă acum că îşi pierduse respectul faţă de el.

– Deci mă veţi pune să plătesc pentru privilegiul de a lucra pentru dumneavoastră obligându-mă să vă fiu amantă?

El o analiză gânditor, apoi păşi pe lângă ea, de parcă ar fi fost un obstacol în calea lui.

– Mi se pare o formulare extremă.

– Dar am mai auzit-o de atâtea ori până acum! Ea îl urmă. Ştiţi cum e să trebuiască să fiu atentă la fiecare cuvânt pe care îl scot, să-mi ţin privirea în pământ, să fiu cât se poate de modestă şi totuşi să fiu strânsă în braţe, atinsă şi sărutată?

Chiar în dreptul şemineului, se aplecă exact în faţa ei, întinzându-şi şi încordându-şi spatele, în timp ce îşi ridică halatul de jos.

– Pot să spun cu sinceritate că nu am fost niciodată în postura asta.

Se îndreptă spre birou, trăgându-şi halatul peste umeri.

O lăsă stând acolo în picioare, cu privirea aţintită spre locul în care văzuse, nu zărise doar în treacăt, ci *văzuse* de-a binelea, fesele lui suple şi încordate.

– Domnişoară Lockhart?

Uluită, îşi ridică privirea spre el şi îl văzu comportându-se exact ca în ziua în care venise la interviul pentru slujbă.

Cu faţa spre ea, se aşeză pe birou. Pe tăblie erau răsfirate câteva hârtii. Câteva dosare groase erau aşezate frumos în teancuri, în faţa scaunului. El se aşeză pe o margine, cu picioarele goale atârnând sub el, cu halatul înfăşurat strâns în jurul lui, privind-o intens.

– Spuneai că bărbații îți fac necazuri?

– O, da! Putea îndura să-i vadă o singură parte a trupului dezgolită. Resentimentul ei era uriaș. Se duse după el, se opri chiar în fața lui, înfruntându-l. Bărbații! Pun mâna, te ating și apoi, când te opui, îți spun că au flirtat cu tine. Că tu i-ai ispitit. Spuse, accentuând ușor: Că n-a fost vina lor.

El aproape că îi atinse bărbia. Aproape, dar ea își trase capul într-o parte.

El încuviință din cap, ca și cum i-ar fi înțeles înverșunarea.

– Asta-i partea cea mai rea. Nătângii ăia dau întotdeauna vina pe voi.

– Când nu-i acceptăm!

Ea se îndreptă de spate, căutând o brumă de demnitate într-o pătură de lână.

– Nu pot să pretind că înțeleg totul. Pe mine nu mă pipăie nimeni.

Ea o făcu. Nu știa de unde avusese curajul, dar îl apucă de rever și îl smuci atât de tare, încât îi zgârie pielea cu unghia de la degetul mare.

– Au! o apucă el de mână.

– Trebuie să-ți placă. Orice ar face, trebuie să-ți placă, pentru că ești săracă, tânără și, mai rău de-atât, drăguță.

– Chiar sunt drăguță, nu-i așa?

Îi frecă încheieturile degetelor. Nu avea nevoie de consolarea lui. Își smuci mâna din a lui, își apropie capul de-al lui și îl privi drept în ochi.

– Vor vrea să saliveze pe tine.

– Eu nu salivez când sărut pe cineva.

– Știu.

Îi cuprinse capul cu mâinile și își lipi buzele de ale lui. Pătura căzu pe podea, dar nu mai conta, pentru că... pentru că îi dădea o lecție. Îi explica viața ei prin demonstrație practică. Încă mai avea corsetul, cămașa și pantalonașii pe ea. Și doar se mai sărutaseră înainte.

În plus, știa ce încerca el să facă, păduchele! O lăsa să-l sărute, îndemnând-o să-i placă apropierea dintre ei și moliciunea buzelor lui, în speranța că o putea ademeni în patul lui.

El îi cuprinse încheieturile cu degetele şi le ţinu strâns în timp ce se trăgea înapoi.

– Trebuie să te opreşti.

Reţinere? Bun-simţ? Ea îl privi fix, în ochii lui căprui, sclipitori, şi îi descoperi acele trăsături noi, care nu meritau deloc să fie admirate.

Se zbătu ca să-şi elibereze mâinile.

– Bravo! Opune-te!

Şi totuşi, el insistă că ar trebui să fie înţelepţi.

– O să îţi pară rău dacă nu încetezi!

Era vorba de fapt despre pedeapsă, despre răzbunarea împotriva tuturor celorlalţi bărbaţi care încercaseră să profite de statutul lor pentru a o seduce. Furia ei faţă de el, faţă de ceilalţi, faţă de această mascaradă stupidă şi dezvăluirea ei dezgustătoare încă o mai tulburau în adâncul ei, dar îşi dădu seama că folosirea raţională a dorinţei transforma acea furie într-o pasiune pură, clocotitoare şi dominatoare.

– Nu îmi puteţi ordona ce să simt, spuse ea.

– Îţi acord o şansă.

– Nu vă daţi seama? Îşi trecu palma peste muşchii şi tendoanele umărului său. Vă arăt ce înseamnă să fii o femeie de care se folosesc toţi.

– Eu sunt bărbat.

Vocea lui devenise mai gravă.

– Da. Îi desfăcu halatul. Am văzut.

Ea îl auzi trăgând aer în piept, gemând de excitaţie în timp ce ea îl privea şi gemu la rândul ei. Lucrurile se schimbaseră. Trupul lui se schimbase. El spuse cu o voce încordată:

– Bărbaţii visează să aibă o femeie care să îi folosească exact aşa.

Auzise fetele bârfind despre bărbaţi şi despre acea parte a corpului lor care îşi poate schimba dimensiunea, dar niciodată nu-şi imaginase că poveştile ar putea fi adevărate. Şi nici nu-şi imaginase, decât în cele mai groaznice coşmaruri, că va avea vreodată ocazia să vadă dovada. Dar era ceva foarte curios, foarte plăcut... foarte obraznic. Bărbăţia lui se lungise, se ridicase,

crescuse în toate felurile posibile, împingându-se în față din cuibul de păr negru și cârlionțat de sub abdomenul lui.

Făcu ochii mari. O dorea. Dovezile erau chiar acolo, de la dimensiunile exagerate, până la picătura de lichid gros care se prelingea din vârful rozaliu. Dacă ar fi vrut, l-ar fi putut face să sufere. Sau s-ar fi putut folosi de acest bărbat libertin, de acest bărbat cu darul seducției, pentru a-și satisface vechea curiozitate care nu-i dădea pace încă din copilărie. Nu fusese niciodată tentată de așa ceva, dar Kerrich o ispitea, iar când îl privea, i se părea perfect. Cu siguranță că i-ar fi provocat plăcere, dar apoi, ca toți bărbații libertini, ar fi părăsit-o. Kerrich nu-și făcea planuri pentru totdeauna. Nu la modul serios. Nici măcar aluzia lui la căsătorie nu era serioasă.

Însă ea s-ar fi putut alege cu un copil.

Și era posibil să nu mai aibă niciodată o ocazie atât de specială ca asta.

Ce alegere fascinantă!

– Îmi faci visele să devină realitate, o avertiză Kerrich.

Trebuia să aleagă repede, fără să mai analizeze sau să se gândească atâta.

Poate că era mai bine așa. Pentru că, odată cu trecerea timpului și gândind la rece, ispita avea să dispară. Dar acum nu era nici o șansă să se întâmple așa ceva.

Atinse cu vârful degetului lichidul care se scurgea din vârful bărbăției lui și îl înmuie bine în el, întinzându-l pe pielea satinată.

– Toate visele pe care le-am avut vreodată. Dar vocea lui abia se mai auzea. Și apoi: Bine, eu am încercat.

O altă picătură se prelinse. Ea își plimbă ușor palma peste vârful bărbăției lui, lăsând lichidul să alunece, explorându-i striațiile, calota, cutele.

– De obicei, spuse el cu un glas puțin răgușit, o femeie atinge pentru prima dată un bărbat într-un loc mai puțin excitant.

Ea avea impresia că era curioasă, dar, când vorbi, păru să-l tachineze.

– Este o regulă?

– Nu neapărat. Își dădu jos halatul de pe umeri.

– Pur și simplu nu am mai văzut așa ceva, spuse ea.

El gemu. Nu-l rănise; era sigură că nu-l rănise, dar nu înțelegea ce anume îi provocase sunetul de suferință.

– Lord Kerrich?

– Continuă... să mă atingi!

Ah... acum înțelegea. Îl chinuia.

Câtă satisfacție! Din instinct, își odihni palma pe coapsa lui acoperită cu păr, iar când el își încordă mușchii, ea începu să frece cu mâna în sus și în jos. Îi cuprinse bărbăția în palmă și o ținu strâns, minunându-se de pielea lui atât de fină, chiar mai fină decât a ei.

– Cum se numește asta?

– În momentul ăsta... l-aș numi „stăpân".

Ea chicoti.

Dar nu și el.

Îl mângâie cu palmele pe ambele picioare.

Ce ciudat: să ai texturi atât de diferite ale pielii, în locuri atât de apropiate, pe un singur trup!

El își încordă mâinile pe suprafața netedă a biroului și apoi, cu o mișcare rapidă, o apucă de talie. Șocată, ea îl strânse de umeri, în timp ce el o ridică și o trase în sus, lângă el. Ajunse cu genunchii de o parte și de alta a șoldurilor lui, pe pliurile halatului lui. Se întinse deasupra lui, într-o poziție puțin ciudată. Părțile lui intime îi apăsau pe abdomen.

– Lord Kerrich, asta nu e...

El îi cuprinse capul cu mâinile și o sărută apăsat. Nu era un sărut asemenea celui pe care i-l dăduse ea sau asemenea celor pe care i le dăduse el serile trecute, ci un sărut care o domina și o copleșea. Îi pătrunse gura cu limba, gustând-o flămând, făcând-o să geamă și să se aprindă de dorință. Cum de reușea să o facă doar prin sărutări și mângâieri? Cum de reușea s-o facă să se cuibărească în el, încercând să ajungă imposibil de aproape de el? Îi răspunse la sărut, amestecându-și limba, respirația, pasiunea cu ale lui.

El își dezlipi gura de a ei și îi zise:

– Dă-mi voie!

Şi apucă de şireturile corsetului ei. Era convinsă că un bărbat ar fi reuşit doar să încurce şireturile, dar Kerrich le dezlegă şi desfăcu corsetul cu o rapiditate pe care orice cameristă ar fi invidiat-o. Evident! Pamela nu luase în calcul vasta lui experienţă.

Aşa că îl muşcă de gât.

El tresări, murmurând:

– Sălbatico!

Apoi îl sărută în acelaşi loc, ca să-i treacă.

El îi dădu jos corsetul cu totul şi îl lăsă să cadă de pe marginea biroului, iar ea rămase îmbrăcată doar cu cămăşuţa subţire, din bumbac.

Se aplecă înainte şi îl sărută pe piept.

El îi cuprinse sânii cu mâinile...

Iar ea oftă extaziată. Se ridică, îşi dădu capul pe spate şi închise ochii.

– Ştiam eu... şopti el. Ai un trup sensibil peste tot. Cu degetele mari, începu să îi atingă languros pielea delicată de sub sâni, apoi îi prinse în treacăt şi sfârcurile.

Plăcerea o făcu să-şi strângă picioarele în jurul lui, mişcându-se pentru a elibera tensiunea, iar pântecele i se încordă, aşteptând parcă ceva. Aşteptându-l pe el.

Cum de ştia atât de multe? Ce instinct sălbatic o prinsese în ghearele lui?

Scânci când el o atinse cu buzele pe sâni. El supse materialul, apoi îl netezi peste sfârc şi privi.

– Ce frumos, spuse el.

Apoi umezi din nou pânza şi supse.

Ceea ce simţise mai devreme nici nu se compara cu ceea ce simţea acum. Era ceva sublim, ca o experienţă divină, o fericire pură care ieşea din acest bărbat şi din atingerile lui. Îl trase aproape de ea, trecându-şi unghiile prin părul lui. El suflă pe pânza umedă, iar sfârcurile i se ridicară, împingându-se drept în sus, cu vârful spre el, pline de dorinţă.

El cedă. Îi dezlegă funda de la gât şi lăsă cămăşuţa să-i alunece în jos de pe un umăr. Îi lăsă sânul la vedere, făcând ochii mari, iar ea îi citi adoraţia din privire. Cu capul aplecat, începu să îi sărute pielea fină de lângă braţ, dar ea îl împinse puţin.

– Să vă arăt ce-aş vrea să faceţi.

Pe un ton tulburat, el repetă:

– Ce vrei să fac eu?

– Da.

Îşi puse palma pe clavicula lui şi îl făcu să se întindă pe birou. Stătea cu fundul chiar pe halat, simţi lemnul tare în spate şi gemu când trupul lui încălzit ajunse pe suprafaţa rece.

– Nu am de gând să te las să mă tachinezi, îi spuse el.

– Ba da, o să mă lăsaţi! O să mă lăsaţi să mă răzbun pe dumneavoastră şi pe oricare alt bărbat superficial care se închină la altarul frumuseţii, dar ignoră...

El îşi aşeză mai bine coapsele sub ea, iar pentru o clipă, ea îşi pierdu şirul gândurilor.

Dar îşi aminti când îi văzu zâmbetul ironic.

– Orice bărbat superficial căruia îi pasă doar de frumuseţea femeii, dar nu şi de ea.

– Dar îţi pot arăta cum să te pierzi în plăcere.

Dar ea nu voia să i se arate. Dorea să fie ea cea care comandă. Aşa că, pe jumătate convinsă că el avea să răspundă şi să i se supună, îşi desfăcu braţele şi îşi trase încet cămaşa peste cap. Îl văzu din nou. Privirea pe care o aruncase asupra unui singur sân îşi dublase acum intensitatea. Avea buzele uşor întredeschise, însă respira greu. Era un bărbat vrăjit, iar bărbăţia lui se înfoia între picioarele ei.

Doar nu putea creşte şi mai mult... nu?! Slavă Domnului că încă mai avea pantalonaşii pe ea. Pantalonaşii ei simpli, albi şi curaţi, simbolul purităţii, pe care îi purta ca să-şi ascundă picioarele de bărbaţii desfrânaţi, aşa ca el.

Însă începea să fie prudentă şi prevăzătoare. Unde duceau toate astea? Când furia avea să dispară şi pasiunea avea să se domolească, n-avea cumva să devină fiinţa demnă de milă de care îi era teamă?

– Domnişoară Lockhart!

Revenindu-şi din uimire, el se sprijini în coate. Exclamaţia lui o trezi la realitate. Nu voia ca el să preia controlul. Nu voia să gândească logic. Voia doar să îl înnebunească pe Kerrich. Aşa că îşi

încrucişă braţele, îşi cuprinse fiecare sân în câte o palmă şi îi ridică.

Lui îi alunecă un cot şi ajunse din nou pe spate.

Cu zâmbetul binevoitor, dar viclean, pe care îl moştenise de la vreo rudă îndepărtată şi seducătoare, se aplecă spre el, ajungând până în dreptul buzelor lui.

– Gustă-mă, îi şopti ea.

El nu mai putu să-i reziste. Fiindcă voiau acelaşi lucru, bineînţeles. Fiindcă nu-i venea să creadă cât de norocos era el sau cât de naivă era ea, desigur. Dar, bineînţeles, ei nici că-i păsa. El făcu doar ce îi spusese ea, iar când îi linse un sfârc şi-l mângâie pe celălalt, o cuprinse o senzaţie de agonie delicioasă. Îşi mişcă şoldurile, frecându-se de el, ca într-un desfrâu plin de voluptate. Nu mai era conştientă că se află în bibliotecă, în încăperea care îi plăcea atât de mult! Împrejurimile se restrânseră doar la suprafaţa lungă şi lată a biroului. Era conştientă doar de Kerrich, complet gol şi necinstit de frumos, de gura lui, care căuta şi alte părţi ale corpului ei care să-i provoace bucurie, de mâinile lui care se plimbau pe trupul ei, de parcă doar atingând-o simţea o mare plăcere. Coapsele îi zvâcneau, semn că el îi plăcea foarte mult.

Îşi apăsă palmele pe pieptul lui, simţindu-i părul aspru, muşchii încordaţi, bătăile inimii. Era atât de plin de viaţă şi o făcea şi pe ea să prindă viaţă: să râdă, să se înfurie, să simtă ranchiună sau exasperare. Cu el simţea tot ce nu-şi permisese să simtă atâţia ani, iar acum îl dorea atât de mult! Chiar dacă o făcea să sufere. Chiar dacă nu se cuvenea. Chiar dacă era la fel de naivă ca orice altă doamnă infatuată.

Noaptea asta avea să fie doar a ei!

Capitolul 19

Pamela îşi dezlegă şnurul pantalonaşilor, dar nu fu atât de eficientă pe cât ar fi fost Kerrich. Degetele îi tremurau, în ciuda bravadei pe care o afişa.

Kerrich interveni. Când avea să își vină în fire, avea să o irite faptul că reușea să dea jos lenjeria intimă feminină cu atâta dexteritate, dar acum nu-i păsa. El îi dădu ușor pantalonașii jos de pe ea, iar ea nu se simți deloc jenată.

Asta până când se urcă din nou peste el. Coapsele ei goale erau lipite de-ale lui, iar dacă se mișca un pic aproape că...

– De ce te uiți în gol și miști din buze? întrebă el.

Ea își coborî privirea spre el, la înfățișarea lui elegantă și trupul lui lung, masiv și gol care îi servea pe post de șa.

– Mă gândesc.

El își duse mâna încet spre pieptul ei și, asemenea unei frunze legănate de vânt toamna, o coborî spre pântecele ei.

– Mai bine nu ai face asta.

– Și dacă merg până la capăt, ce se va întâmpla?

De data asta își mișcă el buzele, fără însă a scoate vreun cuvânt.

– Vreau să spun, continuă ea, ce se va întâmpla după aceea? Între noi doi.

– Orice vrei tu, răspunse el prompt; prea prompt.

Mințea, însă ea era împăcată, deoarece îi spusese ceea ce voise să audă.

– În regulă. Se aplecă și își lăsă toată greutatea pe el. Piepturile lor se apăsau reciproc, abdomenele li se atingeau, erecția lui turbulentă se împingea tot mai tare în ea... tremura toată de plăcerea de a-l atinge, așa că se cuibări mai bine, relaxându-se, atingându-l în întregime și dorindu-și să poată să-l simtă și mai mult. În regulă, repetă ea, atât de aproape de el, încât el îi simți respirația pe față. Apoi îl sărută așa cum o făcuse el: poruncitoare, impunătoare, conducându-l unde dorea ea să ajungă. Îi plăcea atât de mult asta. Și-o dorea. Kerrich, te rog, șopti ea.

Părea că expresia de pe chipul ei îi produsese o satisfacție imensă, pentru că el zâmbi scurt și sălbatic.

Apoi se trase de sub ea ca și când ar fi vrut să plece.

– Nu! Se înfurie instantaneu, se ridică și își înfipse unghiile în pieptul lui. Nu poți să pleci!

– Nu plec. Râse scurt, sacadat. Nu pot. Trăgându-și respirația îi spuse: Aici. Vino încoace.

Fără să înțeleagă, se lăsă condusă de el, când Kerrich alunecă pe birou, odată cu halatul de sub ei. Câteva hârtii căzură pe podea, când el se întinse suficient de mult ca să ajungă la unul dintre sertare. Sunetul lemnului frecat de lemn răsună puternic în încăperea tăcută, iar fiola zăngăni când o scoase din sertar.

Pamela se uită la sticla stacojie, la aspectul ei rafinat de dantelă filigranată, apoi întrebă:

– Ce e asta?

– Lasă-te pe spate.

Apucă unul dintre dosarele pline cu hârtii şi şi-l puse sub cap drept pernă, apoi desfăcu fiola. Ea ezită. Îşi dorea asta, ce-i drept, dar nu se gândise îndeajuns la toate aspectele. Şi cum să o fi făcut? Nici măcar nu cunoştea toate detaliile. Dar să rişte ca el să privească şi să vadă...acolo...

– E ulei. Turnă un pic de lichid de culoarea platinei în palmă şi o flutură spre ea. Ulei de trandafir. Simți?

Da, iar mirosul era atât de bogat, senzual, floral şi opulent.

El închise fiola şi o puse deoparte fără să-şi ia privirea de la Pamela.

– După ce te laşi pe spate, te voi unge cu el. Încep cu burta... ți-am spus că ai o burtă foarte frumoasă? Încordată, de culoarea laptelui, cu crestătura buricului, apăsată chiar de degetul lui Dumnezeu.

– Dar... dar nu mi-ai văzut burta.

El zâmbi din nou, fir-ar să fie, zâmbetul acela leneş, atotcunoscător şi plin de erotism, zâmbet pe care îl admirase de... de prea multă vreme.

– Am observat totul la tine. Îşi turnă jumătate din ulei în palma cealaltă, apoi îşi frecă mâinile. Ele luceau ispititor. Eşti superbă şi vreau să-ți ating burta şi coapsele.

Cu ulei, voia să spună. Intimitatea vorbelor lui o sperie, însă în acelaşi timp simți cum se umezeşte. La fel şi el, îşi dădu ea seama. Probabil că era dornică, dacă reacționa la fel ca el. Cu toate acestea, educația puritană pe care o primise nu putea fi înlăturată, aşa că spuse:

– Nu am crezut că va dura atât.

El râse zgomotos.

– Domnişoară profesoară, vă dau cumva peste cap programul?

– Nu. Îi dădea totul peste cap, dar avea să se preocupe de toate astea *mâine*. Nu existau repercusiuni. Nu în seara asta. Unde vrei să mă mai atingi?

– Doar unde te gândeşti tu că am s-o fac. Ochii lui de culoarea păcatului străluceau plini de promisiune. Lasă-te pe spate.

Încet, ea se lăsă pe spate cât să-şi arcuiască spinarea.

– Şi mai mult. Sprijină-ţi mâinile în spate, pe birou.

Ea se întinse pe spate, atât de pe spate, încât privea tavanul şi tot trupul îi era expus ca el să-l poată privi. Şi nu încăpea îndoială că o privea. Omul era incorigibil şi foarte, foarte bun la ceea ce făcea. Prima atingere fină o simţi pe coapsă, apoi la buric unde se roti şi apăsă. Apoi, cu cealaltă mână, trebuia să fie cealaltă mână, îi atinse interiorul coapsei şi urca cu o indolenţă nesfârşită spre...

– Şşş... şopti el. Nu te mişca. Închide ochii. Lasă-mă...

Atingerea lui răvăşi triunghiul de păr pubian, excitându-i fiecare nerv. Simţi o adiere de aer când îi depărtă labiile. „Acum. Acum o să mă pătrundă cu degetul." Închise ochii hotărâtă. Putea să îndure. Poate că avea să se ruşineze. Cu siguranţă că avea să simtă disconfort. Dar cel puţin avea să ştie dacă prestaţia lui se va ridica la nivelul reputaţiei.

Însă el îi unse pielea delicată din zonele intime cu ulei. Era... bine. Mai mult decât bine.

– Ce faci? şopti ea.

El nu-i răspunse.

Ezitarea ei deveni anticipare, pe măsură ce mâna lui avansa cu cercuri din ce în ce mai mici spre mica ei protuberanţă din faţă. Ştia deja cât de sensibilă era, însă nu o atinse efectiv. Nu încă. Nu încă.

Începu să tremure, încercând să-l aţâţe cu mişcări ritmice ale coapselor, să-l facă să o mângâie acolo.

Dar nu o făcea, lua-l-ar naiba!

El îşi continuă dansul acela perturbator al pielii pe piele şi toate reperele ei de dinainte dispărură în neant.

– Te rog. Culorile se schimbau şi străluceau din spatele pleoapelor ei închise. Te rog, lord Kerrich.

– Devon, spuse el.

Ea ezită. Să fie împreună era una, dar să șteargă toată distanța socială dintre ei era cu totul altceva. Era totuși o lady a înaltei societăți britanice, sufocată de prea multe reguli, dar...

El își retrase intenționat mâna.

– Devon, repetă el.

Ea cedă instantaneu.

– Devon, te rog, Devon.

El o masă în locurile în care o mângâiase înainte, apoi, cu o grijă extremă, atinse protuberanța care o făcea să geamă de dorință, potolindu-i pofta și în același timp făcând-o să vrea mai mult. Ea întinse mâinile și-i găsi coapsele, le apucă și apoi le mângâie.

– Kerrich... Devon... nu. Te rog. Mă faci...

„Să simt prea mult." Nu așa trebuia să fie, nu? Dorința asta irezistibilă, copleșitoare, devenită și mai puternică prin însăși noutatea ei surprinzătoare. Dacă asta era pofta trupească, de ce o evitase toată viața?

Orbită de pasiune, începu să se legene, întregu-i corp fiind cuprins de extazul de a-l avea pe *el*, Kerrich (Devon) sub ea, mângâind-o cu mâinile lui pricepute de cunoscător. Fiecare mușchi al ei tremura de anticipare, fiecare atingere făcând-o să tresară și să vrea mai mult. Voia să îl implore să facă... să facă... orice ar fi urmat. Nu mai putea articula nici un cuvânt, cu toate acestea, se concentra atât de puternic pe dorința ei, încât cu siguranță că el o auzise, pentru că degetele lui alunecară mai jos... și înăuntru.

Ea se arcui, doritoare, înnebunită, disperată. Degetul lui alunecă înăuntru și în afară, palma lui se frecă de ea, până când fu pregătită. Foarte pregătită! Dacă nu se oprea, avea să...

El se opri.

Ea scoase un sunet ascuțit, protestând.

El o făcu să tacă.

– Apleacă-te înainte acum.

Ea își puse mâinile pe pieptul lui și căută instinctiv să apuce oricare parte a corpului care i-ar fi putut provoca lui plăcere. Evident, simplul contact fu de ajuns, pentru că pielea lui fierbinte fu străbătută de fiori reci.

– Eşti nemaipomenită, spuse el, în timp ce îşi puse mâinile sub fundul ei şi o ridică deasupra.

Îşi dădu vag seama de ce avea să facă; avea să intre în ea, să o penetreze, să îi răpească virginitatea. Dacă ar fi putut vorbi, i-ar fi spus să se grăbească.

El o potrivi fără bâjbâială – evident – apoi îi spuse:

– Pamela. Uită-te la mine.

Tonul poruncitor îi întrerupse visarea minunată, aşa că deschise ochii.

Privirea lui pătimaşă era aţintită asupra ei, înflăcărată şi atât de încruntată, încât ea îşi dădu seama că lua foarte în serios chestiunea deflorării ei.

– Ascultă-mă. Tu trebuie să faci asta.

Ce voia să spună? Ea clătină din cap.

– Da, tu trebuie să o faci. Eşti deasupra. Eşti pregătită. Te rog. Primeşte-mă în interiorul tău.

Îşi veni suficient în fire, cât să îşi dea seama de stratagema lui. Nu era corect. Dacă o făceau aşa, nu mai putea da vina pe el pe urmă. Nu mai putea spune apoi că experienţa lui o dăduse pe spate sau că fusese sedusă.

– E singura cale. Dacă mă vrei...

Îl voia. Îl dorea atât de mult şi, indiferent ce avea să se întâmple după aceea, se hotărâse deja şi avea să rămână mereu cu amintirea acestei nopţi.

Aşa că, timid, se lăsă încet pe el. Prima dată alunecă – îşi dădu seama că uleiul o ajutase.

– E... atât de bine.

Surprinsă de tonul lui grav, îi aruncă o privire. Venele de la gât îi erau umflate, obrajii roşii, iar ochii pe jumătate închişi. Gâfâia sub ea ca şi cum ar fi fost în agonie... dar nu era. Era pasiune. O recunoştea, nu ştia cum, dar îl făcea pe Kerrich să nu mai ştie de el. Trupul ei îl ducea pe un tărâm magic, iar asta, *asta* era ceea ce îşi dorise. Îl stăpânise pe bărbatul de sub ea. Şi îi plăcea la nebunie să deţină controlul!

Se lăsă şi mai jos, dar se opri din cauza disconfortului.

El gemu – un geamăt înfierbântat şi disperat:

– Te rog.

– Ești prea mare, îi spuse ea.

El își mișcă șoldurile sub ea și se înfipse mai adânc în ea, făcând-o să geamă de durere.

Se opri, cu o reticență evidentă, și o privi plin de venerație.

– Ești cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată.

Ea se ridică încet, încercând să alunge durerea.

Probabil că el crezu că îl pedepsește, deoarece îi zise:

– Vreau să spun, mai mult decât frumoasă. Ești inteligentă și isteață... te rog, Pamela, dacă termini ce-ai început, fac orice pentru tine.

– Orice?

Stătea nemișcată, pregătindu-se pentru durerea ce probabil că avea să urmeze.

– Voi urca munți. Voi înota...

Îi apucă șoldurile și se uită la ea rugător.

– Oceane?

El încuviință.

– Nu vreau așa ceva. Eu vreau doar asta.

Îl apucă de mână și i-o așeză între picioarele ei. Zâmbetul lui păru mai mult o grimasă de durere, dar începu să o atingă, așa cum o făcuse înainte. O atinse exact așa cum își dorea ea.

Iar ea se lăsă în jos. Dumnezeule, cât o durea! O durea, dar el o mângâia în continuare, iar durerea se amestecă cu plăcerea și nu știa ce altceva să facă, decât să se ridice și să se lase din nou în jos. Începu și el să o ajute, mișcându-și coapsele, ajutând-o să prindă ritmul primordial. Degetele ei se înfipseră în pieptul lui, respirația-i devenise frenetică, inima-i bătea neregulat, iar ea era în extaz. Simți mișcarea, tumultul și bucuria de parcă ar fi călărit cel mai sălbatic armăsar într-o noapte furtunoasă. Era fierbinte, umed, barbar, iar ei îi plăcea la nebunie.

Și la fel și lui, pentru că o încuraja cu răsuflarea tăiată, scoțând sunete dezarticulate, în timp ce se încorda și se zvârcolea sub ea. Totul în jurul lor se restrânsese la tăblia biroului pătrat, iar acel pătrat cuprindea întregul univers. Era aici, trăind acum, conștientă de toate și transpusă dincolo de realitate. Coapsele îi ardeau de la mișcarea frenetică, genunchii o dureau de la contactul cu lemnul tare, avea un junghi într-o parte, dar Kerrich era

în ea, adânc în pântecele ei, căutând să primească un răspuns, iar ea își dorea atât de tare acel răspuns, îl aștepta cu atâta disperare, încât nimic altceva nu mai conta.

Când o cuprinseră spasmele, strigă de bucurie. Voia să se lipească de el, să se bucure de climaxul acestei călătorii încinse, dar Kerrich nu se putea opri. O obligă să continue și continuă de bună voie, nevoia lui aprinzând-o pe a ei. Se mișcară împreună, tot mai rapid, până când el strigă sub ea și o ținu strâns de șolduri, și ajunse și el la orgasm în timp ce ea... ea de fapt nu se oprise.

Capitolul 20

Încet, pasiunea care îi năucise simțurile dispăru și Pamela începu să simtă din nou. Mirosi din nou parfumul uleiului de trandafiri și se gândi că florile fuseseră probabil arse de focul dorinței. Simți fiori reci, pe măsură ce transpirația i se evaporă. Între picioare era umedă și umflată; o ustura, dar era satisfăcută. Coapsele și genunchii o dureau, și privi în jur... Cerule, stătea goală, peste Lord Kerrich, la rândul lui gol, pe biroul lui, în mijlocul bibliotecii, în timp ce lumânările din ceară de albine aruncau în jur licăriri albe, iar flăcările pâlpâiau în vatră. Era complet expusă. N-ar fi putut niciodată să pretindă că asta nu se întâmplase. Fusese de acord (ba nu, insistase) să consume actul, fără urmă de negare. O cuprinse o senzație de căldură care urcă dinspre piept spre frunte și privi oriunde, numai spre Kerrich nu.

– Nu, îi porunci el.

Îl privi, așa întins sub ea, apoi își întoarse privirea.

– Nu ce?

– Nu-mi arunca regretele tale. Nu mi-ai dat o carte de vizită, ci virginitatea ta și nu voi accepta să spui că regreți.

Îl privi din nou: chipul lui cerea la fel de mult pe cât ceruse trupul lui cu câteva momente în urmă.

– Atunci nu îți voi *spune*.

El îi zâmbi fermecător.

– Dar nici să nu regreți.

– Nu... nu.

Nu avea de gând s-o facă. Rațională sau nu, luase decizia de a-l cunoaște carnal, era adultă și avea să suporte consecințele, oricare ar fi fost acestea. Mai mult chiar, își dădu seama că orice femeie întreagă la minte din lumea civilizată ar fi ales să experimenteze imoralitatea cu Kerrich; Pamela trebuia să păstreze acest secret, altminteri bărbatul avea să fie asaltat de oferte.

– Nu pot totuși s-o țin secret pentru totdeauna!

El clătină din cap, nedumerit.

– Ce?

Amintindu-și de reputația lui, adăugă morocănoasă:

– Oricum, știe toată lumea.

– Ce... știe?

– Că ești un expert în arta amorului. Că poți aduce o femeie la extaz.

El își puse mâinile sub cap și privi insuportabil de nerușinat:

– Te-am adus la extaz?

Ea se îndreptă de spate.

– Știi tu foarte bine ce poți face. Nu trebuie să îți spun eu.

– Ba trebuie. O privi admirativ peste tot corpul, oprindu-se la fața ei. Nu e un fapt prea cunoscut, dar bărbații au nevoie de încurajare ca să poată presta. Ar trebui să mă lauzi neîncetat și îți promit că vei ajunge la extaz în fiecare seară a căsniciei noastre.

Nedumerită și disperată, întrebă:

– De ce insiști? Ți-am spus că nu mă voi mărita cu tine.

– Întotdeauna am plănuit să mă căsătoresc, deși nu chiar acum, dar tu ești...

Ezită preț de un moment.

– La-ndemână? Fără rude băgăcioase? Destul de drăguță?

El se fâstâci vizibil.

– Păi, da. Toate astea. Și îmi placi, îmi place să vorbesc cu tine, căsătoria mea ar îndeplini dorința reginei, iar tu nu ai aștepta mai mult de la mine decât aș fi dispus să ofer.

– De ce strici un moment minunat? întrebă ea disperată. Ești un libertin, iar cu libertinii nu poți da greș. Un libertin nu vrea să se căsătorească.

– Nu *vreau*, dar dacă trebuie...

– Nu ştiu de unde ţi se trage reputaţia că ai avea un limbaj fermecător. Mă insulţi. El deschise gura să o contrazică, dar ea continuă: Nu mă pot mărita cu nimeni. Şi mai ales nu cu tine. Nu înţelegi? Eu vreau ceea ce mama mea nu a avut niciodată. Un bărbat întreg. Sau nici unul.

El se strâmbă:

– Mie ce părţi îmi lipsesc?

Într-o încercare zadarnică de a readuce înţelegerea între ei, ea se aplecă astfel încât sfârcurile ei să-i atingă pieptul şi îşi apropie gura de-a lui.

– Nu aş avea de unde să ştiu dacă îţi lipseşte ceva, nu?

– Poţi fi sigură că nici eu nu ţi-aş spune. De ce nu vrei să te măriţi cu mine?

Se sprijini pe pieptul lui şi începu să-i explice:

– Vreau un soţ întreg. Nu vreau să-l împart cu alte femei. Nici măcar cu una singură. Vreau să ştiu că are de gând să îşi ţină jurămintele şi că mă va iubi până la adânci bătrâneţi.

– Poate...

– Nu. Îşi puse degetul pe buzele lui. Nici măcar să nu sugerezi asta. Tu vrei lucruri, lucruri nerezonabile, cum ar fi o soţie care să te iubească numai pe *tine* şi care să aibă încredere în *tine* fără rezerve.

Îşi dădu seama că Pamela avea dreptate. Nici măcar el nu se înţelegea. Nu mai departe de dimineaţa acelei zile se gândise la căsnicie ca la o viitoare obligaţie indezirabilă. Şi trebuia să aibă parte de devotamentul care îi fusese refuzat tatălui său, sau nu avea să se căsătorească deloc. Bunicul ar fi spus că dezamăgirile asemănătoare suferite de Pamela şi Kerrich îi făceau numai buni să înceapă o căsnicie împreună. Cu toate acestea, când Kerrich privea ideea prin prisma logicii, ştia că aşteptările lor trădate îi despărţeau la fel de mult ca Marea Schismă, pentru că doar o minune i-ar fi făcut pe oricare dintre ei să-şi păstreze încrederea în celălalt de-a lungul unei căsnicii. Pe de altă parte, simţea că şi-ar putea petrece întreaga viaţă chiar acolo, înăuntrul domnişoarei Lockhart. Înăuntrul Pamelei. Aşa că ea trebuia să înveţe

să aibă încredere în el, să-i fie devotată și să se mărite cu el, pentru că el dorea să se însoare.

Se ridică încet pe coate, apoi se sprijini pe palme și o privi drept în ochi.

– Nu am terminat încă. Nu până nu te conving.

Ea deschise gura să protesteze, dar el își lipi buzele de-ale ei. Ea se opuse câteva secunde, dar apoi se lăsă în voia lui, feminină, docilă, caldă și sensibilă. Își puse brațele în jurul gâtului său și se împinse spre el, iar membrul lui din interiorul ei prinse viață.

Drace, nu era posibil. Nu atât de repede.

El se duse spre marginea biroului, își puse brațele sub posteriorul ei și o ridică odată cu el. Ea nu se împotrivi; se agăță de el, așa cum dorea el, cu picioarele ei puternice încolăcite în jurul șoldurilor lui și cu brațele subțiri în jurul gâtului.

Unde să o ducă? O avusese deja pe birou și nu avea să mai lucreze vreodată acolo fără să își amintească de acele mișcări lascive, de căldură și excitație, de sudoare și de gemete. Să facă amor cu Pamela fusese tot ceea ce visase în cele mai sălbatice dintre fanteziile lui de adolescent, iar acum avea să își îndeplinească din nou visul.

Oare unde voia să-și mai creeze o amintire?

Pe covor. O prinse bine de șolduri, lipindu-le de ale lui, și se rostogoli pe podea, lângă șemineu. Covorul gros oriental absorbi șocul, iar el amortiză căderea Pamelei și rămaseră uniți. Nu știa de ce, dar asta conta mai mult decât ar fi trebuit.

– Te simți bine? O întinse pe spate și se așeză peste ea, ținându-i șoldurile ridicate și rămânând în interiorul ei. Te-am rănit?

Îi dădu la o parte părul de pe față, să vadă dacă o durea ceva, dacă ar fi trebuit să-și amintească de reputația lui de gentleman și să o lase să plece.

Ea îi imită gestul, dându-i părul la o parte de pe frunte.

– Nu m-ai rănit. Doar un pic, dar plăcerea a compensat cu vârf și îndesat durerea.

– Atunci pot să continui?

Își mișcă puțin coapsele, testând-o, privind-o ca să-i vadă reacțiile.

Ea închise ochii.

– E foarte intens.

– Intens?

El se mişcă din nou. Ţesuturile îi erau încă umflate de la orgasm şi strâmte din pricina virginităţii, iar pasajul ei interior îl strângea, frecându-l asemenea celui mai strâns pumn.

Ea trase adânc aer în piept.

– Da, sunt foarte sensibilă acum şi...

Îl apucă de umeri când el se mişcă din nou, înfigându-şi unghiile în umerii lui.

El abia dacă simţi durerea, în timp ce membrul lui se întări de tot în interiorul ei. Ea îşi ridică şoldurile spre el, iar el îi şopti:

– Pamela, opreşte-te. Dacă nu rămâi nemişcată, nu voi fi responsabil de faptele mele.

Ea îşi ridică din nou şoldurile, dar de data aceasta le şi roti puţin.

El credea că ea nu ştia ce face de fapt; avea ochii închişi şi expresia unei femei care abia descoperise dorinţa trupească şi se desfăta cu ea. Dar el fu nevoit să strângă din dinţi ca să nu-şi piardă cumpătul. Trebuia să o facă. Ar fi trebuit. Ar fi trebuit să... o pătrunse cu totul, apoi se retrase aproape complet şi o auzi gemând. Trebuia să o lase să se bucure şi ea de el.

Kerrich se împinse din nou înăuntru, fără să se grăbească, pentru ca trupul ei să aibă timp să se adapteze.

Ea îl cuprinse de fese, îl trase spre ea, îşi arcui spatele şi ajunse la orgasm atât de neaşteptat, încât îl luă prin surprindere. Îl ţinu acolo, unde îl voia, şi se frecă de el fremătând, folosindu-se de el aşa cum... aşa cum o femeie se foloseşte de un bărbat.

Dacă ar fi putut, ar fi râs. În schimb, se înfierbântă şi el şi îşi pierdu simţul raţiunii, decenţa şi orice brumă de disciplină pe care şi-o însuşise de-a lungul anilor. O pătrunse încă o dată, căutând doar plăcerea, de parcă ea ar fi fost doar o amantă şi nu cea pe care o iubea.

Nu. Nu o iubea!

Dar nu se putea retrage. Corpul lui îl ţinu prizonier, iar el îşi vărsă sămânţa în ea, fără să-i pese de consecinţe. Îi aparţinea şi avea să îşi pună sigiliul de posesiune asupra ei.

După ce ejaculă, se prăbuşi deasupra ei, aproape fără suflare şi secătuit. Îl avusese în totalitate. Dacă norocul i-ar fi surâs cumva şi ea i-ar fi cerut să o satisfacă din nou în noaptea aceea, avea să recurgă la metoda franceză... şi ar fi zâmbit dacă ar fi putut la gândul plăcerii pe care i-ar fi produs-o.

Îşi dădu încet seama că greutatea lui o apăsa pe covor, că mâinile ei îi mângâiau spatele şi că gemetele ei mici şi incoerente se transformaseră între timp în cuvinte.

– A fost minunat. Îi dădu părul după ureche. Eşti foarte bun. Mă faci extrem de fericită. O să te doresc mereu.

Epuizat complet şi totuşi mulţumit, îşi ridică mare parte din greutate de pe ea.

– Te-a durut atunci?

– Da. Ea îi zâmbi epuizată, probabil exact ca el. Dar nu a durat foarte mult.

El o privi atent.

– Dar a durat suficient de mult, nu?

– Ciudat. Am crezut că îţi vei aminti. Zâmbetul îi dispăru. Nu mai putem face asta niciodată. E un copil în casă. Bunicul tău e aici. Vărul tău...

– Să nu uităm de servitori.

Era sarcastic. Ea era sinceră.

– Da, servitorii. Poate nu te gândeşti la ei, dar eu sunt una dintre ei.

El se rostogoli pe o parte.

– Ba nu eşti!

– Eu sunt guvernanta. Se ridică cu grijă, de parcă o durea fiecare muşchi. Mai sunt şi lady, şi muncesc ca să mă întreţin. Sunt nici prea sus, nici prea jos, iar servitorii îmi vor demonstra cu siguranţă ce gândesc despre mine.

– Dacă îndrăznesc, să-mi spui şi îi voi...

– Nu-i poţi concedia pe toţi.

Îşi ridică hainele. Kerrich văzu muşchii întinşi care se ascundeau sub pielea aceea strălucitoare şi se simţi primitiv de împlinit. O făcuse a lui.

– Toţi ştiu. Probabil că stau cu urechile lipite de pereţi chiar acum, continuă ea.

El se uită cu sălbăticie spre ușă. Dacă ar fi deschis-o brusc chiar atunci, oare câți servitori s-ar fi repezit buluc în cameră? Pe câți i-ar fi putut speria dacă ar fi țipat tare? Își aminti sunetele incoerente și extrem de ușor de identificat pe care le făcuseră el și Pamela mai devreme.

– Am fi putut să ne temperăm.

Ea făcu ochii mari, cuprinsă instantaneu de panică, și-și acoperi gura.

Nu! El voia să-și retragă cuvintele. Adora gemetele ei moi de excitare, sunetele înalte când ajungea la orgasm și scâncetele stinse din pricina extenuării. Se duse spre ea și o cuprinse în brațe.

– Nu tu. Eu am fost cel gălăgios. Tu ai fost întocmai ca o lady.

Pe tonul ascuțit care ajunsese să-i placă la ea, îi răspunse:

– Nu am auzit nici o doamnă să scoată sunetele pe care le-am făcut eu.

El începu să râdă.

– Nu, și nici nu prea aveai cum. Dar n-ai fost gălăgioasă. Nu voia să fie foarte conștientă de sine și rușinoasă data viitoare. Cu toate că avea dreptate cu privire la un lucru: nu o putea trata ca pe o amantă dacă dorea să o ia de soție. Bunicul lui l-ar fi pus la punct. La naiba, chiar și *Beth* l-ar fi pus la punct. Trebuia să o convingă altfel pe Pamela. Doar el avea șarm din plin, iar ea se dovedise impresionabilă. Cu răbdare și seducție, avea să o facă să gândească asemenea lui.

Îi dădu drumul și se duse în spatele paravanului, unde apucă halatul de catifea verde. I-l aduse și îl întinse reticent. Curba ei dintre șold și talie, picioarele lungi, sânii... nu-i venea să creadă că o îmbrăca pe această femeie, când de fapt își dorea doar să o ducă în camera lui, să o pună pe pat și să se desfete cu perfecțiunea ei.

– Te conduc spre dormitorul tău și, dacă ne vom întâlni cumva cu careva, mă voi asigura să-și bage bine în cap că n-am făcut altceva decât să discutăm în bibliotecă.

– *Atâtea* ore? Își vârî o mână în mânecă. În hainele de noapte? Sau, mai bine zis, în hainele tale de noapte?

– *Și* că ar face bine să te trateze cu cel mai mare respect sau îi voi arunca personal în stradă. O întoarse spre el, îi suflecă

mânecile prea lungi şi se încruntă la vederea materialului ce atârna în jurul picioarelor ei.

–Îţi iei foarte în serios rolul în dizgraţia mea.

–Nu e dizgraţie. Cum îndrăzneşti să îi spui aşa? replică el, scandalizat.

Ea zâmbi, cu gura umflată şi roşie de la sărutările lui.

–A fost un termen impropriu. A fost mai degrabă o scăpare. Nici asta nu îi plăcu mai mult. O scăpare? Un... interludiu extrem de plăcut?

–Da, dădu el din cap aprobator. Era de acord. Extrem de plăcut. Cu toate acestea, aş vrea să spun ceva evident: Orice pată de dizgraţie ar fi înlăturată de o ceremonie nupţială.

Ea îşi strânse buzele umflate şi roşii.

–Nu.

–Orice femeie are dreptul să refuze. Se înclină. Aşa cum fiecare bărbat are dreptul să insiste.

–Nu, repetă ea disperată.

–Oricum, pentru moment cedez în faţa dorinţelor tale şi nu voi mai căuta să fiu cu tine în sens carnal.

–Îţi sunt recunoscătoare, se răsti ea sarcastic.

El îşi puse halatul.

–Aşa şi trebuie.

Deschise încet uşa. Nu văzu pe nimeni. Moulton nu era pe nicăieri. Lacheii nu mai erau prin casă. Îi făcu semn Pamelei, iar ea îl urmă, apoi urcară scările pe furiş. Nu era nimeni pe hol, la etaj. Era o linişte mormântală.

–Se feresc de noi, spuse Kerrich.

–Ce amabil din partea lor.

Pamela o spuse ca şi cum ar fi vorbit serios. Presupunea că avea dreptate. Oricât de ferme ar fi fost pretenţiile lui, era evident că Pamela ar fi fost jenată doar de simpla prezenţă a servitorilor. Aşa era mult mai bine: să străbată în linişte drumul către odaia ei.

Rămaseră lângă uşa ei, luându-şi rămas-bun, ca doi oameni care ştiau că mâine, în prezenţa celorlalţi, trebuiau să se comporte ca şi cum nu s-ar fi întâmplat nimic, dar, în acelaşi timp, neştiind cum să-şi ia rămas-bun.

– Mulțumesc, spuse Pamela în cele din urmă. Ai făcut ca totul să fie atât de...

Își ridică privirea timidă. El nu o mai văzuse timidă până atunci și fu fermecat.

– Și tu ai fost minunată. Apoi se înjură singur pentru vorba atât de uzuală. Vreau să spun că nu am mai avut niciodată o experiență ca asta. Aș vrea doar... puse o mână pe ușă.

– Da, îmi doresc... ea se uită în jur, la holul gol. Crezi că poate...

Sub halat, mădularul i se zvârcoli, incorigibil și îndrăzneț.

– Tocmai ce mi-ai spus „nu". Tocmai ce ne-am înțeles că...

– Ai dreptate. Bineînțeles că ai, dar doar de data asta...

– Bine! În regulă. Răsuci mânerul și deschise ușa, înainte să mai poată spune ea ceva. Se năpustiră în încăpere, iar el închise ușa. După care spuse: Noaptea asta, toată noaptea. *Mais oui?*

Mijeau zorii, iar Kerrich o privea pe Pamela cufundată în somn și extenuată după prima ei noapte de amor. Era ca un far care îl atrăgea, când el ar fi trebuit de fapt să plece. Atunci, de ce zăbovea, știind că dacă mai rămânea mult acolo, servitorii aveau să se trezească, bunicul avea să se trezească, avea să se întâlnească pe coridor cu Lewis, iar reputația Pamelei avea să fie pătată și ireparabil distrusă. Refuzul ei de a se mărita cu el nu era un motiv să se comporte atât de mișelește și să o constrângă să se mărite cu el. Dând în vileag relația dintre ei ar fi fost un început prost pentru căsnicia lor.

Nu avea de ce să recurgă la un astfel de gest – încă.

Râse încet. El avea toată puterea în această relație nepotrivită, și așa și trebuia să fie. O soție recunoscătoare, o soție îndrăgostită făcea tot posibilul să își satisfacă soțul. O astfel de soție nu ar fi putut niciodată să devină asemenea mamei sale. La urma urmei, cât de greu putea fi să se căsătorească și să trăiască fericiți? Prietenii lui idioți o făceau tot timpul.

Își legă strâns halatul în jurul taliei, deschise ușa și ieși pe coridor.

– Milord.

Kerrich se sperie și își încleștă instinctiv pumnii. Apoi observă o siluetă în întuneric.

– Moulton, răbufni el. Ce naiba cauți aici?!

– Nu mi-aș fi permis să vă deranjez, dar s-a întâmplat ceva.

Moulton îl chemă pe Kerrich spre scări. Amintindu-și ce aveau de făcut, Kerrich îl urmă spre bibliotecă. Ușa era închisă, dar se observa o licărire de lumină pe sub ea. Moulton o deschise și îl pofti pe Kerrich înăuntru.

Kerrich intră. Rămase țintuit locului. Camera fusese întoarsă pe dos. Draperiile fuseseră smulse, scaunele întoarse cu susul în jos și tăiate, încuietorile sertarelor fuseseră sparte și fiecare dosar fusese împrăștiat pe jos. Furios, Kerrich se întoarse spre Moulton. Acesta își ridică mâinile.

– Îl urmăream pe domnul Athersmith azi-noapte, milord. Evident, a fost o momeală. E opera unor profesioniști.

– Dar... de ce? I-am dat lui Lewis multe șanse să caute informații despre situația financiară a băncii și l-am lăsat să găsească destule.

– S-ar părea că falsificatorii au aflat că lucrați pentru guvern și acesta este mesajul lor ca să vă înlăture.

– Să mă înlăture? Și să-i las să-mi falsifice bancnotele? Ești nebun?

– Ei bine... Moulton îi aruncă un zâmbet pe care nu-l afișa niciodată când juca rolul unui majordom, un zâmbet care îți îngheța sângele în vine. Dacă nu vă opriți, v-ar putea ucide.

Capitolul 21

Când ieși din dormitor, conștientă că întârziase la oră, Pamela se simți ușor jenată în zonele intime și se gândi cu teamă la ce avea să îi aducă ziua de azi. Cu siguranță că reputația ei era distrusă în fața servitorilor și se temea de represalii. Văzuse ce pățiseră alte fete; servitorii aveau să chicotească pe la spate,

să zâmbească cu subînțeles, să-și facă cu ochiul și să lanseze insinuări zgomotoase despre ea și Lord Kerrich.

Nu mai era nici deghizată, ceea ce o făcea să se simtă neprotejată.

Una dintre servitoare se afla pe coridor, aranjând un buchet imens de trandafiri roșii în vaza de pe măsuță. Când Pamela trecu pe lângă ea, fata rămase cu gura căscată.

– Bună dimineața, Becky, spuse Pamela.

– Bună dimineața, domniță. Becky făcu o plecăciune. Mă scuzați, domniță...

Pamela se opri și își adună forțele, în timp ce mirosul trandafirilor o învăluia cu amintiri.

– Da, Becky?

– Dacă nu vă este cu supărare, vă șade tare bine în dimineața asta.

– M-mulțumesc.

Pamela trase aer în piept. Mirosul era minunat. Iar servitoarea politicoasă. Pamela trecu mai departe.

O singură servitoare. Poate povestea nu se răspândise în toată casa. Sau poate că Becky o plăcea îndeajuns încât să nu bage de seamă. Nu mai conta. Pamela nu era o copiliță neajutorată a cărei reputație să poată fi distrusă de o singură noapte de amor. Fetele alea se înfiorau și clipeau printre lacrimi, privind cu jind la bărbatul – seducătorul – care se făcea că nu le vede.

Pamela nu avea să fie niciodată așa. Era mult prea orgolioasă. Doar refuzase cererea în căsătorie a lui Kerrich!

Bineînțeles, fusese o cerere care aproape că o făcuse și pe ea să se înfioare și să plângă. O nebunie temporară a lui care o înfricoșase de moarte, și își retrăsese cererea numai pentru că ea îl certase. Și ce anume o înspăimântase oare? Ura răspunsul și totuși îl înfruntă. Dorise să accepte. Să lase prudența deoparte, să își încerce norocul cu un destrăbălat... și să-și petreacă restul vieții plângând, în timp ce el își petrecea nopțile pe-afară.

Nu, nu asta își dorea de la viață. Făcuse ceea ce trebuia și, cu siguranță că în dimineața aceasta el avea să-i fie recunoscător, și avea să se rușineze pentru că îi făcuse o asemenea propunere.

Se îndreptă spre sala de studiu, trecând pe lângă o servitoare care lustruia o oglindă: aceeaşi oglindă, fără încetare, uitându-se pe furiş după Pamela. Căutându-şi un ton cât se poate de firesc, Pamela spuse:

– Bună dimineaţa, Sheila.

Sheila tresări ca şi cum ar fi fost surprinsă făcând ceva ce nu trebuia, făcu o plecăciune şi se grăbi să plece. Apoi, înainte să dispară după colţ, glăsui precipitat:

– Domniţă Lockhart? Sunteţi tare frumuşică.

– Mulţumesc, Sheila.

Nu era chiar aşa de rău cum se aşteptase. Servitorii păreau să nu fie la curent cu evenimentele intime care se petrecuseră cu o seară înainte. Oare Moulton păstrase secretul? Sau servitorii chiar erau atât de ignoranţi? Părea prea frumos ca să fie adevărat, dar...

O voce veselă se auzi în spatele ei:

– Cum vă simţiţi în dimineaţa asta, domniţă?

Pamela o privi pe Dorothy, care trecea cu braţul plin de rufe de spălat.

– Bună dimineaţa.

– Arătaţi tare bine, domniţă.

Pamela se destinse. Poate că era adevărat. Poate că nu luaseră în seamă uşile închise, halatele, liniştea prelungită. Oricât ar fi părut de ciudat, probabil că erau mai preocupaţi de transformarea ei. La urma urmelor, nici unul dintre servitori nu o văzuse aşa cum arăta în realitate. Fără pudră. Fără roşu de buze. Şi uscată.

Reflexia ei într-una dintre oglinzile de pe pereţi îi atrase atenţia şi se opri să se admire în ea. Chiar *arăta* bine în dimineaţa aceea. Renunţase la ochelarii aceia fumurii enervanţi, tenul avea o strălucire naturală, încă purta andrele în păr, dar îl prinsese mai lejer, iar rochia... nu era bună deloc. Când venise la Lord Kerrich îşi împachetase doar rochiile lui Lady Temperly. Nu se putea plânge că trebuia să poarte şalul de văduvă. Măcar culoarea violetă îi schimba nuanţa ochilor din albastru pur spre violet intens. Foarte atrăgătoare, în caz că se întâlnea cu... oricine ar fi fost interesat.

Aşadar, păşi în clasă cu o atitudine care nu mai părea prefăcută, dar i se tăiară picioarele. Kerrich era acolo. Kerrich şi Beth, împreună, râzând. Kerrich... Doamne, Dumnezeule, cu chipul şi haina lui de călătorie de un albastru închis scăldate în lumina dimineţii, bărbatul era *cu adevărat* chipeş.

El se ridică încet, zâmbindu-i atât de intim, încât o făcu să roşească. Cum ar fi trebuit să se poarte o femeie cu un bărbat care o văzuse goală, gâfâind cu disperare?

Cum să se poarte nonşalant, când îşi amintea cum arăta el cu braţele ridicate şi trupul gol învăluit în lumina focului?

Binecuvântând în gând disciplina impusă de ani întregi de etichetă, făcu o mică reverenţă.

– Milord.

Făcu şi el o plecăciune, continuând să o privească zâmbind.

– Domnişoară Lockhart.

Atât spuse doar, dar vocea lui adâncă, plăcută, dulce ca mierea o aminti de chemările lui rugătoare, poruncitoare atunci când îi striga numele...

El o contemplă ca şi cum i-ar fi satisfăcut privirea, aşa cum îi satisfăcuse şi trupul.

Brusc, nu-şi mai aminti dacă îşi încheiase nasturii de la rochie, sau dacă îşi fixase gulerul, sau dacă îşi aranjase părul. Îşi duse mâna de-a lungul nasturilor, înspre gât, apoi la coc... da, toate erau la locul lor. Numai privirea lui o dezbrăca, pentru că era un destrăbălat şi un derbedeu autoproclamat.

Vocea şocată a lui Beth îi întrerupse şirul gândurilor.

– Domnişoară Lockhart, sunteţi atât de frumoasă.

– Atât de frumoasă, repetă Kerrich.

Pamela spuse cu afectare:

– Frumuseţea adevărată vine din interior.

– Aşa ne învaţă înţelepţii. Se apropie de ea, copleşind-o cu înălţimea şi constituţia lui. Dar eu zic că nu strică niciodată şi puţină frumuseţe exterioară.

Simpla apropiere de el, faptul că îi simţea mirosul şi se uita în ochii lui de culoarea păcatului era de-ajuns să o facă să îşi piardă capul. Aproape că fu de acord cu afirmaţia lui absurdă.

Un destrăbălat și un derbedeu, își spuse ea. Știa foarte bine ce să creadă despre ambele trăsături. Trebuia doar să-și amintească de tatăl ei, care dispăruse fără un cuvânt. Își scoase ceasul din buzunarul rochiei și privi la filigranul de pe capacul de argint. Trebuia doar să-și amintească de mama ei, care rămăsese să jelească singură. Dar... Pamela trăise toată viața și își croise toate reacțiile pe baza acestor amintiri, iar acum, momentele acelea păreau foarte îndepărtate și lipsite de importanță.

Puse ceasul înapoi în buzunar, ca și când i-ar fi fript degetele.

Poate că Kerrich nu era ca tatăl ei. Dovadă fiind afecțiunea lui reală pentru Beth. Conștientă de sine, se uită la copila care o privea. Afecțiunea lui *era* reală, nu? Beth stătea în banca ei, cu mâinile în poală.

– Sunt gata de lecție, domnișoară Lockhart.

Părea la fel de inocentă ca un bebeluș, dar Pamela își aminti de escapada din ziua precedentă.

– Ai cărțile și tabla la tine?

– Da, domnișoară Lockhart, spuse Beth melodios.

– Tocmai îmi spunea cât de pregătită e, zise Kerrich.

Amândoi păreau mult prea mulțumiți, așa că Pamela ripostă acru:

– Câtă vreme nu vă spunea că e pregătită să se întoarcă la curse...

Nu-i veni să creadă ce priviri vinovate schimbau cei doi.

– Chiar nu v-ați învățat lecția ieri? întrebă ea.

– Lord Kerrich și-a învățat-o. Beth își frecă buzunarul șorțulețului. A învățat să nu mai parieze împotriva mea la cai.

– Nu o mai duc la curse, se grăbi să o liniștească Lord Kerrich pe Pamela.

– Nu prea știe să piardă, mărturisi Beth. Domnișoară Lockhart, v-a spus vreodată de ce m-a luat cu el?

– N-ar trebui să spui că Lord Kerrich nu știe să piardă. Nu este politicos, spuse Pamela. Și nu, nu mi-a spus niciodată de ce te-a dus în acel loc atât de nepotrivit.

Îl fixă cu privirea. El nu observă, pentru că se uita la Beth.

– Am venit aici pentru cu totul altceva.

– Mă gândeam doar că dacă îi veți explica, domnișoara Lockhart va înțelege...

Kerrich o întrerupse fără remușcare.

– Am și vești proaste, și vești bune. Până la urmă nu vom putea merge la moșia mea din Norfolk.

– O, Doamne!

Pamela abia aștepta să o ducă pe Beth la țară, dar era și ea la fel de nerăbdătoare să ajungă acolo.

– Vestea îmbucurătoare este că nu putem merge acolo pentru că am primit o invitație pe care nu o putem refuza. Scoase o hârtie groasă și împăturită și o flutură, arătându-le sigiliul. Pentru că vine însăși din partea Maiestății Sale!

Pamela simți cum o ia cu amețeală și înșfăcă invitația din mâna lui.

El chicoti, interpretându-i evident panica drept entuziasm, și recită invitația pe măsură ce ea o citi.

– „Maiestatea Sa, regina Victoria, suveran și monarh al Insulelor Britanice, solicită prezența lui Devon Mathewes, duce de Kerrich, și a pupilei sale, domnișoara Elizabeth Hunter, la recepția de la Palatul Buckingham, care va avea loc peste trei zile, la orele patru după-amiaza."

Pamela oftă ușurată. Invitația nu îi fusese adresată și ei.

– Nu-i așa că e o veste bună? exclamă Kerrich.

Beth nu părea să o considere o veste bună. Părea împietrită, iar Pamela fu invadată de un sentiment de vinovăție. Dacă ar fi mers și ea, Pamela ar fi putut să o instruiască și să o liniștească pe Beth.

– Am știut din clipa în care am lăsat-o pe Beth să își facă intrarea în societate că regina va auzi de ea, spuse el. Una din acele doamne bârfitoare probabil ca s-a grăbit să îi dea de veste.

Pamela îngenunche lângă copilă și îi îndreptă câteva fire rebele care îi ieșiseră din codiță. Era bucuroasă că fusese exclusă din invitație, dar, ca ispășire, avea să o instruiască excepțional pe Beth în cele trei zile care mai erau până la recepție.

– Probabil că Victoria e tare curioasă, de vreme ce ne-a inclus pe lista invitaților atât de repede, continuă Kerrich. Recepția a fost plănuită cu luni în urmă.

–Ai făcut tot ce ți-am cerut, îi spuse blând Pamela lui Beth. Ți-ai dovedit fără urmă de îndoială curajul.

Kerrich continuă, imperturbabil.

–Înainte nu eram invitat, pentru că e unul dintre acele evenimente de familie la care ține atât de mult prințul Albert, iar eu nu sunt considerat destul de respectabil încât să mă amestec printre părinți și copii.

Pamela îi spuse lui Beth:

–O să porți rochia ta cea mai frumoasă, cea cu volănașe, pe care ți-ai dorit atât de mult să o îmbraci.

–Bineînțeles că nu m-aș fi dus oricum, dar acum situația s-a schimbat. Numai datorită lui Beth. Uite, e scris aici, pe lateral: „Domnișoara Elizabeth va fi înfățișată înaintea Maiestății Sale, regina Victoria, la ora șase." Își coborî privirea și își dădu seama că se întâmpla ceva chiar sub nasul lui. De ce nu ești fericită?

Enervată de insensibilitatea lui, Pamela răbufni:

–Milord, sunteți ca un cocoș care crede că soarele răsare pentru a-l auzi pe el cântând.

Părea contrariat, însă aparent nici măcar cutezanța ei nu reuși să-i răpească buna dispoziție.

–Am trăncănit mult. Dar sunt fericit. V-ați descurcat bine amândouă. Se uită apoi la Beth și văzu cât de palidă era. Ce-i cu tine?

–N-a mai întâlnit-o pe regină până acum, spuse Pamela.

–Bineînțeles că nu. Doar asta e și ideea.

–E emoționată.

–Chiar sunt, spuse Beth cu o voce pierdută.

–Tu? Emoționată? Kerrich nu-și putea imagina în ruptul capului această posibilitate. Nu ți-e frică nici de mine. De ce ți-ar fi frică de ea?

–Pentru că e regină. E o persoană importantă, declară Beth.

Pamela își scoase repede batista din mânecă și își acoperi gura cu ea, dar nu-și putu înăbuși râsul.

Privirea încruntată a lui Kerrich prevestea răzbunare. Apoi bărbatul îngenunche lângă Beth.

–O cunosc de ani întregi pe Maiestatea Sa și te asigur că e foarte blândă, foarte tânără și foarte drăguță. E ușor de fermecat, iar tu ești fermecătoare. Îi vei câștiga imediat inima.

Beth se însenină.

–Serios?

Pamela s-ar fi putut simți ofensată că Kerrich reușise să o liniștească atât de repede pe Beth, spre deosebire de ea. În schimb, se bucură că el își folosise într-un scop bun volubilitatea caracteristică și îi fu recunoscătoare.

–Oi avea și eu defectele mele, dar nu sunt un mincinos, îi spuse el lui Beth. Am încredere deplină în tine.

Un zâmbet timid îi lumină fața.

–Nici eu nu sunt o mincinoasă, îi spuse ea. Îmi era frică de dumneavoastră. Dar acum...

Își aruncă brațele în jurul gâtului lui.

Evident surprins, el îi întoarse îmbrățișarea, apoi se ridică și o ridică odată cu el.

–Dar, ca urmare a tuturor acestor vești bune, trebuie să plec la Norfolk, să trec pe la bancă. Plănuiam să o fac când aș fi ajuns la Brookford, dar varianta asta a picat. Servitorii îl caută chiar acum pe domnul Athersmith, ca să mă însoțească, iar trăsura ne așteaptă. Așa că... îi trase lui Beth o palmă peste funduleț. Sunt gata de plecare, dar mi-am uitat mănușile din piele de căprioară. Te duci tu să îl cauți pe valet și să i le ceri?

Beth îl privi bucuroasă și făcu o reverență.

–Cu mare plăcere, Lord Kerrich.

Apoi fugi din clasă, în timp ce Pamela se uită după ea cu mândrie și duioșie.

–A fost foarte frumos din partea dumneavoastră, milord.

–O dovadă în plus că nu există femeie pe care să n-o pot fermeca.

Încurcată de declarația nonșalantă, îl privi și îl surprinse aplecându-se asupra ei, cu o expresie de nerușinare absolută pe chip.

–La urma urmei, te-am fermecat și pe *dumneata*, domnișoară Pamela Lockhart, nu-i așa?

Ea se trase înapoi, încercând să nu cadă pradă din nou farmecelor sale.

–Milord, farmecele dumneavoastră vă privesc exclusiv.

–De când ai început să îmi spui din nou „milord"?

Apucând-o de umeri, o țintui în fața lui.

–Am căzut de acord că – se smuci – nu e o idee bună.

–Am căzut *de acord* că îmi vei spune Devon.

–Nu am căzut de acord asupra acestui lucru, ripostă ea, indignată. Am cedat în fața celui mai aprig șantaj.

–Așa este. Îi zâmbi, afișând acel zâmbet cuceritor care îi aminti ce formă luase pentru ea acel șantaj. Te pot face să cedezi din nou.

–Nu ar fi înțelept, milord, nu ar fi înțelept!

Inima îi bătea cu putere, confirmând ceea ce nu voia să accepte cu mintea.

–Voi fi plecat două zile întregi.

–Rămas-bun. Se întinse ca pentru o strângere de mână. Călătorie plăcută!

El îi îndepărtă mâna, o trase atât de aproape, încât îi turti rochia și își coborî mâinile de la umerii ei, de-a lungul spinării, până la fund.

–Ar trebui să avem parte de un ultim sărut înainte să plec.

Ea îi apucă mâinile și-i spuse:

–Categoric nu!

–Oricum, își aplecă ușor capul și o ridică înspre el, cu trăsura care mă așteaptă și copila care trebuie să se întoarcă, nici nu am putea să ducem lucrurile mai departe.

Fără să își dea seama, buzele ei le găsiră pe-ale lui. Se lipiră unele de celelalte, iar el se ospătă cu ea de parcă ar fi fost înfometat. Nu conta că se iubiseră de prea multe ori noaptea trecută; când îi simți gustul, o dorință ascuțită și imperioasă crescu în ea.

Desprinzându-se din sărut, el o pupă pe obraji, pe frunte și pe bărbie, în timp ce ea se agăța de el, dorindu-și să fie singuri, să fie noapte... și toate implicațiile relației lor să dispară.

Când mâna lui alunecă atingându-i sânul, crezu că izbucnește în flăcări. Iar o guvernantă în flăcări nu părea prea potrivită ca profesoară.

– Beth trebuie să se întoarcă în orice moment.

El o mângâie pentru ultima oară și recunoscu:

– Știu.

Își sprijini fruntea de fruntea ei, o privi adânc în ochi.

– Știu. Dacă te-ai căsători cu mine, te-aș acoperi zilnic cu sărutări ca acestea.

Deși încă tremura și gâfâia, ea reuși să spună:

– Ați promis!

– Ce-am promis?

– Că... Ați promis că nu mă veți bate la cap cu căsătoria.

– Ba n-am promis. Poate azi-noapte. Dar m-am răzgândit. Ar trebui să mă accepți. Sunt un bărbat bun. Nu ai ști niciodată despre amantele mele.

Ea respiră adânc.

– Confundați discreția cu bunătatea, domnule. Vă rog, milord, dați-mi drumul.

El îi dădu drumul, destul de brusc, apoi ridică vocea:

– Nu vrei să accepți bani și disprețuiești discreția. Ce te-ar putea convinge să te măriți cu mine?

Acum se comporta așa cum se așteptase să se poarte un bărbat refuzat. Se bosumfla.

– Nu îmi doresc să mă mărit, iar asta nu este o noutate pentru dumneavoastră. V-am *spus* deja că nu vreau. *Știți* povestea cu tatăl meu.

Își pipăi ceasul din buzunar.

– Eu nu sunt tatăl tău.

– Nu sunteți nici bărbatul pe care l-aș alege vreodată ca soț.

El își puse mâinile în șold și miji ochii.

– *Vreodată* implică o perioadă foarte îndelungată. Zâmbi atât de neașteptat, încât ea clipi nedumerită. Așa că te voi întreba în fiecare zi.

Oare o dezaproba ca să-i testeze hotărârea?

– Încă nu înțeleg de ce doriți să vă căsătoriți cu mine.

– Pentru că trupul tău îmi cere să-l umplu.

– Milord, ne aflăm într-o sală de clasă unde învață copii nevinovați!

– Pentru că te doresc cu o ardoare pe care nu a potolit-o nici măcar o noapte întreagă cu tine.

– Sssst!

Privi prin uşa întredeschisă şi se rugă să nu-i fi auzit vreun servitor.

– Pentru că nu mă sperie gândul să petrec următorii cincizeci de ani cu tine.

Se pregăti să îl reducă iar la tăcere şi se pomeni spunând plictisită:

– Halal compliment.

– Nu sunt genul de bărbat care să-i îndruge prostioare unei femei cu care vrea să-şi petreacă restul vieţii, şi nici nu am crezut, Pamela, că ai fi genul de femeie care ar dori să audă asemenea poveşti.

– Nu. „Da." Nu.

Nu putea suporta asta. Un bărbat e doar o fiinţă primitivă care îşi ignoră propria inimă, iubeşte cu mintea şi gândeşte cu membrul său. Fără îndoială, cei mai atrăgători erau şi mai răi. Îşi văzuse mama stingându-se din cauza unui bărbat.

Şi acum apăruse Kerrich, şi cine era el de fapt? Şi de ce îi păsa ei? Nerăbdătoare, căută un subiect de discuţie inofensiv, dar, în schimb, îşi exprimă o îngrijorare:

– Sper că nu e nici o problemă cu biblioteca.

El se crispă.

– Cu biblioteca? Ce să fie în neregulă cu biblioteca?

– Am lăsat-o cam în dezordine aseară când... când am plecat de acolo.

El se uită la ea ca şi când ar fi surprins-o furând argintăria, apoi scoase un oftat care părea a fi de uşurare.

– Nu te îngrijora. Moulton a închis-o pentru ziua de azi şi se va ocupa de tot.

– Perfect. „Nu trebuie să-mi fie ruşine decât de Moulton."

Dar nu avea rost să-i spună asta lui Kerrich. El nici măcar nu ştia cum îi chema pe majoritatea servitorilor. Cu siguranţă că nu ar fi conceput să se ruşineze din pricina perspicacităţii unui servitor. Ea apucă indicatorul şi îl frământă în mâini, evitând cu grijă să îl privească.

O parte din problema cu Kerrich era că el nu se supăra atunci când se răstea la el, nici măcar acum, când renunțase la fațada acră a domnișoarei Lockhart și devenise tânăra Pamela. Era splendid, bogat, avea titluri și o indiferență atât de mare față de sentimente, încât era în stare să folosească un copil ca să păstreze o avere în banca sa oricum prosperă. Totuși, petrecea timp cu Beth, aparent pentru că îi aprecia compania. Apoi, fusese în stare să o seducă pe Pamela, și totuși insistase că își dorește să o ia de nevastă, când ar fi trebuit de fapt să își șteargă fruntea de sudoare pentru că scăpase basma curată când ea îl refuzase.

Beth năvăli în cameră.

– Lord Kerrich, valetul spune că mănușile dumneavoastră sunt în mantaua dumneavoastră.

– Ah, ce neatent sunt. Îi atinse vârful nasului cu degetul. Îți mulțumesc tare mult că m-ai ajutat.

Beth radia de bucurie că o lăudase.

După ce Beth avea s-o întâlnească pe regină și planul lui va da roade, avea să își dea arama pe față. Avea să îi pretindă Pamelei un respect pe care ea nu avea să îl simtă. Avea să o înlăture fără remușcare pe Beth. Și avea să o părăsească pe Pamela în căutarea unei noi cuceriri.

Atunci pământul avea să fie din nou rotund, cerul albastru, soarele avea să răsară la est și toate lucrurile în care credea Pamela aveau să fie adevărate, iar viața ei avea să revină la normal.

Capitolul 22

– Cum a fost călătoria dumneavoastră, milord? întrebă Moulton târziu în după-amiaza următoare, în timp ce îl ajuta pe Kerrich să-și dea jos haina.

– Cât se poate de groaznică. Cu un gest impetuos, Kerrich îi trimise pe slujitori de-acolo. Am descoperit sursa misterioasei dispariții a domnului Athersmith.

Moulton își coborî glasul.

– Era la moşia dumneavoastră din Norfolk?

– Nu era la Brookford, dar fusese pe la bancă. Kerrich îşi scoase mănuşile şi le îndesă în pălărie. Le-a spus angajaţilor că avea un comision de îndeplinit din partea mea.

– Şi ei l-au crezut?

– De ce nu l-ar fi crezut? Kerrich trecu pe lângă servitor şi îi întinse pălăria. Nu mi-am împărtăşit nimănui necazurile.

Moulton îl urmă spre vaza imensă cu trandafiri care trona pe masă.

– Aveţi dreptate, bineînţeles, milord. Ce treabă a avut domnul Athersmith la bancă?

Kerrich se aplecă şi mirosi un trandafir deosebit de frumos, gândindu-se la Pamela.

– A furat o cantitate mare de hârtie special imprimată, pe care o folosim pentru bancnote. Gândindu-se că îmi îndeplineşte ordinele, angajaţii mei l-au ajutat să o transporte afară. Erau chiar mândri de ei înşişi.

Moulton făcu ochii mari.

– Cât tupeu are!

– N-am crezut că e în stare de asta, spuse Kerrich ostenit. S-a mai întâmplat ceva între timp?

– Domnul Athersmith a dispărut din Londra, iar acum ştiu şi de ce, dar fără el nu putem da de cel care a iniţiat acest complot.

– Nici *cu el* nu prea făceaţi mare lucru.

– Nu e nevoie să fiţi critic, milord, spuse Moulton, dar continuă pe acelaşi ton. Deşi oficialii Băncii Angliei sunt probabil cei mai ineficienţi cu care am lucrat vreodată. Insistă să îşi folosească oamenii proprii în treburi care ar necesita oameni special pregătiţi, ca mine, şi uite rezultatul. Rămânem cu o pistă aproape inutilă.

Kerrich rupse un trandafir din buchet şi îl învârti între degete.

– Poate că banda lui Lewis se va întoarce pe moşia mea să termine de tipărit.

– Ţinem locul sub observaţie sau cel puţin aşa susţin oficialii de la bancă, dar tâlharii ştiu că aţi aflat, altfel nu v-ar fi distrus biroul. Şi, ca să spunem lucrurilor pe nume, pot să abandoneze tiparniţa de-acolo, pentru că acum îşi pot permite una nouă.

Moulton își strânse buzele de necaz. Dacă vom da de urma vărului dumneavoastră, milord, îl vom aresta indiferent de dorința dumneavoastră.

Kerrich încuviință. Făcuse tot posibilul să îl scape pe Lewis. Numele familiei Mathewes avea să aibă de suferit, dar Kerrich se săturase să își bată capul cu vărul lui, acum că avea o regină de împăcat și o logodnică de convins.

– Atâta vreme cât nu voi fi spânzurat odată cu el.

– Asta v-au spus? Moulton scutură din cap. Nici o șansă, milord.

Kerrich bănuise că oficialii de la bancă blufau; era îmbucurător să afle că nu se înșelase.

– Foarte bine. Am de gând să mă însor, iar închisoarea m-ar cam încurca.

Pe fața lui Moulton înflori un rânjet.

– Dacă îmi permiteți, vă felicit și aș zice că ați ales o tânără domnișoară încântătoare.

Era impertinent, desigur, dar momentan Moulton era majordomul, iar un bun majordom știe întotdeauna tot ce se întâmplă într-o casă.

– Nu-i spune și ei, îl sfătui Kerrich. Îți va ține o predică despre superficialitatea frumuseții exterioare.

– Nu mă îndoiesc de asta.

Cei doi bărbați își zâmbiră cu subînțeles. Kerrich arătă spre ușa închisă a bibliotecii.

– Te-ai ocupat de dezordine?

– Le-am spus oamenilor mei ce s-a întâmplat și am apelat la servitorii de încredere. Le-am zis că a avut loc un jaf, dar că dumneavoastră nu ați dorit să alarmați pe nimeni. Ne-am ocupat de curățenie. Acum arată acceptabil, chiar dacă puțin cam auster. Am ținut totul încuiat, de teama servitoarelor. Sunt incredibil de curioase.

În sfârșit, Kerrich îi puse întrebarea care îi stătea pe buze de când intrase.

– Unde e domnișoara Lockhart?

Moulton se dovedi a fi nu numai unul dintre cei mai eficienți detectivi, ci și o veritabilă sursă de informații.

– E sus, cu copila, spuse el. Să trimit după ea?

– Transmite-i să vină în salon.

Când Kerrich intră în salon, se întrebă de ce oare nu-i spusese să vină în camera de jocuri, sau în camera de zi, sau în sala de bal. Nu se putea relaxa deloc aici. Nu putea nici măcar să se așeze. Mama lui decorase această cameră. O lăsase intenționat așa cum era, ca să-și amintească permanent de ziua de după moartea tatălui său, când își găsise mama în brațele unui străin. De ce alesese în seara aceasta tocmai acea cameră pentru a se întâlni cu Pamela? Oare mintea sa îi sugerase să se gândească mai bine înainte de a se căsători cu o femeie care îi trezea acele emoții pe care avusese grijă tot timpul să le ascundă?

Întotdeauna se gândise că soția sa avea să fie o femeie slabă de minte și o frumusețe de duzină, care avea să lase gânditul în seama lui și nu avea să fie o tentație pentru alți bărbați sau pentru el. Pamela nu se potrivea deloc cu planul lui și știa că, dacă ar fi renunțat la ideea de-a se căsători cu ea, femeia ar fi fost ușurată. Așa că, de ce nu...

– Milord, ați trimis după mine?

Sunetul cristalin al vocii ei îl trezi din reverie. Era acolo: domnișoara Lockhart cea fără ocolișuri, directă și strălucitoare și Pamela cea frumoasă, pasională și hotărâtă. Cele două femei se uneau într-una singură, perfectă. Femeia pe care și-o dorea. Se convingea tot mai mult de asta cu fiecare ocazie în care o vedea. Trebuia să o aibă.

Trebuia însă să se asigure că ea nu avea să cunoască niciodată profunzimea acestei nevoi a lui.

Era îmbrăcată în continuare cu rochia de văduvă, adunată la umeri și largă în talie. Părul îi era strâns la spate, mai strâns ca niciodată, iar andrelele la locul lor, de parcă asta ar fi înfrânat pasiunea lui... și ar fi ascuns-o pe a ei.

Se încruntă, aruncându-i acea privire feroce care îi servise atât de bine când jucase rolul guvernantei acre. Din păcate pentru ea, rochia și coafura nu reușeau să-i camufleze talia și frumusețea și, în lipsa cosmeticelor acelea oribile, încruntarea le oferea trăsăturilor ei blânde un aer îndrăzneț, care îl făcea pe Kerrich să-și dorească s-o alunge cu un sărut.

Bineînțeles, probabil că și-ar fi dorit să alunge cu un sărut orice expresie a feței ei, cu excepția celei de dor.

Întinzându-i trandafirul, zise:

– Mi-a fost dor de tine.

Ea închise ochii, vădit neimpresionată.

– Milord, am convenit că noaptea trecută a fost o greșeală, care nu trebuie repetată, așa că vă implor să nu îmi mai spuneți asemenea lucruri.

Pamela era prea inteligentă, prea dârză, prea sigură pe ea și, chiar și în acele veșminte ridicole, mult prea minunată.

Profitând de faptul că avea ochii închiși, el traversă în grabă camera pentru a ajunge lângă ea.

– Îmi place să te aud implorând.

Pamela deschise ochii, tresări și se trase înapoi.

Ah, nu era nici pe departe atât de imună pe cât dorea să pară. Cu siguranță, felul în care îl privea mărturisea o oarecare emoție, chiar dacă era vorba doar de panică.

– Mirosul trandafirului ascunde profunzime și pasiune. Își duse floarea la nas. Nu crezi?

– Am avea mult de căutat până să găsim pe cineva căruia să nu-i placă mirosul trandafirilor.

El îi mângâie bărbia cu floarea.

– Parfumul lui îmi amintește de o noapte sublimă pe care am petrecut-o cu o lady cu care mă voi căsători.

Ea încercă să-și țină respirația. El observă că nu reuși. Dar îi spuse ce avea de spus:

– Nu vreau să îmi amintesc și nici nu mă voi căsători cu dumneavoastră. Inspiră și își umplu din nou plămânii cu mirosul trandafirului, iar expresia feței i se îmblânzi vizibil. Ați trimis după mine, milord?

– Vreau un sărut. Înainte ca ea să apuce să refuze, adăugă repede: Am avut o călătorie îngrozitoare. Am probleme cu banca, și nu doar acelea cu care m-a amenințat regina Victoria. Am descoperit un act de trădare – își frecă fruntea mâhnit –, unul care îmi frânge inima. Singurul lucru care mi-a dat putere a fost gândul că ești aici și că, la întoarcere, voi primi... Aici se întrerupse. Ce îl apucase să îndruge vrute și nevrute? Doamnele ar trebui ferite

de problemele vieții. Cu zâmbetul său cel mai irezistibil, spuse: Ești incredibil de răbdătoare cu plângerile mele.

Ea se uită la el de parcă n-ar fi fost în toate mințile.

– Nu. Am crezut că îmi vorbiți ca unei... aici se întrerupse ea.

– Ca unei soții?

Ea era șocată; se vedea pe chipul ei. Dar nici el nu era mai puțin tulburat. Conversațiile ocazionale, de complezență, din viața maritală pe care și le închipuise până atunci nu includeau asemenea familiarități de gânduri și trăiri.

Apropiindu-se de el, ea își încolăci brațele în jurul gâtului său.

– Un sărut.

Soția lui ar trebui să fie un obiect de decor la brațul său, o gazdă în casa lui, o mamă pentru copiii fără chip și fără nume, dar bine-crescuți, pe care avea să-i procreeze.

Degetele ei i se împleteau în păr.

Nu dorea ca nevasta lui să se gândească cumva că ar avea dreptul să-i cunoască problemele de afaceri sau să-i împărtășească grijile.

Ea își apăsă buzele peste ale lui.

Nu voia ca nevasta lui să gândească deloc.

Apoi, *el* nu mai gândi clar. Scăpă trandafirul din mâini și o strânse pe Pamela mai aproape, ridicând-o pe vârfuri. Mirosul ei, atingerea ei, gustul *ei* erau tot ce avea nevoie pentru a uita de durerea trădării repetate a vărului său, de îngrijorarea provocată de amenințarea reginei, de recepția care se apropia cu pași repezi. Se sărutară ca doi iubiți care se revăd după o absență lungă și dureroasă. De parcă împreună ar fi făcut o persoană întreagă. De parcă ar fi fost îndrăgostiți.

Buzele ei întredeschise îi primiră limba cu bucurie, sorbind-o ușor. Erotismul gestului ei îi trezi imaginația și se visă întins pe spate în timp ce ea își folosea gura ca să-l satisfacă.

Trebuiau să petreacă mai mult timp unul cu celălalt. El avea nevoie de mai multă intimitate, ca să o ispitească așa cum știa că ar putea fi ispitită. Își dorea să o posede, iar și iar, până când ea avea să îl dorească atât de intens, încât să-i spună „stăpâne". La cum o știa el pe Pamela, dragostea ar fi trebuit să fie intensă și prelungită – și dacă era norocos, ea ar fi rezistat mult, mult.

Mirosul de trandafir îi învăluia. Privi în jos și văzu floarea strivită sub picioarele lor, iar Pamela – Pamela se topea în brațele lui.

Punând la bătaie toată persuasiunea de care era în stare, spuse:

– Nu putem continua așa. Trebuie să fim împreună.

El se referea la căsătorie, dar ea zise:

– Da. Acum. Închide ușa.

Dorința și porunca ei îl luară prin surprindere, dar nu era prost. Dacă ea îl dorea fără preget, doar nu avea să se opună.

– Nu aici, spuse el.

Nu aici, unde îl bântuiau fantoma mamei lui și a iubitului ei. O luă pe Pamela de braț și o zori pe ușă afară, îndreptându-se spre bibliotecă. Moulton îi zări și, fără să-și trădeze gândurile, se apropie de ei întinzând cheia.

Dar, în timp ce o potrivea în încuietoare, ușa se clătină puțin din balamale.

Cei doi bărbați se opriră. Ușa era descuiată. Kerrich își duse degetul la buze, semn să facă liniște, apoi o goni pe Pamela înapoi. Ca o brigadă în atac, Moulton dădu ușa de perete și se repezi înăuntru, cu Kerrich pe urmele lui.

Lord Reynard ședea la birou, cu toate registrele de socoteli în față și cu un pahar de whisky în dreptul cotului. Bătrânul se strâmbă și începu să-și mângâie bărbia când dădu cu ochii de Moulton cel înspăimântat și apoi de Kerrich.

– Foarte interesante lucruri ai pe aici, Devon. Bineînțeles, toate sunt niște prostii.

Kerrich și Moulton se priviră.

– Domnule, eu...

Lord Reynard se uită dincolo de ei.

– Oo, domnișoară Lockhart, și dumneata faci parte din această conspirație?

Kerrich o văzu trăgând cu ochiul de după ușă și se grăbi să spună:

– Nu, domnule, ea nu.

– Atunci, oricât mi-ar părea de rău că îți întrerup eforturile de curtare, cred că ar fi cazul să plece.

Kerrich se îndreptă spre ea, dar ea se îndepărtă ca şi cum ar fi avut cine ştie ce boală contagioasă.

– Am lăsat-o pe Beth în grija lui Corliss. Nu îl privi. Nu se uită la nimeni. Obrajii îi erau roşii, iar spinarea îi era mai ţeapănă decât fusese vreodată cea a domnişoarei Lockhart. Trebuie să mă întorc la ea. Vă rog să mă scuzaţi, domnilor.

Făcu o reverenţă şi dispăru.

– Am făcut-o să se simtă prost. Lord Reynard îşi plescăi limba. Tocmai acum când lucrurile mergeau atât de bine.

– Da, murmură Kerrich, privind în urma ei. Îmi doresc să nu fi...

– N-are rost să îţi doreşti, nu încă. O să ai destul timp pentru asta după ce te însori. O să îţi doreşti să nu fi spus asta, o să te juri că nu ai făcut ailaltă... ai de gând să te căsătoreşti cu domnişoara Lockhart, nu-i aşa?

Lord Reynard îl străfulgeră cu privirea.

– Am cerut-o, domnule.

– Implor-o. Femeilor le place când bărbatul se umileşte.

– Nu sunt chiar atât de disperat, domnule.

– Serios?

Lord Reynard rânji părinteşte.

– Vă rog să mă iertaţi, domnii mei.

Moulton încercă să scape de-acolo, cu o plecăciune şi câteva vorbe îngăimate.

– Rămâi, Moulton, şi închide uşa, porunci Lord Reynard. Ţi-am spus şi mai înainte – recunosc imediat un om de pe lângă Bow Street când îl văd.

Arătă cu mâna spre scaunele din faţa biroului.

Cei doi bărbaţi se aşezară, Kerrich resemnat, iar Moulton vădit stingherit.

Lord Reynard îşi puse palmele una peste alta şi se aplecă spre ei. Gentlemanul amabil de mai devreme dispăru. Aveau în faţă un bărbat care crescuse în sărăcie, care preluase controlul unei bănci şi făcuse o avere, ajutat doar de inteligenţa sa pătrunzătoare şi de lipsa scrupulelor.

– Aşa. Câţiva dintre vechii mei prieteni încă mai au relaţii la Banca Angliei, iar zvonurile despre falsificări au început deja

să se răspândească. Registrele astea, împinse socotelile fictive deoparte, sunt frauduloase. Aşa că ar cam fi timpul să-i explici bătrânului tău bunic exact ce se întâmplă.

Kerrich nu se lăsă păcălit de tonul lui Lord Reynard şi spuse:

– Domnule, Lewis a cunoscut o fată...

Când Kerrich îşi termină povestea, bătrânul îşi încreți gura.

– Nu l-am crezut niciodată pe Lewis în stare de aşa ceva.

Kerrich se lăsă pe spătarul scaunului şi spuse:

– Nici eu, dar se pare că are o aventură cu nu ştiu ce doamnă din înalta societate, este îndrăgostit de domnişoara Fotherby şi este implicat în jafurile de la Banca Mathewes şi de la Banca Angliei.

– E ocupat, băiatul, nu glumă, comentă bunicul. Dar nu îmi pasă. Îl ştiu pe feciorul ăsta de când era în scutece şi ştiu că mintea lui nu e în stare să născocească un complot de falsificare de bani de o asemenea anvergură.

– Nu, domnule, spuse Moulton. Ştim că lucrează pentru altcineva, dar nu am reuşit să aflăm pentru cine.

– Ştiam că băiatul ăsta va intra în bucluc, dar nu mi-am imaginat că va fi unul atât de mare. Se întoarse către Moulton. Crezi că va fi spânzurat?

Moulton dădu din cap, abătut.

– Cred că cea mai bună variantă la care poate spera este exilul.

– La naiba. Mi-ar părea rău să se întâmple asta. E nepotul surorii mele.

Lord Reynard luă o înghițitură de whisky.

– Trebuie să pui mâna pe el înainte. Ştii cum ai să faci asta?

– Nu, domnule, spuse Moulton.

Lord Reynard puse paharul jos, zgomotos.

– Atunci te voi învăța eu.

Capitolul 23

Pamela mototoli răvaşul. Îndrăzneala lui Kerrich era de necrezut. O chema la el *acum,* când mai erau doar patru ore până

la petrecerea reginei și ea supraveghea servitoarele care o pregăteau pe Beth.

Cu toate că servitoarele nu aveau nevoie să fie supravegheate. Azi, Beth făcuse baie fără să se mai împotrivească. Rochia ei albă, cu volănașe și cu panglică albastră era pregătită. Dormitorul era plin de servitoare vesele și dibace. Pamela nici nu avea loc să stea jos, dar... își dorea să fie acolo alături de micuța Beth. Scumpa copilă avea nevoie de ea să o liniștească.

Se duse spre Beth și îngenunche lângă ea.

– Draga mea, Lord Kerrich a trimis după mine.

– Bine, spuse Beth luminoasă, în timp ce își întoarse capul pentru ca tânăra Corliss să scoată încă o moață din părul ei.

– Dar nu voi merge dacă vrei să rămân aici cu tine.

Beth scutură din cap și își admiră cârlionții în oglindă.

– Puteți să vă duceți.

– Fericirea ta este mai importantă pentru mine decât chemările lui Lord Kerrich.

– Sunt fericită. Duceți-vă liniștită. Mângâindu-și noii zulufi, Beth zise: Corliss, îi vreau pentru totdeauna.

Servitoarele râseră cu îngăduință, iar Corliss spuse:

– Într-adevăr, domnișoară Lockhart, nu are rost să rămâneți. Când va veni timpul de plecare, Beth va fi gata să o întâlnească pe Maiestatea Sa, iar dumneavoastră știți că nu îl puteți refuza pe stăpân.

Pamela se îngrozi pentru un moment. Chiar toată lumea știa că nu-l putea refuza pe Kerrich?

Apoi își dădu seama că tânăra voise să spună că nu poate refuza *un ordin* al stăpânului.

– Într-adevăr, nu pot.

Se ridică șovăielnic, se îndreptă spre ușă și ieși pe coridor.

Auzi vocea lui Moulton din umbră.

– Pe aici, domnișoară Lockhart.

Scoase un geamăt, speriată.

– Mă iertați, domnișoară. Lord Kerrich mi-a ordonat să vă duc la el.

O conduse de-a lungul coridorului luminat de lumânări și împodobit cu vaze de trandafiri pe fiecare măsuță. Pășiră în galerie,

iar paşii lor se auziră pe podeaua din lemn lustruit. Trecură prin fața uşilor deschise ale mai multor dormitoare de oaspeți decorate cu o multitudine de materiale într-o abundență de culori, prin sala de jocuri, unde era o masă de biliard, şi cotiră în sfârşit în cealaltă aripă.

Aripa familiei, cu dormitoarele familiei.

Obrajii Pamelei ardeau. Doar nu o ducea în dormitorul lui Kerrich... Oare? Doar pentru că ea îi adresase ieri o invitație deocheată, doar pentru că bunicul său fusese în bibliotecă şi doar pentru că Kerrich rămăsese nesatisfăcut, contele nu putea să-şi închipuie că era la dispoziția lui ori de câte ori avea chef de o tăvăleală. Nu fusese destul de umilită în fața lui Lord Reynard?

Moulton se opri în fața uşilor duble care dădeau în apartamentul principal şi le dădu de perete.

Apoi se retrase cu o plecăciune.

Pamela se uită la el cu obrajii în flăcări, cu buzele strâns lipite şi cu pumnii încleştați.

Grăbit, Moulton zise:

– Nu, domnişoară, nu e ceea ce credeți. Nimeni nu ştie unde sunteți în afară de mine, iar eu n-aş... sunt discreția în persoană.

Nu era nici o îndoială în privința asta. Era discreția în persoană, altminteri vestea dizgrației ei s-ar fi răspândit deja în întreaga Londră.

Totuşi, ezită până când Kerrich apăru în pragul uşii.

Încă nu se schimbase; purta o cămaşă simplă albă cu mânecile suflecate şi pantaloni, fără cizme, iar pe chip avea un zâmbet neastâmpărat.

– Pofteşte înăuntru. Făcu un semn cu mâna. Nu avem prea mult timp la dispoziție.

Cuvintele acelea prevesteau ceva rău. Expresia lui însă nu.

– Nu te mai uita atât. Am o surpriză pentru tine.

Cu inima cât un purice şi gata de o confruntare, ea păşi sfios în cameră.

– Nu e surpriza la care cu siguranță te gândeşti.

Ocolind-o, ajunse în spatele ei şi o apucă pe după umeri.

– Domnişoară Lockhart, ar trebui să faci ceva în legătură cu gândurile astea păcătoase.

Glasul lui era atât de vesel, iar ea şi-ar fi dorit să fie oriunde altundeva. Pentru că o frământa gândul că Kerrich credea că şi ea va merge la petrecere.

Suspiciunea i se adeveri de îndată.

– Speram să te prind înainte să începi să te pregăteşti.

Moulton închise uşa în urma ei, ferecând-o împreună cu Kerrich în camera bogat decorată. Inima îi ardea, erau lumânări peste tot, iar o vază de trandafiri înfloriţi trona pe o masă aşezată lângă un fotoliu confortabil.

Se uită cu jind înapoi spre uşă.

– Am ceva pentru tine.

Kerrich îi luă mâna şi i-o sărută îndelung, apoi o trase înspre patul său. Monstrul acela antic şi plin de incrustaţii era învăluit în perdele de un albastru-purpuriu brodat cu nuanţe stacojii şi aurii.

Acolo, pe cuvertură, se afla o rochie. O rochie superbă. O rochie potrivită. O rochie perfectă din tafta lucioasă gri, cu un tiv de tafta roz, decorată cu o împletitură neagră în jurul decolteului auster. Mânecile erau bufante şi tivite cu aceeaşi taftă roz şi împletitura neagră. Dacă ar fi trebuit să aleagă între mai multe rochii pentru recepţia reginei, pe aceasta ar fi ales-o, şi inima i se făcu cât un purice.

– Asta a fost preferata mea, spuse el, dar i-am cerut doamnei Beauchard să trimită mai multe.

Lângă rochie erau aşezate mai multe dresuri fine pe măsura ei. O cămăşuţă dantelată şi pantalonaşi asortaţi. Un corset din mătasea cea mai fină. Jupoane apretate. Ciorapi fini şi, pe podea, pantofi gri.

Se gândise la toate.

Ce bine ar fi fost să nu fi dat ochii cu Kerrich decât după ce ar fi sărutat-o pe Beth de rămas-bun, când ar fi fost prea târziu pentru o confruntare. Atunci n-ar fi fost nevoită să caute scuze şi ar fi putut măcar să amâne vremea explicaţiilor.

Aşa că se uită lung la minunăţiile acelea şi spuse:

– Sunt splendide, dar...

El ridică mâna.

– Ştiu ce vrei să spui. Nu poţi să accepţi un asemenea dar de la un bărbat. Nici măcar de la mine. Dar să ştii că poţi. Voi reţine cheltuiala din leafa ta.

Ea se întoarse spre el.

– Poftim?

– În sfârşit mă priveşti. Îşi trecu vârful degetului mare peste buza ei de jos. Făcu o grimasă din care se vedea cât de mândru e de el însuşi. Lasă-mă să îţi ofer asta. M-ar face foarte fericit şi, dacă vrei, consider-o un bonus în vederea reuşitei proiectului nostru.

Nu-i plăcea că trebuia să alunge expresia aceea de pe chipul lui. Chiar nu-i plăcea, dar gândul de a merge la Palatul Buckingham o copleşea.

– Mulţumesc, dar, înghiţi în sec, unde aş purta-o?

El rămase împietrit un moment îndelungat. O măsură din priviri, înregistrând faptul că era complet nepregătită, iar ea aproape că vedea cum mintea lui lucrează şi calculează în căutarea unui răspuns potrivit.

Sprâncenele i se ridicară, căpătând o expresie maliţioasă.

– Am spus cumva că poţi purta altă rochie? întrebă el. M-am răzgândit. Vei purta rochia asta şi vei merge la recepţia Maiestăţii Sale chiar în după-amiaza aceasta.

Ura spaima aceea care îi tăia respiraţia şi îi făcea mâinile reci.

– Nu pot.

Ar fi explicat mai multe, dar el se apropie şi o înghesui înspre pat.

– Iubito, nu există lucru pe care să nu-l poţi face.

Îi scoase andrelele din coc. Îi atinse gulerul şi acesta căzu la pământ. Îi desfăcu nasturii şi corsetul înainte ca ea să îşi dea seama ce se întâmpla, iar jupoanele îi căzură grămadă la picioare. Bineînţeles. O dezbrăca. Cu siguranţă că avea de gând să o îmbrace cu forţa în rochie şi să o târască cu el la petrecerea reginei.

– Nu pot să merg, nu am fost inclusă în invitaţie şi nimeni nu poate veni neinvitat în faţa reginei.

– Nu eşti neanunţată.

O dezbrăcă cu o smucitură, lăsând-o doar în cămăşuţă şi ciorapi. Bărbatul ăsta ar fi putut da lecţii despre cum se dezbracă

o femeie. Cei care se pretindeau a fi crai ar fi stat la cozi interminabile.

–Când i-am răspuns Maiestăţii Sale, te-am inclus şi pe tine, şi pe bunicul. Pe bunicul pentru că e oaspetele meu şi unul dintre prietenii ei preferaţi, iar ea e foarte loială prietenilor. Iar pe tine, pentru că eşti guvernanta lui Beth, şi nimeni, nici măcar regina Victoria, nu se aşteaptă de la mine să mă ocup singur de o copiliţă.

Zâmbi, privind-o drept în ochi. Ea văzu hotărârea din spatele acelei bune dispoziţii.

–Nu e chiar aşa de simplu. Am întâlnit-o deja pe Maiestatea Sa. Pamela se avânta într-o zonă delicată. Nu dorea să-i amintească, dar voia ca el să înţeleagă. Să o lase în pace. Cu mulţi ani în urmă, când era copil.

–Serios? El dădu la o parte cuvertura de pe pat şi o aruncă, împreună cu rochia şi toate celelalte, pe podea. Aş fi vrut să fi ştiut dinainte. Aş fi pomenit asta in biletul către regina Victoria.

–Nu!

Disperată, privi cum el dădea la o parte plapuma şi dezvelea cearşafurile.

–Dar mi-ai povestit atât de puţine din trecutul tău, încât eşti ca o străină pentru mine din orice punct de vedere care contează. O apucă de după mijloc şi-o trânti pe saltea. Totuşi, într-o anumită privinţă comunicăm foarte bine. Este nevoie să îţi amintesc?

Îşi dădu seama, şocată, că se lăsase păcălită. Kerrich nu o dezbrăcase pentru a o îmbrăca în rochia nouă. O dezbrăcase pentru a... pentru a...

–Nu poţi face asta! protestă ea.

–Ba da. Apucând-o de talia pantalonaşilor, îi trase în jos şi o împinse înapoi. Pot. Tu m-ai folosit ca să îndrepţi relele pe care ţi le-au făcut bărbaţii. Acum te voi folosi eu ca să-mi potolesc pofta. Aşa e cinstit.

Agăţându-se de cearşafuri, ea încercă să se ridice.

–Nu, nu e drept!

–Tu te răzbunai pe ceilalţi bărbaţi. Nişte mojici care s-au purtat urât cu tine. Îi depărtă picioarele. Frustrarea mea e din cauza *ta*.

–Nu. Nu avem timp. Nu, Kerrich, nu.

El se urcă în pat și o apucă de încheieturi, îngânându-i protestele.

–Da. Da. Pamela, da.

Inima ei începu să bată cu putere când el îi ridică ambele mâini deasupra capului ei și i le ținu acolo.

–Ești cea mai recalcitrantă femeie pe care am întâlnit-o vreodată.

Îi împinse cămășuța în sus, în jurul gâtului.

–Nu-mi vine să cred ce grijuliu sunt. Îți fac lucruri care le-ar duce pe oricare dintre cunoștințele mele feminine pe culmile plăcerii.

Îngenuncheat între picioarele ei, o privi. O privi peste tot. Sânii, talia, peticul de păr întunecat dintre picioare. Aplecându-și capul, îi luă sfârcul în gură și începu să-l soarbă, apoi îl linse iar și iar, până când ea se zvârcoli între cearșafuri. Ar trebui să-l lovească. Ar trebui să... își ridică piciorul.

–Nici să nu te gândești, spuse el. Mi-ești datoare să-mi potolești frustrarea.

–Nu-ți datorez...

El o mușcă de sfârc. Nu tare, doar cât s-o facă să se arcuiască peste saltea. Își coborî pantalonii cu o mână.

–Mi-era teamă că vei obiecta la faptul că ți-am luat o rochie. Îți vine să crezi? Mi-am imaginat că ești atât de banală, încât să îți faci griji pentru faptul că un bărbat îndrăznește să cumpere lucruri atât de intime cum ar fi hainele pentru o femeie care nu e soția lui. Dar nu. Nu tu. Tu trebuie să fii altfel.

În disperare, ea zise:

–Nu e frumos.

–Cu siguranță nu este. Degetul lui lung alunecă ușor în ea. De aceea te excită.

–Nu. Se cutremură, bucurându-se de senzațiile pe care i le provoca mâna lui în trupul ei. Nu ar trebui.

Ce fel de femeie era dacă se simțea incitată de mirosul lui Kerrich, de căldura lui deasupra ei, de strânsoarea încheieturilor și de amenințarea posesiei lui? Incitată, în loc să fie indignată că e exploatată și manipulată, și învinsă.

– Fii sinceră măcar într-o privință. O sărută pe gât. Îi ciuguli urechea, apoi își plimbă limba pe marginea ei. Spune-mi că îți dorești asta.

Nici ea nu știa de unde reuși să adune destulă mândrie încât să spună:

– Nu.

El se trase înapoi, zâmbi, sfidându-i slaba împotrivire cu gura lui vicleană, pătimașă.

– Când voi fi în tine, voi merge până în capăt, până la marginea pântecelui tău. Degetul lui zvâcni în sus, nu destul de adânc, dar în sus. Și mă vei dori atât de tare, încât îți vei încolăci picioarele în jurul mijlocului meu și te vei alipi de mine. Eu mă voi mișca înainte și-napoi încet – mimă mișcarea – apoi mai repede, și în tot acest răstimp vei fi la limita plăcerii maxime. Mă vei implora. Nu-ți imaginezi propria voce strigând: „Te rog, Devon, te rog", dar va fi mai bine de-atât, pentru că mădularul meu te va întinde și te va lărgi, și te va împinge cât poți duce...

– Te rog, Devon.

Chicoti, naiba să-l ia. Chicoti.

Brusc, își schimbă poziția, așezându-se la poarta trupului ei și, așa cum promisese, alunecă ușor în ea.

Paradis. Era ca-n paradis. Era atât de bine. Trase aer în piept, încercând să-și umple plămânii ca să poată țipa de... de o plăcere atât de acută, încât aproape că o durea.

– Ești încă atât de nouă, îi șopti el la ureche. Ești încă atât de strâmtă. Trebuie să mă mișc încet, ca să nu te doară. Nu te doare, nu-i așa?

Știa că n-o doare. O provoca prin tonul lui.

Avea să-i arate ea lui, imediat ce-i dădea drumul la mâini... Mijlocul lui o apăsa și căldura lui o umplu în întregime. Picioarele ei se mișcau fără oprire, mângâind cearșaful. Mișcarea legănată îl împingea în ea, iar și iar, în ritmul lui.

Ea se zvârcoli, încercând să-l grăbească, dar el nu vru. Mușchii dinlăuntrul ei tresăltau la fiecare lovitură. Voiau să se strângă. Voia... dracu' să-l ia, dacă s-ar fi mișcat mai repede în loc să își păstreze ritmul lui, ar fi putut termina odată toată tărășenia asta.

Își aduse aminte cum îi prezisese el că își va încolăci picioarele în jurul lui. Desfrânată. Să se deschidă în fața lui în felul acesta... Dar azi nu i se oferea ea. Azi o lua.

Dar el nu proceda cum trebuie. Își ridică șoldurile, căutând acea poziție pasională care să o aducă la extaz.

– Ești prea nerăbdătoare. Trebuie să înveți să îți prelungești așteptarea.

Porcul o dojenea! Ea era gata să se topească și lui îi ardea de lecții. Dacă și-ar desface picioarele de tot, dacă și le-ar freca de el, poate ar înțelege... și ar intra atât de adânc în ea. Chiar la marginea pântecelui. Așa cum îi promisese. Încolăcindu-și picioarele în jurul mijlocului lui, își contractă voit mușchii interiori în jurul mădularului său.

El se opri. Privi în jos spre ea. Nu se vedea nici o urmă de amuzament pe fața lui. Ochii îi erau injectați, nările îi tremurau, pielea întinsă îi căpătase o culoare intensă. O întrebă:

– Pamela, ce vrei?

Ea își scutură capul de-o parte și de alta, încercând să tăgăduiască, dar în cele din urmă spuse:

– Pe tine. Te vreau pe tine. Până la capăt. Acum.

Atunci el i se dărui. Într-o explozie de căldură și mișcare, se avântă în ea, umplând-o până la capăt, potolind o nevoie, dar născând alta. Salteaua se legăna și scârțâia.

Ea suspină, el gemu. Când îi eliberă mâinile, ea își încleștă degetele în părul lui, în umerii lui, pe spatele lui. Orice, ca să scape de pasiunea devastatoare care o consuma. Care îi consuma.

Orgasmul o lovi ca un fulger, pornind dinlăuntru și iradiind în afară, mistuindu-i tot corpul, cutremurându-i sufletul. El își vârî degetele în părul ei. O țintui cu privirea. În timp ce ea tremura de plăcere, iar el tânjea să atingă la rândul său voluptatea supremă. Ea auzi porunca fermă a minții și a trupului lui.

A mea, declară el fără glas. *Ești a mea*.

Așa că ea își închise ochii, ca să îl țină departe și, în schimb, savură fiecare spasm, al lui și al ei deopotrivă.

Terminaseră. Se lăsă o tăcere absolută. Inima ei începu să bată normal. Își recăpătă respirația. Se recăpătă pe *sine*. Dar nu avu curajul să deschidă ochii până când el nu zise:

– Acum mi-am mai revenit. Dar tu? Se ridică înainte ca ea să aibă timp să-l privească, să îi răspundă. Voi încerca să nu mă gândesc la asta în timp ce vorbesc cu Maiestatea Sa și te sfătuiesc și pe tine să îți controlezi gândurile pline de dorință.

Pentru restul lumii, părea că grăise ca un om care trăia zi de zi experiențe cataclismice, iar aceasta îi părea de-a dreptul banală.

Salteaua scârțâi când se dădu jos din pat.

Ea se ridică alene și se sprijini într-un cot, ca să îl privească cum își trăgea pantalonii.

– Nu vin.

El ridică de pe jos rochia nouă minunată și-o aruncă pe pat.

– Termină cu mofturile astea de domnișoară și îmbracă-te numaidecât.

Nu era un dialog, ci un ordin. Așeză și dresurile lângă ea, nepăsător față de situația ei disperată. Ea era încă slăbită. Picioarele încă îi tremurau. Coapsele îi erau umede. Părul îi atârna ciufulit pe umeri. Simțea... ei bine, simțea că el învinsese. Ca și cum ar fi folosit-o. Sau ca și cum... ca și cum el i-ar fi oferit mai mult decât îndrăznise ea, închistată în temerile ei copilărești, să accepte.

– Ridică-te, spuse el.

Pamela își trase pe ea cămășuța mototolită și își adună genunchii la gură, acoperindu-i cât putea cu tivul ei.

– Recepția aceasta este încununarea planurilor tale, milord. Când o vei prezenta pe Beth în fața reginei, vei fi declarat o persoană respectabilă și toate grijile vor dispărea.

El își miji ochii.

– Nu înțeleg de ce te plângi. Credeai că voi trece sub tăcere meritele tale pentru tot ce ai realizat cu această copilă?

Ea își ridică bărbia, ascunzându-și frica profundă în spatele unei limbi ascuțite.

– Lumea e împărțită în oameni care fac lucruri și oameni care își atribuie meritele. Eu fac lucruri. Nu am nevoie să merg la recepție ca să dovedesc că sunt o supusă respectabilă și harnică a Maiestății Sale.

– Ar trebui să-ți dau una peste fund, spuse el pe un ton prefăcut afabil. Dar nu am timp.

În licărirea aceasta temperamentală, ea zări adevărata față a lui Kerrich și asta o înfricoșă.

–Te rog, nu pot. Se apucă cu mâinile de piciorul patului. Oamenii aceia mă cunosc.

–Care oameni?

–Nobilii. Înalta societate. Sunt oameni care știu despre tatăl meu. De-ar fi putut să se ascundă de indiferența lui glacială! Mă privesc cu milă. Nu vreau să merg.

–Oamenii aceia nu contează.

Ea îl privi lung în ochi.

–Poate pentru tine! Ești ducele de Kerrich! Nimeni nu îndrăznește să râdă de tine sau să facă comentarii condescendente despre cât de rău ai ajuns sau să te compătimească cu fățărnicie.

–Crezi? Aveam zece ani când tatăl meu a murit, iar mama mea a dat iama în toată populația de gen masculin. Știi câte dueluri am purtat pentru a-i apăra onoarea? Mai multe decât a făcut ea vreodată! Era livid. Atât de livid încât striga. Știi de câte ori mi-am spart nasul pentru femeia aia?

Pamela se trase înapoi și se lipi cu spatele de tăblia patului, scuturând din cap.

–De două ori. Ridică două degete în aer. Apoi m-a părăsit. M-a lăsat cu bunicul și a plecat pe continent cu primul dintre iubiții ei. Încă mai apare din când în când în vizită și se miră că nu sunt mai afectuos cu ea. Când a trădat memoria tatălui meu în cel mai josnic chip și m-a lăsat singur în fața batjocurii proștilor!

Își încleștă încet pumnul, apoi întinse un deget spre ea.

–Tu nu ne vei părăsi așa.

–Dar nu încerc să vă părăsesc.

–Beth nu merită asta, chiar dacă crezi că eu aș merita-o.

O enerva atât de tare, cu nepăsarea lui cruntă și cu atitudinea aceea cum că toate se învârteau în jurul lui.

–Nu înțelegi? Nu vreau să fiu umilită.

–Odată și-odată tot va trebui să îi înfrunți, spuse el. Ai putea foarte bine s-o faci acum.

Ședea pe pat, strângându-și cămășuța cu ambii pumni și făcând tot posibilul să transmită un aer de dispreț.

–Credeam că, dacă ai trecut prin asta, vei fi mai înțelegător.

– Mai înțelegător față de ideea de a fi abandonat? Apucând-o de gleznă, o trase spre el. Sau mai înțelegător față de istericalele femeiești?

Ea încercă să îl lovească, dar el o ridică în picioare lângă pat și îi trase cămășuța peste cap.

Se dădu un pas înapoi și o privi. Apoi o privi din nou.

Deodată, agitația frenetică se opri. Își linse buzele în timp ce se uita fix la trupul ei, dar ea ajunsese să cunoască semnele excitației lui, iar de data asta nu era vorba de excitare. Era mai degrabă oroarea descoperirii și disperarea înțelegerii.

Pamela începu să gândească, să bănuiască...

Trăgând adânc aer în piept, el spuse stins:

– Nu. Se avântă spre ea, iar ea își ridică mâinile să se apere, dar el o dezbrăcă de tot, până și de ciorapi, aparent fără să observe împotrivirea ei uimită. Trăgând-o în lumina focului, se dădu înapoi ca să o privească. Nu te mișca, îi porunci el.

Rușinată de analiza lui neîncrezătoare, se acoperi cu mâinile.

– La naiba, femeie, lasă jos mâinile.

Ea îl înfruntă cu privirea, simțindu-și acut goliciunea și căutând cu disperare să scape din acea situație.

– Tu, spuse el, cu voce tremurândă. Tu știi cine sunt eu?

Își amintise oare de noaptea aceea îndepărtată? Își amintise, era sigură de asta.

– Lord Kerrich.

– Te-am mai văzut, nu-i așa? Cu ani în urmă, la petrecerea regelui William în cinstea tinerei prințese Victoria. La Palatul Kensington. Erai fata de la fereastră.

Crezuse că nu există umilință mai mare decât să implore să nu meargă la recepție, dar se înșelase: asta o întrecea cu mult.

– Eram nervos, spuse el. Îi scosesem pe băieți în grădină. Le spusesem că vreau să sperii fetele, iar când am început să mă cațăr pe spalier, au fugit cu toții.

Era ca într-un vis al ei, în care stătea în mijlocul străzii în drumul unei trăsuri și nu se putea mișca. Nu putea striga.

– Te-am văzut singură într-un dormitor, schimbându-ți hainele. Desenă cu mâinile în aer silueta ei. Te-am văzut goală.

O femeie înțeleaptă ar fi negat totul până atunci, în loc să stea nemișcată, cu pumnii încleștați, panicată la gândul acelei amintiri pe care făcuse tot posibilul să o uite.

– Muierușcă mincinoasă ce ești. Ochii îi scăpărau de furie. M-ai văzut. Mă cunoști! Ai știut tot timpul că eu sunt cel care a căzut... se opri.

– În infamie? întrebă ea cu blândețe. Și-așa era prea târziu. O recunoscuse. Da, Lord Kerrich, te-am recunoscut imediat drept acel tânăr celebru care a atârnat cu capul în jos și gol în fața nobililor acelei vremi. Își îndreptă umerii cu mândrie. Acum îmi dai voie să mă îmbrac?

Capitolul 24

Pamela stătea în fața lui Kerrich fără haine pe ea și părea la fel de calmă ca în acea noapte cețoasă petrecută cu mult timp în urmă, când o observase (și o dorise) prima dată. Blestemată femeie, chiar nimic nu o zdruncina?

– Nu, nu îți poți pune hainele pe tine, spuse el cu asprime.

– Ai fost un porc vanitos încă de pe atunci.

Pronunță cuvintele cu un dispreț calm.

– Nu pot să cred că m-ai mințit atâta timp despre ceva atât de important.

– Nu am mințit.

– Prin omisiune – din nou. Dădu din cap cu neîncredere. La fel cum ai făcut și cu aspectul tău.

– Deci dumneata mi-ai spus *tot* adevărul?

– Nu vorbim aici despre păcatele mele. Făcu turul camerei. Era bărbat. Bărbații nu trebuiau să fie sinceri cu anumite lucruri – precum emoțiile. Nu asta e problema. De cât timp știi?

– Dintotdeauna. Pamela ridică din umeri. N-am știut niciodată. Care este diferența? Ne-am întâlnit o dată. Nu a avut nici o importanță.

–Nici o *importanță*? Cum îndrăznești să spui că nu a avut nici o importanță? Acea noapte mi-a bântuit visele timp de ani întregi. Încă mă bântuie. Nu-i de mirare că visase la acel corp cu fața oribilă a doamnișoarei Lockhart! Deși acum știu de ce.

–Seara aceea a avut loc cu mult timp în urmă, spuse ea, și la două săptămâni după aceea tata ne-a abandonat. Nu mă gândesc niciodată la asta. Abia de îmi amintesc. Îmi vreau hainele.

–Am tot încercat să îți dau haine toată după-amiaza și dacă ai fi acceptat afurisitele alea de lucruri, nu aș ști nici acum.

Fața aia. Corpul. Fusese prima dată când îl înnebunise o fată. Iar ei nu îi păsase; fusese adusă acolo de tatăl ei, ca să fie însoțitoarea copilului-prințesă, iar Kerrich trebuia să înțeleagă că ea nu putea eșua în acea însărcinare. Privind în urmă, își dădu seama că Pamela intenționase să fie fiica perfectă, ca și cum acest lucru i-ar fi asigurat tatăl perfect. Kerrich și încercările sale stângace de a atrage atenția fuseseră neimportante și stârniseră numai dispreț.

–Le voi accepta acum, spuse ea.

–Poți să fii sigură de asta.

Strânse toate articolele de lenjerie intimă și i le flutură prin față.

Ea le prinse și le aruncă pe un scaun. Cu excepția cămășii, pe care o trase pe cap imediat.

–Te-am văzut și eu. De fapt, prima dată te-am auzit țipând. Apoi ți-am văzut fața numai pentru o secundă înainte să aluneci de pe pervaz. Când m-am dus la fereastră și am deschis-o, te-am văzut din nou, atârnând pe spalier, cu pantalonii doar pe un crac. Luna plină de pe cer.

–Chiar vrei să vorbim despre ce am văzut în seara aceea? Cămașa îi ajungea până la genunchi, dar lumina focului din spatele ei făcea să se vadă tot prin materialul subțire. Te-am văzut. Cu corpul tău darnic, sânii mari, curba șoldurilor tale și picioarele lungi, foarte lungi. Și te uitai la mine cu ochi *triști* și *tot* ce îmi doream era să te consolez. Vocea îi deveni mai puternică. Chiar înainte să plonjez în plin scandal!

Ea stătea pe scaun, mototolind jupoanele apretate și își trăgea ciorapii noi transparenți și jartierele.

– Ştiu că m-ai văzut, aşa cum ştiu că ai căzut. Chiar trebuie să aducem la lumină tot trecutul acum, când trebuie să ne pregătim pentru petrecere?

– Mi-am făcut griji luni întregi. Eram sigur că zeița mea misterioasă de la fereastră mă va da în vileag. Sau că cineva care mă ştie a văzut totul. Însă nu a apărut nimeni. Străbătu camera în lung. Dar ştiu că cineva m-a eliberat de pantaloni. Am auzit vocile a două fete, care veneau de la fereastra deschisă deasupra mea, am simțit vătraiul la picioare şi când s-a rupt materialul...

– Te plângi de modalitatea în care te-am eliberat?

– Ştiam eu. Se îndreptă către ea. Ştiam eu că tu ai fost!

– Pentru că, trebuie s-o spun, am făcut ce-am putut, gândindu-mă că voiai să termin cât mai repede. În plus, prințesa a venit chiar când am apucat vătraiul. Avea doar nouă ani, însă deja se comporta ca o suverană şi a insistat să îmi dea sfaturi tot timpul.

Acum era în picioare, luptându-se cu corsetul.

– Întoarce-te, îi ordonă el.

Ea se uită urât la el şi îl dispreţui pentru o clipă. Apoi, îşi dădu seama de realitate şi îi ascultă ordinul. La urma urmelor, nu putea să se îmbrace singură şi se îndoia că dorea să apeleze la o servitoare, care să vadă haosul de acolo.

Cu fața la perete, pe tonul ei serios, spuse:

– Nu pot să cred că încă te mai macină întâmplarea asta. A fost doar o poznă băieţească. Nu a fost reuşită şi ai fost expus într-un mod ruşinos. Însă cred, la cum te cunosc, că eşti îngrijorat că te voi bate la cap cu asta. N-o voi face. Dacă nu am făcut-o până acum, nu ştiu de ce aş face-o acum. Nimeni nu ştie şi nu ştiu de ce i-ar păsa cuiva.

– Regina se foloseşte de acest lucru pentru a mă şantaja.

Încercă să se întoarcă.

– Cum?

El o întoarse ţinând-o de şireturile corsetului.

– Maiestatea Sa are pantalonii şi vătraiul şi ameninţă să dezvăluie societăţii identitatea bărbatului misterios din noaptea aceea cețoasă cu lună plină. Cum crezi că m-a convins să adopt copilul?

– Te-a amenințat că va scoate banii din bancă? Ba nu, ai spus că nu ai nevoie de bani.

– Și nu cedez în fața șantajului financiar. Ceea ce ea știa deja. Deci a avut un plan de rezervă.

– Vrei să spui că... toate astea – eu, Beth, lecțiile, petrecerea – trebuiau să vă protejeze de destăinuirea unei bârfe prostești vechi de doisprezece ani?

– Oamenii vor râde! țipă el.

– Ești contele Kerrich. Ce îți pasă dacă râd?

Cu un sentiment de satisfacție, strânse corsetul suficient cât rochia să îi dea o linie frumoasă și să îi creeze puțin disconfort.

– Nu ar trebui să îmi pese dacă se râde de mine, nu? Însă tu ești prea sensibilă ca să suporți să te confrunți cu persoanele care și-ar putea aminti de scandalul legat de abandonul tatălui tău.

– Îndrăznești să compari întâmplarea neînsemnată legată de un fund gol cu tragedia reală a dezintegrării și rușinii îndurate de familia mea?

– După cum ai menționat cu multă bunăvoință, s-a întâmplat acum doisprezece ani. Îi termină de legat corsetul și o întoarse cu fața la el. Nimeni nu își va aminti.

– Poate că așa este, dar tatăl meu a murit acum mai puțin de un an, în Franța, în brațele uneia dintre amantele sale. Se pare că o prinsese în mreje. Pamela își drese glasul. Soțului ei nu i-a prea convenit.

– Dumnezeule.

– Soțul ei i-a prins *in flagrante delicto*. A ratat-o la mustață pe soția lui goală când l-a împușcat pe tata. Se uită la el, apoi lung, în depărtare. Cred că asta a reaprins scandalul în toată gloria lui și i-a adăugat o lumină nouă care nu poate fi negată.

– Îmi pare rău. Nu pentru scandal, ci pentru moartea lui. Poate că părea hotărâtă, dar el văzu lucirea lacrimilor în ochii ei. O luă în brațe și o ținu strâns. E ca și cum l-ai mai fi pierdut o dată.

Ea îl lovi în burtă și, când el nu îi dădu drumul, îl ciupi.

– Păstrează-ți condoleanțele. Abia dacă mă mai gândesc la pierderea asta.

El îi dădu drumul. Era clar că nu își dorea mângâierea lui, însă observă că era ceva ce nu-i dădea pace. Sau poate înțelegea pentru că și el fusese un copil care pierduse mult.

– A fost tatăl tău. Trebuie să îl fi jelit.

– Să îl *jelesc*? Mă întreb cum aș putea explica asemenea probleme unui bărbat obtuz ca dumneata. Îl privi mânioasă. Ura să facă asta, însă dacă povestea despre tatăl său și rușinea lui stupidă avea să o elibereze de îndatoririle ei la Palatul Buckingham, atunci avea să-i povestească. Nu l-am jelit pe el. Am jelit-o pe *mama* mea.

– Desigur. Vorbea foarte rar, ca și cum i-ar fi vorbit unui copil încet la minte. Mama ta a murit într-o stare de grație, fără a păta visele tale din adolescență legate de perfecțiunea maternă.

– Nu am considerat-o perfectă, spuse Pamela imediat.

Până la moartea mamei ei, urâse acceptarea ei supusă a unui destin rușinos. Apoi... ei bine, poate că și-a idealizat mama un pic prea mult.

– Însă în ce-l privește pe tatăl tău, încă de timpuriu ai fost silită să îi vezi defectele. Așa că în momentul în care a murit, l-ai plâns?

– Știi cum a fost tatăl meu? Tot numai farmec când dorea să obțină ceva și prost dispus când nu obținea ce voia. Mereu în căutarea unei noi femei pe care să o vâneze și mereu plictisit când o obținea. Mereu dispus să cheltuiască banii pe care nu-i aveam pe ceva de care nu avea nevoie, pentru că avea impresia că acel lucru avea să îl facă fericit. Mama mea și-a pus mereu nevoile proprii pe plan secundar, pentru ca el să aibă ceea ce-și dorea ca să fie fericit. Își apăsă mâna pe frunte; toate amintirile astea îi provocau o durere de cap. Sau poate că de vină erau lacrimile care îi rămăseseră în spatele ochilor. De parcă l-ar fi putut face ceva fericit. A plecat când aveam cincisprezece ani. Eram deja destul de mare ca să știu cine era: un bărbat care fugea de soția lui bolnavă și de fiica lui care îl judeca.

– Totuși, l-ai iubit.

– Nu! Trase aer în piept, apoi îl eliberă într-un oftat. Da. Nu știu.

– Desigur că l-ai iubit. Ți-e prea teamă de mine.

– Despre ce vorbeşti? Aproape că rămase fără voce şi îşi masă gâtul cu palma. Nu mi-e teamă de dumneata!

Mai mult ca pentru sine, el spuse:

– Nu te vei căsători cu mine. Apoi îşi ridică privirea spre ea. Şi nu îţi vei da voie să mă iubeşti.

– Nu te vor iubi chiar toate femeile din lume.

– Însă ţi-o doreşti.

Nu s-ar implica niciodată într-o relaţie cu un bărbat care înţelege femeile. Nu avea să se mai implice niciodată într-o relaţie cu un alt bărbat.

– Sunt primul bărbat de care ţi-ai permis să te apropii, spuse el. Nu-i aşa?

Ce încerca să facă? Apucă jupoanele şi le trase pe ea şi se întoarse cu spatele la el.

– Ştii că ai fost primul.

– Primul ce? Primul tău *amant*? Veni în faţa ei pentru a-i vedea chipul. Nici nu poţi spune cuvântul. Sunt amantul tău, fac dragoste cu tine. Ne pierdem în mângâieri şi sărutări şi desfrâu. Admiţi toate astea, cu excepţia dragostei. Acum ştiu ce îmi lipseşte când sunt cu tine: şoaptele calme din întuneric după ce toată pasiunea s-a consumat. Şoaptele care spun „Te iubesc".

– Ar fi o minciună. Într-adevăr, ar fi. Îşi legă cămaşa şi căută rochia. Nici dumneata nu îmi şopteşti!

El era de neînduplecat.

– Pretinzi că eşti adormită sau, făcu un gest către aşternuturile şifonate, te prefaci că nu îţi dai seama.

Îşi dorea să nege totul, dar pentru că îl văzuse pe tatăl ei minţind o pleiadă de fecioare, se hotărî să fie cinstită.

– Nu vreau să te iubesc.

– Ştiu asta. Îi luă rochia şi i-o trecu peste cap, apoi o ajută cu mânecile. Încă de la prima întâlnire, m-ai judecat ca fiind exact ca tatăl tău, şi indiferent ce dovezi ţi-aş aduce, niciodată nu ţi-ai permis să îţi schimbi părerea. Vezi doar libertinul din mine, niciodată bărbatul.

Oare avea dreptate? El îi încheie nasturii din porţelan la spate. Presupuse că o durea inima din cauză că, în slăbiciunea ei,

tânjise după un bărbat ca tatăl ei. Să fi fost de fapt pentru că nu își permitea să îl iubească pe bărbatul eroic al viselor sale?

– Poți fugi de mine dacă vrei, dar eu tot îți spun că, indiferent dacă tatăl tău a fost sau nu un ticălos, tot l-ai iubit, și pentru că nu vrei să admiți asta, nu poți iubi nici un bărbat. Deci, ai de gând să-ți jelești tatăl sau să sfârșești fată bătrână?

Cu fața la el, îl sfidă până la final.

– Există lucruri mai rele decât să rămâi fată bătrână.

– Da, poți să fii singură. Ursuză. Ca otrava pentru oricine încearcă să se apropie de tine. Purtând mereu ceasul tatălui tău cu tine, ca un memento că persoanele te pot răni și că ar trebui să le respingi. Se auzi o bătaie la ușă, iar Kerrich se duse către ea și puse mâna pe mâner. Da, există lucruri mai grave decât să fii fată bătrână.

Crăpă ușa.

– Domnule, spuse Moulton, a avut loc un incident la Banca Angliei.

Pamela își dădu seama că atenția lui Kerrich se mutase de la ea, de la ce se întâmpla în camera aceea sau în casa lui, de altfel.

– Deci bunicul meu a avut dreptate.

Kerrich părea uimit și mulțumit.

– Domnul Reynard a interpretat situația corect, domnule.

– Pregătește-mi calul. Vin imediat. Fără să mai închidă ușa, Kerrich se duse la dulap și scoase o pereche de cizme negre bine lustruite, o cămașă curată, o vestă albastră și o haină neagră.

Pe când își dădea jos cămașa, ea se postă în fața lui.

– Cum adică te vei duce imediat? Trebuie să fii la Palatul Buckingham în mai puțin de două ore.

– A intervenit ceva important.

Își puse cămașa curată, apoi și-o vârî în pantaloni.

– Ceva important? Ea îl apucă de vestă și nu-i dădu drumul. Și prezentarea lui Beth în fața reginei cum e?

– Mai puțin importantă. Scuză-mă. Încercă să îi smulgă vesta, dar când Pamela nu îi dădu voie, se îndreptă din nou spre dulap și își luă alta din brocart verde-închis.

Pamela îl urmă când se duse să își ia haina.

– Nu poți face una ca asta. Nu o poți abandona pe Beth.

–Are cine să aibă grijă de ea și fără mine. Se opri și se uită la ea. Presupunând că ai depășit momentele melodramatice și îți vei face datoria de guvernantă și o vei însoți. Bunicul meu îmi va ține locul, iar eu voi ajunge când voi putea.

–E exact tipul de comportament pe care l-aş fi aşteptat de la un diletant ca dumneata. Te angajezi într-o strategie pe care nu o poți duce la capăt.

–Ținând cont de comportamentul tău de astăzi, ar trebui să spun că cine locuieşte într-o casă de sticlă nu ar trebui să arunce cu pietre.

O indignă faptul că o ridiculizase cu atâta calm.

–Ba din contră. Eu merg la petrecere. Dumneata nu. Eşti rece şi nepăsător.

El își vârî brațele în mânecile hainei ca și când nu ar fi auzit-o.

–M-ai pus să găsesc o copilă când nici măcar nu aveai intenția să o păstrezi.

–Să îl păstrez. Îmi doream un băiat, îți aminteşti? Dintr-un sertar al servantei lui scoase o eşarfă neagră din mătase şi un guler.

–Nu intenționezi să o adopți pe Beth, nu-i aşa?

–Ai ştiut mereu asta.

–Da, şi voi fi blestemată că ți-am făcut jocul. Ştiam eu, dar...

–Ai vrut banii. Își ridică cizmele și le îndreptă spre ea, împreună cu cravata. Eu mă duc jos să găsesc valetul ca să mă ajute cu astea. Te-aş ruga pe tine, dar îmi porți prea multă pică și nu te-ai apropia de mine.

O lăsă stând acolo, înghițind nodul din gât, fără să plângă.

Deschise larg ușa.

–La naiba!

Ieşi din încăpere apoi se uită pe coridor.

–Ce-i? întrebă ea.

–Beth, spuse el.

Dură o clipă până își dădu seama că ușa fusese întredeschisă. Pamela uită de propriile necazuri. Înghiți în sec. Doamne, Beth probabil că venise să caute sprijin sau doar să se laude cu rochia ei, sau numai să spună că era timpul de plecare, și probabil

că întrebase o servitoare și îi găsise – și îi auzise vorbind despre speranțele ei ca și cum n-ar fi fost decât niște prostii.

Se grăbi spre ușă, cercetă holul gol, apoi se uită din nou la el, îngrijorată și îngrozită.

– Va înțelege, spuse Kerrich cu o nonșalanță încăpățânată. Va fi bine. La ce oră va fi prezentată Maiestății Sale?

– La ora șase. Vrei să spui că nu te duci după Beth? Ai rănit-o!

– Aș spune că amândoi am rănit-o! Își căută ceasul de buzunar, apoi se duse și îl înșfăcă din cutia de bijuterii și se uită la el. Voi face tot ce pot ca să ajung la palat, dar acum trebuie să plec.

I se tăie respirația de cât de dezamăgită era.

– Cum de poate un bărbat cu dumneata să se uite în oglindă?! *Ești* exact ca tatăl meu.

El se uită la ea ca și cum nu ar fi cunoscut-o, apoi o luă de braț și o trase fără milă către el. Se uită în ochii ei și-i spuse:

– Iar tu ești exact ca mama mea. Nu recunoști un diamant când îl ții în mână.

Capitolul 25

– Nu am crezut că tânărul poate fi atât de violent, milord.

Kerrich se uită la domnul Gordon, agent guvernamental, nevenindu-i să creadă.

– Așadar, l-ați lăsat pe Athersmith să scape?

– Avea un pistol! Nu eram pregătiți! Cine ar fi crezut că ar putea avea loc un jaf atât de îndrăzneț ziua în amiaza mare! Dacă ar fi avut cui să-i povestească, falsul paznic ar fi putut continua să găsească scuze ore întregi. A intrat pur și simplu. A luat hârtie de imprimat bancnote. Ne-a luat cerneala! Apoi, când l-am prins, a tras în noi.

– Pistol cu un singur cartuș?

– Într-adevăr!

– Dacă era gol, ce rău v-ar mai fi putut face?

– Mai avea unul! Şi în plus, erau oameni pe hol! Clienţi la ferestre. Glonţul a ciuntit statuia venerabilă din capătul holului!

Evident, acest fapt suscita cea mai mare indignare.

Din fericire, Moulton intră în holul acum pustiu al Băncii Angliei înainte ca Kerrich să cedeze impulsului de a-l sugruma pe domnul Gordon. Kerrich plecă de lângă bărbat fără să se scuze şi îi povesti în şoaptă lui Moulton, luând în zeflemea slaba apărare a bărbatului.

– Da. Cine ar fi crezut că s-ar putea petrece un jaf într-un loc unde se ţin bani?

– V-am avertizat, domnule, de ineficienţa patetică a oamenilor guvernului, spuse Moulton. Dacă ar fi fost de acord să-i avertizeze pe paznicii obişnuiţi, nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

– Nu i-au avertizat pe paznicii băncii?

Moulton zâmbi sastisit.

– Vorbim despre guvern, domnule.

Kerrich şi Moulton ieşiră din bancă pe Threadneedle Street. Kerrich se sprijini de una dintre coloanele uriaşe, luă o gură de aer proaspăt şi întrebă:

– *Tu* ce informaţii ai cules?

– Potrivit oamenilor guvernului – şi am stabilit deja cât sunt de eficienţi – nu a existat nici un fel de diversiune, dar cumva domnul Athersmith a intrat în depozitul din partea din spate a clădirii, a luat cincizeci de pachete de hârtie cu filigran şi mai multe cutii cu cerneală specială, neagră ca smoala, cu care sunt imprimate bancnotele. Le-a pus pe un cărucior şi era pe cale să iasă pe uşa din faţă când a fost reperat de paznicii băncii.

– Ura pentru paznicii băncii! Dar dacă nu a existat nici un complice, cum explică oamenii guvernului acţiunea aproape reuşită a lui Lewis? întrebă Kerrich frustrat.

– Din păcate, nici măcar paznicii băncii nu sunt siguri cum de-a ajuns atât de departe, şi singurul meu om prezent la faţa locului s-a întors de la masă în mijlocul strigătelor: „Opriţi hoţul!" Clienţii ţipau şi alergau, şi el flutura pistolul ăla afurisit. Moulton scutură din cap. Îmi pare rău, domnule, dar nici chiar oamenii mei nu se pun cu un nebun cu o armă.

– Deci Lewis a scăpat, spuse Kerrich.

–A dispărut.

–Nu e nici un semn că ar exista vreun complice? Nici un fel de diversiune?

–Nu, după spusele oamenilor guvernului sau ale paznicilor băncii.

–Mint sau sunt doar idioți?

–În ceea ce îi priveşte pe oamenii guvernului, aş opta pentru idioți, domnule. Dar paznicii băncii ar fi trebuit să vadă ceva, iar ei susțin că nu au văzut.

–Continuă să le pui întrebări. Vezi dacă poți smulge vreo variantă a adevărului de la ei.

Kerrich privi la soarele de după-amiază. Incidentul acesta, aşa tulbure, confuz şi frustrant cum era, nu era nimic în comparație cu ce lăsase acasă. Se gândi la Beth şi la descoperirea ei inoportună, şi la Pamela, şi la scena aceea neplăcută dintre ei. Acum trebuia să meargă la Palatul Buckingham, unde regina îi sechestrase pantalonii şi punea recompensă pe ei, iar Beth şi Pamela pândeau pe holuri, însetate de sânge.

Avea să fie nevoit să se umilească în fața lor. Amalgamul ăsta de afecțiune confuză şi sentimente rănite era exact motivul pentru care, atunci când venea vorba de femei, evita relațiile emoționale. Da, prefera mai mult femeile superficiale, insipide şi prostuțe.

Din păcate, nici regina Victoria, nici Pamela şi nici măcar Beth nu se încadrau în categoria aceea, aşa că seara urma să fie o experiență insuportabilă.

Îşi scoase ceasul de buzunar şi se uită la oră.

–Dacă mă grăbesc, pot să ajung la prezentarea lui Beth în fața Maiestății Sale.

–Vă duceți la Palatul Buckingham, domnule?

Se întoarse spre Moulton încruntat, de parcă Moulton ar fi fost responsabil pentru haosul din viața lui.

–Trebuie să merg şi să mă prefac vesel.

Cu două ore în urmă, Pamela nu şi-ar fi închipuit că ar putea merge la Palatul Buckingham, noua reşedință a familiei regale. Şi că ar fi putut fi preocupată şi de altceva în afară de propriile

temeri referitoare la întâlnirea cu regina şi cu nobilii care îi cunoşteau identitatea şi trecutul.

Dar, pe măsură ce trăsura lui Kerrich înainta în şirul care avea să-i lase lângă treptele largi de piatră, ea se gândea doar la Beth. Beth care stătea pe bancheta opusă celei pe care erau aşezaţi Pamela şi Lord Reynard. Beth, îmbrăcată în rochia ei cu volane, cu ciorapi albi şi pantofi din piele neagră. Beth, binecuvântată cu acea combinaţie de sensibilitate şi înţelepciune nativă care făceau ca încercările Pamelei de a-i explica inexplicabilul să pară bătaie de joc.

– Lord Kerrich şi-a dorit un copil ca să pară respectabil, spuse Pamela.

– Ştiu.

Beth stătea cu faţa lipită de fereastră, uitându-se la vizitiii şi lacheii de afară.

– Am fost de acord să-i fac rost de unul.

– I-aţi făcut rost de unul, spuse Beth pe un ton calm.

Cu ezitare în glas, Pamela spuse partea cea mai rea:

– Am ştiut amândoi că nu avea să adopte copilul. Adăugă degrabă: Dar am vrut să te adopte pe tine. L-am încurajat să-şi petreacă timpul cu tine pentru că ştiam că se va îndrăgosti de tine.

Soarele de după-amiază strălucea prin ferestre, iar Pamela văzu clar cum Beth îşi dădu ochii peste cap.

Ba mai rău, Lord Reynard pufni.

Dacă Pamela nu-şi justifica acţiunile nici măcar în faţa bătrânului atât de amabil, nu avea nici o şansă să convingă pe nimeni. Clar nu pe Beth, care era cea care conta cu adevărat.

– Lord Kerrich ar fi venit şi el cu tine, spuse Pamela, dar a avut ceva extrem de important de făcut.

– O, da? Beth îşi lipi faţa de geam, în timp ce trăsura înaintă puţin. Pun pariu că nici măcar *dumneavoastră* nu ştiţi despre ce-i vorba.

– Nu. Nu ştiu. Pamela nici măcar nu ştia de ce îl apăra, cu excepţia faptului că absenţa lui o rănea pe Beth chiar mai mult decât fusese deja rănită, iar copila merita ceva mai bun. Dar ştiu că nu s-ar fi dus dacă nu ar fi fost ceva foarte important.

Beth se uită direct la Lord Reynard.

– E vorba despre falsificarea banilor, așa-i?

– Așa este, o corectă Pamela automat. Ce falsificare a banilor? Despre ce vorbești?

Se trezi ignorată de ambii ocupanți ai trăsurii. Lord Reynard fu luat prin surprindere, iar chipul lui de obicei plăcut deveni rigid și serios.

– Domniță, ce știi tu despre falsificarea banilor?

– L-am auzit din întâmplare pe domnul Athersmith vorbind despre asta la petrecerea mea.

– Ai tras cu urechea? întrebă Pamela cu dezaprobare, dar ținând cont că ceilalți doi nici măcar nu o băgau în seamă, ar fi putut la fel de bine să vorbească o limbă străină.

Domnul Reynard se aplecă până ajunse la același nivel cu Beth.

– Înțelegi cât de important e lucrul ăsta?

– Da. Beth ridică din umeri. Ba nu, nu chiar.

– Falsificarea banilor este o infracțiune foarte gravă, explică Lord Reynard. Ca atunci când furi și n-ai curajul să dai ochii cu victima.

– Domnul Athersmith avea probleme cu asta.

– Nu înțeleg. Lord Kerrich și domnul Athersmith investighează o infracțiune de falsificare de bani? se strădui Pamela să înțeleagă.

Lord Reynard spuse:

– Beth, trebuie să-mi spui: cu cine vorbea domnul Athersmith și ce spunea?

– Vorbea cu o lady. Sus, unde nu aveau ce căuta.

– O lady? Vrei să spui o femeie?

– O lady, insistă Beth. Nu am văzut-o, dar pentru că ea era atât de rea cu el, am știut că nu ar fi vrut să știe că sunt acolo.

Părea încântătoare, feminină și copilăroasă, și își legăna piciorul înainte și înapoi, în timp ce sărea pe scaunul din piele căptușit.

Dar privirea ei era ageră, și Pamela putea să vadă că Lord Reynard o lua în serios.

– Vorbea ca o doamnă nobilă? întrebă el. Deci nu era o servitoare. Domnișoara Fotherby?

–Nu! Pentru că doamna a spus că dacă domnul Athersmith o voia pe domnişoara Fotherby, trebuia să fie inteligent şi bogat. Trebuia să îşi ţină gura în frâu, să nu bea, aşa că i-a luat sticla. Beth strâmbă din nas. În plus, am auzit-o pe domnişoara Fotherby vorbind. Are o voce suavă şi chiţăie mult. Vocea doamnei părea mai profundă şi supărată, ca doamna Fallowfield când noi, orfanii, le dădeam de mâncare la şoareci.

Pe Pamela o luă cu ameţeală. Nu se mai simţise niciodată atât de confuză. O infracţiune avusese loc chiar sub nasul ei şi toată lumea ştia despre asta, cu excepţia ei. Exact din cauza asta le sfătuia mereu pe tinerele guvernante să nu se implice într-o relaţie cu angajatorii lor.

–Domnul Athersmith încerca să obţină nişte bani... prinzând un falsificator?

–Oo, nu prea cred că domnul Athersmith este un om bun, spuse Beth.

Pamela se gândi la tânărul domn binevoitor, care părea atât de blond şi de corect şi, în comparaţie cu vărul lui, părea întruchiparea virtuţii.

–Domnul Athersmith e implicat într-o acţiune de falsificare de bani? crescu vocea ei în intensitate.

Beth îl judecă pe domnul Athersmith cu percepţia ascuţită a unui copil.

–Nu e o persoană importantă. E sărac şi e unul dintre acei oameni care vrea tot ce au ceilalţi, doar că vrea să-l obţină prin cea mai uşoară cale. Când văzu groaza din ochii larg deschişi ai Pamelei, adăugă în grabă: Dar e posibil să mă înşel.

–Desigur că te înşeli. Domnul Athersmith este... corect şi bun. Pamela se uită pe furiş la Lord Reynard, aşteptându-se ca şi el să îşi apere strănepotul, dar acesta se uita pe fereastră. Încă încercând să înţeleagă mai bine, întrebă: Chiar dacă ar fi adevărat ce spui despre domnul Athersmith, de ce ar fi interesată o doamnă de falsificarea banilor?

Pentru prima dată, Lord Reynard se uită la ea şi se comportă ca şi când ar fi auzit-o rostind un adevăr profund. Bătrânul îşi frecă bărbia, apoi spuse gânditor:

–Exact asta mă întrebam şi eu.

Capitolul 26

În anticamera Palatului Buckingham, Kerrich se aranjă cât de bine putu, dar nu reuşi să facă mare lucru cu părul răvăşit de vânt şi cu eşarfa şifonată.

Nimeni nu apărea aşa la recepţiile de după-amiază ale reginei Victoria, dar, pe de altă parte, nici nu ar fi putut cineva să ignore o asemenea invitaţie, mai ales dacă acel cineva avea mari probleme atât cu orfana sa, cât şi cu logodnica sa. Era deja destul de rău că le lăsase să vină singure, însoţite numai de Lord Reynard. Se cutremură gândindu-se cum l-ar fi pedepsit cele trei femei dacă ar fi ratat şi prezentarea lui Beth. Nu era vorba că nu mai supărase vreodată vreo femeie, dar de data asta se îndoia că trucurile lui obişnuite ar fi rezolvat situaţia.

Lord Albon cobora în timp ce Kerrich urca scările, iar inima i se făcu cât un purice.

– Spune-mi că nu s-a terminat recepţia.

– Nu, sigur că nu. Dar am făcut act de prezenţă, iar acum plec să o întâlnesc pe doamna mea.

Kerrich îşi duse inima la piept. Răsuflă uşurat.

– Regina e în salonul albastru, spuse Albon, dar arăţi cam răvăşit. Ai mai căzut de la fereastre în ultima vreme?

Trecu de Kerrich râzând cu poftă şi-i dădu un pumn în braţ. Kerrich se împiedică de o treaptă când se întoarse să-l privească mai cu atenţie. Oare ce voise să spună cu asta? Spre binele lui, spera să fi fost doar un comentariu la întâmplare la adresa ţinutei lui, şi nu ce se temea el că era.

Dar când trecu pe lângă un grup de doamne respectabile, acestea îi zâmbiră larg, cu o veselie nu tocmai cuviincioasă, iar una dintre ele îi făcu cu ochiul. Începu să urce al doilea şir de scări şi simţi un fior rece în tot corpul. Se uită pe furiş în spate şi le văzu privindu-l sau, mai degrabă, privindu-i posteriorul, într-o manieră cât se poate de lascivă.

Nu era bine. Nu era bine deloc. Indignarea începu să se amestece cu neliniştea, dar tot mai spera că era doar închipuirea lui.

Când ajunse pe coridorul de la etaj, unde auzi o mulțime de voci, se opri în fața unei oglinzi și își trecu degetele prin păr și își îndreptă haina. Apoi, inspirând adânc, intră în salonul albastru.

Totul părea normal. Coloane din marmură cafenie sprijineau tavanul auriu. Panourile de deasupra ușilor erau decorate cu sculpturi clasice, iar ușile erau larg deschise, făcând legătura între salonul albastru și salonul de muzică. Doamnele și domnii erau împărțiți pe grupuri, discutând și zâmbind. Nici urmă de vreun copil; cu siguranță că petrecerea pentru ei era în altă sală.

Kerrich intră agale în încăpere și îi căută pe Pamela și pe Lord Reynard. În același timp, încercă să prindă câte un crâmpei de conversație. La început, discursurile i se părură destul de anoste. Unii se plângeau de dimensiunile încăperii, cum că era prea mică. Unii nu mai fuseseră niciodată la Palatul Buckingham, fiindcă Victoria era prima regină care îl folosea drept reședință regală și se zvonea că i se părea defectă canalizarea, că ferestrele rămâneau înțepenite și că nu mergeau soneriile. Palatul Buckingham era o nenorocire și o cumplită pierdere de bani.

Pe măsură ce înainta prin cameră, auzi chicoteli ocazionale. Privi în jur și fu întâmpinat cu zâmbete. Iar doamnele se purtau în continuare ciudat: de fiecare dată când se întorcea, cel puțin una dintre ele îi analiza posteriorul. La naiba. La naiba, nu putea fi adevărat. Nu astăzi. Nu când aproape toate lucrurile îi merseseră prost astăzi. Nu când erau atât de multe în joc.

Dădu de Tomlin și fu ușurat să-și vadă prietenul, dar doar până când acesta îl apucă de braț.

– Vulpoi bătrân ce ești, strigă Tomlin. Lună plină într-o noapte cețoasă!

Cuvintele îi confirmară bănuielile lui Kerrich. Îl cuprinse furia. Furia și instinctul de a-i astupa gura lui Tomlin, de a-l face să tacă, să spere că nu mai auzise și altcineva. Dar oricum nu conta. Presupunerile i se adeveriseră. Așadar, Pamela hotărâse să se răzbune. În timp ce el fusese la Banca Angliei și salvase țara de la ruină, Pamela venise acolo, la recepția reginei, spunându-le tuturor secretul lui. Toți știau. Toți râdeau de el. Momentul de care se temuse ani întregi sosise în sfârșit și ar fi vrut să poată urla de nervi.

Dar nu putea.

Nu acum, când Tomlin încă se uita la el.

– Tu erai faimoasa lună plină într-o noapte cețoasă? După atâția ani nu mi-ai spus nici măcar *mie*, cel mai bun prieten al tău?

Lui Kerrich îi trecură prin cap tot felul de strategii, dar renunță rapid la toate. Ar fi însemnat să nege și știa prea bine că nu putea s-o facă. Nu în cazul acestui scandal. Nu având în vedere că ăsta era adevărul.

Își păstră cumpătul, schiță un zâmbet și își continuă mersul.

– Nu voiam să mă laud. Mă gândeam să nu te simți cumva... inferior, adăugă el, privind cu subînțeles spre zona dintre picioare a lui Tomlin.

Tomlin râse cu poftă, lăsându-și capul pe spate. Ca de obicei, Tomlin avea suflet bun și, tot ca de obicei, se foi stângaci pe lângă Kerrich, neîndemânatic și pe cale să se împiedice.

– Ești celebru, omule!

– Halal celebritate, aș spune eu, zise Kerrich privind în jur și evitând cu grijă contactul vizual cu ceilalți. Știe toată lumea?

– Eu am aflat de îndată ce-am intrat pe ușă.

– Atunci presupun că o să mă tot bată la cap cu asta.

Tomlin râse din nou și dădu din cap.

– Pun pariu că ai pe undeva un dosar cu toate caricaturile și articolele din ziare.

– Ba n-am și, oricât aș vrea să discut asta cu tine, am lucruri mai presante de rezolvat. Le-ai văzut pe domnișoara Lockhart și pe protejata mea? Ar trebui să îi fim prezentați oficial Maiestății Sale la ora șase și e aproape șase.

– Am văzut-o pe domnișoara Lockhart învârtindu-se între salonul albastru și salonul de muzică, spuse Tomlin, dând din cap ca și cum n-ar fi înțeles dispoziția lui Kerrich. Chiar că ești liniștit.

Kerrich își scoase ceasul din buzunar și se uită la el.

– Liniștit în legătură cu ce?

– Cu dezvăluirea despre luna plină dintr-o noapte cețoasă.

Părând intenționat surprins, Kerrich spuse:

– Pentru mine nu e nici o dezvăluire. Am știut întotdeauna. Acum te rog să mă scuzi, nu e frumos s-o fac pe Maiestatea Sa să aștepte.

În timp ce se îndepărtă, se felicită pentru prezența de spirit. Pentru roșeața din obraji putea da vina pe căldură, zâmbetul vag era cel pe care-l afișa întotdeauna în situații oficiale, și se flată că reușise să se poarte ca de obicei. Nimeni dintre cei care-l priveau nu avea cum să știe ce mânie îl încerca la fiecare pas. Nimeni nu-și putea închipui că se gândea cum avea s-o strângă de gât pe domnișoara Lockhart, cum avea să urle la ea furios, ca să nu mai îndrăznească să-i mai încalce vreodată cuvântul. După care avea să-și retragă cererea cu cel mai tăios sarcasm de care era în stare și nu avea s-o mai vadă niciodată. Niciodată. Sau poate doar dacă i s-ar fi ivit ocazia fericită să-i arunce o monedă atunci când avea să cerșească la poarta lui, fiindcă după nenorocirea asta nu avea să mai poată lucra vreodată. Da, chiar așa. Și-o imagina în zdrențe, cu chipul ei frumos murdar, cu părul încărunțit înainte de vreme, implorându-l să...

Pamela îl apucă de mânecă înainte ca el să-și dea seama că era acolo.

– Milord. Speram că vei ajunge.

Trezit brusc din reverie, o privi. Nici vorbă de vreo babornIță zdrențăroasă și mizerabilă. Rochia frumoasă pe care i-o alesese sclipea ca un nor argintiu. Ochii ei albaștri băteau în gri și străluceau ca un pâlc de nori într-o zi cu soare. Părul ondulat, pieptănat lejer, îi îndulcea chipul. Părea întruparea celui mai suav vis, când, de fapt, îi transformase în realitate cel mai crunt coșmar.

Îl trase într-un colț liber și-i spuse încet:

– S-a întâmplat ceva groaznic.

Îi pieri și ultima brumă de cumpătare. Era livid, complet livid și abia reuși să-și stăpânească vocea.

– Chiar credeai că nu voi afla imediat ce intru pe ușă?

– Știi? întrebă Pamela privind în jur, palidă, și prefăcându-se nevinovată, deși îl trădase de cum pusese piciorul în Palatul Buckingham. Știu și alții?

– Dacă știu? Știe toată lumea și tot încearcă să-mi spună asta într-un fel sau altul de când am venit.

Pamela se încruntă și făcu ochii mari.

– Știu unde e Beth?

– Cu bunicul, presupun.

– Lord Reynard a găsit-o? S-a dus să o caute. Amândoi am căutat-o, dar în zadar și dacă spuneți...

– Despre ce vorbești?

– Despre... Beth. Pamela îl studie. *Dumneata* despre ce vorbești?

O apucă de braț și o înghesui într-un colț. O privi de sus, cu asprime.

– Mă refer la faptul că le-ai povestit tuturor despre secretul meu.

– Secretul dumitale? Mica scorpie nu tremura așa cum ar fi trebuit și clipea des, vădit încurcată. Ai un secret? Nu știu decât despre prostia aia de la Palatul Kensington și doar nu poți fi îngrijorat în legătură cu *așa ceva* într-un moment ca *ăsta!*

– Toată lumea râde de mine!

Pamela ridică mâna, încercând să-l oprească.

– Cred că nu ne înțelegem, milord. Să clarificăm lucrurile. Dumneata ești nefericit pentru că, într-un fel sau altul, s-a aflat adevărul despre indiscreția dumitale din tinerețe și acum oamenii vorbesc despre fundul dumitale gol.

– Printre altele, și nu folosi tonul ăsta răbdător și sfătos cu mine.

– Eu, pe de altă parte, am o problemă *reală*.

În mod evident, ordinul lui nu prea avusese efect asupra ei și nu-i mai văzuse expresia aceea pe chip de când se transformase din bătrâna domnișoară Lockhart în tânăra Pamela. Dar o recunoscu. Pamela ar fi vrut să-i dea în cap sau mai rău. Îl informă pe un ton sec și serios:

– Beth a venit la palat cu Lord Reynard și cu mine, dar a dispărut de îndată ce am intrat. Era extrem de îndurerată. Mi-e teamă că a fugit.

– Asta era grozăvia care s-a întâmplat? Kerrich încerca să înțeleagă noile informații și nu prea reușea. Dacă a dispărut imediat, când ai avut timp să mă dai de gol?

Îl privi de parcă și-ar fi pierdut mințile sau chiar mai rău.

–Nu te-am dat de gol, domnule. De ce aş fi făcut-o? Nu mă preocupă decât copila, poate că rătăceşte pe holurile palatului. Poate că s-a pierdut.

–Ce prostie. Cum să se piardă aici?

–A trăit într-un orfelinat mic şi înainte de asta într-o casă mică, îl repezi Pamela. Luminează-mă dumneata.

Kerrich privi de jur împrejurul încăperii spaţioase, văzu cum oaspeţii sporovăiau şi zâmbeau, se gândi la dimensiunile palatului şi, pentru prima dată de când o găsise pe Pamela, înţelese gravitatea situaţiei în care se afla. Misterul geniului falsificator încă nu fusese rezolvat, vărul lui era încă liber, regina Victoria voia să-l vadă, cu copil cu tot, chiar atunci, Beth dispăruse şi tocmai îi dovedise femeii cu care voia să se însoare nu numai că era un idiot egoist, ci şi că nu avea încredere în ea şi în discreţia ei. Presupunând că Pamela spunea adevărul şi că nu ea răspândise povestea despre cum îşi afişase el posteriorul gol. Şi acum că era prea târziu, nu vedea nici un motiv să se îndoiască de ea, trebuia să mai aştepte până să-l identifice pe neisprăvitul care-l dăduse de gol, fiindcă acum trebuia s-o găsească pe Beth şi să repare situaţia şi... lucrurile nu aveau cum să-i meargă şi mai rău.

–Spune-mi unde ai căutat-o.

–Am fost în toate încăperile în care sunt oaspeţi. Nu am văzut-o, dar e mică şi probabil vrea să se ascundă de mine fiindcă... am dezamăgit-o.

–Le-ai întrebat pe guvernante dacă au văzut-o?

–Nu, răspunse Pamela, frângându-şi mâinile. Mi-a fost teamă să întreb, ca să nu se afle că nu suntem suficient de responsabili să avem grijă de un copil şi să nu stric tot. Pe de altă parte, cred că sunt o proastă că-mi pasă de ceva atât de neimportant precum opinia reginei, acum că am pierdut-o pe Beth.

Kerrich văzuse expresia de pe chipul lui Beth când îi auzise certându-se. Se îndoia că avea să facă vreo prostie. Dovedise că era inteligentă din toate punctele de vedere.

Dar era foarte posibil să fi vrut să-i pună într-o situaţie neplăcută şi nu mai aveau mult timp la dispoziţie până în momentul în care trebuiau să i-o prezinte reginei Victoria.

Copil afurisit! Să-i lase baltă în fața reginei, ca să fie nevoiți să îngaime te miri ce explicație! Totuși, aprecia inteligența răzbunării și știa foarte bine că Beth nu avea nici un motiv să coopereze.

Cu atât mai puțin dacă avea impresia că o foloseau și că avea să fie abandonată în curând.

– Nu s-a rătăcit, spuse el sigur pe sine. Se ascunde, dar trebuie să o găsim. O luă de braț pe Pamela și o conduse prin mulțime către salonul de muzică. O simțea tremurând și îi spuse pe tonul cel mai blând posibil: Hai să găsim camera unde se joacă puștii și să-i întrebăm, și să vorbim și cu guvernantele.

Pamela își încleștă degetele pe brațul lui și îi șopti încet, atât de încet, încât bărbatul trebui să se apropie și mai mult de ea ca să o audă:

– Devon, era supărată pe mine fiindcă am făcut-o să creadă că îi vei oferi un cămin adevărat. Un loc în care să poată rămâne pentru totdeauna.

El o căută pe copilă cu privirea în timp ce mergeau și, ori de câte ori se uita la cineva, respectivul îi zâmbea ca și cum și l-ar fi închipuit gol. Nu întoarse nimănui zâmbetul.

– Era supărată și pe mine.

– Da, dar am știut întotdeauna că ești... adică m-am crezut mai bună decât... pur și simplu nu mi-am dat seama cât de mult mi-am trădat propria integritate făcând promisiuni pe care nu le puteam ține.

Îl insulta. Pe față, în modul cel mai groaznic. Dar părea nenorocită, iar el înțelegea ce voia să spună. Mai mult, voia s-o consoleze pe femeia care acum se confrunta cu consecințele pactului pe care-l încheiase cu diavolul.

– Beth e o fată deșteaptă, murmură el. O să se întoarcă.

– Dar se va întoarce la timp ca să o primească regina? Presupun că nu e mare lucru să-i fii prezentat reginei Victoria și știu că Beth era emoționată, dar cred că ar fi o clipă pe care și-ar aminti-o toată viața. Pamela își mușcă buza atât de tare, încât el tresări, plin de compasiune. Poate că onoarea asta ar alina durerea pe care i-am provocat-o.

– Nu i-ai provocat nici o durere, bombăni el.

Pamela era prea dură cu ea însăși. Voia onoare și virtute, dar nu era decât o simplă femeie, o femeie care supraviețuia muncind pentru bărbați ca el, care... care în ultimii ani uitase aproape tot ce știa despre onoare și virtute.

– Ai luat-o de la orfelinat, m-ai făcut s-o accept, ai educat-o și ai crescut-o, știe foarte bine câte îți datorează.

– Mi-am promis că n-o să las ca planul dumitale să-i facă rău și, totuși, s-a întâmplat. Beth era (e) atât de rănită.

Supărarea ei îl convinse să se privească obiectiv și ceea ce văzu îi făcu greață. Fusese crescut cu exemplele bune oferite de tatăl și de bunicul lui. Oare când se îndepărtase atât de tare de calea dreaptă, încât nu mai voia să fie onest și blând și responsabil? Când se compara cu Pamela, îi era teamă de bărbatul care devenise.

Aproape ajunseseră în salonul de muzică, când se întâlniră cu Herr Muller. Sosise în Anglia ca servitor al lui Albert și, în scurtul timp de la nunta reginei, el și Albert organizaseră treburile casei cum nu se putea mai bine. Herr Muller se ocupa de recepțiile reginei și avea grijă de program, și toată lumea îl asculta.

Acum era în fața lor, cu mâinile la spate și le spuse cu vocea lui ascuțită:

– Lord Kerrich, poate că ați uitat. Maiestatea Sa vă așteaptă.

– Nu am uitat.

– Atunci trebuie să vă cer să mă însoțiți chiar acum. Regina Victoria ține foarte mult să o cunoască pe protejata dumneavoastră.

– Protejata mea nu e cu mine, spuse Kerrich. Încă n-am luat copilul.

Herr Muller clipi ca și cum nu prea înțelegea.

– E o recepție informală, dar trebuie să vă prezentați la timp. Va trebui să îi explicați totul Maiestății Sale. Vă rog să mă urmați.

– O, nu, bâigui Pamela.

Kerrich ezită, dar nu avea de ales. Nu știa unde era Beth. Ar fi putut foarte bine s-o mai caute încă o oră. Era chemat de stăpâna lui și trebuia să se prezinte. O ghidă pe Pamela prin mulțime, în spatele lui Herr Muller, și-i spuse:

– Îi voi explica eu. Mă va lăsa să mă duc s-o caut pe Beth.

– Maiestatea Sa ține foarte mult la protocol, spuse încet Pamela. N-o să-i placă deloc.

Avea dreptate. O cunoștea pe regină și, orice s-ar fi întâmplat, următoarele câteva minute aveau să fie un chin pentru amândoi.

Îl văzu mai întâi pe Albert, dominând mulțimea. Apoi invitații le făcură loc și o observă lângă el și pe Victoria, scundă și destul de rotofeie la numai douăzeci și unu de ani, zâmbind cu o bucurie plină de viață de care nu avusese parte decât rareori în viața de la palat. Stăteau lângă un perete, încadrați de o boltă. Ținuta lor de după-amiază era frumoasă, dar nu extravagantă. Nu purtau nici sceptre, nici coroane.

Și, totuși, nimeni nu i-ar fi confundat cu vreun alt cuplu.

Nimeni nu se apropiase de cuplul regal. În jurul lor era suficient loc liber. Erau, în mod evident, monarhi care își îndeplineau îndatoririle, iar în momentul de față îndatorirea lor era să socializeze cu familiile din ținut.

Kerrich îi recunoscu pe mulți dintre cei de față. Erau intimi ai curții, persoane influente pe care Victoria le cunoștea și le plăcea de multă vreme. Erau și bastioanele societății și prieteni de-ai lui Kerrich, deși știa sigur că se bucurau enorm de modul umilitor în care fusese dat în vileag.

Lord și Lady Pitchford stăteau cât mai departe unul de celălalt, dar suficient încât încă să se considere că erau împreună. Poate se certaseră din cauza afurisitului lor de băiat. Ce grozăvie! Kerrich privi în jur. Oare neobrăzatul ăla era pe acolo?

Desigur, Colbrook rânji la Kerrich și-i spuse:

– Lună plină într-o noapte cețoasă.

Nenorocitul.

Lady Colbrook stătea lângă o fereastră, suplă și elegantă, iar o rază de soare îi adâncea strălucirea diamantelor discrete și făcea ca rochia ei fină de mătase galben-pal să bată în aceeași nuanță ca părul ei blond-deschis.

Kerrich fu surprins să îl vadă pe Lord Swearn acolo. N-ar fi trebuit să fie cu familia lui la conacul din Suffolk?

Doamna Albon era singură. Evident, Lord Albon se grăbea să ajungă la amantă când intrase Kerrich.

Herr Muller păși înainte și îi anunță.

– Lord Kerrich şi domnişoara Pamela Lockhart.

Kerrich auzi un murmur, apoi, răutăcios, Lord Colbrook exclamă, suficient de tare încât să fie auzit:

– Uită-te la ea! Am spus eu că domnişoara Lockhart e o frumusețe. L-a cam tras pe sfoară pe Kerrich, nu-i aşa?

Pamela se dădu un pas înapoi. Pentru prima dată, oamenii o recunoscură în Pamela pe femeia pe care o văzuseră în casa lui Kerrich. Se auzi un murmur de uluire, iar el îşi aminti cât de neîncrezător fusese el însuşi atunci când deghizarea femeii neatrăgătoare fusese înlocuită de frumusețea ei. Da, prietenii lui aveau să se bucure că-l păcălise. Era mult prea bogat şi avea prea mare succes, ca să nu se bucure de asta. Totuşi, amuzându-se pe seama lui aveau să-şi aducă aminte şi de tatăl ei. Pamela avea dreptate. Recepția avea să fie un chin pentru ea.

Voia să o strângă în brațe şi să o linişească, dar nu era momentul şi, după ziua respectivă, era norocos dacă ea avea să-i mai permită vreodată s-o atingă.

– Lord Kerrich, rosti regina Victoria, mă bucur să vă văd la această reuniune pentru *familii* respectabile.

Accentuă cuvântul *familii* ca şi cum el nu l-ar mai fi auzit vreodată.

Îi făcu plăcere să-şi dea seama că regina nu mai avea putere asupra lui. Se aflase totul despre luna plină, nu mai avea cu ce să-l şantajeze. Situația era îngrozitor de ironică: nu mai avea nevoie de copilă, dar, cu toate astea, le avea şi pe ea, şi pe guvernantă, şi nu era sigur că putea să mai fie vreodată fericit fără ele.

Kerrich şi Pamela păşiră înainte şi se înclinară. Apoi se apropiară de cuplul regal şi făcură din nou o plecăciune.

– Nu am mai avut de multă vreme plăcerea companiei dumneavoastră, domnişoară Lockhart, spuse regina Victoria întinzându-i Pamelei mâna. Mi-a lipsit prietena mea dragă.

Acum, că sosise clipa, nervozitatea Pamelei parcă dispăruse. Fu un exemplu de femeie echilibrată atunci când se înclină şi luă mâna reginei.

– Şi mie mi-ați lipsit, Maiestatea Voastră. Dar, desigur, am urmărit cu mare entuziasm domnia dumneavoastră şi doresc să vă felicit pentru încoronare şi pentru căsătorie.

Victoria zâmbi şi îl luă de braţ pe Albert. Căsătoria o făcuse fericită. Kerrich presupunea că nu o putea condamna pentru asta, însă îl învinuia pe Albert pentru pretenţiile ei subite de respectabilitate.

Respectabilitate? Nici vorbă. Cu asta îl avea regina la mână. Unde era Beth?

– Şi ce aţi mai făcut? spuse Victoria. Apoi, privindu-l cu coada ochiului, adăugă: Sau ar trebui să spun ce căutaţi cu Lord Kerrich?

Kerrich îşi dădu seama ce greşeală făcuse. Când răspunsese la invitaţie, pur şi simplu trecuse numele Pamelei. Nu se gândise să-i treacă şi ocupaţia şi nu-i trecuse prin cap că regina avea să acorde atâta importanţă faptului că îl însoţea o doamnă.

Însă demnitatea Pamelei nu se clinti.

– Sunt guvernanta protejatei lui Lord Kerrich.

Victoria era educată ca la carte şi reuşi să îşi ascundă consternarea.

– Sunt sigură că sunteţi o guvernantă minunată. Apoi îl privi pe Kerrich şi întrebă: Unde e faimoasa protejată?

„O întrebare al naibii de bună."

– Maiestate, protejata mea este...

– Chiar aici, băiete, spuse Lord Reynard din spatele lui. Este cu mine.

Capitolul 27

La unison, toate feţele se întoarseră către ea şi Lord Reynard, dar Beth nu avea de gând să lase să se vadă emoţia care-i îmbujorase obrajii.

Nu se uită la Lord Kerrich şi la domnişoara Lockhart – încă o cuprindea un fel de furie ori de câte ori se gândea la cât erau de vicleni – ci se uită fix la regină, care nu era prea înaltă şi îi zâmbea ca şi când nu ar fi văzut niciodată o fată aşa de adorabilă ca ea. Probabil că exact aşa stăteau lucrurile, pentru că Beth era

destul de conștientă că nu mai fusese niciând așa de frumoasă. Îi plăceau mănușile ei albe din dantelă, își iubea rochia cu volănașe și își adora de-a dreptul centura din catifea albastră. Când o fată arăta așa de bine, *ar fi trebuit* să o cunoască pe regină.

Dar părea să nu se poată mișca, așa că Lord Reynard o împinse puțin.

În timp ce înainta, Lord Kerrich o întâmpină și își puse brațul în jurul umerilor ei. Ajunseră în fața reginei Victoria împreună.

– Maiestatea Voastră, aceasta este pupila mea, domnișoara Elizabeth Hunter.

Beth făcu o reverență exact cum o învățase domnișoara Lockhart și se pare că o făcuse cum trebuie, căci mulțimea murmură în semn de aprobare, regina schiță un zâmbet, iar prințul Albert – Beth știa că era prințul Albert, pentru că îi văzuse caricatura în revista *Punch* – îi zâmbi ca și când i-ar fi plăcut de ea, ceea ce era și normal, căci avea niște zulufi foarte jucăuși.

Regina Victoria îi întinse mâna și îi spuse:

– Ești o fată drăguță. Vino să stai de vorbă cu mine.

Domnișoara Lockhart spunea că a pretinde că ești curajos era același lucru cu a fi curajos și îi spusese lui Beth că era o leoaică, astfel că Beth păși hotărât spre cuplul regal și apucă mâna reginei.

– Ce mai faceți, Maiestatea Voastră? întrebă ea.

Acesta era modul politicos de a deschide o conversație, așa spunea domnișoara Lockhart, dar se părea că nu multă lume o întreba pe regină acest lucru, căci cineva din mulțime râse destul de tare, pe prințul Albert îl apucă o tuse subită, iar regina se hlizea ca și când ar fi fost luată prin surprindere. Apoi se încruntă spre mulțime până când amuzamentul din surdină se stinse, după care spuse:

– Sunt bine, mulțumesc, Elizabeth. Tu ce mai faci?

– Sunt bine, mulțumesc.

Acum Beth rămase fără subiecte de conversație, dar regina preluă inițiativa.

– Nu vrei să îmi spui cum ai ajuns să fii pupila lui Lord Kerrich?

– M-a adus de la un orfelinat.

Nu așa conveniseră. Beth aproape că simți consternarea lui Lord Kerrich și spera că și domnișoara Lockhart se foia. Nu că ar fi fost răi sau ceva de genul ăsta. Îi dăduseră mâncare și haine frumoase și ajunsese să locuiască într-o casă destul de drăguță pentru o vreme, dar o duruse și faptul că îi dăduseră speranțe. Și ce dacă era doar o fată de la țară? Locuise în orfelinat destul cât să înțeleagă că speranța era mult mai importantă decât alte lucruri, iar când speranța era falsă și ți-era distrusă... durea. Durea tare. Beth încă se simțea rănită.

Dar, așa cum spunea Lord Reynard, „în viața fiecărui om trebuia să existe și puțină ploaie și, Sfinte Sisoe, tu ai avut parte de câteva potopuri, dar ești bine acum, nu-i așa?" Bătrânul avea dreptate, așa că Beth spuse:

– Da, am fost dusă la orfelinat. Tatăl meu a murit în timp ce îl salva pe Lord Kerrich de niște bandiți, așa că Lord Kerrich a angajat-o pe domnișoara Lockhart. Împreună au tot avut grijă de mine. Și de când m-au găsit – le zâmbi lui Lord Kerrich și domnișoarei Lockhart cu o adorație exersată – au fost atât de buni cu mine.

Lord Kerrich se uita la ea destul de încruntat. Știa că se răzbuna puțin pe el cu dramatismul exagerat. Dar domnișoara Lockhart își strângea buzele ca și când ar fi încercat să nu plângă, iar Beth înțelese că domnișoara Lockhart era foarte speriată la gândul că Beth nu o mai plăcea.

Așa cum spunea Lord Reynard, fiecare face greșeli și domnișoara Lockhart făcuse una incredibil de mare, „dar deja s-a mustrat singură pentru asta și chiar mai aspru decât ai putea s-o faci tu, și nu crezi că asta e destul"? Așa că Beth îi zâmbi încă o dată domnișoarei Lockhart, dar în loc să o facă pe aceasta să se simtă mai bine, probabil că o făcuse să se simtă mai prost, pentru că trebui să scotocească după batistă. Așa că Beth încercă din nou să o facă să se simtă mai bine, spunând:

– Vreau să fiu profesoară, exact ca domnișoara Lockhart, și să mă întorc la orfelinatul acela oribil și să îi învăț pe acei ţânci – adică, pe acei copii – ca să poată fi și ei oameni buni.

– Ce minunat! Regina Victoria bătu din palme. Elizabeth, ai impresionat-o pe domnişoara Lockhart atât de mult, că lăcrimează.

– Da.

Acum Beth începu să se simtă prost. Indiferent ce făcea, domnişoara Lockhart plângea tot mai tare.

Aşa că făcu cel mai bun lucru la care se putea gândi.

– Maiestatea Voastră, credeți că după ce terminați cu mâncarea aici la petrecere, aş putea să duc ce rămâne la orfelinat, ca să aibă şi ei ceva bun de mâncat?

În salon se făcu brusc linişte.

– Nu au prea multe în afară de terci de ovăz – Beth se gândi că probabil făcuse ceva greşit, dar nu îşi dădea seama ce anume –, aşa că până şi resturile de pe farfurii i-ar face atât de fericiți, încât ar sări de bucurie ca puricii pe-un câine.

Regina zâmbi.

Tensiunea din încăpere se mai relaxă, iar prințul Albert pocni din degete.

– Herr Muller, te vei ocupa de asta.

Herr-nu-ştiu-cum se închină brusc.

Regina Victoria îi dădu cârlionții spre spate.

– Este foarte bine să te gândeşti la prietenii tăi mai puțin norocoşi.

– Vor fi foarte fericiți, spuse Beth cu sinceritate.

Victoria se întoarse către Lord Kerrich şi spuse:

– Trebuie să mărturisesc că sunt impresionată de transformarea dumitale. Nu-i aşa, Albert?

Cu vocea sa adâncă, accentuată, Albert spuse:

– Foarte impresionant, milord. Sper să vă mai revedem pe dumneata şi pe Elizabeth.

Lord Kerrich făcu o plecăciune, dar nu spuse nimic. Beth se gândi că nu dorea să îi promită *aşa ceva*.

– Aşa că, dacă ai dori să vii să mă vizitezi după recepție, cred că am ceva ce îți aparține şi ce ar trebui să îți returnez.

Ochii Reginei Victoria luciră cu răutate, iar Beth se întreba ce lucru avea regina de îl făcea pe Lord Kerrich să se încrunte.

–Aş putea spune că nu mai are importanță dacă îmi returnați sau nu acel obiect, pentru că într-un fel – se încruntă spre regină de parcă ar fi fost diavolul – toată lumea știe oricum.

Sprâncenele reginei se ridicară ca şi când ar fi fost surprinsă. Aruncă o privire spre mulțime, apoi spre Lord Kerrich şi clătină ferm din cap.

– Nu eu.

– Cine?

Regina Victoria se uită la domnişoara Lockhart, care reuşi să îşi înăbuşe lacrimile, dar aceasta scutură şi ea din cap. Era de parcă toți vorbeau fără sens şi singurul lucru care nu o deranja pe Beth era că fiecare persoană din mulțime părea la fel de uimită ca şi ea. În afară de Lord Reynard, care întotdeauna părea că ştie totul.

Beth bănuia că aşa se întâmpla când îmbătrâneai.

–Veniți să ne vedeți oricum, porunci Victoria. Vom discuta cealaltă chestiune.

Aveau multe chestiuni de discutat, nu glumă. Apoi, surprinsă, Beth înțelese că li se cerea să se retragă. Avusese audiența ei cu regina şi acum se încheiase. Dar, pentru câteva momente, fusese grandios.

Pamela îl privi pe Kerrich luând-o din nou pe după umeri pe Beth şi îndrumând-o să se retragă, pregătind scena pentru următoarea prezentare. Contele şi copila mergeau între ea şi Lord Reynard, iar în vreme ce mulțimea îşi schimba locul şi alt supus era primit în audiență, atenția nu mai era îndreptată spre ei.

Oare ce altă chestiune ar fi dorit regina să discute? Apoi îşi aminti: chestiunea legată de Banca Mathewes încă trebuia rezolvată.

Lord Reynard îi oferi brațul Pamelei.

–Aş spune că a fost un succes exaltant.

Mergeau împreună în urma lui Kerrich şi a lui Beth.

– Într-adevăr, milord.

Un succes total. Maiestatea Sa nu numai că era de părere că Kerrich fusese atras în siguranță în turma respectabilității, dar, judecând după zâmbetul plăcut al Victoriei, Pamela ghicise că nu vor mai exista discuții despre retragerea banilor din banca lui.

Astfel că planul propus de Kerrich în ziua aceea în biroul Distinsei Academii a Guvernantelor dăduse roade.

Sigur că povestea cu luna plină dintr-o noapte cețoasă ieșise la iveală, dar indiferent de ce credea Kerrich, nu fusese din vina Pamelei și nu fusese menționată în înțelegerea inițială.

Da, reușise și avea să își primească toți banii datorați. Școala de Guvernante avea să supraviețuiască și să prospere.

Sarcina ei era îndeplinită.

Clipi pentru a îndepărta un alt șir de lacrimi. Trebuia să pună capăt acestei slăbiciuni deplorabile și inoportune sau lumea avea să înceapă să suspecteze că ea și Lord Kerrich...

–Unde ați găsit-o pe Beth, milord? întrebă Pamela și speră că tonul răgușit nu o trădase.

–Ea m-a găsit pe mine și v-a criticat destul de dur pe dumneata și pe Kerrich, dar este o fată isteață. Lord Reynard ținu pasul cu Kerrich și Beth în timp ce se îndreptară spre salonul mai puțin aglomerat. Cu foarte puțin ajutor din partea mea, i-a convins pe toți.

–Mulțumesc, milord, spuse Pamela din adâncul sufletului. Și, când Kerrich și Beth făcură un popas într-un alcov ascuns de perdele, spuse: Mă scuzați. O atinse pe Beth pe umăr. Beth, spuse ea ușor, și așteptă o clipă într-o neliniște profundă.

Oare avea să-i zâmbească sau se va încrunta la ea?

Dar nu mai conta. Pamela trebuia să o îmbrățișeze, să se asigure că fetița aceea fragilă și caldă era în siguranță. Beth se întoarse, iar Pamela se lăsă pe genunchi și o îmbrățișă. Beth nu o respinse. Ba din contră, o îmbrățișă înapoi și rosti:

–Îmi pare rău că v-am făcut să vă îngrijorați, domnișoară Lockhart.

–Nu. Nu, mie îmi pare rău. Pamela o îndepărtă puțin, o privi în ochi și își ceru scuze din adâncul inimii. Îmi pare rău.

–Știu. Lord Reynard mi-a explicat totul. Știu despre... bani și toate cele. Și eu aș fi făcut ceea ați făcut dumneavoastră. Beth zâmbi larg și arătă spre regină. M-ați văzut? Nu-i așa că am fost grozavă?

Of, inevitabila și rapida întoarcere la normal a copiilor. Și incredibila lipsă de griji!

– Ai fost grozavă. Totul a mers bine.

– Doar că Maiestatea Sa a reacționat ciudat când am vorbit despre orfani.

Lord Reynard interveni:

– Nu prea i se spune reginei Angliei că orfanii ei suferă.

Beth își încreți nasul.

– Dar chiar suferă.

– Mai ales atunci nu i se spune, zise Lord Reynard.

– Dar a fost doar o mică gafă și, pentru că a venit dintr-o inimă generoasă, Maiestatea Sa te-a iertat ușor, zise Pamela.

Cât vorbiseră ei, Kerrich le dăduse târcoale ca un câine alarmat, privindu-i încruntat, și apoi privind la fel pe oricine rătăcit prin apropiere. La un moment dat izbucni:

– În regulă, doamnelor. Destul cu sentimentalismul. Ridică-te, domnișoară Lockhart, avem vizitatori care se îndreaptă spre noi.

– O, tinere, ești un neghiob sentimental.

Lord Reynard se sprijini pe bastonul său și rânji către Kerrich.

– Prostii, bombăni Kerrich.

Pamela se ridică în picioare, ținând-o de mână pe Beth. Se simțea ca și când ar fi intrat într-un tunel întunecat și abia acum reușise să iasă de cealaltă parte și încă nu era sigură că reușise să treacă întreagă. De fapt, bănuia că se schimbase, deși încă nu descoperise exact în ce fel.

Întregul grup de prieteni intimi ai lui Kerrich îi urmase.

Lord Swearn se apropie cu Lady Albon la braț și îi salută.

Cei doi o surprinseră pe Pamela. La petrecerea lui Beth, Lord și Lady Swearn păruseră *atât de* căsătoriți. Dar aceștia doi aveau acea scânteie în ochi și acel mers sprințar. Pamela știa fără nici o îndoială că exista o legătură amoroasă între ei.

Apăru apoi și Lady Colbrook și, la fel ca prima dată când o întâlnise Pamela, aceasta părea perfectă, inteligentă și receptivă.

Soțul ei venea pe urmele ei, cu o privire fioroasă. Pamela nu știa ce anume îl făcuse atât de nefericit, dar spera că Lady Colbrook îi spusese să gândească înainte de a vorbi. Sau dacă asta nu era posibil, măcar să vorbească mai încet. Cineva trebuia să îi spună; individul era un pericol social, iar Pamela nu înțelegea cum de îl suporta Lady Colbrook, cu farmecul ei și grația ei naturală.

– Domnişoară Lockhart, ce plăcere să vă văd din nou.

Lady Colbrook zâmbi fără nici o urmă de superioritate.

– Şi pentru mine, milady.

Pamela făcu o reverenţă, gândindu-se că tocmai începuse chinul unui interogatoriu subtil şi nu chiar atât de subtil. Lord Colbrook spuse cu avânt:

– Arătaţi foarte schimb... Lady Colbrook îl lovi cu cotul în coaste, iar el expiră şuierător. Adică, gâfâi el, arătaţi foarte bine.

Pamela evită să îl privească drept în faţă.

– Mulţumesc, milord.

– A fost înduioşător să o vedem pe Maiestatea Sa cu Beth. Lady Colbrook îi incluse pe Kerrich şi pe Pamela în comentariul său.

Pamela înţelese: Lady Colbrook schimbase subiectul! Pamelei îi venea să plângă de recunoştinţă. Nu ştia dacă ar fi reuşit să-şi păstreze cumpătul în timp ce ar fi ocolit întrebările despre motivul deghizării ei. Şi dacă cineva ar fi încercat să afle detaliile despre moartea tatălui ei... O, în acele momente Pamela ar fi dorit să îşi poată utiliza toată inteligenţa pentru a-i întrerupe.

Dar Lord Swearn urmă cu uşurinţă calea deschisă de Lady Colbrook şi i se adresă lui Beth:

– Da, cu siguranţă ai impresionat-o pe suverana noastră.

– Mulţumesc, milord.

Beth o strânse pe Pamela de mână şi radie de bucurie. Pamela îi strânse mâna înapoi. Bucuria lor era reciprocă; poate că Pamela avea să treacă totuşi prin această recepţie fără alte surprize.

– Regina e interesată de copii. Lady Pitchford ajunse la timp ca să audă comentariile. E mai împlinită.

– Împlinită. Însărcinată? Regina era însărcinată? Dar era căsătorită de mai puţin de un an. Doar nu era posibil ca această femeie, cu mult mai tânără ca Pamela, să fie... Cu stupoare, Pamela repetă: împlinită.

Kerrich părea surprins.

– Maiestatea Sa pare cam rotofeie, ce-i drept, dar...

Doamnele căsătorite se uitară la el, bărbatul neştiutor, cu milă.

„Desigur." Pamela aproape că se simţi ameţită la impactul acestei veşti. Regina aştepta un copil.

– Vom avea un prunc regal înainte să se încheie anul, zise Lady Colbrook.

Lord Pitchford apăru şi afirmă:

– E gravidă. Sărmanul Albert.

Pamela atinse uşor cu degetele propriul pântec. Un copil.

Beth o trase de mână. Când Pamela se aplecă spre ea, îi şopti:

– Este adevărat despre copil?

– Nu ştiu. Pamela nu ştia dacă îi răspunsese lui Beth sau dacă îşi vorbise sieşi despre propria teamă neaşteptată şi copleşitoare.

– Sărmanul Albert? spuse Lady Pitchford cu indignare. Sărmana Victoria, aş zice eu. Ei îi vor smulge copilul din pântece.

Soţii Tomlin se grăbiră spre ei.

– Am pierdut ceva? întrebă doamna Tomlin.

– Eu aş spune că abia acum începe, rosti tărăgănat Lady Colbrook. Dar haideţi să ne oprim aici. Nu vrem să mai auzim nimic despre smulsul din pântece, Lady Pitchford. Sunt bărbaţi şi copii de faţă.

Bineînţeles că Beth căscase ochii în timp ce asculta conversaţia.

– Am pierdut prezentarea lui Beth? insistă doamna Tomlin.

Văzând încuviinţările din cap de jur împrejur, Tomlin rânji diabolic.

– Dar trebuie să facem conversaţie despre ceva. Haide să îl întrebăm pe Kerrich despre luna plină dintr-o noapte ceţoasă!

Pamela tresări din nou în faţa subiectului iminent.

– Nu. Kerrich îi aruncă o privire. Mai bine nu.

Swearn rânji şi el.

– Dar...

– Nu.

Kerrich era de neclintit.

Deci era adevărat. Toţi râdeau despre isprăvile lui din tinereţe... iar el trăsese imediat concluzia că ea îl trădase. Probabil că încă mai credea asta.

Nu putea să aibă un copil de la un bărbat care o considera mincinoasă şi perfidă. Doar ce fuseseră împreună... doar de câteva ori... în noaptea aia în bibliotecă... apoi mai târziu în dormitorul ei... şi mai devreme astăzi.

Doar de câteva ori, într-adevăr.

Pamela nu se gândise prea mult la această legătură amoroasă. Nu se gândise deloc.

Colbrook începu să spună ceva. Ceva vulgar, fără îndoială. Lady Colbrook îl întrerupse fără milă.

– Dacă tot vorbim despre scandaluri, haideți să vorbim despre ce s-a întâmplat la Banca Angliei astăzi.

Atenția Pamelei se îndreptă spre Lady Colbrook.

Atenția *tuturor* se îndreptă spre Lady Colbrook, dar Kerrich se întoarse cu fața la ea și vorbi atât de tăios, încât Pamela se înfioră.

– De unde știți dumneavoastră ce s-a întâmplat la bancă astăzi?

– Am fost acolo, spuse Lady Colbrook.

– Ați fost acolo, repetă Kerrich.

Beth o trase din nou de mână pe Pamela.

– Da, și vă vine să credeți? Era un tânăr acolo cu o armă în mână și-a tras într-un paznic.

– Ce groaznic! exclamă doamna Tomlin.

Lady Colbrook spuse clar, astfel încât să o audă toți. Treceam călare pe noul cal pe care mi l-a cumpărat Colbrook...

– Cel sur, pe care l-a vândut Wilcox, spuse Lord Colbrook cu mândrie.

– ... și am pierdut controlul animalului.

– Dar sunteți cea mai bună călăreață pe care am văzut-o vreodată, spuse Lady Albon.

– Un câine a speriat calul, rosti scurt Lady Colbrook.

– Jefuia locul? Lord Swearn părea a fi furios. A scăpat?

– De ce călăreați pe lângă bancă? întrebă Kerrich.

Lady Colbrook oftă cu nervozitate.

– Da, a scăpat. A tras cu arma!

Pamela observă că nu răspunsese la întrebarea lui Kerrich.

Beth o trase din nou de mână pe Pamela și șopti cu voce tare:

– Domnișoară Lockhart!

Lord Reynard se apropie de nepotul lui.

Pamela își dădu seama că Kerrich nu știa ce le spusese Beth despre doamna aceea și domnul Athersmith. Privi în jos spre Beth și ridică din sprâncene.

Beth dădu din cap aprobator, agitată:

– Ea e.

– Dar e atât de încântătoare.

Totuşi, inima Pamelei începu să bată cu putere.

– Lady Colbrook, spuneţi-mi ce făceaţi la Banca Angliei, spuse Kerrich.

Lady Colbrook făcu un semn din mână care îi incluse pe toţi.

– Dacă faceţi linişte, vă voi spune întreaga poveste.

Interveni o voce străină şi, pentru o clipă, Pamela nu îşi dădu seama de unde se auzea tonul acela isteric şi furios.

– Întreaga poveste, milady? spuse el. Sau doar părţile pe care le-aţi născocit pentru a polei imaginea dumneavoastră şubredă şi condamnabilă?

Ca un răufăcător de pe scenă, domnul Athersmith se ivi din spatele perdelelor cu un pistol încărcat, îndreptat spre inima lui Lady Colbrook.

Capitolul 28

Lady Colbrook îşi păstră admirabil cumpătul. Nu ţipă, nu se umili. În schimb, confirmă suspiciunile lui Kerrich cu o singură frază.

– Cum ai intrat *tu* aici?

Lady Albon se feri şi scoase un ţipăt strident. Doamna Tomlin îl împinse pe soţul său în spatele ei, departe din calea pericolului. Pamela o luă pe Beth de umeri, o împinse în spatele ei şi începu să se îndepărteze.

Kerrich se interpuse între Lady Colbrook şi vărul lui.

– Lewis, nu e deloc înţelept ce faci.

– Înţelept? spuse Lewis pe o voce tremurată, în timp ce încerca să-l ocolească pe Kerrich şi în acelaşi timp să rămână cu spatele la perete. Înţelept? Ce înseamnă înţelepciunea pentru mine? Sunt ruinat. Toată lumea de la Banca Angliei m-a văzut.

– Dumneata ai jefuit Banca Angliei?

Chipul lui Lord Swearn deveni de un roşu arămiu şi buzele îi dezveliră dinţii.

–Ai locuit în casa mea. Ai fost profesorul finului meu. Eşti... eşti o bestie.

–Vedeţi? Lewis avea pantalonii rupţi în genunchi, părul vâlvoi, şi se putea auzi cum respiraţia îi provoca durere. Vedeţi? Nu pot rămâne în Anglia, căci voi fi spânzurat, şi nu pot pleca din Anglia pentru că domnişoara Fotherby, fata pe care o iubesc, e aici.

–Fiica mea! Swearn porni spre Lewis. Cum îndrăzneşti să-i rosteşti numele?

Lewis întoarse arma spre el.

– E numai vina dumneavoastră. Mi-aţi spus că sunt prea sărac pentru ea, aşa că am căutat şi-am găsit bani!

–Nu i-ai găsit, i-ai furat! strigă Lord Swearn.

Lord Reynard se aşeză între cei doi bărbaţi şi-l privi pe Lewis în ochi.

–Lewis, te afli în Palatul Buckingham.

–Şi mă comport neadecvat, îl ridiculiză Lewis pe bătrân. Oare ce va crede regina?

–Nu fi prost, tinere, spuse Lord Reynard scurt. Gărzile regale te vor ucide.

– Nu am nimic de pierdut.

Vocea îi tremura.

Kerrich voia ca bunicul lui să fie scos de acolo, dar în acelaşi timp ştia că nu s-ar fi mişcat din loc. La urma urmelor, Lord Reynard fusese cel care îl învăţase că mai bine mori pentru principiile tale decât să trăieşti în laşitate. La naiba!

Cineva din mulţime ţipă.

– Un pistol. Bărbatul are un pistol!

Urmară mai multe ţipete, iar oamenii se împrăştiară către ieşire, valul ducându-le cu el pe Pamela şi pe Beth. Kerrich îi întâlni privirea Pamelei când aceasta se întoarse în pragul uşii şi se uită spre el.

Îşi dorea ca Pamela şi Beth să fie în siguranţă, dar, în acelaşi timp, nu-i plăcea să le vadă plecând. Voia ca ele să vadă în ce fusese implicat, motivul pentru care le lăsase să meargă singure la Palatul Buckingham. Egoist. Era egoist până în măduva oaselor,

dar dacă era să moară, măcar să o facă onorabil și în brațele femeii pe care o iubea.

Kerrich aproape că râse de el însuși. Acolo și atunci, cu o armă îndreptată spre piept și cu moartea privindu-l în față, putea să admită că o iubea pe Pamela. O iubea și nu avusese grijă de ea.

Pamela dispăru din pragul ușii și, cuprins de o disperare subită, Kerrich îi murmură lui Lord Reynard:

– Dacă voi fi rănit, să ai grijă de Pamela și Beth.

– Așa voi face, răspunse bunicul. Dar te avertizez chiar acum, băiete: Ai face bine să nu te lași rănit.

Lewis privi în jur. Arma tremura. Kerrich sări înspre el. Iar Lewis ținti încă o dată spre Lady Colbrook. Kerrich se așeză din nou între ei, ridicând o mână.

– Lewis, recunosc arma. E a mea, una din perechea mea de pistoale pentru duel. Așa că dă-mi-o.

Lewis râse amar și spuse:

– Nu primești chiar *tot* ce vrei, Devon.

– Tinere, ești așa de teatral! izbucni Lady Colbrook. Dacă nu îți pasă dacă trăiești sau nu, de ce nu te împuști singur?

Ochii lui Lewis se bulbucară de furie.

– Pentru că e doar vina dumneavoastră. Arătă cu cealaltă mână spre ea, iar arma se undui sălbatic. Lord și Lady Pitchford se întoarseră și fugiră, dar Lewis nu părea să observe. O vedea doar pe Lady Colbrook. Dumneavoastră sunteți cea care s-a gândit la această escrocherie. Dumneavoastră sunteți cea care mi-a spus ce să fac. Eu am făcut doar ce mi-ați ordonat.

Cu un calm absolut și sânge rece, Lady Colbrook întrebă:

– Cine va crede asta?

– Eu cred, spuse Kerrich. Lewis nu se întâlnea cu ea pentru că erau amanți, așa cum se gândiseră el și Moulton. Se întâlnea cu ea ca să-și primească instrucțiunile. Ați fost la Banca Angliei pentru a crea o diversiune pentru Lewis. Ați dat greș și l-ați lăsat pe Lewis să suporte consecințele.

Lewis înainta pas cu pas de-a lungul peretelui, încercând să ajungă în poziția bună pentru a trage direct în Lady Colbrook.

Ea îl ignoră și se uită lung la Kerrich. Apoi ridică din umerii goi și palizi.

– O, în fine. De vreme ce deja *ştiţi*. Adevărul este că nu am dat greş. Am creat o diversiune minunată când am alunecat de pe cal şi-am pretins că m-am lovit şi-am leşinat cu atâta talent. Am făcut-o atât de bine, încât domnul Athersmith aproape că a reuşit să scoată bancnotele. Apoi dumnealui a ciocnit căruciorul de tocul uşii şi, de parcă nu era deja destul zgomot, a mai şi scăpat bancnotele pe podea şi-a spart una din sticluţele cu cerneală.

– Nu de tot, şi mă grăbeam! exclamă Lewis.

– Ţi-am spus să nu te grăbeşti, zise ea dispreţuitor. Ţi-am spus că, dacă te comporţi ca şi când trebuia să fii acolo, nimeni nu te va observa.

– Cherise! exclamă Colbrook, evident zăpăcit. Ce tot spui acolo?

Ea îl ignoră ca pe un fleac mărunt ce era.

Îi spuse lui Kerrich:

– Dacă domnul Athersmith ar fi fost calm, ar fi putut să îi convingă pe acei paznici idioţi să îl ajute să adune bancnotele de pe jos şi să le ducă afară. Dar nu. El a trebuit să tremure tot, ca un vinovat. Când l-au întrebat ce făcea, a scos o armă şi a început să tragă...

– Nu am vrut s-o fac! strigă Lewis.

– Niciodată nu vrei. Dacă aş fi avut oamenii potriviţi, aş fi putut organiza lumea. Îşi deschise evantaiul şi îşi făcu vânt fără vlagă. Dar e greu de găsit mână de lucru bună în zilele astea.

Kerrich se uită în jur. La ambele intrări în salon, mulţimea murmura şi se fâţâia – oameni nesăbuiţi, prea fascinaţi de tragedie ca să înţeleagă pericolul.

Aici, în micul lor grup, toţi stăteau cu gurile căscate, uitându-se la Lady Colbrook de parcă nu ar fi cunoscut-o.

Şi chiar nu o cunoşteau. Nimeni nu o ştia de fapt pe această imperturbabilă femeie cu minte criminală.

– Nu mi-am dat seama la început, spuse Lewis. Poate face orice şi nu contează dacă e prinsă. Nimeni nu o va spânzura. Are sânge nobil şi e femeie. Nimeni din guvern nu va recunoaşte că o femeie şi-a bătut joc de ei.

Femeia zâmbi uşor.

– E foarte adevărat.

Kerrich încă stătea între Lewis și ținta lui, iar Lewis încă ținea pistolul îndreptat spre Kerrich. Nu credea că vărul lui l-ar împușca, dar Lewis tremura neîntrerupt, scuturând constant pistolul, și privea ca un nebun în jur. Era panicat. Se știa că armele erau capricioase. Dacă Kerrich ar fi încercat să înșface pistolul, arma ar fi putut să se descarce, iar Kerrich nu avea de gând să moară pentru cineva atât de nesăbuit precum Lady Colbrook sau de mâna unui bărbat atât de ridicol precum vărul lui.

– E stupid, obiectă Colbrook. Soția mea nu putea să lucreze pentru un escroc fără ca eu să știu.

– Să lucreze pentru un escroc? Lady Colbrook fusese în mod evident jignită de lipsa lui de înțelegere. Eu nu lucrez pentru nimeni!

– Poftim! dădu Colbrook din cap satisfăcut. Ați văzut?

– Toți ceilalți au lucrat pentru mine. Eu am gândit întreg planul.

Lady Colbrook chicoti, iar vocea ei se ridică într-o notă veselă. Mi-am ales oamenii, cinci la număr, hoți care știau cum să primească ordine, și m-am gândit că ar trebui ca la început să ne testăm forțele cu bancnotele lui Kerrich, dar întotdeauna am știut că momentul de glorie avea să vină cu biletele contrafăcute de la Banca Angliei. Domnul Athersmith a fost singura mea greșeală.

Kerrich nu putea să lase ca această confruntare să continue.

– Pentru Dumnezeu, Cherise! explodă Colbrook. Despre ce naiba vorbești? Suntem bogați. Nu ai nevoie de bani!

Lady Colbrook își duse degetele la frunte, iritată.

– Colbrook, ești așa de plictisitor! Nu am făcut-o pentru bani. Am făcut-o pentru că *am putut*.

Cu o nepăsare căutată, Kerrich se dădu într-o parte, lăsându-l pe Lewis să ținească direct spre Lady Colbrook.

– Ce tot trăncăniți acolo? întrebă Lord Swearn. Femeile nu comit fapte ilegale pentru că *pot*.

Lady Colbrook se uită la el cu dispreț.

– Vrei să spui că Lilly a ta nu face asta, așa-i? Dar Lilly are șapte copii. Eu am doi și i-am crescut și i-am căsătorit. Nerissa s-a măritat cu un marchiz, iar Daniel s-a căsătorit cu o moștenitoare, așa că nu poți spune că nu m-am ocupat bine de ei. Dar lasă-mă

să te întreb: Ce ar trebui să fac acum? Să stau pe scaun şi să cos până când îmbătrânesc şi mor? Nu prea cred, Lord Swearn. Privirea îi căzu pe braţul acestuia, la mâna lui Lady Albon. Iar Lilly ştie despre legătura ta amoroasă şi e mulţumită de perioada asta de respiro, deşi se întreabă ce va face Lord Albon când va descoperi că creşte un copil care seamănă cu dumneata!

Lady Albon se retrase de lângă Swearn, în timp ce acesta bolborosi:

– Păi... nu chiar... nu am făcut... a naibii femeie...

Lewis apăsă pe trăgaci. Când se auzi detunătura, Kerrich o împinse pe Lady Colbrook deoparte. Apoi se aruncă asupra lui Lewis, lovindu-l în piept şi înşfăcându-l de mijloc. Kerrich îl dovedise. Şi l-ar fi pus la pământ, dacă nu ar fi fost Tomlin. Dragul şi blegul de Tomlin, care întotdeauna încerca să ajute şi întotdeauna strica totul. Tomlin sări în încăierare. Cu toată greutatea staturii sale, se ciocni de Kerrich, iar acesta îl scăpă pe Lewis din strânsoare. Vărul lui fugi în grabă, repezindu-se de-a lungul salonului înspre intrarea largă.

Oamenii ţipară şi se risipiră care încotro când se îndreptă spre ei, încă ţinând în mână pistolul descărcat, care fumega.

Kerrich urlă:

– Prindeţi-l pe ticălos!

Dar panica gonise deja mulţimea în toate direcţiile. Lewis se năpusti pe coridor. Kerrich îl urmă, alergând apăsat pe podeaua din lemn tare şi respirând agitat.

Cei doi bărbaţi se aruncau când într-o parte, când în alta, în timp ce oamenii încercau să-i evite. Întorcându-se pe jumătate, Lewis scutură pistolul spre Kerrich. Kerrich se feri instinctiv şi continuă să fugă. Înspre scară. Când Lewis luă colţul, Kerrich îl pierdu din vedere preţ de câteva secunde preţioase. Apoi ajunse şi el după colţ. Lewis ezită în capul scărilor, în timp ce garda reginei urca treptele. Pamela şi Beth îi conduceau pe bărbaţii în uniformă. Guvernanta şi copilul. Aproape că ajunseră la Lewis.

Lui Kerrich îi îngheţă sângele în vine. Strigă, iar Pamela şi Beth se uitară în sus. Gărzile se uitară în sus. Pamela arătă cu degetul.

Nimeni nu ar fi putut s-o oprească pe Beth. Era prea rapidă.

Copila zbură peste ultimele trepte şi îl lovi pe Lewis în genunchi, făcându-l să se aplece înainte. Acesta căzu pe scări aproape până la picioarele gărzilor.

Kerrich goni spre verişorul lui, încercând să îl ajungă înainte... înainte ca Lewis să scoată celălalt pistol din buzunar.

– Nu! urlă Kerrich.

– Copil afurisit!

Lewis ţinti spre Beth. Pamela se puse în calea lui. Şi tocmai când gărzile săriră asupra lui, Lewis trase.

O nimeri. Dumnezeule, o împuşcase pe Pamela. Aceasta căzu din picioare, apoi se rostogoli pe scări.

Nu putea să fie moartă. Nu era drept! El ar fi trebuit să încaseze glonţul! Kerrich ajunse înaintea lui Beth lângă Pamela, dar nu cu mult. Vocea ei care ţipa „Domnişoară Lockhart!" se amestecă apoi cu vorbele lui repetate neîncetat: „Pamela. Pamela". Încet, îi întoarse faţa spre el.

Trăia. Bun. Dar sângele şiroia din umărul ei şi se aduna într-o băltoacă ce creştea rapid şi păta mătasea sfâşiată.

– Aduceţi un doctor, strigă el. Un doctor!

– Da. Pot face asta. O s-aduc un doctor.

Beth coborî repede scările. Kerrich arătă spre un lacheu nehotărât.

– Însoţeşte-o.

Nu se aştepta ca Pamela să fie conştientă când o ridică, dar ea urlă de durere. În spatele lui, auzea lupta cu Lewis, dar nu-i păsa. Trebuia să găsească ajutor.

Cineva îl prinse de mână. Era regina Victoria.

– Găsiţi-mi un pat liber, ordonă el. Găsiţi-mi un pat chiar acum.

– Urmează-mă, spuse ea şi îl conduse spre un dormitor de oaspeţi. Herr Muller a trimis deja pe cineva după medicul meu, spuse regina Victoria în timp ce dădea la o parte păturile. Nu îţi face griji, Kerrich. Domnişoara Lockhart va supravieţui.

– Bineînţeles. Nu voi accepta altceva.

O aşeză pe Pamela pe cearşafuri. Pleoapele i se deschiseră, dar ochii îi erau sticloşi de la durere. Faţa îi era palidă, iar pe buza superioară îi apăruseră broboane de sudoare. Trunchiul îi era

îmbibat de sânge, iar Kerrich înjură, folosind cuvinte pe care Victoria probabil nu le auzise niciodată.

– Aduceți-mi un prosop. Repede!

Nu așteptă după el. Înșfăcă o pernă cu ciucuri și o apăsă pe rană.

Ușa se deschise, apoi se închise din nou. Pe coridor se auzeau voci. Victoria dispăruse.

Bunicul se lăsă într-un scaun de lângă pat, arătându-și fiecare zi a vârstei sale.

– Pune o pătură pe ea, ordonă el. Ține-i de cald.

De unde apăruseră toți? Și unde se duceau?

Dar nu conta de fapt. Conta doar Pamela. Fusese împușcată cu propria lui armă! Cu mâinile tremurânde, Kerrich o acoperi pe Pamela cu o pătură.

– Am nevoie de foarfece.

Dintr-odată Albert fu lângă el și-i înmână unul.

– Îi vei tăia îmbrăcămintea?

Kerrich azvârli perna deoparte. Împreună, cei doi bărbați sfâșiară rochia de la gât și o traseră în jos pe spate. Rana începu să sângereze mai tare. Pamela gemu. Albert îi întinse lui Kerrich un tampon improvizat dintr-un prosop. Iar Kerrich îl apăsă pe rană. Ușa se deschise și se închise din nou și apăru Beth.

– Am adus cel mai bun doctor din Londra!

Kerrich îl privi cu atenție pe bărbatul care își scotea haina ponosită și își sufleca mânecile.

– Repede, omule. Salveaz-o.

– Da, sunteți norocos, stăpâne. Dac-ați fi avut un medic fandosit, doamna nu ar fi avut nici măcar o șansă.

Modul în care pronunță cuvintele îl lămuri pe Kerrich că era irlandez.

– Dar eu sunt Paddy McEachern și-am scos gloanțe din toți bărbații, femeile și copiii din Irlanda ani la rând. Acuma lucru la docuri, aci în Londra. Știu ce fac. Afirmațiile îi erau la fel de înfumurate ca whisky-ul irlandez, iar în timp ce vorbea se aplecă spre Pamela. Îi ridică pleoapa, o examină și, când ea ridică și cealaltă pleoapă, doctorul spuse: O, e trează. Asta-i de bine.

– Lord Kerrich, medicul reginei e pe drum, spuse Albert.

Doctorul ridică pătura și făcu o grimasă când văzu rana, apoi își plecă ușor capul aproape de ea ca și când ar fi ascultat. Și-l ridică din nou și spuse:

– Putea fi și mai rău. Putea fi și mai bine. Nu pot să știu până nu încep să sap după glonț.

– Cum ar fi putut fi mai bine? întrebă Lord Reynard.

Doctorul McEachern se întoarse pentru un moment către bătrânul din scaun, apoi din nou spre Pamela.

– Ar fi putut fi mai bine pentru că dacă rana ar fi fost mai aproape de braț, aș fi știut sigur că glonțul nu i-a atins plămânii. Probabil că nu i-a atins, adăugă el repede. Nu o aud șuierând deloc. Dar nici n-o să vă mint. Dacă i-au fost atinși plămânii, nu prea are șanse.

Lui Kerrich i se făcu inima cât un purice.

– La naiba, doar fă-o bine!

Doctorul McEachern scoase un sul lung din material negru din geanta sa și dădu din cap spre Albert.

– Domnul acela nu prea crede în recomandările mele. Se uită la Kerrich. Dar bănuiesc că e soția ta. Mă lași să îmi fac treaba? Îți promit că nimeni din Londra, și nu numai, n-ar putea face o treabă mai bună ca mine.

Desfășură materialul și îl așeză de-a lungul patului.

Kerrich fu fascinat de șirul de instrumente strălucitoare și ascuțite îndesate în buzunărașele de mătase neagră.

Din depărtare, o auzi pe Beth spunând:

– Nu vreau să plec, Lord Reynard. Rămân cu ea.

Dar cuvintele lui Beth nu însemnau nimic, pentru că Pamela putea muri.

– Mă lăsați să o operez? îl întrebă doctorul McEachern pe Kerrich în timp ce scoase un bisturiu lung, subțire și strălucitor. Depinde de dumneavoastră, domnule.

Kerrich nu avea de ales. Medicul reginei nu era acolo, și oricum se îndoia că ar avea experiență în ceea ce privea rănile împușcate. Cu o voce răgușită, Kerrich porunci:

– Operați.

Doctorul McEachern se întoarse energic.

– E conştientă, aşa că voi avea nevoie de bărbaţi să o ţină. Domnule, vreţi dumneavoastră?

Evident că nu ştia cine e Albert şi nici Albert nu îl lămuri. Doar dădu roată pe marginea patului, lângă doctor, şi-o apucă pe Pamela de braţ. Kerrich se urcă pe cealaltă parte a patului şi o ţinu la rândul lui de braţ.

– O să se zbată, îi avertiză doctorul McEachern în timp ce se pregătea să facă prima incizie.

Trebuia să le fi spus şi că va ţipa. Pentru că aşa şi făcu, ţipă tare şi mult, şi ascuţit, şi nu încetă până când doctorul McEachern nu le arătă glonţul în forceps.

Apoi, în liniştea binecuvântată care se lăsă, doctorul McEachern spuse:

– Veşti bune, domnule. Pot spune cu siguranţă că plămânii nu i-au fost atinşi.

Capitolul 29

– Lord Kerrich a vrut să vă ducă la el acasă să vă recuperaţi, dar i-am spus că nu ar fi cuviincios. Când l-a oferit pe Lord Reynard ca însoţitor, am fost nevoită să subliniez că, deşi Lord Reynard e în vârstă, e totuşi o persoană de sex masculin şi nepotrivit ca însoţitor pentru o tânără nemăritată.

Regina Victoria stătea lângă patul mare şi somptuos al Pamelei din Palatul Buckingham, cosând o husă de scaun, la fel cum făcuse şi la prânz, timp de exact o jumătate de oră, în fiecare zi de când fusese împuşcată Pamela.

Asta se întâmplase cu peste două săptămâni în urmă, dar Pamelei încă i se părea un test dificil să zâmbească şi un efort să vorbească. Totul o obosea, poate pentru că, deşi nu existase nici o infecţie şi rana se vindecase într-un mod minunat şi rapid, inima o durea tot timpul.

– Trebuie să vă mulţumesc din nou pentru că mi-aţi permis să rămân aici. Pamela se ridică şi încercă să aranjeze grămada

de perne într-o poziție confortabilă. Am un dormitor disponibil la Distinsa Academie a Guvernantelor, deși nu e la fel de mare ca acesta.

Acesta avea draperii și cuvertură din brocart auriu, un tapet maro bogat ornamentat și picturi vesele pe fiecare perete.

– În fiecare zi, când mă vizitează, domnișoara Setterington mă întreabă când mă voi simți suficient de bine ca să revin la academie.

– Nu e nici o grabă. Regina Victoria se ridică și adună pernele sub capul Pamelei, apoi o ajută din nou să se întindă. Sunteți încă teribil de slăbită, iar vânătaia de pe față capătă o nuanță îngrozitoare de galben.

Pamela își atinse obrazul. Treptele lăsaseră urme nu numai pe fața ei. Semăna cu o pisică dungată cu semne maro și galben pe tot corpul. O duru pentru o clipă, căci se întrebă dacă acesta era motivul pentru care Kerrich o vizita atât de rar, dar știa că nu era adevărat. Orice bărbat care o sărutase pe groaznica și deghizata domnișoară Lockhart nu ar fi fost atât de superficial încât să considere niște vânătăi, sau chiar și o cicatrice lăsată de un glonț, obstacole în calea dorinței.

Și tocmai asta era problema, nu-i așa? Când își făcea timp în viața lui ocupată să o viziteze pe Pamela, regina sau Hannah, sau una dintre servitoarele Maiestății Sale îl însoțea tot timpul, așa că el doar stătea lângă patul ei și o trata cu mare respect și admirație.

Pamela ura respectul lui. Scuipa pe admirația lui. Îndura cu greu conversația lui politicoasă și bine intenționată. Dacă ar fi vrut să-i vorbească sincer, așa cum o făcuse înainte, nu l-ar fi putut împiedica prezența nimănui. Pamela înțelegea ce îi spunea Lord Kerrich fără cuvinte.

Focul se stinsese. Nu o mai dorea.

Vocea reginei Victoria pătrunse în purgatoriul personal al Pamelei și, tresărind, Pamela își dădu seama că Maiestatea Sa se așezase la loc și vorbea de ceva vreme.

– I-am spus lui Lord Kerrich că Lady Colbrook m-a păcălit să-i spun povestea acum câteva luni. Nu aveam habar că e atât de deșteaptă, deși evenimentele ulterioare au dovedit-o cu siguranță.

Presupun că a răspândit povestea despre... hm... goliciunea lui Lord Kerrich chiar în noaptea aceea, pentru a încerca să provoace o diversiune de la propriile activități. Regina Victoria clătină din cap cu uimire. E încă supărat din cauza asta.

– Da și are toate motivele să fie, nu-i așa?

Pamela își aținti privirea pe vaza de trandafiri de lângă patul ei. În fiecare zi, trandafirii vechi erau înlocuiți cu unii proaspeți și în fiecare zi ea respira parfumul lor și își amintea de pasiunea lui Kerrich, apoi respira din nou și se întreba dacă mirosul de trandafiri avea să-i mai aducă vreodată bucurie. Dar nu ceru niciodată ca florile să fie luate de-acolo.

–A fost dispus să facă orice pentru a păstra secretul, chiar şi să o adopte pe fetița aceea adorabilă. Victoria rânji cu răutate în timp ce cosea. N-am uitat niciodată acea noapte, de la Palatul Kensington. Ne-am distrat foarte tare. A fost cel mai amuzant lucru pe care l-am văzut vreodată, agățat acolo, în toată slava lui, și i-am spus că dacă dumneavoastră nu ați fi insistat că discreția reprezenta cea mai mare parte din bunătate, l-aş fi dat de gol imediat.

–A apreciat asta aşa cum se cuvine?

Regina Victoria se uită la ea, cu ochii plini de voioşie.

– N-a prea părut să o facă, deși probabil că ar fi fost mai bine dacă nu aş fi râs.

–Toți bărbații o iau în nume de rău când o femeie râde pe seama lor.

–Da, dar m-am revanşat față de el. Regina respinse nemulțumirea lui cu o mişcare de ac. I-am spus lui Albert că Kerrich este un om bun. Și după ce l-a văzut cu dumneavoastră și cu Elizabeth, Albert mă crede.

– Kerrich a fost foarte bun.

Și respectuos, și admirabil. N-a semănat deloc cu acel Kerrich pe care ajunsese să îl iubească.

Iubire. Asta era partea groaznică. Îl iubea, iar el nici măcar nu o dorea.

Nenorocitul! Măcar de nu ar fi fost împuşcată. Atunci, ar fi putut să-l înfrunte și să-i spună ce gândea despre un bărbat care a abandonat un copil (o, pentru un motiv bun, cu siguranță), dar

o lăsase pe Beth să meargă la întâlnirea cu regina doar cu Pamela și Lord Reynard ca sprijin. I-ar fi spus ea ce credea despre bărbații care confundau respectul și admirația cu flacăra dorinței. Şi mai presus de toate, i-ar fi spus... ei bine, i-ar fi spus că îi părea rău că țipase la el. Că își dorea să nu se fi sfârșit atât de urât povestea lor. Că reputația lui de seducător nu era în nici un fel exagerată. Că idila lor nu ar fi mers pentru că... pentru că avusese încredere în el la fel cât avusese și el în ea. Făcuseră atât de multe greșeli. Spuseseră atâtea jumătăți de adevăruri. Şi ea dorea doar să-l întrebe dacă lui îi păsase câtuși de puțin.

Regina Victoria se ridică, își frecă spatele cu mâinile și pe un ton iritat spuse:

– Pur și simplu nu pot să mai stau jos. Nu e deloc confortabil.

În ultimele săptămâni, sarcina regală se dezvoltase până la punctul în care nu mai putea fi ascunsă. Pamela nu își putea lua privirea de la regină, în timp ce Maiestatea Sa se îndreptă spre fereastră și privi afară spre orizontul Londrei.

– Înțeleg, spuse Pamela, dar când o privea pe regina Victoria nu simțea înțelegere, ci incertitudine.

Nu îi venise încă menstruația, dar cu siguranță că era din cauza traumei pe care o suferise corpul ei.

Regina se întoarse și o înfruntă.

– Ştiu la ce vă gândiți.

„Doamne ferește!"

– Vă gândiți că ar trebui să o pedepsesc mai aspru pe Lady Colbrook.

– Nu mă gândeam deloc la asta, Maiestate. Nu mi s-a spus ce s-a întâmplat cu Lady Colbrook.

– O! Regina își trecu degetele peste ciucurii de la șalul ei de mătase. Lady Colbrook este sub arest la domiciliu și l-am sfătuit pe soțul ei, care ar trebui să fie capul familiei lor, că o călătorie lungă în străinătate ar fi potrivită.

Pamela făcu ochii mari, îngrozită.

– După tot ce a făcut... elaborarea planului de falsificare a bancnotelor, organizarea echipei, recrutarea domnului Athersmith... și asta e tot ce-a pățit?

– Da şi ştiţi de ce? Victoria nu aşteptă un răspuns. Se pare că s-a lăudat că oamenii guvernului nu ar recunoaşte că o femeie i-a păcălit în asemenea măsură, şi a avut dreptate.

– Glumiţi.

– A creat în mod deliberat o diversiune la Banca Angliei, pierzând controlul calului şi cerând să fie cărată în hol. S-a purtat în aşa fel încât oamenii s-au adunat în jurul ei, iar domnul Athersmith aproape că a reuşit să fure materialele acelea. Regina clătină din cap. Nici măcar nu şi-au dat seama că o făcea intenţionat! Încă preferă să dea vina pe domnul Athersmith, pentru că e bărbat, şi pentru că e mort.

Pamela îşi încleştă degetele în cearşaf. Indignată, Beth îi spusese că domnul Athersmith se luptase cu gardienii, reuşise să scape şi sărise pe pardoseala de marmură de sub scară. Nu supravieţuise căderii, lucru care o dezamăgise pe Beth, pentru că voia să fie în viaţă, să sufere cum a suferit şi Pamela. Pamela se gândea numai la bărbatul acela serios şi drăguţ care fusese îndrăgostit de o tânără, dar ale cărui aspect, personalitate şi valoare întotdeauna păleau în comparaţie cu strălucirea vărului său.

– Mândria unui bărbat e o creatură foarte ciudată, spuse Pamela, şi-l conduce la un comportament ciudat.

– Consider că e bine pentru dumneavoastră să fiţi atât de înţelegătoare cu orice bărbat după... după dificultăţile pe care le-aţi avut de când tatăl dumneavoastră...

Pamela îşi acoperi ochii cu o mână. Cea pe care o putea mişca.

Celălalt braţ era încă prins într-un bandaj, pentru că de fiecare dată când îl mişca o durea atât de groaznic, încât izbucnea în lacrimi. Era o rană de glonţ bună, cea mai bună, spunea doctorul McEachern, şi medicul reginei încuviinţase. Fusese norocoasă.

Oare cum trebuia să se fi simţit tatăl ei, împuşcat şi lăsat să moară? Ce fel de agonie suferise în timp ce se zvârcolea singur?

Pamela ura faptul că Kerrich avea dreptate. Nu îl plânsese niciodată pe tatăl ei, iar acum suferea consecinţele. Acum, că era slăbită şi nenorocită, tatăl ei îi apărea în vise.

– Îmi cer iertare, spuse Victoria. N-ar fi trebuit să menţionez acel moment îngrozitor. Am vrut doar să vă ofer condoleanţe pentru moartea ambilor părinţi.

– Vă mulțumesc, Maiestate.

Pamela luă ceasul de buzunar din argint pe care îl păstra pe pernă și se uită la el. Regina Victoria o luă ca pe un indiciu și își adună lucrurile.

– Sunteți obosită.

În grabă, Pamela își șterse o lacrimă.

– Poate. Doar un pic.

– Medicul meu spune că vă veți simți mai bine în curând. De ce nu trageți un pui de somn?

– Da. Mulțumesc. Așa voi face.

Numai că atunci când o făcea, tatăl ei era acolo. Îl vedea zi și noapte, fermecător, chipeș, nepăsător. Când fusese copil, îl iubise pentru farmecul lui. Când fusese adolescentă, îl urâse pentru faptul că fusese iresponsabil. Aproape tot ceea ce făcuse el vreodată era de neiertat, însă chiar acum, când durerea de la rană îi dădea târcoale, ea își aminti de vremurile de început, când el o dădea în leagăn, îi cânta să adoarmă și o ducea în spate. Fusese tatăl ei, tot ce avea de la el era un ceas și dragostea ei pentru acel bărbat iubitor, care nu pierise niciodată.

Deci, în timp ce Maiestatea Sa se îndepărta, Pamela își acoperi din nou fața și plânse pentru el, pentru toată durerea pe care i-o provocase și pentru amărăciunea tuturor acelor ani pierduți.

Plânse pentru ea, pentru toți anii de singurătate ce aveau să urmeze. Kerrich semăna cu tatăl ei prin farmecul și frumusețea lui. Dar nu era nepăsător sau iresponsabil. Fusese într-o misiune secretă. Ținea atât de mult la bunicul lui și la numele lui, încât făcuse eforturi mari pentru a-și schimba imaginea dintr-una de libertin în aceea de membru respectabil al aristocrației. Abia acum, când lui nu îi mai păsa, își dădea și ea seama.

Îi fusese atât de frică să nu ajungă ca mama ei, dedicată unui bărbat care îi disprețuia iubirea, încât refuzase să îl încurajeze pe cel mai bun bărbat pe care îl întâlnise vreodată. Își acoperi cu palma un zâmbet slab. Poate nu chiar *cel mai bun* bărbat; avea și el defectele lui și era conștientă de ele. Vanitatea lui. Aroganța lui. Tendința lui de a profita când un gentleman nu ar trebui să o facă. Dar era bărbatul pe care îl iubea, cu toate defectele lui.

Îl înstrăinase, iar acum trebuia să suporte consecințele.

La un moment dat probabil că adormise, pentru că se trezi tresărind când Beth îi șopti cu vocea ei ascuțită:

– Domnișoară Lockhart, ați adormit?

Pamela chicoti. Beth o făcea întotdeauna fericită.

– Nu, îi răspunse ea tot în șoaptă, fără să deschidă ochii.

Beth se îndepărtă tiptil, apoi se duse din nou la ușă și șopti din nou:

– Intrați.

Pamela deschise larg ochii.

Kerrich stătea în prag, cu un buchet de trandafiri roșii, albi și roz în mâini.

Simpla lui prezență îi provocă o furnicătură în umăr, printre alte locuri. Părul acela închis la culoare și ciufulit, gura aceea senzuală și nasul rupt în două locuri. De parcă înfățișarea lui nu era de ajuns, umerii lui umpleau haina de culoare albastru-închis până la perfecțiune, vesta albastru-deschis era plină de pieptul său larg, iar ea nu îndrăznea să privească spre pantalonii lui, pentru că își aducea aminte...

Și când o privea așa, nu mai era conștientă de chipul ei plin de vânătăi sau de durerea provocată de rană, sau de durerea șederii în pat prea mult timp. Când se uita la ea cu ochii aceia de culoarea păcatului, își dorea să rămână în pat mai mult, cu el lângă ea.

– Domnișoară Lockhart, știu că te-ai săturat să mai fii întrebată cum te simți, dar spune-mi și voi lăsa chestiunea deoparte.

Se apropie până la marginea patului, fiecare mișcare a lui amintind o simfonie.

Parfumul voluptuos de trandafiri îi amintea cât de viril era.

– Mă simt bine, spuse ea.

– Nu, nu am sfidat-o pe regină și nu m-am furișat pe lângă gărzi ca să-mi spui o minciună politicoasă. Trebuie să-mi spui adevărul.

Îi luă mâna, iar căldura celor două palme împreunate o făcu să își dorească să ofteze cu adorație. Doar de data asta.

„Adevărul e că te iubesc."

– Durerea scade în intensitate, spuse ea. De trei ori pe zi, doctorul McEachern mă pune să îmi mișc umărul cât pot de mult și cred că asta ajută.

Beth comentă:

– Plânge ca o doare atât de tare.

– Nu... „îi spune de slăbiciune".

Mâna lui se strânse peste a ei.

– Medicul îți face rău?

– Mișcarea forțată ajută. Chiar și medicul reginei recunoaște acest lucru.

El se încruntă la ea de parcă l-ar fi înfuriat. Și furia, se gândi ea, era un fel de pasiune, și mai bună decât respectul și admirația. El spusese brusc:

– Trebuie să-ți spun adevărul.

Pamela mai auzise un bărbat începând un discurs așa. Tatăl ei îi spusese adevărul nu cu mult timp înainte să plece.

Kerrich continuă:

– Știu că nu vrei să auzi asta, dar trebuie să-ți mulțumesc pentru că ai ajutat la prinderea vărului meu.

Ea se gândi că s-ar putea ca el să creadă că ajutase la uciderea vărului său.

– Nimeni din cei de-acolo nici măcar nu s-a gândit să anunțe gărzile. Numai tu. Zâmbi către copila de lângă el și îi mângâie părul. Și Beth.

– Lord Kerrich, nu aveți de gând să-i dați florile? întrebă Beth.

Tresări ca și cum ar fi uitat de trandafirii pe care îi ținea în mână. Apoi îi puse pe pernă lângă Pamela.

– Sunt frumoși, spuse el, ca și cum ea ar fi avut nevoie de instruire pentru aprecierea lor.

– Da. Mulțumesc.

Beth își trase un scaun și se tolăni în el, observându-i cu interes și licăriri în ochi.

– El a trimis *toți* trandafirii.

Pamela încercă să se uite la fața lui, dar intensitatea privirii lui o prinse și se simți nevoită să își mute privirea.

– Foarte frumos din partea dumneavoastră, milord.

– Mă bucur că gândești așa. Dar trebuie să termin tot ce am de spus.

Desigur că trebuia să termine, altfel ar fi crezut că trandafirii însemnau că el dorea ca ea să-și amintească de modul în care

mirosul de trandafiri îi înconjurase când fuseseră împreună în biroul său.

– Când ai adus gărzile, spuse el, a fost o dovadă în plus că ești o femeie extrem de inteligentă, care va reuși în fiecare luptă a vieții. Eu, unul, am fost la fel ca toți ceilalți, nici măcar nu m-am gândit că o doamnă ar fi putut fi răufăcătorul.

– V-ați dat seama destul de repede, observă Beth.

Fără să știe de ce, Pamela simți că trebuie să-l liniștească.

– Chiar așa, milord, și ați întreprins o acțiune eficientă.

– Nu suficient de eficientă, altminteri nu ai fi fost împușcată. Privi pe fereastră de parcă nu ar mai fi suportat să se uite la ea. De către propriul meu văr, cu propriul meu pistol! M-am simțit atât de vinovat. Aș fi făcut orice să fi încasat glonțul pentru tine și, în același timp, am fost cuprins de uimire pentru curajul de care ai dat dovadă. Nici măcar nu te-ai *gândit*, pur și simplu ai sărit în fața lui Beth.

– E cea mai curajoasă persoană pe care am cunoscut-o vreodată, interveni Beth.

– Așa e! îi spuse el lui Beth. Apoi, cu vigoare și sinceritate, se aplecă deasupra Pamelei, puse mâinile pe saltea și spuse: Turui întruna și de fapt tot ce vreau să spun e că îți sunt recunoscător, că sunt plin de remușcări că ai fost rănită și că îți prețuiesc curajul. Și-aș mai avea un lucru foarte important de spus.

„Care? Că nu vei uita niciodată timpul petrecut împreună? Că speri să putem rămâne prieteni?" Pamela se mișcă pentru a scăpa de acest discurs de rămas-bun extraordinar de dureros.

– Da, cred că știu la ce vă referiți, dar v-aș lipsi de efort, pentru că am vești bune. Deoarece Maiestatea Sa mă cunoaște și a întâlnit-o și pe Hannah, și m-am dovedit a fi...

– O supusă loială, completă Beth.

– Da. Și atât de respectabilă. Pamela zâmbi suficient de ironică și evită în mod riguros privirea lui Kerrich. La fel și Hannah. *Cu toate că Hannah chiar era respectabilă, iar Pamela era doar una dintre fostele cuceriri ale lui Kerrich.* Maiestatea Sa s-a oferit să acorde Școlii de Guvernante recomandarea sa personală.

– Asta e foarte interesant, spuse el cu politețe răbdătoare. Dar ce are asta de-a face cu noi?

– Pur şi simplu, cu recomandarea reginei, Distinsa Academie a Guvernantelor a fost binecuvântată cu un succes copleşitor. Deja au venit trei guvernante cu experienţă şi foarte stimate la noi pentru plasare, iar Hannah le-a găsit posturi şi a fost plătită pentru acest serviciu. Pamela era mândră de vocea ei echilibrată şi de comportamentul ei specific oamenilor de afaceri, mai ales având în vedere poziţia sa culcată şi ţinuta informală. De asemenea, avem o clasă plină de tinere pe care le pregătim pentru angajare şi se negociază deja pentru fiecare dintre ele.

Fruntea lui se încreţi.

– Sunt sigur că mă bucur pentru domnişoara Setterington.

– Când veţi plăti banii pe care ni-i datoraţi, vom avea deja o bază financiară solidă.

Beth se îndreptă în scaun şi o privi consternată.

El îşi puse genunchiul pe saltea şi se înălţă deasupra Pamelei.

– Vrei... vrei să te plătesc?

– Ceea ce ne datoraţi. Fu nevoită să se uite la el. Faţa lui era chiar lângă ea, atât de aproape încât simţea mirosul mentolat al răsuflării lui. Am îndeplinit cerinţele dumneavoastră, milord.

El doar se uită la ea.

– Adică cerinţele dumneavoastră de a fi prezentat ca un bărbat respectabil, plin de compasiune, vrednic să administreze banii reginei. Eu şi Beth am făcut asta împreună.

O privea încă de parcă nu-i venea să creadă că avusese curajul să-i spună acele vorbe. Apoi se retrase la fel de brusc ca atunci când se ridicase deasupra ei. Se trase la o distanţă decentă de pat şi spuse:

– Preferi să-ţi plătesc dumitale sau domnişoarei Setterington?

Ca şi cum ar fi încercat să-i atragă atenţia, inima ei bubui scurt. Trase aer în piept, se calmă şi o ignoră.

– V-am fi foarte recunoscătoare dacă aţi trimite suma la Distinsa Academie a Guvernantelor.

– Desigur, aşa cum îţi sunt şi eu recunoscător pentru succesul acestei misiuni.

Beth se lovi peste frunte şi gemu zgomotos.

Amândoi se întoarseră şi se uitară la ea.

Pamela se afla pe un teren minat, vrând să păstreze ea copilul, dar nedorind să taie legăturile afective dintre orfană şi conte

– Milord, îmi imaginez că veţi dori să vă întoarceţi la viaţa şi la obiceiurile dumneavoastră anterioare, iar astfel de obiceiuri nu ar fi potrivite pentru o fată care va deveni în curând o tânără doamnă. Deci, o voi păstra eu pe Beth.

Nici Beth, nici Kerrich nu spuseră nimic. Doar se uitară unul la celălalt, iar buza inferioară a lui Beth tremura.

Asta o convinse pe Pamela că avea dreptate.

– Dar vă rugăm, milord, promiteţi-ne că ne veţi vizita ori de câte ori doriţi.

Lord Kerrich îşi smulse privirea din ochii lui Beth şi se retrase spre uşă.

– Voi trimite hainele lui Beth la academie, împreună cu plata pentru serviciile dumitale.

Se întoarse brusc şi ieşi din cameră. Beth se ridică în picioare şi se uită după el, apoi se uită la Pamela, apoi din nou la uşa goală.

– Domnişoară Lockhart, aţi stricat totul!

Pamela voia doar să se bage sub cuverturi şi să plângă, dar, ca întotdeauna, trebuia să-şi ţină capul sus.

– Nu, serios, draga mea, într-o zi vei înţelege...

Beth întrebă în grabă:

– V-a spus vreodată de ce m-a dus la cursele de cai?

Pamela se gândi că poate nu voia să audă şi spuse cu jumătate de gură:

– Nu. Nu mi-a spus niciodată.

– M-a dus pentru că plângeam. Ştia că mă prefăceam, dar nu-i păsa. Nu putea suporta. Şi mi-a spus că m-ar duce din nou acolo, pentru că mă făcea să zâmbesc. E un om bun, domnişoară Lockhart, şi – ochii lui Beth se umplură de lacrimi, iar de data aceasta nu se prefăcea – nu îl vom mai vedea niciodată.

Capitolul 30

– Kerrich, de ce ai vrut să vii aici? spuse Tomlin călcând pe iarba plină de noroi în timp ce cobora dealul spre pistele de curse. Urăşti

hipodromul. Caii sunt de mâna a doua, jocheii sunt patetici, iar cei care frecventează pista nu sunt din înalta societate. Se aple- că mai aproape de Kerrich. Şi mi-am ascuns portofelul pentru că jumătate dintre ei sunt hoţi.

– Ce loc îngrozitor! încuviinţă Kerrich.

Briza de toamnă îi ciufulea părul de pe frunte, dar nu vedea nici un nor pe cerul de un albastru senin. Astăzi nu avea să izbuc- nească nici o furtună care să descopere secrete mai bine rămase ascunse. Nu observă nici o fată cochetă, proaspătă, îmbrăcată frumos, cu care să parieze, şi toate femeile erau cu siguranţă prostituate care ieşiseră să facă bani. Dar mulţimea era zgomo- toasă, caii de mâna a doua alergau, jocheii patetici călăreau şi prietenul său rotofei era cu el. Chiar în faţa lor, doi lachei îl cărau pe bunicul lui într-o lectică, şi Lord Reynard îi îndemna cu bas- tonul atunci când îl împingeau prea mult sau striga la cei care îi stăteau în cale.

Kerrich nu se mai bucurase atât de mult de o ieşire de mai bine de o lună.

– Nu ştiu ce vede lumea la locul ăsta, oftă Tomlin. Te-ai purtat ciudat de când a murit vărul tău. Ştiu că e o ruşine să ai un delincvent în familie, dar hai să recunoaştem, cei mai mulţi dintre noi avem un hoţ de cai sau doi ascunşi în dulapul ancestral. Nici măcar nu eraţi apropiaţi.

Kerrich se strâmbă.

– Din păcate, nu, nu eram, şi e greu să jeleşti un om care a fost în stare să ameninţe cu arma un copil şi să împuşte o femeie.

– Mişelul, spuse Tomlin. Cum *se simte* domnişoara Lockhart?

– Bine, din câte am auzit. Kerrich se prefăcu dezinteresat. A plecat de la Palatul Buckingham şi s-a întors la Şcoala de Guvernante.

– O, aşa e. Deosebita Şcoală pentru Instructori.

– Distinsa Academie a Guvernantelor, îl corectă Kerrich. Sunt sigur că viaţa ei e mai uşoară acum că nu mai trăieşte sub aus- piciile mele, iar viaţa mea a fost mai plină, pentru că ea şi copilul s-au mutat.

– Copiii îţi îngrădesc libertatea, încuviinţă Tomlin. Ştiu. Eu am trei. Şi fata aia orfană pe care o aveai era o pacoste. Beverly aia.

–Beth.

–Da, aşa e. Beth. Ai mai văzut-o?

–Nu, mi-e... „Mi-e prea dor de ea ca să mă duc să o văd. Mi-e teamă că o să-mi reproşeze că nu am reuşit să câştig afecţiunea domnişoarei Lockhart. Şi dacă o văd, voi dori să o păstrez."

–Mai bine aşa, spuse Tomlin. O despărţire curată. Mai puţin dureroasă. Şi ştii cum sunt copiii. Te va uita imediat. În câţiva ani nici nu te va mai recunoaşte pe stradă.

Ajunseră la balustrada din faţă, cu vedere completă şi liberă la cursele mediocre.

Kerrich se uită la pista ovală, imaginându-şi-o pe Beth în viitor. Frumoasă, inteligentă, la locul ei, cuviincioasă şi foarte manierată. Şi nici nu l-ar recunoaşte. Nu-i plăcea deloc ideea.

Lacheii aşezară lectica bunicului pe o bucată plană de teren şi traseră suporturile din inele.

Lord Reynard le mulţumi şi le oferi fiecăruia dintre ei câte o monedă, apoi îşi înfipse bastonul în iarbă, puse mâna pe globul de aur din partea de sus şi supraveghe zona ca un rege pe tronul lui.

Tomlin întrebă:

–Deci Kerrich... când ai de gând să începi să trăieşti ca un burlac din nou?

–Ce vrei să spui? se repezi Kerrich.

–Copilul nu mai locuieşte cu tine. Şi nici teribila domnişoară Lockhart. Cu toate astea, nu ai fost la club. Nu ai fost la teatru. Nu ai amantă. Eşti atât de al naibii de plictisitor, că ai putea foarte bine să fii căsătorit.

Kerrich îşi ridică monoclul şi se uită urât la Tomlin, dar nu-i veni nici o replică în minte. Fusese plictisitor, ce-i drept, dar ori de câte ori mergea la teatru, se gândea cât de mult i-ar fi plăcut lui Beth să fie acolo, iar când se plimba cu calul prin oraş, afurisita creatură avea tendinţa să o apuce spre Şcoala de Guvernante. În plus, îşi imagina că o vedea pe Pamela în fiecare doamnă sub vârsta de cincizeci de ani şi devenea al naibii de jenant să încerce să explice că de fapt nu voise să spună nimic cu comentariile lui degajate – şi erau întotdeauna degajate.

– Să nu dai vina pe mine pentru comportamentul tău de călugăr, băiete, spuse Lord Reynard tolănit în scaunul lui. Eu *am fost* la club. Şi la teatru.

– Aţi *fost văzut* în compania contesei de Anson cea văduvă, hoţoman ce sunteţi. Tomlin îşi ridică pantalonii şi se lăsă pe vine lângă bătrân. Ar trebui să vă limitaţi la femeile de vârsta dumneavoastră.

– Nu există femei de vârsta mea, spuse tăios Lord Reynard.

Tomlin cotcodăci ca o găină care tocmai clocise un rând de pui, şi tinerii lachei care stăteau de pază în spatele micului lor grup încercară din răsputeri să-şi mascheze râsul.

Tomlin se ridică şi strigă:

– Swearn! Văd că l-ai adus pe cel mai mare cu tine! Are nevoie de un însoţitor, nu-i aşa?

Şi se duse să vorbească cu Lord Swearn, care părea vădit jenat, şi cu fiul lui, care-l privea critic.

În urma lui se lăsă o tăcere destul de zgomotoasă. Ca să nu mai punem la socoteală şi faptul că spectatorii se mişcau în jurul lor, punând pariuri şi aşteptând să înceapă următoarea cursă. De când problema cu bancnotele contrafăcute fusese rezolvată, Lord Reynard îl tot privise pe Kerrich şi aşteptase... ceva. Kerrich nu era sigur ce, dar era clar că nu făcuse acel ceva la care se aştepta bunicul său şi acesta îşi manifestase clar dezaprobarea.

Rezemat de balustradă, Kerrich îşi împreună mâinile şi murmură:

– Nu ştiu de ce mi-a plăcut vreodată ţărănoiul ăsta băgăcios şi lipsit de tact de Tomlin.

– Pentru că îţi spune adevărul.

Kerrich se încruntă.

Lord Reynard se ridică şi veni lângă el, fragil şi rezistent, bătrân şi veşnic tânăr, cu bastonul într-o mână şi pălăria înclinată ştrengăreşte peste un ochi.

– Ştii, fiule, când erai adolescent, am încercat al naibii de mult să fiu un înlocuitor de părinte bun, şi cred că am reuşit.

– Da, domnule, şi eu...

–Taci din gură. Lord Reynard își scutură degetul sub nasul lui Kerrich. Doar taci din gură, și dă-ți naibii jos monoclul ăla. Arată ridicol.

Kerrich își băgă monoclul în buzunar și își dori ca bunicul lui să nu fi fost întotdeauna atât de necioplit. Lord Reynard închise ochii.

–Unde eram? Ah, da. Am fost martor la stările tale de agitație tinerească, am fost plin de tact când te purtai prostește, ți-am permis să faci greșeli și mi-am ținut gura. Toate aceste sarcini sunt într-adevăr dificile, după cum vei descoperi și tu când vei avea propriii copii, dacă vei fi vreodată destul de inteligent să te însori. Făcu o pauză.

Kerrich nu știa dacă trebuia să vorbească încă, dar spuse:

–Da, domnule.

–Norocul tocmai te-a părăsit. Te-am lăsat să scapi când ai fost nesăbuit, imprudent și irațional, dar acum ești de-a dreptul prost. Ce naiba crezi că faci, lăsând-o pe Pamela Lockhart să-ți alunece printre degete?

Începu o cursă. Mulțimea se concentră, toți cu gâturile alungite și cu ochii larg deschiși ațintiți asupra cailor. Kerrich privi încruntat și, când cursa se termină și sunete de ușurare și de dezgust explodară în jurul lor, se întoarse spre bunicul lui.

–Nu am lăsat-o să-mi alunece printre degete. Nu mă vrea.

–Am văzut cum se uita la tine. Bineînțeles că te vrea. Ai făcut o greșeală. Lord Reynard arătă spre partea de sus a dealului. Du-te la ea și rezolvă problema.

–Am încercat să... rezolv problema. Când era la Palatul Buckingham, m-am strecurat înăuntru să o văd. Speram să-mi spună că se căsătorește cu mine.

–Deci ai cerut-o în căsătorie?

–Nu chiar.

Sprijinindu-și cotul de balustradă, Lord Reynard își examină nepotul din cap până în picioare.

–Voiai să te ceară ea în căsătorie?

–Nu! Ar fi fost prea mult, cred.

–Voiai să-ți spună că te iubește?

–Da, spuse Kerrich sfidător.

– De ce nu i-ai spus tu că o iubeşti?

Bunicul lui ştia. Ştia că o iubea şi nu îşi bătea joc de el din cauza promisiunii lui de a nu iubi vreodată, nici nu îi spunea că avusese dreptate. Bunicul era inteligent din punctul ăsta de vedere. Aşa că el îi răspunse:

– Dacă i-aş fi spus că o iubesc, ar fi câştigat.

Lord Reynard părea într-adevăr consternat.

– Să câştige... ce anume?

– Ar deţine puterea în căsătorie şi aş fi ca tatăl meu, un cerşetor la masa mea.

– Ce naiba vrei să spui? Lord Reynard îl lovi tare în piept cu bastonul. Tatăl tău nu a fost un cerşetor la masa lui! Nu-ţi aminteşti deloc căsnicia lor?

În ciuda soarelui cald, fiori reci îl străbătură pe Kerrich.

– Îmi amintesc că mama îi zâmbea tatei şi că îl îmbrăţişa, dar...

– Mama ta l-a adorat pe tatăl tău. Da, e genul de femeie care nu poate sta fără bărbat, dar nu s-a recăsătorit niciodată. Ştii de ce?

– A fost cu atât de mulţi amanţi întreţinuţi, încât nici un bărbat decent nu ar vrea-o, murmură Kerrich.

– La naiba! Nu-mi place când eşti obtuz în mod deliberat. Un alt grup de cai ieşi la start. Lord Reynard nu se opri din vorbit, dar coborî vocea din respect pentru pariori. Mama ta e o văduvă bogată şi nobilă. E atrăgătoare şi ştie cum să facă fiecare bătrân să se simtă tânăr din nou şi fiecare tânăr – un gigant viril. Orice bărbat din Anglia şi de pe continent ar fi bucuros să se însoare cu ea, dar după tatăl tău, ea nu a mai iubit nici un alt bărbat.

– Atunci are un mod al naibii de ciudat de a o arăta.

Vocea lui Kerrich vibră cu o furie veche, păstrată cu grijă.

– Nu au existat niciodată alţi bărbaţi pentru ea cât timp tatăl tău a fost în viaţă. A fost un bărbat generos şi ar vrea ca ea să fie fericită acum. Deci, dacă ea l-a iubit şi l-a făcut fericit când era în viaţă, el i-ar dori tot binele din lume acum, aşa că despre ce tot vorbeşti?

Din adâncurile vechii sale frământări, Kerrich mărturisi:

– Râdeau.

Bunicul său înţelese la ce se referise.

– Ei? Ceilalți tineri aristocrați neimportanți ca şi tine?

– Da! Şi adulții, la rândul lor.

– Deci indignarea ta nu e de dragul tatălui tău sau în legătură cu mama ta. E vorba despre tine şi mândria ta.

Cu reticență imensă, Kerrich încuviință:

– Suna mult mai bine cum o spuneam eu înainte.

– Înainte să-ți dai seama că eşti un tânăr egoist? Lord Reynard îl privi în ochi. Nu-ți face griji, ştiam de mulți ani. Ascultă, băiete, nu ştiu rețeta succesului, dar ştiu rețeta eşecului, şi asta înseamnă să încerci să asculți de toată lumea. La naiba, fiecare fund are o opinie. Râsul acela era invidie şi ceea ce se spune despre mama ta e o absurditate. O cunosc de când era copil. E o femeie bună şi semeni foarte mult cu ea.

Kerrich riposta.

– Nu semăn cu ea!

– Ai fost mereu în căutarea femeii pe care o iubeai. Gândeşte-te, băiete, cât de mult semănau toate amantele tale cu domnişoara Lockhart.

„Pentru că am dorit-o toată viața mea." Gândul răsări viu în mintea lui Devon, ridicându-se maiestuos şi periculos precum o năpârcă dintr-un coş, cu ajutorul fluierului unui vrăjitor. Îşi dădu seama şocat că nu avea să mai dorească vreodată o altă femeie. Numai pe Pamela.

Pentru că, atunci când ea iubea, se dăruia complet.

Când Beth fusese supărată pe ea, Pamela nu pierduse nici un moment întrebându-se cum ar fi fost dacă Beth ar fi refuzat-o sau dacă riposta ei ar fi rănit-o. Se dusese la Beth şi o îmbrățişase. Pe Kerrich îl speria modul acesta în care Pamela plonja cu capul înainte, din toată inima, în iubire; felul în care îndrăznea, fără să se protejeze pe ea însăşi mai întâi. Şi cum ar fi putut să o facă să-l iubească aşa?

Kerrich şi Lord Reynard se rezemară de balustradă şi priviră caii începând cursa în jurul pistei. În tăcere, Kerrich izbucni:

– Nu mi-ar păsa ce crede lumea, dacă ar fi a mea în termenii mei. Vreau să ştiu că voi fi fericit.

–Deci eşti în căutarea unei garanţii de fericire, nu-i aşa? Crezi că atâta timp cât tu eşti omul care comandă vei fi fericit? Dar ea? Ce se întâmplă dacă ea nu e fericită?

–Pot să o fac fericită.

–Băiete, dacă crezi că o poţi obliga pe femeia aia să facă ceva, nu o cunoşti deloc.

Cursa se termină în timp ce Kerrich medită nefericit la această idee. Lord Reynard avea dreptate. Nu o cunoştea pe Pamela.

Asta făcea parte din atracţia ei. Adevărul despre ea rămânea ascuns sub multiple straturi de personalitate complexă şi zâmbete evazive. Dar el întrezărise sclipiri ale esenţei ei şi o plăcea tot mai mult de fiecare dată. O iubea tot mai mult.

Lord Reynard gemu şi îl apucă de braţ.

–Sunt obosit şi chiar dacă, de obicei, ezit să-ţi ofer avantajul experienţei mele, am totuşi nouăzeci şi doi de ani şi s-ar putea să nu trăiesc suficient de mult ca tu să devii inteligent.

–Ai optzeci şi patru, bunicule.

–Nu mai fi impertinent şi ajută-mă să mă aşez.

Surprinzător, Kerrich dorea să-i spună cineva ce să facă, aşa că îi oferi lui Lord Reynard braţul şi îl ajută să se aşeze. Apoi se ghemui lângă bătrân.

–Spune-mi.

Lord Reynard îl atinse pe Kerrich pe frunte, chiar între ochi.

–În căsătorie nu e vorba despre cine e la comandă. E un parteneriat în care rezistaţi sau cădeţi împreună.

–Dar, ca să o obţin pe Pamela, ar trebui să-mi înghit complet mândria. Ar trebui să mă umilesc.

–Dacă te face să te simţi mai bine, băiete, eu m-am umilit pentru bunica ta. Lord Reynard îl apucă de încheietură pe Kerrich. Spune-mi ceva, băiete. Când ai văzut că Lewis ţinteşte spre femeia ta, ai sărit de bucurie?

–Nu! Kerrich nu dorea să se gândească la acel moment îngrozitor când se aruncase asupra lui Lewis, ştiind în tot acel timp că nu va reuşi să-l oprească.

–Când o ţineai şi medicul scotea glonţul din umărul ei, te-ai gândit cumva: „Dacă plămânii îi sunt atinşi, o să scap de ea?"

–Nu!

– Ți-am văzut fața. În timp ce ea țipa, te gândeai doar că putea să moară și ai fi vrut ca totul să fie altfel.

Kerrich se agăță de calmul său.

– Mi-am dorit să o fi putut salva de durere. Bineînțeles.

– Dacă ai fi fost atât de al naibii de indiferent, de ce nu ai lăsat un lacheu să o țină? Ai fi putut ieși din cameră.

– Nu! Kerrich scoase o batistă își șterse sudoarea de pe frunte. Adică, m-am simțit responsabil, așa că trebuia să fiu acolo.

Lord Reynard își scoase ceasul de buzunar și se uită la el îngrijorat. Îl scutură, apoi îl duse la ureche.

– Ce s-a întâmplat?

– Mi-era teamă ca, din cauza grămezii de rahat de pe-aici, mecanismele din ceasul meu să nu se fi stricat.

– Bunicule, nu e amuzant!

– Ah, ți-ai pierdut simțul umorului. Puse ceasul înapoi în buzunar, se aplecă spre el și își coborî glasul: Te-ai gândit că ea ar putea lua în serios ceea ce tu i-ai spus în glumă?

Aruncă o privire la lacheii care stăteau de pază, și Kerrich făcu la fel.

– Vrei să spui, dacă m-am gândit că ar putea rămâne însărcinată? Da, m-am gândit la asta. De fapt, e... foarte probabil. În mod deliberat nu am folosit prezervativul franțuzesc, pentru că m-am gândit că, dacă orice altă metodă de a o convinge să se mărite cu mine ar da greș, ar trebui să vină la mine și...

– Așteaptă. Lord Reynard își puse palma pe antebrațul lui. Ai crezut că femeia aceea va veni la tine să te implore...

– Nu am spus să mă implore!

– Să te implore să te căsătorești cu ea pentru că a rămas grea?

Îl strânse de braț și izbucni în râs. Era un hohot jignitor, care își bătea joc de intențiile și de inteligența lui Kerrich. Din păcate, Kerrich știa că o merita. Așteptă cu răbdare până când bunicul lui se opri, apoi îi oferi o batistă să își șteargă ochii umezi.

– Nu vreau ca ea să se căsătorească cu mine doar pentru că e însărcinată.

– Ești un ticălos înfumurat, nu-i așa? oftă Lord Reynard. Ești îndrăgostit de o femeie ageră la minte, care are la fel de multă

mândrie ca şi tine şi care nu are nevoie de tine. Va supravieţui fără tine. La naiba, ba chiar va prospera fără tine. Şi de ce o iubeşti?

– Pentru că e ageră la minte, mândră şi capabilă.

Kerrich ura asta. El era chipeş, bogat, avea relaţii foarte bune şi nu avea cum să-i ofere Pamelei ceva de care ea să fi avut nevoie cu disperare. Nu avea să-i ofere decât iubire, şi putea să îşi asume riscul şi să i-o ofere sau să nu îi spună niciodată şi să regrete pentru tot restul vieţii lui.

– Uite ce trebuie să faci, îl instrui bunicul. Dă-ţi seama ce vrei. Apoi, îi spui. Apoi, o întrebi ce îşi doreşte ea şi asculţi ce spune. Atunci îi oferi acel ceva pe care şi-l doreşte şi poate că o să îl accepte, şi pe tine odată cu el, şi poate că, într-o zi, dacă nu faci vreo prostie prea mare, o să te iubească.

Kerrich se uită la bunicul lui şi îşi aminti de visul pe care i-l împărtăşise ea.

– Ştiu deja ce îşi doreşte.

– Atunci, ce mai aştepţi? Oferă-i ce-şi doreşte.

– Da. Da, aşa voi face, dar mai întâi... Mărturisirea era bună pentru suflet, îşi spuse Kerrich. Bunicule, eu *am fost* luna plină într-o noapte ceţoasă.

Apoi se pregăti ca Lord Reynard să fie uimit. În schimb, bunicul îi spuse:

– Credeai că nu am recunoscut bijuteriile familiei Mathewes? Am şi eu unele de optzeci şi nouă de ani.

– Optzeci şi patru, îl corectă automat Kerrich.

Bunicul lui ştia? Ştia? Kerrich zâmbi, apoi râse, după care urlă. În toţi aceşti ani, Kerrich fusese atât de atent să ascundă adevărul faţă de bunicul lui şi acesta ştiuse dintotdeauna?

Lacheii se uitau la ei, prietenii lui se adunară în jurul lor şi încercară să-l convingă să le spună şi lor gluma, iar pariorii râdeau de parcă veselia lui Kerrich era contagioasă.

Când Kerrich îşi reveni suficient ca să vorbească, le spuse privitorilor:

– Va trebui să aflaţi povestea de la Lord Reynard. Eu am plecat să transform visul iubitei mele în realitate.

Capitolul 31

Hannah se grăbi spre birou plină de nedumerire.

Sosise un domn, spusese Cusheon, şi solicitase prezenţa ei, dar domnul respectiv refuzase să-şi dea numele. După rânjetul majordomului, era evident că îl ştia, dar acesta clătină din cap şi refuză să răspundă atunci când ea îl întrebă.

– Duceţi-vă jos, domnişoară Setterington, spuse el înainte să o apuce grăbit spre bucătărie. Veţi fi de acord cu mine.

Pamela era ocupată cu predarea cursului „Despre menţinerea manierelor decente în slujba de guvernantă", aşa că Hannah nu o deranjă. Ce-i drept, nu prea o deranja pe Pamela cu nimic, întrucât prietena ei nu se întremase aşa cum sperase Hannah. Începuse chiar să suspecteze că problema Pamelei nu era de fapt o slăbiciune fizică, ci o problemă de suflet. Nici măcar previziunile optimiste ale lui Hannah cum că Distinsa Academie a Guvernantelor avea să fie celebră, iar ele urmau să facă o avere nu reuşiseră să o înveselească. Şi când pe Pamela nu o încânta nici măcar gândul de a face bani, diagnosticul dat de Hannah era grav. Probleme cu bărbaţii.

O întrebase subtil pe Beth despre experienţele Pamelei în compania chipeşului Lord Kerrich cel demn de dispreţ, dar Beth se eschivase la fel de subtil. Din nefericire, copila era la fel de neconsolată, aşa că Hannah nu putea decât să aştepte până când una dintre ele avea să mărturisească.

Deja aşteptase mai bine de o lună.

Uşa biroului era deschisă. Intră uşor înăuntru, iar uşa se închise în urma ei. Se întoarse şi se pomeni faţă în faţă cu Lord Kerrich, cu mâna pe uşă, şi cu Beth chicotind lângă el.

El se înclină.

– Domnişoară Setterington, sper că îmi veţi ierta această intruziune neobişnuită, dar aş dori să vă cer o favoare.

Siguranţa lui arogantă o făcu să-şi încleşteze maxilarul.

– Ce anume, milord?

Aşa că îi spuse.

*

– Nu înțeleg de ce nu te poți duce tu cu Beth la conacul Brookford. Pamela stătea pe pat și privea cum Hannah îi făcea bagajele. Eu sunt încă slăbită din cauza rănii.

Hannah o ignoră.

– Am atâtea de făcut aici.

Hannah ridică o pereche de pantalonași simpli, albi și se încruntă la ei.

– Un tiv micuț de dantelă nu ar strica, Pamela.

– Pentru ce?

– Găsesc că astfel de zorzoane mici mă înveselesc. Hannah împachetă pantalonașii și îi puse în geantă. Nu ți-ar strica mai multă veselie.

– Am fost tristă? Din cauza asta insista Hannah ca Pamela să meargă pe acest drum îngrozitor, care se va încheia cu ea văzându-l pe Kerrich și auzindu-i vocea? Pentru că dacă despre asta era vorba, Pamela se putea schimba. Mă bucur că mi-ai spus. Sunt doar obosită, atâta tot. Voi face un efort să fiu mai veselă.

Hannah puse jos jupoanele pe care le considera bune de călătorie și o apucă pe Pamela de mâini. O privi drept în ochi și spuse:

– Draga mea, nu încerc să-ți spun că nu am nevoie de tine aici. A fost nevoie de toate trei, Charlotte, tu și eu, ca să pornim Distinsa Academie a Guvernantelor. Fără sprijinul, cunoștințele și veniturile combinate ale tuturor, n-am fi reușit atât de repede. Dar acum am ajuns la momentul pe care l-am visat. Școala este organizată, agenția de plasare e renumită, iar întreaga structură nu are nevoie decât de o ușoară îndrumare. Trebuie să te folosești și să te bucuri de o șansă ca asta, de a călători la conacul Brookford.

– Dar tu...

– Beth mă place foarte mult, dar tu ești prietena ei specială și tutorele ei drag. Tu trebuie să o duci.

Singura dată când Hannah vorbea atât ferm era când se adresa vreunei eleve recalcitrante. Pamela își duse mâna la spate.

– Nu-mi place să menționez asta, dar mă doare și locul în care m-a înjunghiat hoțul.

– Te-a înjunghiat în partea cealaltă. Hannah îi puse cizmele Pamelei într-o altă geantă. Cred că pe drum ar trebui să-ți iei rochia nouă de muselină albastru-deschis cu flori albe...

– Ar trebui să mai port încă doliu după tatăl meu, obiectă Pamela.

În plus, alesese culoarea pentru că Kerrich îi sugerase cândva că i-ar sta minunat în nuanța aceea și ar fi părut un soi de recunoaștere dacă ar fi purtat-o în fața lui.

– Doliul aproape s-a sfârșit. Hannah se duse la dulap și scoase rochia. În plus, până acum nu ți-a păsat.

– Îmi pasă acum.

Și Pamelei chiar îi păsa și era pregătită să se încăpățâneze în privința asta. Așa că Hannah propuse soluția perfectă.

– Atunci vei purta șalul meu de cașmir gri cu flori brodate de-a lungul tivului. Sunt tot albastre și se vor potrivi cu rochia, iar griul va face ca totul să se asorteze. Hannah îi puse rochia pe pat, lângă ea, apoi o luă de umeri și o privi în ochi. Nu trebuie să rămâi la conacul Brookford dacă nu vrei, dar tot te duci până acolo. Și... Pamela?

– Da?

– Ai face bine să lași ceasul de buzunar al tatălui tău aici.

Umbra stejarilor magnifici îi umplea cu picățele pe Pamela, Beth și Lord Reynard, în trăsura descoperită elegantă care se deplasa de-a lungul drumului împădurit spre conacul Brookford. Roțile scârțâiau pe pietriș și briza aducea cu ea un iz de toamnă. Parcul imens se lăuda cu o vastă sălbăticie și un iaz de pescuit, iar Lord Reynard li le arătă mândru pe toate. Spre marea încântare a lui Beth, zări un cerb, și până și Pamela își găsi liniștea – o liniște reticentă – printre frunzele verzi, roșii și aurii.

– Vizitiu, spuse Lord Reynard, oprește în vârful dealului.

Copacii se răriră. Trăsura încetini. Casa li se înfățișă privirilor.

Pamela simți cum i se usucă gura. Un mănunchi verde de iarbă cosită fu luat de vânt și dus de pe malul lacului până la marginea drumului de piatră. Casa în stil italian se înălța pe trei etaje și se întindea cale de douăsprezece ferestre largi, o minune arhitecturală din piatră roz și coloane ionice. Vârful din partea

de sus a verandei era plin de sculpturi florale complicate. O balustradă de piatră înconjura acoperișul și coșuri de diferite înălțimi se ridicau deasupra întregii structuri. Per ansamblu, efectul era unul de frumusețe prietenoasă printre dealurile împădurite.

Beth exclamă:

– Doamne, casa asta-i și mai mare decât cea din oraș!

– Mult mai mare, spuse Lord Reynard. Aproape două sute de camere, cu patruzeci și șapte de dormitoare și douăzeci de băi – cu instalații sanitare! E într-adevăr prea mare pentru un bărbat singur și, așa cum a descoperit Devon recent, e un loc îngrozitor în care să educi un cățeluș.

Beth chicoti. Trăsura se urni din loc. Lord Reynard continuă:

– Devon a cumpărat-o în Norfolk pentru a putea fi aproape de mine. Eu locuiesc nu departe de aici, domnișoară Lockhart, pe moșia familiei Mathewes.

– O! Pamela se pomeni cuprinsă de neliniște în timp ce se apropiau tot mai mult de alee. Cât de plăcut că sunteți așa de aproape.

– Devon e un nepot bun și un om bun, încuviință Lord Reynard. Nu credeți, domnișoară Lockhart?

– Un om foarte bun.

Dacă nu ar fi fost așa, Pamela nu ar fi fost atât de înspăimântată. Conacul Brookford prindea contur, plin de eleganță opulentă și extrem de confortabil.

Un grup mic de oameni stătea aliniat pe trepte, toți întinzându-și gâturile către trăsura care se apropia.

Atunci *îl* zări. Kerrich stătea în picioare pe verandă, așteptându-i să sosească. Casa devenise doar un fundal, un loc unde el putea fi văzut, iar ea era pierdută. Sufocată de dorință și nevoie, și dragoste, îl vedea numai pe el și își dorea să se arunce în brațele lui.

Când trăsura se opri și valetul deschise ușa, el înaintă, la fel de chipeș și arogant ca prima oară când îl văzuse în biroul Școlii de Guvernante. Dar de data aceasta, privirea lui se plimbă de la unul la altul, iar el zâmbi larg.

– Bine ați venit în căminul meu! îi întâmpină el.

Beth făcu ceea ce Pamela își dorea din tot sufletul să facă. Sări din trăsură în îmbrățișarea lui. Ea îi cuprinse gâtul cu brațele, iar el o strânse tare și se roti cu ea într-un dans de bucurie frenetic.

– Mi-a fost dor de tine, Devon, mi-ai lipsit, spuse ea.

– Și tu mi-ai lipsit, Beth. Nu mai era nimeni care să râdă de mine când pierdeam un pariu la cursele de cai.

Era întors cu spatele la trăsură, dar Pamela putea să jure că îl văzuse sărutând-o pe Beth pe creștet și înghiți în sec. Beth tânjise după el; se părea că și lui îi fusese dor de ea.

O puse pe Beth jos, apoi spuse:

– Iapa ta ți-a dus dorul, așa că sper că ești pregătită să o călărești cât de mult va dori.

– Da! strigă Beth.

Pamela începu să protesteze, dar se răzgândi. Conduita era mai puțin rigidă la țară, iar Beth avea să se calmeze curând.

Valetul îi întinse mâna și Pamela se întinse să o apuce, dar Lord Reynard zise:

– Vârsta înaintea frumuseții, domnișoară, vârsta înaintea frumuseții.

Uimită, Pamela își trase fusta înapoi în timp ce bătrânul se ridică clătinându-se în picioare și, făcându-i semn și celui de-al doilea valet, îi spuse:

– Va trebui să mă sprijini și tu.

Ei nu i se păru nimic ciudat. Până ce el coborî cu precauție și îi lăsă pe valeți să îl ducă până la Beth, ea văzu că nu rămăsese altcineva s-o ajute în afara lui Kerrich, iar el avea o expresie fierbinte, hotărâtă pe care ea o recunoscu... Ei bine, nu arăta deloc a respect, admirație *sau* recunoștință. Mai mult chiar, își ținea mâinile la spate, ca și cum trebuia să se stăpânească să nu o înșface din trăsură.

Hainele lui nu reflectau lejeritatea de la țară. Purta un costum aproape formal verde-închis, vestă neagră și cravată din mătase. Cizmele strălucitoare sclipeau în lumina soarelui și bărbia lui netedă mai mult ca sigur fusese bărbierită în ultima oră.

Trandafirul de la reverul lui îi atrase privirea; era incredibil de roșu și perfect format, un boboc pe punctul de a înflori complet.

Superb. Privit în ansamblu, era superb.

Rochia cea nouă, pe care Pamela se împotrivise să o poarte, acum abia dacă părea destul de bună, iar ea era recunoscătoare pentru calitatea şalului de caşmir şi pentru panglica albastră a pălăriei ei, despre care ştia că îi scotea în evidență albastrul ochilor.

Kerrich coborî vocea numai pentru urechile ei.

– Bine ai venit, domnişoară Lockhart. Mi-am imaginat cum ar fi să fii aici, la conacul Brookford, iar realitatea este mai satisfăcătoare decât visul.

El îi întinse o mână acoperită de o mănuşă albă.

– Mulțumesc pentru invitație, milord.

Cu mare atenție, îşi puse palma în mâna lui.

Contactul dintre ei fu ca o ploaie după secetă. Ca primăvara după iarnă. Ca prima dată, după mult timp, în care bărbatul pe care îl iubea o atingea.

Dar el nu o iubea.

Îşi închise degetele în jurul degetelor ei şi o ajută să stea în picioare, apoi o echilibră, în timp ce ea puse piciorul pe proprietatea sa. O privea cu lăcomia unui sărman care vede pentru prima dată o bucățică de aur.

Îi spuse doar:

–Arăți bine. Îmi făceam griji că te vei epuiza prea mult după ce te-ai întors la lucru, dar pari a fi robustă.

– Da, foarte robustă. Sunt foarte puternică.

În tăcere, tresări. Vorbele o făcuseră să pară o luptătoare în ring, bombănind sălbatică.

– Puterea e unul dintre lucrurile pe care le admir cel mai mult la tine. Stătea atât de aproape, încât îi umplea privirea, iar ea simți mirosul de amidon din hainele lui şi dulceața trandafirului de la rever. Dar m-am temut că s-ar putea să-ți fi supraestimat rezistența.

– Dimpotrivă, domnişoara Setterington şi Beth chiar m-au cocoloșit.

Se trezi uitându-se în sus, în ochii lui, apoi departe, ca şi cum eleganța ochilor săi căprui cu genele lor grele şi negre ar fi fost prea mult pentru o simplă femeie.

– Bine, spuse el.

–Poftim?

Despre ce vorbeau?

–E bine că domnişoara Setterington şi Beth te-au cocoloşit.

Buzele lui formară cuvintele cu o precizie glorioasă, iar ea putea doar să se atenţioneze să nu se comporte ca o proastă.

–Lord Reynard şi Beth ne aşteaptă.

–Nu. Au intrat deja înăuntru.

De unde ştia asta? Doar stătuse cu ochii pe ea tot timpul.

Cu mâini tandre (bine, ea le considera tandre, dar probabil că erau doar politicoase), o întoarse spre casă.

–Am câteva persoane pe care aş dori să ţi le prezint.

–Prea bine.

Probabil că ar fi fost de acord cu orice ar fi spus el. Apoi îşi dădu seama că se referea la grupul de pe trepte. Servitorii, presupuse ea, dar de ce ar fi vrut ca ea să îi cunoască?

Kerrich îi aşeză palma pe braţul lui şi o conduse spre scară.

–În primul rând, permite-mi să ţi-l prezint pe majordom, domnul Dawson.

Majordomul, perfect dichisit şi uşor rotofei, se înclină.

–Domnule Dawson, încuviinţă Pamela.

–Chelăreasa, doamna Bell.

Femeia subţire şi dreaptă făcu o plecăciune.

De ce îi făcea Kerrich cunoştinţă cu ea?

–Doamnă Bell, repetă Pamela.

–Bucătarul-şef, doamna Smith. Kerrich făcu un semn spre o femeie ce zâmbea larg şi purta şorţ. Continuă, pe măsură ce urcară scările, să rostească numele fiecărui servitor. Şeful lacheilor de la parter, Ralph. Jupâneasa servitoarelor de la parter, Betty. Şeful lacheilor de la etaj, Roger. Jupâneasa servitoarelor de la etaj, Joyce. Asistentul bucătăresei, Paul.

De ce făcea asta?

–Doamnă Smith. Pamela zâmbi politicos şi repetă după Kerrich. Ralph. Betty. Roger. Joyce. Peter.

Kerrich o corectă cu blândeţe:

–Paul. Asistentul bucătăresei se numeşte Paul.

Şocată, Pamela îşi dădu seama – Kerrich îi cunoştea. Acest bărbat neglijent, arogant, dominator îi ştia pe fiecare dintre

slujitorii lui: ce făceau, care era numele lor. Îl privi, făcând ochii mari.

–Le-am învățat numele, ca să ți-i pot prezenta în mod corespunzător, spuse el.

–Înțeleg.

Își imaginase o vizită incredibil de stânjenitoare, în care Kerrich avea să o trateze cu răceală, asta dacă avea măcar să o observe. Și iată că îi prezenta personalul ca și cum... mintea îi fugi departe. Nu putea crede asta. Nu îndrăznea. În schimb, se concentră să își amintească numele servitorilor.

Până în capul scărilor, reuși să nu mai facă alte greșeli. Îl privi pe Kerrich și văzu că zâmbea ușor și plin de satisfacție.

Nu-și dădu seama din ce motiv, însă se simți din nou încrezătoare și se îndreptă de spate. Făcu un semn spre rândul lung de servitori și, cu tonul clar al domnișoarei Lockhart, guvernanta cu experiență, întrebă:

–Unde e Moulton, milord? A rămas în oraș?

–Domnul Moulton a refuzat oferta mea excesiv de generoasă de a rămâne majordomul meu și a revenit la firma sa de investigații.

Pamela se strădui să înțeleagă.

–Dar mi-a oferit el o slujbă acolo, dacă aș fi interesat. Kerrich zâmbi larg. Pe care, desigur, o voi accepta, dacă planurile mele nu vor da roade. Ce rost are să fii în siguranță, dacă nu ești fericit?

Ea crezu că era o întrebare retorică, dar el se opri ca și cum ar fi așteptat un răspuns.

–Mă tem că nu știu, îi răspunse lui și ei înseși.

„Ce planuri?"

–Exact, încuviință el. Acum, trebuie să vii cu mine și să-mi spui ce părere ai despre conacul Brookford.

Doi lachei își părăsiră locurile din rând și deschiseră larg ușile lustruite. Kerrich o conduse într-un foaier ale cărui coloane de marmură îi atrăgeau privirea în sus spre un plafon pictat în albastru, decorat asemenea cerului, cu nori și un soare stilizat.

–Casa nu a aparținut dintotdeauna familiei noastre. Kerrich o conduse încet înainte, cu mâna peste a ei, în timp ce ea se uita în sus. Conacul Brookford a fost construit în 1790. Când am căutat

o proprietate la țară, am găsit-o și m-am îndrăgostit. Mărturisesc că am schimbat foarte puține, dar poate îți place un stil mai modern.

Ea era de părere că își reținea entuziasmul în mod admirabil.

– E foarte frumoasă. Foarte calmă și primitoare.

– Exact așa credeam și eu, spuse el cu o satisfacție enervantă.

Era ca și cum ar fi văzut prin vălul de politețe femeia de dedesubt. Ce bărbat îngrozitor! Chiar îndrăznea să creadă că o înțelegea? Ba mai rău: Oare chiar o înțelegea?

– Servitorii pregătesc băuturi răcoritoare în seră, spuse el, dar, dacă nu ești prea obosită după călătorie și nu te-ar deranja să faci puțină mișcare, ți-aș oferi un scurt tur al parterului.

– Mi-ar face plăcere.

Poate că era o curiozitate vulgară, dar Pamela își dădu seama că dorea să exploreze imensitatea conacului Brookford.

Trecură de ușa de la capătul foaierului, intrând în galeria cu picturi, o altă încăpere lungă, înaltă, cu peisaje pastorale enorme în rame aurite și câteva portrete, unele întunecate de vreme și altele luminoase, cu vopsea proaspătă.

– După cum poate ai ghicit, nu avem o mulțime de portrete de familie. Indică unul cu bunicul lui, un alt bărbat, evident, tatăl lui, și un Kerrich tânăr. Până la bunicul meu, familia a fost nobilă, dar săracă. Nu că strămoșii mei ar fi suferit vreodată de foame. Vechea moșie Mathewes oferea un trai decent și pot spune cu mâna pe inimă că bărbații din familia meu sunt niște capi de familie formidabili. Întotdeauna avem grijă de soțiile și de copiii noștri.

Din nou, părea să aștepte un răspuns, așa că ea spuse:

– O trăsătură admirabilă.

Ceea ce într-adevăr observase era faptul că încă îi ținea mâna prinsă între braț și palmă și nu părea să intenționeze să-i dea drumul, iar căldura contactului n-o lăsa să studieze tabloul cu el așa cum i-ar fi plăcut.

O conduse într-o altă cameră, o bibliotecă cam la fel ca aceea în care lucra în Londra, cu scaune confortabile, rafturi interminabile pe fiecare perete și un birou. Un birou mare, asemănător

cu cel pe care... roşi fără avertisment, peste tot, deodată. Nici chiar calmul profesionist al domnişoarei Lockhart nu era imun la vederea acelei suprafețe largi şi strălucitoare.

– Biroul meu de aici, din conacul Brookford. O conduse prin cameră, dar ea bănuia că trebuia să-i fi observat disconfortul, căci se plimba cu o încredere tot mai insuportabilă. Acest coridor duce la seră.

În timp ce o conducea, ea era ferm convinsă că ar fi trebuit să sugereze că ar fi fost nepotrivit să servească masa doar ei doi şi apoi să ceară să fie condusă spre dormitorul ei, unde să se poată odihni. El avea să înțeleagă atunci că nu ştia nimic despre ea şi că nu avea nici un motiv să se simtă încrezător cu privire la nimic. Nu avea să ştie niciodată că o ajutase să se vindece de durerea abandonului tatălui ei şi că lăsase ceasul de argint în urmă, la Distinsa Academie a Guvernantelor. Avea să scape cu mândria intactă şi cu emoțiile devastate.

Se îndreptă de spate şi se pregăti să-l anihileze cu demnitatea şi indiferența ei, când el se opri brusc.

– Matilda! se repezi el. Ce faci?

Capitolul 32

Tonul ascuțit al lui Kerrich o surprinse pe Pamela, iar ogarul de – probabil – trei luni începu să latre. Matilda fugi împleticindu-se de lângă pata pe care tocmai o lăsase pe covorul Aubusson şi se ascunse sub o masă. Se aşeză pe burtă şi trase cu ochiul afară, cu ochii ei mari şi căprui îngrijorați.

Kerrich îi dădu drumul Pamelei şi înaintă.

– Câine rău. Câine rău!

Matilda începu să se târască spre el, dând din coadă.

Pamela era irezistibil fermecată. De cățeluşă şi de stăpânul ei.

– E adorabilă.

– Îi aveam pe Jimbo şi Bailey – sunt ceilalți doi ogari ai mei – de foarte mulți ani, dar recent am decis că ar trebui

să achiziționez un alt câine. Apucă animalul slăbănog și se încruntă privindu-l în ochi. În momentul de față însă, nu-mi amintesc exact de ce. Cățelușa scânci și îl linse pe față, iar el i se adresă direct. Și sărutatul nu te va scoate din belea, domnișoară Băltoace!

Pamela nu-și putu controla un rânjet sau senzația siropoasă de indulgență pe care o avea la vederea suavului, bogatului, neșovăielnicului Lord Kerrich copleșit de un sentimentalism trădător din cauza unei cățelușe.

– Hei, voi de colo! strigă el.

Un valet și două servitoare veniră în fugă.

– Matilda trebuie dusă la plimbare. Îi dădu câinele valetului, care se înclină și se îndepărtă în grabă.

– Julie și – ezită el – Dora?

Cele două servitoare se înclinară.

– Matilda și-a lăsat cartea de vizită. Indică el. Acolo.

Servitoarele zâmbiră și ele și Kerrich se încruntă la toate cele trei femei.

– Încetați! Se îndreptă cu pași mari spre ușa cea mare, apoi se dădu într-o parte și spuse: Te rog să vii pe aici, domnișoară Lockhart, cred că avem un mic ospăț pregătit pentru plăcerea dumitale.

Pamela merse spre el, intenționând să se retragă respinsă, dar cu demnitatea intactă. Avea să mănânce cu Kerrich, să poarte o conversație cu el și să-i arate prin comportamentul ei că nu plângea după intimitatea lor anterioară, că de abia dacă își amintea de cererea lui în căsătorie neonorată și că se simțea foarte bine fără el.

Ca și restul casei, sera era strălucitoare, o cameră cu pereți de sticlă în care florile înfloreau în ghivece și răsadurile de căpșuni aveau fructe mici și verzi. O masă acoperită cu dantelă se afla în centru, plină cu feluri de mâncare aranjate artistic: mezeluri, brânzeturi și condimente. O vază masivă din marmură, plină cu trandafiri, se afla într-o parte. Două scaune erau îndreptate spre priveliștea impunătoare, spre grădina cu crizanteme înflorite.

Kerrich îi trase scaunul Pamelei. Încă foarte captivată de priveliște, ea se duse spre el și începu să se lase în jos, când Kerrich exclamă:

– Stai așa!

Se întoarse pe jumătate și-l văzu ridicând un motan gri vărgat, care adormise pe scaunul ei.

– Am uitat. Lui Luke îi place să doarmă aici. Ținu motanul nemișcat în timp ce ea se așeză pe scaun, apoi o întrebă: Vrei să-l ții?

– Desigur, spuse ea nedumerită. Sigur e viu?

– E doar bătrân. Kerrich îi puse motanul în poală. Și răsfățat. Chelăreasa îl răsfață.

Kerrich părea suficient de necăjit, așa că Pamela evită să pună la îndoială vina pe care o aruncase asupra femeii. În schimb, mângâie motanul, care dovedi că era printre cei vii întinzându-se în sus și în jos pe genunchii ei și torcând.

Cu soarele după-amiezii pe cer și cu mirosul de flori bogate în aer, sera îți dădea o senzație de pace. Se lăsă relaxată pe spătarul scaunului.

Apoi Kerrich își puse mâinile pe umerii ei, iar ea înțepeni.

– Presupun că e patetic de evident ceea ce am încercat să fac, spuse el.

Ea trase aer în piept cu atenție, controlat.

– Să îmi arăți posesiunile dumitale splendide.

– Da, și dându-ți de înțeles că... dacă nu le împărtășești cu mine nu înseamnă nimic.

I se tăie răsuflarea. Tuși brusc și violent și se apucă de umărul unde rana ei aproape vindecată pulsa.

– Te simți bine?

El sări să-i toarne vin. Ea dădu din cap și luă o înghițitură din paharul pe care i-l pusese în mână.

– Mulțumesc. Scuze. Vocea îi era sufocată. Nu m-așteptam nicicum să aud asta.

– De ce altceva crezi că am dorit să vii aici?

– Să o aduc pe Beth?

– Dacă n-aş fi avut timp să o aduc eu însumi pe Beth, am mulți slujitori de încredere care să îndeplinească sarcina. Îngenunche în fața ei şi frecă motanul pe burta mare. Nu, am vrut să vezi că am tot ce-ți doreşti. Am o casă la țară. Nu e o căsuță, dar ai spus că îți place şi, dacă ai dori, ți-aş putea construi şi o căsuță mai mică. Am pisici. Pisici de hambar şi pisici de casă. Ai putea lua un pisoi ca animal de companie. Sau doi pisoi. Cât de mulți pisoi doreşti. Am câini. Ogari, câini buni, care aleargă prin casă. Făcu un gest spre exterior. Am o grădină frumoasă. Flori. O grădină de trandafiri. O mulțime de cărți de citit şi tot timpul din lume să le citeşti.

Nu mai înțelegea nimic. Nimic din ziua aceea, chiar nimic, nu era aşa cum se aşteptase. Încercând să înțeleagă, îşi dorea să fie absolut convinsă în ceea ce privea intențiile lui. Cu precauție, întrebă:

– Să presupun că îți reînnoieşti cererea în căsătorie?

– Nu mi-am retras niciodată cererea în căsătorie! Indignarea lui arogantă nu se potrivea cu poziția sa rugătoare de pe podea. Apoi, continuă: Doar că nu am ştiut niciodată că va trebui să te implor să te măriți cu mine.

Ea îl privi absentă, mângâind pisica, în timp el încerca să pară umil. Era foarte atrăgător în această poziție. Nu deosebit de credibil, dar atrăgător.

Când îşi dădu seama că nu avea de gând să răspundă, el mai adăugă:

– Deşi ştiu că nu ai nevoie de lucrurile mele, te voi mitui dacă asta te va convinge să te căsătoreşti cu mine.

– Crezi că eu sunt genul de femeie care s-ar căsători cu un bărbat pentru averea lui?

– Dacă ai fi fost, ai fi acceptat de prima dată când te-am cerut.

Îi plăcea faptul că îşi dăduse seama de adevăr.

– Dar există şi alte motive ca să ne căsătorim. Nu că aş vrea ca acest lucru să-ți influențeze în vreun fel alegerea, dar... cred că s-ar putea să fii însărcinată cu copilul meu.

– Desigur, respiră ea.

Desigur. Cumva, descoperise că era însărcinată și crezuse... ce crezuse? Că ar trebui să se mărite cu el? Dacă ar fi fost așa, ar fi vorbit despre asta arogant și mândru, cerându-și drepturile paterne.

– Desigur? Asta înseamnă *da*?

Mâinile ei fluturară spre talie.

– Da.

Făcu ochii mari, apoi o rugă:

– Te rog să mă scuzi un moment.

Uluită, îl privi cum se ridică, se duse la fereastră, își ascunse degetele mari în vestă – și rânji. Prostește, larg, ca și când nu s-ar fi putut abține.

După o clipă, înghiți în sec, luă o față serioasă și se întoarse să îngenuncheze în fața ei.

– Iartă-mă. Se întinse spre ea și își puse o palmă pe umărul ei și cealaltă pe mâinile ei. Știu că, uneori, femeile nu se simt bine când sunt însărcinate și s-ar putea să nu fii deosebit de fericită știind că, dacă relația noastră nu va merge, vei naște un copil în afara căsătoriei, dar am visat toată viața să am un copil... cu femeia pe care o iubesc.

O! O! Îi spusese că o iubește. Când se uita așa la ea și când îi simțea tremurul ușor din degetele așezate peste ale ei, se gândea... se simțea... euforică.

Când ea nu-i răspunse imediat, el adăugă:

– Știu că s-ar putea să îți vină greu să crezi. Nu am o reputație prea bună, iar experiența cu tatăl tău nu te ajută să mă crezi...

– Nu ești deloc ca tatăl meu, domnule, spuse ea.

Poate că în ultima vreme își jelise tatăl, dar nu își făcuse iluzii despre el. Știa foarte bine că, dacă tatăl ei ar fi lăsat-o pe una dintre amantele lui însărcinată, ar fi lăsat doar o dâră de praf în urma lui.

– Nu sunt. Pot să te asigur de acest fapt spunându-ți că am cunoscut mai multe femei, în sens biblic, dar nu am copii, pentru că întotdeauna, dar întotdeauna am folosit prezervativ. Nu am folosit așa ceva cu tine. Niciodată. Nici măcar prima oară. Kerrich se apropie, înghesuindu-i genunchii. Știi de ce?

– Nu.

Buzele ei formară cuvântul, dar ea nu scoase nici un sunet.

– Pentru că am ştiut că avea să fie dificil cu tine. Ştiam că voi avea nevoie de orice armă din arsenalul meu pentru a te păstra, iar dacă asta includea să te las însărcinată, atunci eram dispus să o folosesc. Ea încercă să-i dea mâna la o parte, dar el îşi vârî degetele printre ale ei. Sunt vrednic de dispreţ, ştiu, dar eşti tot ceea ce am privit întotdeauna cu teamă.

Habar n-avea despre ce vorbea.

– Teamă de ce?

– Eşti exact lucrul de care oricărui bărbat îi este teamă. Şi lucrul pe care orice bărbat şi-l doreşte. Eşti atât de deşteaptă, încât nu contează că eşti frumoasă. Când am sărutat-o pe domnişoara Lockhart cea îngrozitoare prima oară, ţi-am spus că te-am testat, că te-am verificat ca nu cumva să te fi îndrăgostit de mine şi să nu fi apărut goală în dormitorul meu.

– Aşa te-ai scutit de o problemă, spuse ea muşcător, amintindu-şi respingerea lui şi jena ei.

– Dar, de fapt, te-am sărutat pentru că uitasem cum arăţi datorită conversaţiei şi plăcerii companiei tale. Scoase o cutie mică din lemn, frumos sculptată din buzunar şi o deschise. În interiorul acesteia, pe un pat de catifea neagră stătea un inel de perle şi safire albastre strălucitoare. Ca să simt atingerea mâinii tale, m-aş târî într-un grajd, pe burtă. Dacă ţi-ai dori, ai putea fi cel mai rău tiran şi tot mi-ar plăcea şi te-aş iubi. A trebuit să-mi dau seama că aveam încredere în tine că nu vei face asta, şi mă supun ţie. Te rog să te căsătoreşti cu mine. Voi fi mereu credincios şi nu pot fi fericit fără tine.

Fusese atât de sigur că avea să accepte. Se târâse în genunchi în faţa ei! Dar ea luase inelul, inelul pe care el petrecuse ore întregi să-l creeze doar pentru ea, şi ceruse să o conducă cineva în dormitorul ei, pentru că era mai obosită decât îşi dăduse el seama.

Nu o mai văzuse de atunci. Trimisese o rugăminte să i se ducă o tavă cu cina în cameră şi, desigur, el acceptase scuzele

şi trimisese tava cu cina şi încercase să înțeleagă unde anume greşise. Se oferise să-i îndeplinească visurile. O asigurase că îşi dorea copilul lor, deşi ştia bine că şi fără el ar fi fost capabilă să aibă grijă de prunc de una singură. Îi mărturisise că o iubeşte, lucru pe care el nu îl mai spusese niciodată altei femei, pentru că nici o altă femeie nu îi captivase într-atât inima şi sufletul.

Acum, Kerrich se ridică de pe scaunul din bibliotecă, unde reflectase, lăsându-l pe Jimbo întins pe podea în fața focului. Se opri lângă câinele bătrân, îl mângâie sub bărbie, gândindu-se cât de uşoară trebuia să fie viața atunci când erai castrat. Din păcate, nu era o soluție pe care Kerrich s-o ia în considerație pentru el însuşi. Luă o lumânare, urcă treptele şi străbătu coridorul spre dormitorul său.

Când o învelise pe Beth, la culcare, fetița îi spusese că fusese prea încrezător. Îi spusese că domnişoara Lockhart trebuia să fi simțit prea multă încredere, că indiferent de ceea ce ar fi spus sau ar fi făcut ea, el încă se ştia chipeş, bogat şi cu un caracter foarte bun.

Trebui să recunoască că Beth avea dreptate. Încrederea lui era unul dintre pilonii temperamentului său şi avea să-i spună asta Pamelei.

Cu mâna pe mânerul de la camera sa, se uită pe coridor spre aripa unde dormea Pamela.

Tentația era aproape irezistibilă. Îşi dorea să meargă la ea, să-i ia mâna şi să o implore din nou să-l ia de bărbat.

Apoi, în cazul în care ea nu ar fi fost de acord, ar fi dezbrăcat-o şi ar fi făcut-o să vadă adevărul.

Dar se temea că excursia la Brookford fusese dificilă pentru ea. Era însărcinată, suferea din pricina unei răni groaznice şi avea nevoie de odihnă. Şi cine ştie? Poate că mâine se va trezi şi va merge jos la micul dejun, iar ea va fi acolo zâmbind, turnându-i ceai şi proclamând că dorea să se căsătorească cu el.

Dacă nu, n-avea s-o mai lase să plece acasă.

Potrivit sfatului bunicului lui, pe care Lord Reynard i-l dăduse gratuit în timpul cinei, răpirea era o alegere proastă în cazul unei

femei mândre. Dar după ce îl presase puțin, bunicul declarase că, dacă Pamela continua să se dovedească dificilă, era posibil ca răpirea să fie singura soluție acceptabilă, deşi se întrebase cum avea s-o păcălească Kerrich să rostească jurămintele de nuntă. Nepotul decisese să se ocupe de această dificultate atunci când avea să se confrunte cu ea.

Cu un oftat, deschise uşa şi o trânti în spatele lui.

Focul ardea în cămin, petale de trandafiri erau împrăştiate pe cearşafurile de pe patul său desfăcut şi cineva, o femeie, se ridică din scaunul din fața şemineului. Se gândi brusc: „Nu servitoarea de la etaj, din nou!"

Apoi, mintea îi îngheță.

Domnişoara Pamela Lockhart se întoarse spre el, cu totul goală. Stătea cu picioarele uşor depărtate, bărbia sus şi mâinile la spate.

Îi zâmbi – un zâmbet tremurat şi destul de răutăcios care îi dădea speranță şi îl stârnea.

– Milord, să-mi fie iertată intruziunea. Ştiu că nu-ți place ca femeile să vină în dormitorul dumitale, fără haine, iar eu nu mi-aş dori să abuzez de atâta ospitalitate fără a-mi lua măsurile de precauție şi a încerca să-ți fac pe plac. Aşadar, pentru că sunt la fel ca toate celelalte şi sunt aici doar ca să te iubesc fără încetare, am decis să port asta.

Întinse mâna.

El se chinui de mai multe ori înainte să reuşească să-şi ia privirea de la trupul pe care îl poftise la nesfârşit, pentru a o îndrepta spre un simplu membru cu cinci degete... dintre care unul era decorat cu un inel incrustat cu safire şi ornat cu perle, oferit din dragoste.

– Această podoabă va fi suficientă? întrebă ea.

Ochii ei străluceau atât de vesel, încât era evident că ştia răspunsul, dar îl chinuise prea mult timp. Trebuia să clarifice lucrurile:

– Numai dacă eşti de acord să-l porți în *fiecare* noapte, în dormitorul meu.

–Voi purta orice doreşti, în fiecare noapte, în dormitorul *nostru*.

El îşi acordă o clipă să răsufle uşurat, apoi se repezi s-o ia în braţe.

–Inelul va fi suficient.